Raftul Denisei

Hollywood, 1969...
Trebuia să fii acolo!

A fost odată la Hollywood

roman de

Quentin Tarantino

CD book

HUMANITAS fiction

RICK DALTON: deși pe vremuri a fost erou de serial TV, Rick e azi o epavă, răul-de-serviciu care-și îneacă amarul în pahare de whiskey sour. Oare un telefon de la Roma îl va salva de la această soartă, sau i-o va pecetlui?

CLIFF BOOTH: cascadorul care-l dublează pe Rick și cel mai dubios tip de pe orice platou de filmare, pentru că s-ar putea să fie singurul de-acolo care a comis o crimă și a scăpat nepedepsit…

SHARON TATE: a plecat din Texas, visând să devină star de cinema, și i-a ieșit figura. Sharon își petrece anii tinereții pe Cielo Drive, sus în Hollywood Hills.

CHARLES MANSON: fostul puşcăriaş a păcălit nişte hipioți prăjiți, care-l cred lider spiritual, dar ar renunța bucuros la toate ca să fie star rock ’n’ roll.

HOLLYWOOD 1969… TREBUIA SĂ FII ACOLO!

A fost odată la Hollywood

COLUMBIA PICTURES PREZINTĂ

UN FILM DE QUENTIN TARANTINO

LEONARDO DICAPRIO
BRAD PITT
MARGOT ROBBIE

ÎN

A FOST ODATĂ LA HOLLYWOOD

MARGARET QUALLEY TIMOTHY OLYPHANT
JULIA BUTTERS DAKOTA FANNING BRUCE DERN
ȘI
AL PACINO

TECHNICOLOR®

PRODUCĂTORI
DAVID HEYMAN SHANNON MCINTOSH
QUENTIN TARANTINO

SCENARIUL ȘI REGIA
QUENTIN TARANTINO

A fost odată la Hollywood

roman de

Quentin Tarantino

Traducere din engleză și note de
IULIA GORZO

ACEASTĂ CARTE ESTE O OPERĂ DE FICȚIUNE. DEȘI SE REFERĂ LA UNELE EVENIMENTE ȘI PERSOANE REALE, UNELE PERSONAJE, DESCRIERI, INCIDENTE, LOCURI, PRODUSE ȘI DIALOGURI AU FOST FICȚIONALIZATE SAU INVENTATE ÎN SCOPURI DRAMATICE. ÎN SPIRITUL ACESTEI FICȚIONALIZĂRI SAU INVENȚII, ORICE ASEMĂNARE CU NUMELE, PERSONALITATEA SAU POVESTEA REALĂ A UNEI PERSOANE, VII SAU MOARTE, SAU CU VREUN PRODUS, ENTITATE SAU INCIDENT REAL ARE DOAR SCOP DRAMATIC ȘI NU ARE PRETENȚIA DE A FI REPREZENTATIVĂ PENTRU PERSONAJ, POVESTE, PRODUS SAU ENTITATE.

Colecţie coordonată de DENISA COMĂNESCU

QUENTIN TARANTINO
ONCE UPON A TIME IN HOLLYWOOD
Copyright © 2021 by Visiona Romantica, Inc.
All rights reserved.

Acest e-book este protejat de legea drepturilor de autor. Reproducerea sa integrală sau parţială, multiplicarea sa prin orice mijloace şi sub orice formă, punerea sa la dispoziţie publică pe internet sau în reţele de calculatoare, stocarea sa temporară sau permanentă pe diverse dispozitive sau în sisteme care permit recuperarea informaţiei, gratuit sau în scop comercial, precum şi alte fapte similare, fără permisiunea scrisă a editurii reprezintă o încălcare a legislaţiei privind protecţia dreptului de autor şi se pedepsesc conform legilor în vigoare.

© HUMANITAS FICTION, 2022, pentru prezenta versiune în limba română (ediţia digitală)

ISBN: 978-606-097-050-7 (epub)

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

Această carte le e dedicată

soției mele, Daniella,
și fiului meu, Leo.

Vă mulțumesc că îmi dăruiți un cămin fericit,
unde pot scrie.

DE ASEMENEA,

tuturor actorilor „din vechea generație“
care mi-au spus povești extraordinare
despre Hollywoodul acelor vremuri.

Datorită lor țineți azi în mână această carte.

Bruce Dern * David Carradine * Burt Reynolds
Robert Blake * Michael Parks * Robert Forster
și
mai ales
Kurt Russell

Capitolul 1
Spune-mi Marvin

Dictafonul de pe biroul lui Marvin Schwarz începe să sune. Degetul impresarului de la William Morris apasă pe buton.

— Mă bâzâi pentru întâlnirea de la zece jumate, domnișoară Himmelsteen?

— Da, domnule Schwarz, răzbate vocea secretarei din micul difuzor. Domnul Dalton așteaptă afară.

Marvin apasă iar butonul.

— Eu sunt gata dacă și dumneata ești gata, domnișoară Himmelsteen.

Ușa biroului lui Marvin se deschide, și prima care intră e tânăra secretară a acestuia, domnișoara Himmelsteen. Are douăzeci și unu de ani și aparține tagmei hipioților. Poartă o fustă albă mini, care-i pune în valoare picioarele lungi și bronzate, iar pletele lungi, castanii, îi sunt împletite în două cozi de Pocahontas, care-i atârnă pe umeri. După ea intră actorul Rick Dalton, un tip bine, la patruzeci și doi de ani, purtându-și părul șaten lucios în veșnica lui freză *pompadour*.

Marvin se ridică de la birou, cu un zâmbet tot mai larg. Domnișoara Himmelsteen dă să facă prezentările, dar Marvin o întrerupe.

— Domnișoară Himmelsteen, tocmai am avut parte de ditamai festivalul de filme cu Rick Dalton, așa că nu-i nevoie să mi-l prezinți pe băiatul ăsta. Marvin se îndreaptă spre el, întinzându-i mâna actorului cowboy. Ia dă laba, Rick.

Rick zâmbește și scutură zelos mâna impresarului.

— Rick Dalton. Vă mulțumesc foarte mult că v-ați făcut timp pentru mine, domnule Schwartz.

— Se pronunță *Schwarz*, nu Schwartz, îl corectează Marvin.

„Dumnezeul meu, deja am dat cu mucii-n fasole“, se gândește Rick.

— Ce drăcia dracului… Vă rog să mă scuzați… *domnule Sch-WARZ*.

Cu o ultimă strângere de mână, domnul Schwarz spune:

— Spune-mi Marvin.

— Marvin, eu sunt Rick.

— Rick…

Își dau drumul mâinilor.

— Să-ți aducă domnișoara Himmelsteen ceva bun de băut?

Rick refuză cu o fluturare a mâinii.

— Nu, nu-i nevoie.

Marvin insistă.

— Eşti sigur că nu vrei nimic? Cafea, Cola, Pepsi, Simba?

— Bine atunci, poate o cafea, răspunde Rick.

— Bun.

Marvin îl bate pe actor pe umăr şi se întoarce spre tânăra şi eficienta sa asistentă.

— Domnişoară Himmelsteen, eşti mata drăguţă să-i aduci o cafea amicului Rick? Şi adă-mi şi mie una.

Tânăra încuviinţează din cap şi traversează biroul. N-apucă să închidă uşa în urma ei, că Marvin îi strigă:

— A, dar să nu fie poşircă de-aia, Maxwell House, de care au în camera de recreere. Să te duci la Rex în birou, o dăscălește Marvin. El are mereu cafea de lux – dar nu porcărie de-aia turcească, o avertizează Marvin.

— Da, domnule, răspunde domnişoara Himmelsteen, apoi se întoarce spre Rick: Cum să fie cafeaua, domnule Dalton?

Rick se întoarce spre ea şi-i răspunde:

— Nu ştiţi cum se spune? Ce-i negru e frumos.

Marvin izbucneşte într-un hohot de râs strident ca o alarmă, în timp ce domnişoara Himmelsteen chicoteşte cu mâna la gură. Când secretara dă să închidă uşa după ea, Marvin îi strigă:

— A, şi, domnişoară Himmelsteen, nu mă dai la telefon decât dacă afli c-au murit nevastă-mea şi copiii într-un accident pe autostradă. De fapt, dac-au murit nevastă-mea şi copiii, tot morţi îi găsim şi-n juma' de oră, aşa că nu mă dai la telefon nimănui.

Impresarul îi face semn actorului să se aşeze pe una dintre cele două canapele de piele dispuse faţă-n faţă, cu o măsuţă de cafea din sticlă între ele, iar Rick se instalează comod.

— Să începem cu ce-i mai important, spune impresarul. Îţi transmit salutări de la nevastă-mea, Mary Alice Schwarz! Ieri seară am văzut două filme cu Rick Dalton în sala noastră de proiecţie.

— Uau. Asta-i şi flatant, şi jenant, spune Rick. Ce-aţi văzut?

— Nişte copii la *Tanner* şi *Cei paisprezece pumni ai lui McCluskey*[1].

— Ei, astea două sunt din alea bune, spune Rick. *McCluskey* a fost regizat de Paul Wendkos. E preferatul meu dintre toţi regizorii mei. A făcut *Gidget.* Trebuia să joc şi eu în ăla. I-au dat rolul meu lui Tommy Laughlin. Apoi, într-un elan generos, Rick alungă gândul: Dar nu-i nimic, îmi place de Tommy. El mi-a făcut rost de prima mea piesă importantă.

— Zău? întreabă Marvin. Ai jucat mult teatru?

— Nu prea, răspunde Rick. Mă plictisesc să tot repet aceleaşi căcaturi.

— Deci Paul Wendkos e regizorul tău preferat, ha? întreabă Marvin.

— Mda, cu el am lucrat la începuturile mele. Am jucat în *Bătălie pe Marea Coralilor*, filmul lui cu Cliff Robertson. Tot filmul ăla nenorocit o ard cu Tommy Laughlin pe la coada submarinului.

Marvin emite una dintre judecăţile sale despre industrie:

— Al dracu' Paul Wendkos. *Un as al filmelor de acțiune nerecunoscut la justa lui valoare.*

— Foarte adevărat, încuviințează Rick. Și, când mi-a căzut pleașcă *Legea banilor*[2], omul a venit și a regizat vreo șapte-opt episoade. Deci, continuă Rick, cerșind laude, sper că nu v-au chinuit prea rău cele două filme cu Rick Dalton pe dumneavoastră și pe doamna?

Marvin râde.

— Să ne chinuie? Hai, las-o. A fost minunat, minunat, minunat. Deci, continuă Marvin, m-am uitat cu Mary Alice la *Tanner.* Lui Mary Alice nu-i place violența din filmele astea moderne, așa că l-am păstrat pe *McCluskey* să-l văd eu singur, după ce se culcă ea.

În acel moment se aude o bătaie scurtă în ușa biroului, apoi în cameră intră domnișoara Himmelsteen, cu fusta ei mini, aducând două căni de cafea aburindă pentru Rick și Marvin. Le întinde cu grijă băuturile fierbinți celor doi domni.

— E din biroul lui Rex, da?

— Rex a zis că-i datorați un trabuc din alea de-ale dumneavoastră.

Impresarul pufnește.

— Ce evreu chitros, îi datorez doar niște zile fripte.

Toată lumea râde.

— Mulțumesc, domnișoară Himmelsteen; deocamdată nu ne mai trebuie nimic.

Secretara iese, lăsându-i pe cei doi bărbați singuri, să discute despre industria spectacolului, despre cariera lui Rick Dalton, dar mai ales despre viitorul lui.

— Unde rămăsesem? întreabă Marvin. Ah, da – ziceam de violența din filmele moderne. Lui Mary Alice nu-i place. Dar e moartă după westernuri. De când o știu. Cât i-am făcut curte, am tot văzut westernuri. E una dintre activitățile noastre preferate, să ne uităm împreună la westernuri, și *Tanner* a fost o încântare.

— Ooo, ce drăguț! exclamă Rick.

— Acuma, când ne uităm la câte două filme, explică Marvin, pe la ultimele trei role Mary Alice deja adoarme la mine-n poală. Dar la *Tanner* aproape că a ajuns la ultima rolă – adică pe la nouă jumate –, ceea ce nu-i rău pentru Mary Alice.

În timp ce Marvin îi explică lui Rick cum obișnuiește să vadă filmele în familia lui fericită, Rick ia o gură de cafea fierbinte.

„Hei, e chiar bună, se gândește actorul. Băiatul ăsta, Rex, are cafea de lux, nu glumă."

— După ce se termină filmul, ea se duce la culcare, continuă Marvin. Eu deschid o cutie de havane, îmi torn un coniac și mă uit singur la al doilea film.

Rick mai ia o gură din cafeaua delicioasă a lui Rex.

Marvin arată spre cana de cafea.

— E marfă de calitate, ha?

— Ce, cafeaua? întreabă Rick.

— Nu, pastrama. Cafeaua, normal, i-o întoarce Marvin prompt, ca într-un scheci din Catskill[3].

— Pe bune că-i senzațională, încuviințează Rick. De unde o ia?

— Dintr-un magazin din ăla cu delicatese din Beverly Hills, dar nu vrea să spună care, răspunde Marvin, apoi îi dă înainte cu Mary Alice și tabieturile ei de spectatoare: Azi-dimineață, după ce am luat micul dejun, și eu am plecat la birou, Greg, proiecționistul, a trecut iar pe la noi pe-acasă și i-a pus ultima rolă, ca să vadă și ea sfârșitul filmului. Deci așa ne uităm noi la filme. Și suntem foarte mulțumiți. Iar ea ardea de nerăbdare să vadă cum se termină *Tanner*. Oricum, adaugă Marvin, deja se prinsese că o să trebuiască să-l omori pe taică-tu, Ralph Meeker, pe ultima sută de metri.

— Păi da, asta-i problema filmului, spune Rick. Nu *dacă* îl omor pe patriarhul dominator, ci *când*. Și nu *dacă* fratele sensibil, Michael Callan, mă omoară pe mine, ci *când.*

Marvin îi dă dreptate.

— Așa-i. Dar noi am zis amândoi că tu și Ralph Meeker vă potriviți de minune.

— Mda, sunt de aceeași părere, răspunde Rick. *Chiar* suntem o echipă tată-fiu ca lumea. Nenorocitu' de Michael Callan zici că-i adoptat. Dar la mine poți să crezi că-s băiatu' lui Ralph.

— Ei, v-ați potrivit așa de bine pentru că vorbiți cam același dialect.

Rick râde.

— Mai ales prin comparație cu nenorocitu' de Michael Callan, care vorbește de zici că pleacă la surfing în Malibu.

Bun, se gândește Marvin, asta-i a doua oară când Rick îl beștelește pe colegul său din *Tanner*, Michael Callan. Nu-i un semn bun. Sugerează un spirit meschin. Sugerează că-i genul de tip care dă vina pe alții. Dar Marvin își păstrează pentru sine aceste gânduri.

— Ralph Meeker mi s-a părut senzațional, îi spune Rick impresarului. Cel mai tare actor cu care am lucrat la viața mea, să fiu al naibii, și ții cont că am lucrat cu Edward G. Robinson! A apărut și în două dintre cele mai bune episoade din *Legea banilor*.

Marvin continuă să povestească despre cele două filme cu Rick Dalton din seara precedentă.

— Și iată-ne ajunși la *Cei paisprezece pumni ai lui McCluskey*! Ce film! Mare distracție. Marvin mimează că trage cu o mitralieră. Ce de împușcături! Ce măcel! Câți ticăloși de naziști omori în filmul ăla? întreabă el. O sută? O sută cincizeci?

Rick râde.

— Nu i-am numărat niciodată, dar să tot fie o sută cincizeci.

Marvin înjură în barbă.

— Mama lor de naziști nenorociți! Tu ai manevrat aruncătorul de flăcări, așa-i?

— Da, să mor eu, spune Rick. Și, credeți-mă, aia-i o nebunie de armă, băi nene, te caci pe tine, nu vrei să te nimerești în calea ei. Am exersat cu balaurul ăla două săptămâni, câte trei ore pe zi. Nu doar ca să dau bine în film, dar și pentru că drăcovenia mă speria de mă căcam pe mine, sincer să fiu.

— Extraordinar, spune impresarul, impresionat.

— Să știți că am luat rolul ăla dintr-un noroc chior, îi spune Rick lui Marvin. Inițial trebuia să fie al lui Fabian. Numai că el și-a rupt umărul la *Omul din Virginia* cu opt zile înainte să-nceapă filmările. Domnul Wendkos și-a amintit de mine, a vorbit cu boșii de la

Columbia să mă ceară împrumut de la Universal pentru *McCluskey.* Rick încheie povestea trăgând concluzia lui obișnuită: Deci, cât am fost sub contract cu Universal, am făcut cinci filme în total. Și care a fost cel mai de succes? Ăla în care m-au împrumutat la Columbia.

Marvin scoate o tabacheră de aur din buzunarul sacoului și o deschide cu un *ping*. Îi oferă o țigară lui Rick.

— Vrei un Kent?

Rick acceptă.

— Îți place tabachera asta?

— E foarte drăguță.

— E primită cadou. De la Joseph Cotten. Unul dintre clienții mei de suflet.

Rick se preface impresionat, ca să-i facă pe plac impresarului.

— L-am băgat recent într-un film de Sergio Corbucci și într-unul de Ishirō Honda, și a fost modul lui de a-și exprima recunoștința.

Cele două nume nu-i spun nimic lui Rick.

În timp ce domnul Schwarz strecoară tabachera de aur la locul ei, în buzunarul sacoului, Rick pescuiește iute bricheta din buzunarul pantalonilor. Deschide capacul brichetei argintii Zippo și aprinde ambele țigări cu aerul lui de tip nonșalant. Când ambele țigări sunt aprinse, închide capacul brichetei Zippo cu zgomot, pentru efect. Marvin chicotește văzându-l cum se dă mare, apoi trage în piept nicotina.

— Tu ce fumezi? îl întreabă Marvin pe Rick.

— Capitol W Lights, răspunde Rick. Dar și Chesterfield, Red Apple și – să nu râdeți – Virginia Slims.

Marvin râde, totuși.

— Dar îmi place gustul, se apără Rick.

— Râd pentru că fumezi Red Apple, îl lămurește Marvin. Țigara aia e bătaie de joc la adresa nicotinei.

— Au sponsorizat *Legea banilor*, așa că m-am obișnuit cu ele. În plus, mi s-a părut o idee bună să mă vadă lumea că le fumez.

— Deșteaptă treabă, spune Marvin. Deci, Rick, Sid e impresarul tău de toată ziua. El m-a rugat să te primesc.

Rick încuviințează din cap.

— Știi de ce m-a rugat să mă întâlnesc cu tine?

— În ideea că poate o să vreți să lucrați cu mine? întreabă Rick.

Marvin râde.

— Ei, da, ăsta ar fi scopul final. Dar, uite care-i faza, tu știi cu ce mă ocup eu aici, la William Morris?

— Mda, spune Rick. Sunteți impresar.

— Mda, dar tu ai deja un impresar, pe Sid. Dac-aș fi un *simplu* impresar, n-ai fi ajuns aici, spune Marvin.

— Mda, sunteți un impresar special, răspunde Rick.

— Într-adevăr, spune Marvin. Apoi adaugă, îndreptând țigara fumegândă spre Rick: Dar aș vrea să-mi spui *tu mie* cu ce crezi că mă ocup.

— Păi, din câte mi s-a explicat, răspunde Rick, plasați actori americani celebri în filme străine.

— Nu-i rău, comentează Marvin.

Acum, că cei doi bărbați au limpezit lucrurile, trag cu nesaț din Kenturi. Martin scoate ditamai fuiorul de fum de țigară și-și începe numărul:

— Deci, Rick, dac-o să ne cunoaștem mai bine, unul dintre primele lucruri pe care o să le afli despre mine e că *nimic*… dar chiar *nimic* nu trece înaintea clientelei mele. Am contactele pe care le am în industria de film din Italia, din Germania, din Japonia, din Filipine atât datorită clienților pe care-i reprezint, cât și pentru că ei reprezintă ceva. Spre deosebire de alții, eu nu mă ocup de *foste glorii*. Eu mă ocup de *elita de la Hollywood*. Van Johnson, Joseph Cotten, Farley Granger, Russ Tamblyn, Mel Ferrer.

Impresarul rostește fiecare nume ca și cum ar înșira numele unor chipuri sculptate în Muntele Rushmore[4] al Hollywoodului.

— Elita Hollywoodului, cu o filmografie împănată de pelicule clasice, nemuritoare!

Impresarul dă un exemplu legendar:

— Când bețivanul de Lee Marvin a renunțat la rolul colonelului Mortimer din *Pentru un pumn de dolari* – cu trei săptămâni înainte să înceapă filmările –, *eu* l-am convins pe Sergio Leone să-și miște curu' de grăsan până la Sportsmen's Lodge[5], ca să bea o cafea cu Lee Van Cleef, proaspăt dezalcoolizat și cuminți.t.

Impresarul așteaptă ca încăperea să se umple de greutatea poveștii. După care trage nonșalant din Kent, suflă fumul și emite încă una dintre afirmațiile lui categorice despre industrie:

— Iar restul e *istoria westernurilor din Lumea Nouă*, ca să zic așa.

Marvin îl țintuiește cu privirea pe actorul cowboy peste măsuța de sticlă.

— Acuma, Rick, *Legea banilor* a fost un serial bun, iar tu ai făcut treabă bună acolo. O grămadă de oameni vin în oraș și ajung celebri pentru căcaturi. Ia să-l întrebi pe Gardner McKay.

Rick râde de săgeata ironică la adresa lui Gardner McKay.

— Dar *Legea banilor* a fost un serial cu cowboy chiar decent, continuă Marvin. E al tău, și ai motive să fii mândru de asta. Dar hai să vorbim acuma despre viitor… Numai că, înainte de viitor, zic să lămurim niște chestiuni istorice.

În timp ce trag amândoi din țigări, Marvin îl descoase pe Rick ca într-o emisiune-concurs sau ca la un interogatoriu al FBI.

— Deci, *Legea banilor* – ăsta a fost la NBC, nu?

— Mda. NBC.

— Cât a durat?

— Ce să dureze?

— Cât a durat serialul?

— Păi, erau episoade de jumătate de oră, deci douăzeci și trei de minute, plus reclame.

— Și cât a ținut?

— Am început în '59–'60, în grila de toamnă a canalului.

— Și când l-au întrerupt?

— La mijlocul sezonului ’63–’64.

— Aţi făcut vreunu’ color?

— Color n-am prins.

— Cum ai obţinut rolul? Te-au luat de pe stradă sau te-a curtat canalul?

— Avusesem un rol episodic în *Poveşti din Wells Fargo*. L-am jucat pe Jesse James.

— Deci asta le-a atras atenţia?

— Da. Dar tot a trebuit să dau probă. Şi să fiu al dracului de bun. Dar da.

— Luăm la rând filmele pe care le-ai făcut în pauzele când nu filmai pentru televiziune?

— Păi, primul a fost *Revolta comanşilor*[6], răspunde Rick, cu Robert Taylor foarte îmbătrânit şi foarte urât. Dar asta a devenit o temă în aproape toate filmele mele de cinema, explică el. Un bătrân cuplat cu un tânăr. Eu cu Robert Taylor. Eu cu Stewart Granger. Eu cu Glenn Ford. Niciodată nu eram doar *eu* singur, adaugă nemulţumit actorul. Mereu eram eu cu un moş nenorocit.

— Cine a regizat *Revolta comanşilor*? întreabă Marvin.

— Bud Springsteen.

Marvin comentează:

— Am observat în CV-ul tău că ai lucrat cu o grămadă de regizori din ăştia de western de şcoală veche de la Republic Pictures – Springsteen, William Witney, Harmon Jones, John English…

— Băieţii care rezolvă treaba, râde Rick. După care simte nevoia să clarifice: Dar Bud Springsteen nu era doar un băiat care rezolvă treaba. Bud făcea *mai mult* decât atât. Bud era diferit de ceilalţi.

Marvin devine curios.

— Care era diferenţa?

— Ha? face Rick.

— Între Bud şi ceilalţi tipi care rezolvă treaba. Care era diferenţa? întreabă Marvin.

Rick nu trebuie să se gândească la răspuns, pentru că ajunsese la această concluzie cu mulţi ani în urmă, pe când avusese un rol episodic în *Păsări de oţel* cu Craig Hill, cu Bud la cârmă.

— Şi Bud, şi ăilalţi regizori de rahat aveau aceleaşi termene, spune Rick pe un ton autoritar. El nu primea nimic în plus faţă de ceilalţi, nici măcar o zi, o oră, un apus de soare. Dar contează ce *făcea* Bud cu timpul ăla, de-aia era bun. Erai mândru să lucrezi pentru Bud, adaugă Rick cu sinceritate.

Marvin apreciază răspunsul.

— De lansat, m-a lansat nebunul de Bill Witney, continuă Rick. El mi-a dat primul rol adevărat. Adică un personaj cu nume. Apoi mi-a dat primul rol principal.

— În ce film? întreabă Marvin.

— O, unul dintre filmele alea pentru Republic, cu maşini şi delincvenţi juvenili, răspunde Rick.

— Cum îi zice?

— *Cursă fără oprire*[7], spune Rick. Şi chiar anul trecut am mai făcut un căcat de *Tarzan* cu Ron Ely, tot pentru el.

Marvin râde.

— Deci voi doi vă ştiţi de mult?

— Eu şi Bill? Păi normal, răspunde Rick.

Rick se pune pe depănat amintiri şi, cum pare să aibă succes, îşi dă frâu liber.

— Vă spun eu o chestie despre nebunu' de Bill Witney. Ăl mai subestimat regizor din tot oraşul ăsta nenorocit. Bill Witney nu doar că face regie de acţiune, el *a inventat* regia de acţiune. Ziceaţi că vă plac westernurile – ştiţi faza aia de acţiune cu Yakima Canutt[8] când sare de pe un cal pe altul, apoi cade şi ajunge sub copite, în ditamai *Diligenţa* lui John Ford?

Marvin face semn din cap că da.

— *Nebunu'* de Witney a făcut-o primul, *ce dracu'*, şi a făcut-o cu un an înainte de John Ford, *tot cu* Yakima Canutt!

— Asta nu ştiam, spune Marvin. În ce film?

— Nici măcar nu făcuse încă vreun lungmetraj la cinema, îl lămureşte Rick. A băgat faza într-un căcat de serial acolo. Vă spun eu cum e să-l ai pe William Witney ca regizor. Bill Witney porneşte de la premisa că nu există scenă de film care să nu devină mai bună dacă-i adaugi o bătaie cu pumnii.

Marvin râde.

— Deci jucam în *Pe fluviu*, în regia lui Bill. Aveam o scenă cu Burt Reynolds. Şi eu cu Burt ne apucăm de scenă, spunem replicile. La care Bill, de colo: „Stop, stop, stop! Băi, băieţi, m-aţi adormit. Burt, când îl auzi ce-ţi spune, îi tragi un pumn. Şi tu, Rick, te înfurii când îţi trage el un pumn, aşa că-i tragi şi tu lui unul. Aţi băgat la cap? Bun, acţiune!" Facem cum ne-a zis. Şi la sfârşit îl auzim că ţipă: „Stop! Gata, băieţi, asta da, se poate numi scenă!"

Cei doi bărbaţi râd, învăluiţi în norul de fum de ţigară care umple biroul. Lui Marvin începe să-i meargă la suflet atitudinea lui Rick de veteran de la Hollywood, trecut prin ciur şi prin dârmon.

— Dar ia povesteşte-mi tu de filmul ăla cu Stewart Granger de care ziceai, îi cere Marvin.

— *Trofeul*[9], spune Rick. O porcărie cu marele-vânător-alb-în-Africa. Până şi-n avioane ieşea lumea din sală.

Marvin râde zgomotos.

— Stewart Granger e cel mai mare dobitoc cu care am lucrat vreodată, îl lămureşte Rick pe impresar. Şi ţineţi cont că am lucrat cu Jack Lord!

Chicotesc amândoi la gluma răutăcioasă la adresa lui Jack Lord, după care Marvin îl întreabă pe actor:

— Ai făcut şi un film cu George Cukor?

— Mda, răspunde Rick, o mare abureală, îi zice *Raportul Chapman*. Mare regizor, groaznic film.

— Cum te-ai înţeles cu George?

— Ce glumă bună, exclamă Rick, George era mort după mine, ce dracu'! Apoi se apleacă peste măsuţa de cafea şi adaugă insinuant, pe un ton confidenţial: Adică era *pe bune mort după mine*.

Impresarul zâmbește, dându-i de înțeles actorului că a priceput insinuarea.

— Cred că e tipic pentru George, speculează Rick. La fiecare film îi cade cu tronc câte un băiat. Iar în filmul ăla avea de ales între mine și Efrem Zimbalist Jr., deci aș zice că am câștigat eu. Rick își continuă argumentația: Deci, toate scenele mele din filmul ăla sunt cu Glynis Johns. Și mergem noi la piscină. Glynis poartă costum de baie întreg. I se văd doar brațele și picioarele, în rest e acoperită. Dar eu am un slip mititel, minuscul, atâta cât să treacă de cenzură. De culoare bej. Filmul fiind alb-negru, zici că-s despuiat, ce dracu'! Și nu e doar un cadru cu mine sărind în piscină. Am ditamai scenele de dialog, cu curu' p-afară în slipul ăla minuscul, zece minute din filmul ăla de rahat. Păi ce pizda mă-sii sunt eu aici – Betty Grable?

Cei doi bărbați încep iar să râdă, în timp ce Marvin scoate un carnețel cu copertă de piele din celălalt buzunar interior al sacoului, nu cel în care ține tabachera de aur de la Joseph Cotten.

— Mi-am pus câțiva oameni să se uite pe cifrele tale în Europa. Din câte spun ei, până acum stăm bine. Caută notițe în carnețel și întreabă cu voce tare: *Legea banilor* s-a difuzat în Europa? Găsește pagina pe care o căuta, apoi ridică ochii spre Rick. Da, s-a difuzat. Bun.

Rick zâmbește.

— Unde? întreabă Marvin, uitându-se iar în carnețel și găsind informația dorită. Italia, bun. Anglia, bun. Germania, bun. Franța nu. După care însă ridică privirea către Rick și adaugă consolator: Dar Belgia da. Deci ești cunoscut în Italia, Anglia, Germania și Belgia, conchide Marvin. Așa, ăsta-i serialul de televiziune. Dar ai făcut și ceva filme, să vedem cum au mers.

Marvin se uită iar în carnețelul pe care-l ține în mână, răsfoind paginile mititele, luând la rând informația.

— Surprinzător, spune el când găsește ceea ce căuta, toate trei westernurile tale, *Revolta comanșilor*, *Infern în Texas* și *Tanner*[10], au fost primite binișor în Italia, Franța și Germania. Apoi ridică iar ochii la Rick: Iar *Tanner* a fost primit și mai bine în Franța. Înțelegi franceză? îl întreabă Marvin pe Rick.

— Nu, răspunde Rick.

— Păcat, spune Marvin, scoțând din carnețel o pagină îndoită, trasă la xerox, și întinzându-i-o peste masă lui Rick. Asta-i cronica la *Tanner* din *Cahiers du Cinéma*. E o cronică bună, foarte bine scrisă. Ar trebui s-o dai la tradus.

Rick ia copia de la Marvin și aprobă din cap sugestia impresarului, deși știe foarte bine că nu va face niciodată așa ceva.

Dar chiar în acel moment Marvin înalță capul ca să-l privească în ochi pe Rick și exclamă, brusc entuziasmat:

— Acuma vine cea mai bună veste din tot caietu' ăsta afurisit: *Cei paisprezece pumni ai lui McCluskey*!

Rick se luminează la față, iar Marvin continuă:

— Acuma, Columbia a ieșit destul de bine după lansarea din America. Dar în Europa a fost *futere*! Lasă capul în jos ca să citească informațiile din fața lui. Zice aici că *Cei paisprezece pumni ai lui McCluskey* a rupt gura târgului în toată Europa. S-a difuzat peste

tot, de nu se mai termina dracului!

Marvin ridică ochii, închide carnețelul și trage concluzia:

— Deci ești cunoscut în Europa. Lumea știe de serialul tău. Dar în Europa nu ești doar tipu' din *Legea banilor*, ci mai ales ăla dur, cu bandajul pe ochi și aruncătorul de flăcări, care omoară o sută cincizeci de naziști în *Cei paisprezece pumni ai lui McCluskey.*

După această afirmație colosală, Marvin își strivește Kentul în scrumieră.

— Care a fost ultimul film pentru cinema în care ai jucat?

E rândul lui Rick să strivească țigara în scrumieră, în timp ce mormăie:

— Un film oribil pentru copii, făcut pentru puștimea de la matineu, se numește *Salty, vidra de mare vorbitoare*[11].

Marvin zâmbește.

— Presupun că nu joci personajul titular?

Rick răspunde glumei impresarului cu un zâmbet mohorât, deși e un film care nu i se pare câtuși de puțin amuzant.

— E filmul pe care mi l-a băgat pe gât Universal ca să-mi termin contractul de patru filme cu ei, explică Rick. Ceea ce dovedește cam cum se pișă Universal pe mine. Țin minte că dobitocul ăla de Jennings Lang mi-a vândut pielea ursului din pădure. M-a îmbrobodit să vin la Universal, cu un contract pentru patru filme. Aveam o ofertă de la Avco Embassy. Aveam o ofertă de la National General Pictures. Aveam o ofertă de la Irving Allen Productions. I-am refuzat pe toți și am mers pe mâna celor de la Universal, pentru că ei erau greii. Și pentru că Jennings Lang mi-a zis: „Universal vrea să intre pe felie cu Rick Dalton." După ce-am semnat, nu l-am mai văzut niciodată pe dobitoc. Amintindu-și că producătorul filmului *Invazia jefuitorilor de trupuri*, Walter Wanger, îl împușcase pe Jennings Lang în vintre pentru că o futuse pe nevastă-sa, Joan Bennett, Rick comentează: Dacă merită cineva să fie împușcat în coaie, dobitocu' de Jennings Lang e ăla. Apoi adaugă pe un ton amar: Universal n-a intrat *niciodată* pe felie cu Rick Dalton.

Rick ia cana de cafea și soarbe din ea. S-a răcit. O lasă iar pe masă, cu un oftat.

— Deci în ultimii doi ani ai avut apariții episodice în seriale de televiziune? continuă Marvin.

Rick confirmă din cap.

— Da, acum lucrez la un pilot pentru CBS, *Lancer*. Sunt tipu' rău. Am jucat și în *Green Hornet*. În *Planeta giganților*. În *Tarzan* cu Ron Ely, ăla la care ziceam că am lucrat cu William Witney. Am jucat și în serialul ăla, *Bingo Martin*, cu puștiul ăla, Scott Brown.

Lui Rick îi e antipatic Scott Brown, așa că inconștient face o mutră disprețuitoare când îi pomenește numele.

— Și tocmai am terminat un *FBI* pentru Quinn Martin.

Marvin își bea cafeaua, chiar dacă s-a cam răcit.

— Deci te-ai descurcat binișor?

— Am avut de lucru, răspunde Rick clarificator.

— În toate serialele astea ai fost ăla rău? întreabă Marvin.

— În *Planeta giganților* nu, dar în rest, da.

— Toate s-au terminat cu scene de bătaie?

— Iarăși, *Planeta giganților* nu, și nici *FBI*, dar restul da.

— Urmează întrebarea de șaizeci și patru de mii de dolari, spune Marvin. Ai pierdut bătaia?

— Normal, răspunde Rick. Sunt ăla rău.

Marvin scoate un mare „aaaaaah“ demonstrativ.

— Ăsta-i un truc vechi în televiziune. Uite, de exemplu *Bingo Martin*. Deci ai un tip nou ca Scott Brown și vrei s-arăți că e ce trebuie. Așa că angajezi un băiat dintr-un serial întrerupt, să-l joace pe ăla rău. Și, la sfârșitul episodului, când se bat, *eroul* e mai tare ca *ăla rău.*

Numai că Marvin își continuă explicația:

— Dar de fapt publicul îl vede pe *Bingo Martin* că dă de pământ cu tipul din *Legea banilor.*

„Au, se gândește Rick. Asta ustură ca dracu'.“

Dar Marvin n-a terminat.

— Săptămâna următoare vine Ron Ely, în *cache-sexe*. Și după încă o săptămână vine Bob Conrad, cu pantalonii lui mulați, și dă cu tine de pământ. (Marvin lovește cu pumnul drept în palma stângă, pentru efect.) Dacă mai faci vreo doi-trei ani pe sacul de box pentru fiecare nou puțoi care apare la televizor, explică Marvin, asta o să aibă un efect psihologic asupra modului în care te percepe publicul.

Fruntea lui Rick se acoperă de sudoare la insinuările lui Marvin, care-l ating în bărbăția lui, chiar dacă e vorba doar despre niște roluri în filme. „Asta sunt, un sac de box? Asta a ajuns cariera mea? S-o încasez de la noul puțoi din sezonul ăsta? Așa s-o fi simțit și Tris Coffin, starul din *26 de bărbați*, când a pierdut bătaia cu mine în *Legea banilor*? Sau Kent Taylor?“

În timp ce Rick cântărește toate astea, Marvin schimbă subiectul.

— Acuma, cel puțin patru oameni mi-au povestit o chestie despre tine, începe Schwarz, dar niciunul nu știe toată tărășenia, așa că aș vrea să mi-o spui tu. Ce-i cu chestia asta, că era *cât pe ce* să capeți rolul lui McQueen din *Marea evadare*?

„O, Doamne, iar povestea asta de căcat“, se gândește Rick. Deși nu i se pare deloc amuzant, o dă pe glumă ca să-i facă pe plac lui Marvin.

— E doar o anecdotă bună pentru lumea care frecventează Sportsmen's Lodge. Știți, rolul ăla pe care l-ai ratat la mustață, chicotește Rick. Peștele care ți-a scăpat.

— Astea sunt anecdotele mele preferate, spune impresarul. Ia povestește-mi.

Rick a fost nevoit să spună de atâtea ori povestea asta nesărată, încât a ajuns s-o reducă la elementele de bază. Înghițindu-și ciuda, Rick intră într-un rol care-i cam depășește capacitățile: cel al actorului modest.

— Păi, începe Rick, se pare că, exact în momentul în care John Sturges i-a oferit lui McQueen rolul principal al lui Hilts, regele pușcăriei, din *Marea evadare*, Carl Foreman – scenaristul și producătorul de mare forță de la *Tunurile din Navarone* și *Podul de pe râul Kwai* – își făcea debutul regizoral într-un film care se numea *Învingătorii*, așa că i-ar fi propus lui McQueen unul dintre rolurile principale, și se pare că McQueen a fost atât de nehotărât, încât Sturges s-a văzut silit să facă o listă cu posibili înlocuitori pentru personajul lui. Și *se pare* că eram și eu pe listă.

— Cine mai era pe listă? întreabă Marvin.

— Erau patru nume pe listă, răspunde Rick. Eu și cei trei George: Peppard, Maharis și Chakiris.

— Ei, din lista aia, clar că tu ai fi câștigat, insistă entuziast Marvin. Mă rog, poate nu și dacă ar fi fost Paul Newman pe listă, dar ce dracu', cei trei George?

— Ei, l-a luat McQueen. Rick dă din umeri. Deci ce mai contează?

— Ba e o poveste bună, insistă Marvin. Te vedem în rol. O să fie pe gustul italienilor! Marvin Schwarz îi explică apoi lui Rick Dalton cum funcționează industria filmelor de gen în Italia: McQueen nu lucrează cu italienii în ruptul capului. Cică „dă-i în mă-sa de macaronari. Zi-le să-l ia pe Bobby Darin", așa zice Steve, naiba să-l ia. Lucrează nouă luni în Indochina cu Robert Wise, dar n-ar lucra două luni la Cinecittà cu Guido DeGrăsano nici să-l îngropi în bani.

„Dac-aș fi în poziția lui Steve, nici eu nu mi-aș pierde vremea cu un căcat de western cu macaronari", își spune Rick în sinea lui.

— Dino De Laurentiis s-a oferit să-i cumpere o vilă la Florența, continuă Marvin. Producătorii italieni i-au propus jumătate de milion de dolari și un Ferrari nou ca să lucreze zece zile la un film cu Gina Lollobrigida. Ca să nu mai vorbim că ar fi avut acces garantat la păsărica Lollobrigidei, adaugă Marvin pe un ton confidențial.

Rick și Marvin râd. „Ei, asta schimbă treaba, se gândește Rick. Eu m-aș băga la orice film din lume dac-aș avea șanse s-o fut pe Anita Ekberg."

— Dar italienii îl vor și mai tare pe chestia asta, spune Marvin. Deci, chiar dacă Steve refuză mereu, ca și Brando, ca și Warren Beatty, italienii încearcă întruna. Și, când nu reușesc să-i convingă, merg la *compromis*.

— La *compromis*? repetă Rick.

Marvin își continuă explicația:

— Ei îl *vor* pe Marlon Brando; îl *capătă* pe Burt Reynolds. Îl *vor* pe Warren Beatty; îl *capătă* pe George Hamilton.

În timp ce îndură autopsia pe care Marvin o face carierei sale, Rick simte cum încep să i se adune lacrimile în ochi, provocându-i o senzație de arsură, de iritare.

Ignorând chinul prin care trece Rick, Marvin conchide:

— Nu vreau să spun că italienii nu te *vor* pe tine. Eu spun că italienii te vor *vrea*. Dar motivul pentru care te *vor* e că îl *vor* pe McQueen, dar nu-l pot *avea*. Și, când în sfârșit se lămuresc că nu-l vor *avea* pe McQueen, vor *vrea* un McQueen pe care-l pot *căpăta*. Tu ești ăla.

Sinceritatea stridentă, brutală a cuvintelor impresarului îl șochează pe Rick Dalton așa cum l-ar fi șocat dacă Marvin i-ar fi articulat o palmă peste față cu toată puterea, cu mâna șiroind de apă.

Și totuși, din perspectiva lui Marvin, sunt vești bune pe toată linia. Dacă Rick Dalton ar fi un june-prim popular în producții de studiouri, n-ar fi ajuns în fața lui Marvin Schwarz.

În plus, Rick ținuse să-l întâlnească pe Marvin. Rick e cel care vrea să-și dezvolte cariera de june-prim la cinema în loc să-l joace pe negativul de serviciu la televizor. Iar treaba lui Marvin e să-i explice realitățile și potențialele ocazii dintr-o industrie de film

despre care Rick nu știe o iotă. O industrie în care Marvin e recunoscut ca specialist. Iar, în opinia de specialist a lui Marvin, *asemănarea* lui Rick Dalton cu unul dintre cele mai mari staruri de cinema din întreaga lume e o șansă fantastică pentru un impresar care plasează actori americani în filme italiene. Așa că privește cu firească nedumerire lacrimile care șiroiesc pe obrajii lui Rick Dalton.

— Ce-ai pățit, puștiule? întreabă uluit impresarul. Plângi?

Tulburat și jenat, Rick Dalton își șterge ochii cu dosul mâinii și spune:

— Scuze, domnule Schwarz, vă rog să mă iertați.

Marvin ia o cutie de șervețele de pe birou și i-o întinde lui Rick, consolându-l pe actorul smiorcăit.

— Ce să scuz? Cu toții ne mai supărăm din când în când. Viața e grea.

Rick trage două șervețele din cutie, care se rup zgomotos. Se șterge la ochi cu șervețelele, încercând să rămână pe cât posibil macho, dată fiind situația.

— Mi-a trecut, doar că mi-e rușine. Mă scuzați pentru spectacolul ăsta jenant.

— Spectacol? pufnește Marvin. Ce tot spui acolo? Suntem oameni cu suflet; oamenii cu suflet plâng. E un lucru bun.

Rick termină de șters lacrimile și arborează un zâmbet fals.

— Vedeți, mi-am revenit. Scuze pen' toată chestia.

— Nici o scuză, i-o retează Marvin. Ești actor. Actorii trebuie să aibă acces la propriile emoții. Actorii noștri trebuie să plângă. Uneori, înzestrarea asta are un preț. Acuma ia zi, care-i problema?

Rick se adună, ia o gură de aer, apoi răspunde:

— Chestia e că fac asta de peste zece ani, domnule Schwarz. Și după atâta timp mi-e cam greu să stau aici și să mi se spună verde-n față c-am ajuns un ratat. Să mi se spună verde-n față că mi-am îngropat cariera.

Marvin nu înțelege.

— Cum adică ratat?

Rick privește peste măsuța de cafea și-i răspunde sincer impresarului:

— Domnule Schwarz, să știți că pe vremuri *am avut* potențial. Chiar am avut. Se și vede în unele dintre chestiile pe care le-am făcut. Se vede în *Legea banilor.* Mai ales când aveam cu cine să împart ecranul. Când eram eu cu Bronson, eu cu Coburn, eu cu Meeker sau eu cu Vic Morrow. Aveam o chestie! Dar studioul m-a tot băgat în filme cu niște căcănari bătrâni și ofiliți. Dar eu cu Chuck Heston? Altă viață. Eu cu Richard Widmark, eu cu Mitchum, eu cu Hank Fonda, cu totul altă viață! Și se vede în unele filme. Eu cu Meeker în *Tanner.* Eu cu Rod Taylor în *McCluskey*. Ba chiar și cu Glenn Ford în *Infern în Texas*, ce căcat! Deja lui Ford i se rupea de toate la momentul ăla, dar încă *arăta* tare de tot și dădeam bine *împreună.* Așa că da, *am avut* potențial. Dar dobitocul ăla de Jennings Lang de la Universal s-a pișat pe potențialul ăsta, atâta cât *a fost.*

Apoi, actorul oftează dramatic, ca un învins, și se adresează podelei:

— Ce naiba, până și eu m-am pișat pe el.

Ridică ochii, întâlnind privirea impresarului.

— M-am pișat cu boltă pe al patrulea sezon din *Legea banilor.* Pen' că mă săturasem de televiziune. Voiam să fiu star de cinema. Voiam să-l prind din urmă pe Steve McQueen.

Dacă el putea, puteam și eu. Dacă n-aș fi fost tot sezonul al treilea o pacoste cu care era imposibil de lucrat, al patrulea ar fi fost floare la ureche. Și ne-ar fi convenit la toți, am fi rămas prieteni. Acuma ăia de la Screen Gems mă urăsc. Nenorociții de producători de la *Legea banilor* o să mă țină de rău cât or trăi. Și merit! M-am purtat ca un bou la ultimul sezon. Ca să fie al dracului de clar pentru toată lumea că n-aveam eu ce căuta în lăbăreala aia de serial de televiziune pentru fraieri. (Ochii lui Rick încep să se umple iar de lacrimi.) Când făceam serialu' ăla, *Bingo Martin*, îl uram pe bou' de Scott Brown. Să știți că eu niciodată n-am ajuns chiar așa rău. Întrebați-i pe actorii cu care am lucrat, întrebați-i pe regizorii cu care am lucrat, niciodată n-am ajuns așa de rău. Și am mai lucrat eu cu boi la viața mea. Dar știți de ce m-a scos din sărite *ăla*? Fiindcă am văzut cât era de ingrat. Și atunci m-am văzut și pe mine.

Lasă iar privirea în podea și spune, cu adevărat înduioșat de propria soartă:

— Poate că asta oi merita, să șteargă cu mine pe jos noul puțoi al sezonului.

Marvin ascultă întreaga explozie care țâșnește din Rick Dalton cu gura închisă și urechile deschise. După câteva clipe, impresarul spune:

— Domnule Dalton, nu ești dumneata primul actor tânăr care pune mâna pe un serial, dar cade-n capcana hybrisului. Ba chiar e o boală răspândită pe-aici, pe la noi. Și – uită-te la mine…

Rick ridică ochii ca să se uite în ochii impresarului.

— E de înțeles, completează Marvin.

Apoi, Marvin îi zâmbește actorului. Actorul îi zâmbește și el.

— Numai că o să fie nevoie să te reinventezi nițel, adaugă impresarul.

— Ca ce tre' să mă reinventez? întreabă Rick.

— Ca tip modest, răspunde Marvin.

---

1. Filme fictive, inventate de autor pentru personajul său, Rick Dalton. Cum în carte filmele fictive coexistă cu filme reale, am luat decizia de a traduce toate titlurile, inclusiv cele ale filmelor nedifuzate vreodată pe ecranele din România, urmând a semnala prin notițe de subsol care dintre ele sunt fictive.

2. Serial fictiv care l-a făcut star pe Rick Dalton.

3. Zona Munților Catskill, supranumită „The Borscht Belt“ (Centura Borșului), o destinație preferată de newyorkezi pentru vacanță, a atras într-o perioadă numeroși actori de comedie, care dădeau spectacole pentru turiștii dornici de divertisment.

4. Monument din statul Dakota de Sud dedicat primilor președinți ai Statelor Unite ale Americii.

5. Hotel de lux din Los Angeles, care se mândrește cu celebritățile de la Hollywood care i-au călcat pragul.

6. Film fictiv în care joacă personajul Rick Dalton.

7. Film fictiv în care joacă personajul Rick Dalton.

8. Enos Edward Canutt, zis Yakima, a fost campion de rodeo, cascador și regizor de film american.

9. Film fictiv în care joacă personajul Rick Dalton.

10. Toate cele trei filme enumerate sunt fictive.

11. Film fictiv în care joacă personajul Rick Dalton.

Capitolul 2
Sunt curioasă (Cliff)

Cascadorul care-l dublează pe Rick Dalton, Cliff Booth, un tip la patruzeci și șase de ani, stă în sala de așteptare a biroului lui Marvin Schwarz de la etajul al treilea al agenției William Morris, răsfoind un ditamai exemplarul din revista *Life*, pe care impresarul îl pune la dispoziția celor care așteaptă.

Cliff e îmbrăcat cu niște blugi strâmți Levi's și o geacă de blugi tot Levi's, pe sub care are un tricou negru. E o ținută rămasă de la un film ieftin cu motocicliști, la care Cliff lucrase cu trei ani în urmă. Actorul și regizorul Tom Laughlin, prieten vechi cu Rick și amic cu Cliff (făcuseră echipă la *Cei paisprezece pumni ai lui McCluskey*), îl angajase pe Cliff ca să dubleze câteva personaje din filmul cu motocicliști pe care-l regiza și în care și juca, *Born Losers*, produs de American International Pictures (care fusese până la urmă marele succes din acel an pentru AIP). E filmul în care Laughlin joacă pentru prima oară rolul lui Billy Jack, care va deveni unul dintre cele mai iubite personaje de film din cultura pop a anilor șaptezeci. Billy Jack e un veteran din Vietnam pe jumătate indian-american, expert în *hapkido*, ceea ce demonstrează bucuros pe pielea bandei violente de motocicliști care în film se numește „Born Losers" (ca să nu-i spună Hells Angels).

Cliff trebuia să-l dubleze pe unul dintre membrii bandei, zis Cangrenă, jucat de Jeff Cooper, prieten vechi cu David Carradine, cu care Cliff semăna oarecum. Numai că, în ultima săptămână de filmare, cascadorul care-l dubla pe Tom își dislocase cotul (nu în timpul unei cascadorii, ci în ziua lui liberă, cu skateboardul). Cliff îl dublase deci și pe Tom toată acea ultimă săptămână de turnare.

La sfârșitul acelei producții de doi bani, când fusese pus să aleagă dacă să fie plătit cu șaptezeci și cinci de dolari sau să păstreze garderoba lui Billy Jack – cu tot cu bocancii de piele –, Cliff alesese hainele.

Patru ani mai târziu, Tom Laughlin va regiza și va juca rolul principal în *Billy Jack* pentru Warner Bros. Laughlin va fi dezamăgit de felul în care studioul promovează filmul. Va cumpăra el însuși drepturile, pentru a-l vinde apoi stat cu stat, piață cu piață, ca un comis-voiajor de pe vremuri. Laughlin va închiria săli de cinema, va inunda televiziunile locale cu spoturi montate atrăgător, cu bătaie la puștii care se uită la televizor după-amiaza, după orele de școală. Inovațiile ingenioase ale lui Laughlin în materie de distribuție, plus filmul în sine, care avea să-i iasă de-a dreptul senzațional, vor face din

Billy Jack una dintre cele mai mărețe povești de succes nesperat din istoria Hollywoodului. Iar când se va întâmpla asta, ținuta de blugi a lui Cliff se va identifica atât de bine cu eroul cu lovituri amețitoare de picior, încât cascadorul va fi nevoit să renunțe la ea.

În timp ce domnișoara Himmelsteen stă la biroul ei de la recepție, răspunzând la telefon („Biroul domnului Schwarz“, pauză, „Îmi pare rău, în momentul ăsta e cu un client, pot să-i transmit cine l-a căutat?“), Cliff stă pe canapeaua colorată și incomodă de lângă biroul ei, cu uriașa revistă *Life* în poală, răsfoind-o. Tocmai a terminat de citit cronica lui Richard Schickel la noul film suedez care-i pusese pe jar pe toți puritanii americani și pe mulți dintre formatorii lor de opinie din presă. Filmul ăsta îi inspirase nu doar pe Johnny Carson, *ci și* pe Joey Bishop, ca de altfel pe toți comicii, de la Jerry Lewis la Moms Mabley, să inventeze jocuri de cuvinte pornind de la titlul său ușor de reținut.

Cliff i se adresează de pe canapea domnișoarei Himmelsteen, care stă la biroul ei:

— Ai auzit de filmul ăsta suedez, *Sunt curioasă (galben)*?

— Da, cred că da, răspunde domnișoara Himmelsteen. Cică-i porcos, nu?

— Curtea de Apel a Statelor Unite zice că nu, o informează Cliff. Apoi declamă, citind direct din revistă: „Pornografie e un cuvânt lipsit de valoare socială salvatoare.“ Iar, în opinia judecătorului Paul R. Hays, „indiferent dacă noi personal găsim sau nu ideile filmului interesante sau considerăm sau nu că producția are valoare artistică, cert este că *Sunt curioasă* prezintă într-adevăr idei și se străduiește să le prezinte artistic“.

Cliff lasă jos uriașa revistă și o privește în ochi pe tânăra cu cozi împletite care stă la biroul ei.

— Asta ce înseamnă, mai exact? întreabă domnișoara Himmelsteen.

— Înseamnă *mai exact*, repetă Cliff, că suedezul care l-a făcut nu și-a propus să facă doar un film cu futai. *A încercat* să facă artă. Și nu contează dacă ție ți se pare că omul a dat-o în bară total. Și nu contează dacă ți se pare că e cel mai mare căcat pe care l-ai văzut în viața ta. *Contează* doar că el a încercat să facă artă. N-a încercat să facă porcoșenii. Apoi adaugă, zâmbind și ridicând din umeri: Cel puțin atâta pricep eu din cronica asta.

— Sună interesant, comentează tânăra cu codițe.

— De acord, îi dă dreptate Cliff. Vrei să mergi cu mine să-l vedem?

Un rânjet sarcastic se ivește pe chipul domnișoarei Himmelsteen, care-l întreabă, cu o notă de umor evreiesc perfect adecvată momentului:

— Vrei să mă duci la un film porcos?

— Nu, o corectează Cliff. În opinia judecătorului Paul-nu-știu-cum-Hays, vreau să te duc la un film suedez, atâta tot. Unde stai?

— Brentwood, răspunde ea instinctiv, nereușind să se abțină.

— Păi, cunosc destul de bine cinematografele din Los Angeles, o informează Cliff. Îmi dai voie să aleg eu sala?

Janet Himmelsteen știe foarte bine că nici măcar nu acceptase încă să iasă în oraș cu Cliff. Dar amândoi știu că va spune da. Ei bine, William Morris interzice secretarelor cu fuste mini să-și dea întâlnire cu clienții. Dar tipul ăsta nu-i client. Rick Dalton e clientul. Tipul ăsta e doar unul dintre amicii lui Rick.

— Alege tu, spune tânăra.

— O decizie inteligentă, remarcă bărbatul mai copt.

Râd amândoi, moment în care ușa biroului lui Marvin se deschide larg, și din încăpere iese Rick Dalton, cu jacheta lui de piele cafenie.

Cliff se ridică prompt de pe canapeaua incomodă a lui Marvin și-i aruncă o privire șefului său, ca să-și dea seama cum decursese întrevederea. Și, cum Rick pare cam transpirat și cam tulburat, Cliff deduce că nu mersese chiar ca pe roate.

— Ești OK? întreabă Cliff cu voce scăzută.

— Mda, sunt bine, răspunde Rick tăios. Numai să ieșim odată de-aici.

— Sigur, spune Cliff.

Apoi cascadorul se răsucește pe călcâie, ajungând față-n față cu Janet Himmelsteen, o mișcare atât de iute încât o ia prin surprindere. Tânăra tresare instinctiv, deși nu scoate nici un sunet. Cum Cliff e acum chiar în fața ei (deasupra ei, de fapt), zâmbind ca un Huck Finn blond, în blugi Levi's, domnișoara Himmelsteen observă cât de bine arată, de fapt, tipul.

— Miercuri e premiera, o informează Cliff pe tânără. Când vrei să mergem?

Acum, că întreaga lui atenție se îndreaptă asupra ei, fata simte cum i se face pielea de găină pe partea grăsulie a brațelor. Pe sub birou, piciorul ei drept, încălțat în sanda, se ridică de pe podea și se freacă de gamba goală a piciorului stâng.

— Sâmbătă seara e bine? întreabă ea.

— Duminică după-amiază îți convine? negociază Cliff. După care te duc la Baskin-Robbins.

Asta o face pe Himmelsteen să depășească faza chicotitului și să râdă de-a dreptul. Râsul femeii e chiar încântător. Cliff remarcă asta și descoperă că e capabilă chiar și să roșească încântător.

El întinde mâna, ia una dintre cărțile ei de vizită dintr-un obiect de plastic transparent, care seamănă cu o stație de autobuz pentru cărți de vizită, și o apropie de ochi ca să citească.

— Janet Himmelsteen, citește el cu voce tare.

— Prezent, chicotește ea jenată.

Cascadorul își scoate portofelul maro de piele din buzunarul de la spate al blugilor, îl deschide și strecoară înăuntru demonstrativ cartea de vizită albă de la William Morris. După care blondul o ia spre ieșire cu spatele, ca să-l prindă din urmă pe șeful său. Dar își continuă numărul comic cu tânăra secretară.

— Acuma ține minte, dacă te întreabă maică-ta, nu te duc la un film porcos. Te duc la un film străin. Cu subtitluri.

Înainte să dispară după colț, îi face cu mâna și spune:

— Te sun vinerea viitoare.

Duminică după-amiază, Cliff și domnișoara Himmelsteen văd *Sunt curioasă (galben)* la Royal Cinema din zona de vest a L.A. și le place amândurora. În materie de cinema, Cliff e mult mai aventuros decât șeful lui. Pentru Rick, filmele sunt ceea ce produce Hollywoodul, iar celelalte țări, cu excepția Angliei, fac și ele ce pot în materie e industrie

cinematografică, dat fiind că nu sunt Hollywood. Dar, după ce văzuse cu ochii lui atâta sânge și violență în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, odată întors acasă, Cliff constatase cu uimire cât de infantile i se păreau cele mai multe filme hollywoodiene. Existau și excepții – *Incidentul*, *Trup și suflet*, *Granița Californiei*, *Al treilea om*, *Frații Rico*, *Răzmeriță în aripa 11* –, dar erau abateri de la o normalitate artificială.

După distrugerile suferite în timpul celui de-al Doilea Război Mondial de țările din Europa și Asia, pe măsură ce aceste țări reîncepuseră să facă filme, adesea în mijlocul ruinelor lăsate în urmă de bombardamente (*Roma, oraș deschis*, *Făptași necunoscuți*), descoperiseră că le fac pentru un public incomparabil mai matur.

În timp ce în America – și când spun America mă refer la Hollywood –, o țară în care civilii rămași acasă fuseseră feriți de cele mai crunte detalii ale conflictului, filmele se încăpățânaseră să rămână imature și enervant de tributare noțiunii de divertisment pentru întreaga familie.

Pentru Cliff, care văzuse omenirea în tot ceea ce are ea mai dezolant (ca de pildă capetele camarazilor săi de gherilă filipinezi înfipte în țepușe de către japonezii invadatori), chiar și cei mai captivanți actori ai epocii sale – Brando, Paul Newman, Ralph Meeker, John Garfield, Robert Mitchum, George C. Scott – vorbeau mereu ca niște actori și reacționau la întâmplări așa cum doar niște personaje de film ar fi putut reacționa. Personajele aveau un grad de artificialitate care nu le lăsa să fie convingătoare. Când Cliff se întorsese în State, actorul său preferat de la Hollywood devenise Alan Ladd. Îi plăcea că, mărunțel fiind, Ladd înota, practic, în ținutele moderne ale anilor patruzeci și cincizeci cu care era îmbrăcat. Nu-i plăcea de el în westernuri sau în filme de război. Nici nu-l mai vedeai atunci când purta haine de cowboy și uniforme militare. Ladd trebuia să poarte costum, cravată și, de preferință, o pălărie de fetru cu boruri înguste. Lui Cliff îi plăcea stilul lui. Era chipeș, dar fără să arate ca un star de cinema. Cum Cliff arăta al naibii de bine, îi aprecia pe bărbații care nu arătau la fel, dar nici n-aveau nevoie. Alan Ladd semăna cu câțiva dintre foștii lui camarazi de arme. Îi mai plăcea și că Ladd arăta ca un american. Dar cel mai mult îi plăcea cum se lupta mărunțelul cu pumnii în filme. Îi plăcea la nebunie că tipul îi făcea arșice pe actorii specializați în roluri de gangsteri. Îi plăcea la nebunie șuvița moale de păr care-i atârna pe față în timpul încăierării. Și-i plăcea la nebunie cum se tăvălea Ladd pe jos cu băieții răi. Dar ce-i plăcea mai mult și mai mult la Ladd? Vocea lui. Avea un stil de a-și spune replicile fără să se prostească. Atunci când Ladd împărțea ecranul cu William Bendix, Robert Preston, Brian Donlevy sau Ernest Borgnine, cu toții păreau niște actorași de duzină pe lângă el. Când Ladd se înfuria într-un film, nu *juca* furia. Pur și simplu se enerva, ca un tip obișnuit. Pentru Cliff, Alan Ladd era singurul tip din filme care știa să se pieptene, să poarte pălărie sau să fumeze o țigară (bun, și Mitchum știa să fumeze o țigară).

Asta arată pur și simplu cât de nerealiste i se păreau lui Cliff filmele hollywoodiene. Când văzuse *Anatomia unei crime* de Otto Preminger, îl amuzase să citească în ziare despre „limbajul șocant de explicit“ din film.

— Numai într-un film de la Hollywood se poate considera că „spermicid“ e „șocant de explicit“, glumise el cu Rick.

Însă, în filmele străine pe care le vedea, actorii aveau un nivel de autenticitate care

pur și simplu le lipsea celor hollywoodiene. Actorul preferat al lui Cliff era categoric și de departe Toshiro Mifune. Era atât de absorbit de chipul lui Mifune, încât uita uneori să citească subtitlurile. Celălalt actor străin pe placul lui Cliff era Jean-Paul Belmondo. Când Cliff îl văzuse pe Belmondo în *Cu sufletul la gură*, se gândise: „Ce naiba, tipul ăsta arată ca o maimuță. Dar o maimuță simpatică".

La fel ca Paul Newman, care-i plăcea lui Cliff, Belmondo avea șarm de star de cinema.

Numai că atunci când Paul Newman juca un ticălos, ca în *Hud*, rămânea un ticălos plăcut. Pe când tipul din *Cu sufletul la gură* nu era doar un armăsar sexy și nesimțit. Era un dubios, un hoț mărunt, un gunoi. Și nu era sentimentalizat, cum ar fi fost într-un film hollywoodian. În filmele hollywoodiene, gunoaiele astea erau mereu sentimentalizate, o dovadă de maximă ipocrizie din partea Hollywoodului. În lumea reală, astfel de mercenari nenorociți n-aveau nici cel mai mic dram de sentimentalism.

Iată de ce îl admira Cliff pe Belmondo, care nu făcuse așa ceva cu găinarul lui din *Cu sufletul la gură*. Pentru Cliff, filmele străine semănau mai mult cu romanele. Nu le păsa dacă personajele principale îți sunt sau nu simpatice. Ceea ce pentru Cliff era fascinant.

Așa că, începând din anii cincizeci, Cliff căpătase obiceiul să meargă cu mașina în Beverly Hills, Santa Monica, vestul Los Angelesului și Little Tokyo ca să vadă filme străine în alb-negru, subtitrate în engleză.

La strada, *Yojimbo*, *Ikiru*, *Podul*, *Rififi*, *Hoții de biciclete*, *Rocco și frații săi*, *Oraș deschis*, *Cei șapte samurai*, *Denunțătorul*, *Orez amar* (care i se păruse lui Cliff al naibii de sexy).

— Eu nu mă duc la cinema ca să citesc, îl tachina Rick pe Cliff pentru cinefilia lui.

Cliff se mulțumea să zâmbească atunci când șeful său îl lua peste picior, dar dintotdeauna fusese mândru de sine pentru că citea subtitluri. Se simțea mai inteligent. Îi plăcea să-și lărgească orizonturile. Îi plăcea să se ia la trântă cu idei dificile, care nu erau evidente de la început. După primele douăzeci de minute, nu mai aveai ce învăța din cel mai nou film cu Rock Hudson sau cu Kirk Douglas. Dar filmele astea străine te obligau uneori să te uiți până la sfârșit doar ca să-ți dai seama ce anume ai văzut. Dar Cliff nu se simțea nici intimidat de ele. Avea totuși pretenția să fie valabile *ca filme* (într-un fel sau altul), altfel la ce bun? Cliff nu era atât de doct încât să scrie cronici pentru *Films in Review*, dar știa destul încât să-și dea seama că *Hiroshima, dragostea mea* era o porcărie. Știa suficient ca să-și dea seama că Antonioni era un impostor.

Îi plăcea și să privească evenimentele din unghiuri diferite. După *Balada unui soldat*, căpătase față de aliații săi sovietici un respect cu totul nou. *Canalul* îi arătase că poate experiența lui din război nu fusese atât de cruntă, față de a altora. La *Podul* lui Bernhard Wicki făcuse ceva ce ar fi crezut că e imposibil: plânsese pentru germani. De obicei, nu împărțea cu nimeni acele după-amiezi de duminică (duminică după-amiaza era ziua lui dedicată filmelor străine). Nimeni altcineva din cercul lui nu era interesat (era aproape amuzant cât de puțin se sinchisea comunitatea cascadorilor de filme ca atare). Dar Cliff chiar prefera să vadă singur acele filme. Era momentul lui de intimitate cu Mifune, Belmondo, Bob din *Patima riscului* și Jean Gabin (Gabin frumosul, dar și Gabin cu coama

lui de păr alb); era momentul lui cu Akira Kurosawa.

Yojimbo nu fusese prima întâlnire a lui Cliff cu Mifune sau Kurosawa, pentru că văzuse *Cei șapte samurai* cu câțiva ani în urmă. *Cei șapte samurai* i se păruse splendid. Numai că îl considerase irepetabil. Dar criticii din ziare îl convinseseră pe cascador să exploreze cea mai recentă ispravă a lui Mifune și Kurosawa. Cliff ieșise de la *Yojimbo*, din micul cinematograf cât o cutie de chibrituri aflat în inima Los Angelesului, în incinta unui centru comercial din Little Tokyo, cucerit de Mifune, dar încă nu de Kurosawa. Nu era stilul lui Cliff să urmărească opera unui regizor de cinema. Filmele nu-i inspirau chiar atâta respect. Regizorii de film erau niște tipi care filmau după un program fix. Cine să știe asta mai bine decât el – doar lucrase cu atâția. Ideea că ar fi un fel de pictori chinuiți, pentru care alegerea unei nuanțe de albastru pentru tablourile lor e un calvar, era o fantezie care n-avea nici o legătură cu lumea filmului. William Witney muncea pe brânci ca să-și facă treaba și să obțină niște duble bune la finalul zilei de lucru. Dar nici vorbă să fie un sculptor care să transforme o bucată de piatră într-un fund de femeie numai bun de mângâiat.

Dar Cliff găsise în *Yojimbo* ceva pe gustul lui, dincolo de Mifune, dincolo de poveste. Și dedusese că acel element în plus *ar fi putut fi* Kurosawa. Cel de-al treilea film de Kurosawa pe care l-a văzut i-a dovedit că primele două nu fuseseră un accident norocos. *Tronul însângerat* l-a lăsat cu gura căscată. Se speriase puțin aflând că era inspirat de *Macbeth* al lui Shakespeare. Cliff nu-l gustase niciodată pe Shakespeare (deși și-ar fi dorit să-l guste). Apoi, de obicei, Cliff se cam plictisea la filme. Dacă avea chef de senzații tari, putea să facă ture cu mașina într-un poligon sau să se dea cu motocicleta de teren pe un traseu de motocros. Dar *Tronul însângerat* l-a captivat total. De cum a dat cu ochii de Mifune, filmat într-un alb-negru de cărbune, în armură completă, cu o sută de săgeți în el, s-a consfințit: Cliff Booth a devenit fan Akira Kurosawa.

După violența la care fusese supusă lumea în anii patruzeci, anii cincizeci au fost dominați de melodrame emoționale. Tennessee Williams, Marlon Brando, Elia Kazan, Actors Studio, Playhouse 90. Iar Akira Kurosawa era, din toate punctele de vedere, regizorul perfect pentru bombasticii ani cincizeci, perioada când s-au lansat cele mai renumite dintre filmele sale. Criticii de film americani l-au îmbălsămat de la bun început pe Kurosawa cu laudele lor, ridicându-i melodramele la rangul de artă înaltă, în parte pentru că nu le înțelegeau. După ce luptase atâta amar de vreme cu japonezii și fusese prizonierul lor în război, Cliff simțea că înțelege filmele lui Kurosawa mult mai bine decât toți criticii pe care-i citise vreodată. După părerea lui Cliff, Kurosawa avea un talent înnăscut de a pune în scenă drame, melodrame și literatură de consum, plus un ochi de ilustrator de benzi desenate (Cliff era mare fan al benzilor desenate Marvel) pentru încadrare și compoziție. Dacă-l întrebai pe Cliff, nu cunoștea alt regizor care să-și compună cadrele cu mai multă inteligență dinamică decât „Bătrânul“ (așa îl poreclise pe cineast). Dar, după părerea lui, greșeala criticilor americani era că-l considerau pe regizor „un artist rafinat“. La începuturile lui, Kurosawa nu fusese un artist rafinat. Inițial, făcuse o muncă plătită. Era un om al muncii, care făcea filme pentru alți oameni ai muncii. Nu era un *artist rafinat*, dar avea un talent senzațional de a pune în scenă *artistic* drame și

literatură de consum.

Dar până și Bătrânul se lăsă dus de valul cronicilor la filmele lui. Pe la jumătatea anilor șaizeci, cu *Barbă Roșie*, Bătrânul se transformase din regizorul de film Kurosawa în romancierul rus Kurosawa.

Cliff nu ieșise de la *Barbă Roșie* din respect față de *fostul* său regizor *preferat*. Dar mai târziu, când aflase că Toshiro Mifune jurase că nu va mai lucra în veci pentru Kurosawa chiar pentru că Bătrânul devenise îngrozitor de greoi și de anost cu *Barbă Roșie*, Cliff fusese de partea lui Mifune.

TOPUL LUI CLIFF CU FILME DE KUROSAWA

1. *Cei șapte samurai* și *Ikiru* (la egalitate)
2. *Yojimbo*
3. *Tronul însângerat*
4. *Câine vagabond*
5. *Ticăloșii dorm bine* (doar pentru scena de început)

Înclinația și devotamentul (deși *el* nu i-ar fi spus niciodată așa) lui Cliff față de cinemaul japonez nu se limita doar la Kurosawa și Mifune.

Deși nu reținuse numele altor regizori, îi plăcuseră mult *Trei samurai proscriși*, *Sabia blestemată*, *Hara-Kiri* și *Goyokin*. Iar mai târziu, în anii șaptezeci, avea să-i placă la nebunie personajul Zatoichi din *Samuraiul orb*, jucat de Shintaro Katsu. Atât de mult încât Katsu avea să-l înlocuiască o vreme pe Mifune în poziția de actor favorit al lui Cliff. Iar Cliff făcuse o pasiune nebună pentru seria fratelui lui Katsu, *Căruciorul iadului*, în special pentru al doilea film din serie, *Căruciorul pe Styx*. În anii șaptezeci avea să vadă și sminteala aia sexy de film japonez în care tipa îi taie scula tipului, *Imperiul simțurilor* (invitase mai multe fete la filmul ăla). Îi plăcuse și primul film din seria *Luptătorul de stradă* cu Sonny Chiba (cel în care eroul îi smulge scula negrului). Dar când s-a dus la Vista, să vadă *Trilogia Samurailor* cu Mifune (toate cele trei filme într-o singură după-amiază de duminică), s-a plictisit atât de rău, că nu a mai văzut nici un film japonez timp de doi ani.

Dar mulți dintre cineaștii străini de categorie grea din anii cincizeci și șaizeci *nu*-l cuceriseră pe Cliff. Cu Bergman încercase, dar nu-i stârnise interesul (prea plicticos). Încercase Fellini și la început fusese chiar impresionat. S-ar fi lipsit de toate rahaturile chapliniene ale nevesti-sii. De fapt, s-ar fi lipsit cu totul de nevastă-sa. Primele filme, cele în alb-negru, îi plăcuseră mult. Dar, de îndată ce Fellini hotărâse că *viața e un circ*, Cliff îi spusese *arrivederci*.

Încercase Truffaut de două ori, dar îl lăsase indiferent. Nu pentru că filmele ar fi fost plictisitoare (deși erau), dar nu era singurul motiv pentru care Cliff rămăsese indiferent. Cele două filme pe care le văzuse (era o dublă proiecție dedicată lui Truffaut) pur și simplu nu-l captivaseră. Primul film, *Cele 400 de lovituri*, îl lăsase rece. Chiar nu pricepea de ce băiețelul ăla făcea multe dintre căcaturile pe care le făcea. Oricum, Cliff nu vorbise cu nimeni despre film, dar, dacă ar fi vorbit, ar fi dat ca prim exemplu grăitor momentul

când puștiul se roagă la Balzac. Toți puștii francezi fac chestia asta? Ce vrea să spună, că-i un băiat normal sau că-i cam ciudățel? Da, își dădea seama că un corespondent *ar fi putut fi* puștiul american care are pe perete o poză cu Willie Mays[12]. Dar nu credea că *intenția* fusese chiar atât de simplă. În plus, părea absurd. Un băiețel de zece ani să fie chiar atât de înnebunit după Balzac? Nici vorbă. Din moment ce băiețelul e, de fapt, Truffaut, înseamnă că Truffaut ne spune cât e *el* de măreț. Deși, la drept vorbind, puștiul de pe ecran numai măreț nu e. Nici pomeneală să merite un film despre el.

Iar fraierii ăia triști din *Jules și Jim* îl plictisiseră la culme. Lui Cliff nu-i plăcuse *Jules și Jim* pentru că nu-i plăcuse gagica. Și e genul de film care n-o să-ți placă dacă nu-ți place gagica. După părerea lui Cliff, ar fi fost clar un film mult mai bun dac-ar fi lăsat-o pe vaca aia să se înece.

Cum Cliff era mort după provocare, îi plăcuse *Sunt curioasă (galben)*, dar nu doar chestiile de sex. Când se obișnuise cu ideea, începuse să-i placă și discursul politic. Admirase imaginea în alb-negru a filmului. *Cu sufletul la gură* arăta la fel de artistic ca o filmare de pe front. În timp ce aici totul era atât de monocromatic și de luminos, încât Cliff ar fi lins ecranul, mai ales când apărea fata, Lena. *Sunt curioasă (galben)* e povestea (mult spus) a unei studente de douăzeci și doi de ani pe nume Lena, jucată de actrița de douăzeci și doi de ani pe nume Lena Nyman, care se cuplează cu un cineast de patruzeci și patru de ani pe nume Vilgot, jucat de regizorul filmului, Vilgot Sjöman, care are și el patruzeci și patru de ani.

Amândouă Lenele (cea adevărată și cea de pe ecran) joacă în noul film al lui Vilgot. La început, filmul tot pendulează între Lena și Vilgot și imagini din documentarul provocator pseudopolitic la care lucrează împreună. Ceea ce la început o cam derutase pe domnișoara Himmelsteen, ca și pe Cliff. Dar el se orientase repede și i se păruse dificil într-un fel care-l făcea să se simtă deștept pentru că intrase pe lungimea de undă a filmului. Cliff se așteptase ca regizorul să se folosească de iubita lui, o studentă focoasă, ca de o marionetă care să dea bine pe ecran. Numai că, din primele momente, Vilgot o aruncă în mijlocul unor discuții și dezbateri politice foarte antrenante. Primele scene din filmul lui Vilgot sunt cu Lena, înarmată cu un microfon și cu o cameră de filmat în mână, care-i agresează pur și simplu pe suedezii burghezi de pe stradă cu întrebările ei acuzatoare („Tu personal ce faci pentru ca în Suedia să nu mai existe sistemul de clase?“). Unele părți din film i se păruseră monotone lui Cliff, iar altele îl depășiseră, dar, una peste alta, filmul i se păruse pasionant.

Îl interesase în mod special o discuție despre rolul și *necesitatea* armatei suedeze în societatea actuală. Dezbaterea are loc pe stradă, cu câțiva tineri cadeți suedezi și cu alt grup de tineri suedezi, care consideră că toți cetățenii suedezi ar trebui să refuze serviciul militar și să fie obligați în schimb la patru ani de muncă în slujba păcii. Cliff apreciase argumentele ambelor tabere și se bucurase că nimeni nu se înfuriase pe tabăra adversă.

În plus, cum dezbaterea avusese cale liberă, dusese la chestiuni mai pertinente și mai practice. Cum ar fi: ce anume ar face armata dacă Suedia ar fi ocupată de un inamic străin? Și ce *ar trebui* să facă?

Cliff nu se întrebase niciodată ce-ar face americanii dacă America ar fi ocupată cu forța de ruși, de naziști, de japonezi, de mexicani, de vikingi sau de Alexandru cel Mare.

Știa ce-ar face americanii. S-ar căca pe ei și ar suna dracului la poliție. Iar, când le-ar pica fisa că poliția nu doar că nu-i poate ajuta, ci mai și colaborează cu ocupația, după o scurtă perioadă de disperare, ar accepta situația.

Dar filmul devenea tot mai derutant pe măsură ce avansa. Cliff înțelegea că în parte era intenționat, dar în parte era pur și simplu un film ciudat.

Însă cu cât vedea mai mult din el, cu atât era mai intrigat de jocul pe care-l juca filmul. Care era adevărata poveste a Lenei și care era filmul lui Vilgot?

La un moment dat se întrebase de ce naiba devenise filmul atât de melodramatic. După care-și dăduse seama că, de fapt, filmul lui Vilgot devine melodramatic. *Vilgot cel din film* nu e un cineast la fel de bun ca *adevăratul Vilgot*.

Implicațiile distincției dintre film și realitate îi stârniseră interesul lui Cliff. Mai ales după o vreme, când se gândise și înțelesese care era semnificația prezenței în film a tatălui Lenei. „Stai puțin, deci toată povestea cu tatăl Lenei nu e adevărată? E tatăl ei sau doar un actor care joacă rolul tatălui ei?“ Asta ținând cont că, în viața reală, chiar *e* un actor care-l joacă pe tatăl ei. Dar e tatăl *Lenei personajul de film* sau e un actor care-l joacă pe tatăl ei în *filmul lui Vilgot*?

Toate aceste întrebări despre film îl făcuseră mult mai curios pe Cliff decât pe domnișoara Himmelsteen. El o simțise cum se lasă pe spate, mai departe de ecran, în timp ce ea îl simțise pe el că se apleacă spre ecran. La un moment dat o auzise spunând printre dinți:

— Sunt plictisită (galben).

„Foarte bine, se gândise el. E un film ciudat.“

Bun, toate bune și frumoase cu toată partea asta de ciné-verité, dar care-i treaba cu fututul care adusese celebritatea filmului? Acesta era motivul (nu singurul) pentru care Cliff se dusese să vadă filmul – oricum, era *curios*. Și cu siguranță era motivul pentru care o invitase pe domnișoara Himmelsteen. Partenerul Lenei din scenele de sex din cauza cărora filmul fusese confiscat la vamă imediat ce fusese trimis de la Stockholm nu e Vilgot (Cliff se bucurase că nu e obligat să-l vadă pe muntele ăla de căcat cum se fute). E un dubios însurat (jucat de Börje Ahlstedt), pe care Lena îl cunoaște prin tatăl ei.

Urmărind prima scenă adevărată de sex proiectată vreodată în cinematografele americane, cea dintre Lena și Börje, din apartamentul tinerei, Cliff a simțit că vede ceva nou. Recent, alte filme obișnuite încercaseră marea cu degetul cu astfel de scene. Scena de seducție din *Uciderea sorei George*, în care două lesbiene, jucate de Susannah York și Coral Browne, își sug sfârcurile. Scena din *Vulpea*, în care Anne Heywood se masturbează. Oliver Reed și Alan Bates luptându-se corp la corp goi lângă șemineu în *Femei îndrăgostite* (Cliff nu văzuse filmul respectiv, dar trailerul îl lăsase cu gura căscată). Dar scena de sex și nuditate a lui Sjöman marca o etapă nouă pentru distribuția curentă de filme. Inițial, filmul fusese confiscat de vameșii americani pe motive de obscenitate. Distribuitorul său american, Grove Press, deschisese lupta în instanță, pierzând o primă bătălie când un tribunal federal districtual menținuse interdicția serviciului vamal. Dar tocmai asta fusese strategia celor de la Grove Press. Avuseseră de gând să facă apel și să răstoarne decizia. În acest fel, aveau să obțină un verdict valabil nu doar pentru *acel film*, ci pentru *toate filmele* cu asemenea conținut sexual provocator. Și exact asta se întâmplase

atunci când Curtea de Apel a Statelor Unite trăsese concluzia opusă față de tribunalul federal, transformând *Sunt curioasă (galben)* al lui Vilgot Sjöman în filmul controversat al momentului. Și astfel deschisese calea unui nou val de sexualitate în cinematograful modern de masă. Devenise primul și de departe cel mai profitabil dintr-un val de filme erotice cu intenții artistice care avea să înflorească timp de câțiva ani, o perioadă în care atât industria filmului, cât și publicul aveau să decidă cât de departe erau dispuși să se aventureze în această direcție – pornografii fiind trimiși momentan pe bară, să se întrebe cât teren era dispus să cedeze curentul majoritar.

Cliff și domnișoara Himmelsteen urmăriseră scena de sex din apartamentul Lenei cu senzația palpitantă că văd ceva inedit și-și împletiseră degetele de când începuse.

Cliff și-a amintit ce scrisese Richard Schickel în revista *Life* pe care o citise în sala de așteptare a lui Marvin Schwarz:

> „Acum zece, poate chiar și acum cinci ani, ar fi fost îngrozitor de șocant estetic și cultural, ca să nu mai vorbesc despre aspectul moral. Dar în toate zonele gândirii și ale artei ajunseserăm atât de chinuitor de aproape de acest nivel al explicitului, încât e o ușurare că am făcut în sfârșit și ultimul pas, ca să terminăm povestea.“

Prima scenă de sex din *Sunt curioasă (galben)* și, practic, din cinemaul modern, nu e neapărat erotică (Cliff nu avusese erecție), deși prima întrezărire de nuditate explicită e cu siguranță excitantă. Dar e cu adevărat memorabilă prin inteligență. Regizorul Vilgot Sjöman a filmat prima scenă de sex autentic ajunsă vreodată pe meleaguri americane ca pe o comedie a erorilor, așa cum se dovedesc a fi cele mai multe dintre aceste împreunări grăbite. Sjöman se străduiește să pună în lumină stângăcia realistă a acuplării. Cei doi vor să și-o pună; și noi, publicul, care așteptăm momentul de la începutul filmului, vrem să și-o pună; dar regizorul ridică obstacol după obstacol în calea partidei lor rapide din miezul zilei. După numeroase încercări, Börje tot nu reușește să desfacă nasturii de la pantalonii Lenei, iar ea îl cam ia la rost pentru că bâjbâie („Nu ești în stare?“), până când e nevoită să se oprească din sărutat și să rezolve problema, scoțându-și singură pantalonii. El încearcă s-o fută în picioare; ea îl oprește („Nu pot așa“), o afirmație bazată, în mod evident, pe experiență. Fiind nevoiți să se ducă în altă cameră după o saltea, își târșâie picioarele ca niște soldăței de jucărie, cu pantalonii împiedicându-le gleznele. Iau salteaua, distrugând, practic, o cameră, o târăsc până-n living, apoi își dau seama că echipamentul de înregistrare al Lenei e împrăștiat peste tot (magnetofoane duble, casete răzlețe, microfoane), așa că trebuie să adune toate căcaturile alea dacă vor să așeze salteaua pe podea și să se fută.

Lui Cliff i se păruse una dintre cele mai bune scene de film pe care le văzuse vreodată. Cu siguranță era cea mai realistă. Fusese și el într-un apartament la fel, futuse o fată la fel, pe o podea la fel. Cliff adunase rapid reviste, benzi desenate, cărți broșate și discuri ca să fută fete pe podele, pe canapele, pe paturi și pe banchetele din spate ale unor mașini. I se întâmplase și să străbată distanțe lungi cu pantalonii înfășurați strâns în jurul gleznelor, călăuzit doar de penisul lui în plină erecție.

Iar scena de futai-pe-pod i se păruse și mai sexy lui Cliff. Lui Cliff îi place la nebunie

fututul în public. Îi place pipăitul în public, când fata i-o suge în public și când i-o freacă în public. După aceste două scene, Cliff a crezut că văzuse deja cele două mari momente ale filmului. Dar nici el, nici domnișoara Himmelsteen nu se așteptaseră la scena *părului pubian*. E cea în care Lena și Börje stau întinși unul lângă altul, goi, se mângâie și vorbesc, iar ea stă cu fața chiar lângă penisul lui flasc, cu degetele dispărând și reapărând din desișul părului lui pubian, și-l sărută ușor pe sculă. În sala de cinema din Westwood, ținându-se de mână cu domnișoara Himmelsteen și urmărind o astfel de scenă într-un film *adevărat*, cu o *actriță adevărată*, Cliff a simțit că asistă la zorii unui nou început în cinema.

Mai târziu, Rick l-a întrebat pe Cliff dacă o futuse pe domnișoara Himmelsteen.

— Neh, a răspuns Cliff.

Dar a adăugat că ea i-a supt-o în mașina lui Karmann Ghia, în fața locuinței ei din Brentwood, după care nu se mai întâlniseră.

În 1972, Janet Himmelsteen avea să fie deja impresară cu drepturi depline la William Morris, iar din 1975 avea să se ocupe de cele mai mari nume din industrie.

Din acel moment, avea să devină selectivă la supt.

---

12. Celebru jucător american de baseball al anilor ’50–’60, care a făcut furori ca membru al clubului Giants.

Capitolul 3
Cielo Drive

Cadillacul Coupe de Ville din 1964 al lui Rick Dalton, condus de şoferul lui, Cliff Booth, iese din parcarea subterană de la William Morris în Charleville, apoi parcurge un cvartal până pe Wilshire Boulevard.

Cadillacul *vintage* în care se află cei doi tipi *vintage* înaintează pe strada aglomerată, în timp ce subcultura hippie care invadase oraşul ca un roi de lăcuste defilează pe trotuar, cu păturile, rochiile şi picioarele lor goale, murdare. Frământat cum e, fără să-i fi mărturisit încă amicului său Cliff motivul îngrijorării sale, Rick Dalton priveşte pe geamul maşinii şi comentează cu scârbă despre hipioţii care trec pe lângă ei.

— Uită-te şi tu la ciudaţii dracului. Ştii, era o vreme când îţi făcea dracului plăcere să trăieşti în oraşu' ăsta. Da' acuma, uită-te şi tu la el. Apoi adaugă, cu dispreţ fascist: Jur c-ar trebui să-i pună pe toţi la zid şi să-i împuşte.

Ies din aglomeraţia de pe Wilshire şi o iau înapoi spre locuinţa lui Rick de pe Cielo Drive pe străzi mai liniştite, rezidenţiale. Rick scoate o ţigară din pachetul lui de Capitol W, şi-o vâră în gură şi o aprinde cu bricheta Zippo, apoi închide sec capacul argintiu cu atitudinea lui de dur. Trăgând parţial fumul în piept, îi spune şoferului său:

— Ei, frăţioare, e oficial. (Îşi trage mucii zgomotos.) Sunt o fosilă.

Cliff încearcă să-şi consoleze şeful.

— Hai, colega, ce tot vorbeşti? Ce ţi-a zis tipu' ăla?

— Mi-a zis adevăru', fir-ar el să fie, aia mi-a zis! izbucneşte Rick.

— De ce te-ai supărat aşa? întreabă Cliff.

Rick întoarce capul spre prietenul său.

— Fiin'că mi s-a trântit în faţă cum mi-am aruncat la veceu toată cariera mea de rahat, de-aia m-am enervat aşa, în pula mea!

— Deci ce s-a întâmplat? întreabă Cliff. Te-a refuzat omu' ăla?

Rick mai trage o dată cu nesaţ din ţigară.

— Nu, vrea să mă bage în filme italiene.

Replica lui Cliff e promptă:

— Atunci care-i problema?

— Că tre' să fac filme italiene de căcat, aia-i problema, în pula mea!

Cliff hotărăşte să-şi vadă de şofat şi să-l lase pe Rick să se descarce. Actorul îşi mai

umple o dată plămânii cu fum, în timp ce-şi plânge de milă. Pufăie şi face un rezumat:

— Cinci ani de ascensiune. Zece ani am călcat apa. Şi acum ca toporul la fund.

În timp ce se strecoară prin traficul din Los Angeles, Cliff pune lucrurile în perspectivă.

— Uite care-i chestia, eu n-am avut cine ştie ce carieră, aşa că n-am cum să zic pe bune că înţeleg cum te simţi…

— Cum aşa? îl întrerupe Rick. Eşti cascadoru' meu.

Cliff spune lucrurilor pe nume:

— Rick, sunt şoferul tău. De la *Green Hornet* şi de când ţi-au luat permisu', *asta* sunt. Sunt băiatu' tău bun la toate. Nu mă plâng. Îmi place să te duc cu maşina. Pe platouri şi înapoi. La probe. La întâlniri şi alte căcaturi. Îmi place să am grijă de casă în Hollywood Hills când eşti tu plecat. Dar n-am mai fost cascador cu normă întreagă de ceva timp. Aşa că, din punctu' meu de vedere, să te duci la Roma şi să joci în filme nu pare să fie aşa cum crezi tu, o soartă mai rea ca moartea.

— Tu ai văzut vreodată un western italian? i-o întoarce imediat Rick. Apoi îşi răspunde singur la întrebare: Sunt oribile! Nişte glume de căcat.

— A, zău? ripostează Cliff. Tu câte ai văzut? Unul? Două?

— Am văzut destule! răspunde Rick autoritar. Nimănui nu-i plac westernurile spaghetti.

— Pun pariu că se mai găsesc nişte italieni să le placă, mormăie Cliff.

— Uite care-i treaba, spune Rick, eu am crescut cu Hopalong Cassidy şi Hoot Gibson. Nu mi se scoală nici de-al dracu' dacă mă uit la un western de-al macaronarilor, regizat de Guido DeGrăsano, cu Mario Banano. Aruncând ţigara pe geamul maşinii, îşi încheie tirada contra italienilor: Înţelege-mă, nu mi-au trecut nervii că l-au băgat pe macaronaru' de Dean Martin în *Rio Bravo.* Nici nu mai zic de căcăciosu' de Frankie Avalon, cum moare el la Alamo, căcarea lumii.

— Repet, se aventurează Cliff, nu-s eu în locu' tău. Dar mie mi se pare că e o experienţă de viaţă ca lumea.

— Cum adică? îl întreabă Rick cu sinceră curiozitate.

— Să te pozeze mereu fotografii. Să stai la măsuţe şi să bei cocteiluri, cu ochii la Colosseum. Să mănânci cele mai bune paste şi pizze din lume. Să fuţi italience. Dacă mă-ntrebi pe mine, conchide Cliff, e mai tare decât s-o arzi prin Burbank şi s-o încasezi de la Bingo Martin.

— Ei, aici ai nimerit-o, răspunde Rick râzând cu poftă.

Apoi, cei doi bărbaţi se pun pe chicotit, şi în curând un zâmbet pune stăpânire pe chipul lui Rick. Încă de când deveniseră o echipă, o parte esenţială a dinamicii dintre ei se bazase pe rolul de pompier pe care Cliff îl juca în viaţa lui Rick. De multe ori, stingând focuri metaforice, ca în acel moment. Dar primul foc care le pecetluise camaraderia fusese *unul adevărat.*

Se întâmplase în al treilea sezon din *Legea banilor* (sezonul din 1961–1962). Cliff Booth fusese angajat ca să-l dubleze pe actorul în rolul principal. La început, Rick nu-l înghiţise pe Cliff. Şi asta dintr-un motiv cât se poate de valabil: Cliff era mult prea arătos ca să fie cascador. *Legea banilor* era haremul lui Rick. N-avea nevoie de un puţoi căruia

să-i stea mai bine în costum decât îi stătea lui și care să-i strice lui ploile cu damele. Dar apoi auzise despre isprăvile lui Cliff în cel de-al Doilea Război Mondial. Din câte aflase, Cliff nu era un erou *oarecare*. Era unul dintre cei mai mari eroi din cel de-al Doilea Război Mondial. I se acordase de două ori Medalia pentru Curaj. Prima oară pentru că omorâse italieni în Sicilia. Iar a doua oară primise acea distincție deosebită dintr-o sumedenie de motive. Principalul fiind că, în afară de băieții care aruncaseră bomba peste Hiroshima, nu exista soldat american care să fi făcut mai multe victime confirmate în rândul dușmanilor japonezi decât sergentul Clifford Booth.

Rick însă ar fi sărit luni în șir de pe scaune de bucătărie ca să se aleagă cu platfus, dacă asta l-ar fi putut scăpa de armată (mai ales pe timp de război). Cu toate astea, îi admira pe cei care-și făcuseră datoria, mai ales dacă se remarcaseră prin faptele lor.

Dar focul care-i legase pe cei doi bărbați se întâmplase cam la o lună după ce Cliff fusese angajat pentru *Legea banilor.* Unul dintre regizorii care lucraseră episodic la serial, Virgil Vogel, venise cu ideea ca personajul principal al serialului, Jake Cahill, să poarte o haină de iarnă groasă, vopsită într-un alb strălucitor, ca uniformele de spital. Ceea ce în viața reală ar fi arătat cam ridicol. Dar într-un film alb-negru dădea destul de bine. Totuși, costumierii s-au mocăit atât de mult cu haina, încât n-a fost gata pentru episodul lui Vogel. Așa că producătorii au pus-o deoparte pentru următorul episod. Iar la finalul următorului episod, Jake Cahill ia foc. Toată lumea a fost de părere că era un bun mod de a folosi acea haină de iarnă voluminoasă, la care migăliseră atât.

Cliff era pregătit, dispus și capabil să facă scena focului. Dar, când lui Rick i se explicase în ce consta și ce avea să se întâmple, actorul hotărâse să facă el însuși o încercare. Așa că pe spatele hainei albe, groase și largi a lui Jake a fost pusă o substanță inflamabilă, departe de față și de păr.

Numai că nimeni din echipă – nici măcar costumierii, pentru că trimiseseră haina la vopsit în altă parte – nu știa un lucru, anume că se folosise o vopsea albă care conținea 65% alcool. Nu știau și nu le spusese nimeni, pentru că nu exista nici o scenă cu foc în episodul pentru care fusese destinată inițial haina albă. Așa că, atunci când au aprins haina lui Jake, cu Rick înăuntru, a început să ardă ca o torță.

Când Rick a auzit cum îi sfârâie haina, panica i s-a aprins la fel de iute ca ținuta inflamabilă. A simțit imediat cum flăcările îi trec de umeri, jucându-i în jurul capului. Puțin a lipsit atunci să facă cel mai neinspirat lucru pe care l-ar fi putut face în acea situație: s-o ia la fugă, înnebunit de panică. Dar, chiar înainte să-și piardă mințile, Rick l-a auzit pe Cliff Booth spunându-i calm:

— Rick, ești într-o baltă. Aruncă-te și tu pe spate.

Rick a făcut întocmai, și flăcările s-au stins repede, neapucând să-l rănească prea rău. În acel moment, Rick și Cliff au devenit *echipa Rick și Cliff.*

Cliff Booth mai aducea în joc o contribuție personală grozavă: nu era doar un prieten bun, un cascador bun și un erou de război, ci, în acea lume de himere, era un *ucigaș adevărat*. Rick omorâse, doar în serialul de televiziune, cam două sute patruzeci și doi de oameni. Asta fără a pune la socoteală indienii și bandiții pe care-i omorâse în westernuri sau cei o sută cincizeci de naziști uciși în *Cei paisprezece pumni ai lui McCluskey.* Iar când îl jucase pe ucigașul psihopat și pervers cu mănuși de piele neagră din *Enigma lui*

Jane[13], își lichidase majoritatea victimelor cu un mic pumnal argintiu lucios.

Rick își amintește cum discutase cu cascadorul lui despre personajul din *Enigma lui Jane* la un pahar, în barul din Smoke House, nu departe de Riverside Drive. Tot discutând și bând, Rick l-a întrebat pe Cliff dacă omorâse vreodată un soldat inamic cu un cuțit.

— O grămadă, a răspuns Cliff.

— O *grămadă*? a repetat Rick, surprins. Cât înseamnă o *grămadă*?

— Ce, vrei să stau aici și să număr? a întrebat Cliff.

— Păi… da, a răspuns Rick.

— Atunci să vedem. Cliff a căzut pe gânduri. A început să numere pe degete, în gând, până când degetele s-au terminat și a luat-o de la capăt, apoi s-a oprit și a zis: Șaisprezece.

Dacă Rick ar fi sorbit chiar atunci din whiskey sour, probabil că ar fi împroșcat cu el ca într-o scenă comică.

— Ce dracu', ai omorât *șaișpe* inși cu un cuțit? a întrebat el mirat.

— Erau japonezi, în război, a precizat Cliff. Mda.

Rick a tăcut, apoi s-a aplecat în față și l-a întrebat pe amicul lui:

— Cum ai făcut-o?

— Mă întrebi cum *am putut* s-o fac, psihic și emoțional? a întrebat Cliff. Sau cum *am făcut-o*, fizic și practic?

„Uau, bună întrebare", și-a zis Rick.

— Păi, cre' că mai întâi cum ai făcut-o.

— Ei, nu chiar mereu, dar de multe ori mă furișam pe la spatele vreunui băiat vesel și-l luam prin surprindere. Unui tip îi intra o piatră-n bocanc. Omu' rămânea mai în urmă, ca să-și scoată bocancu', să lepede piatra. Veneam pe la spate, îi băgam cuțitu-n coaste, îi puneam mâna la gură și răsuceam cuțitul până simțeam c-a crăpat.

„FUTU-I", și-a zis Rick.

— Na, sigur că eu l-am omorât, a continuat Cliff, ridicând degetul arătător. Dar oare a murit din cauza *mea* sau fiin'că i-a intrat o piatră în bocanc? a filozofat el.

— Deci stai așa să ne lămurim, a intervenit Rick clarificator. Bagi șișu' în coasta japonezului, dup-aia îi acoperi gura cu palma, să-i înăbuși țipătul, apoi îl ții bine până termină naibii de horcăit și moare la tine-n brațe?

Cliff a sorbit din paharul lui înalt, plin cu Wild Turkey la temperatura camerei, și a răspuns:

— Mda.

— Uau! a exclamat Rick, trăgând și el o dușcă din paharul cu whiskey sour rece.

Cliff Booth a zâmbit ca pentru sine în timp ce-și privea șeful cum se chinuie să accepte ideea, apoi l-a întrebat provocator:

— Vrei să vezi cum e?

Ochii lui Rick s-au ridicat spre fața lui Cliff.

— Cum adică?

Cliff a repetat grav, rar și apăsat:

— Ziceam dacă vrei să vezi cum e. Apoi, ridicând din umeri, a adăugat: Pentru personajul tău, zic.

O vreme, Rick n-a răspuns. Barul părea să se fi cufundat într-o liniște deplină, după

care Rick Dalton a lăsat să-i scape un foarte slab:

— Da.

Cliff i-a zâmbit prietenului și patronului său, a luat o gură zdravănă de băutură, a lăsat paharul greu pe tejghea, apoi a spus, ridicând iar din umeri:

— Omoară un porc.

„Ce?“ și-a zis Rick.

— Ce? a zis Rick.

— Omoară. Un. Porc, a repetat Cliff sinistru.

După un moment de tăcere în care cuvintele „omoară un porc“ au rămas suspendate în aer, Cliff a continuat explicațiile:

— Îți cumperi o scroafă mare și grasă. O duci acasă, în curte. Apoi te lași în genunchi lângă ea. O apuci, o simți, simți cum trăiește, o miroși, o auzi cum grohăie și fornăie. Apoi cu celălalt braț îi înfigi un cuțit de măcelărie într-o parte și stai așa, frate.

De pe scaunul lui de bar, Rick îl asculta fascinat pe Cliff.

— Deci o să zbiere ca din gură de șarpe și o să sângereze ca dracu’. Și o să se lupte cu tine. Dar tu o ții cu o mână și cu ailaltă înfigi mai tare cuțitul în ea. Și, chiar dacă o să ți se pară o veșnicie, cam după un minut o să simți cum îți moare în brațe. Și-n clipa aia se poate spune că ai cunoscut cu adevărat *moartea*. *Viața* e un porc care sângerează, zbiară și se smucește violent în brațele tale. Și *moartea* e când ai rămas cu niște carne grea și inertă în mână.

Pe măsură ce Cliff descria pas cu pas uciderea porcului imaginar, Rick se făcea tot mai palid, închipuindu-și cum avea să pună în practică acel scenariu la el în curte.

Observând că-și subjugase publicul, Cliff i-a dat lovitura fatală:

— Deci, dacă vrei *să simți* cum e să omori un *om*, să omori un porc e singura variantă *legală* ca să-ți faci o idee.

Rick a înghițit cu noduri, în timp ce cântărea dacă e-n stare s-o facă.

— Dup-aia duci porcu’ la un măcelar, să ți-l taie el, a completat Cliff. Slănină… cotlet… cârnați… ceafă… picioare de porc. Mănânci tot animalul ăla. Asta în semn de respect pentru moartea lighioanei.

Rick a sorbit iar din whiskey sour.

— Nu știu dacă pot să fac așa ceva.

— O, ba poți, l-a asigurat Cliff. Poate că nu *vrei*, dar de putut *poți*. La drept vorbind, s-ar putea susține că, dacă *nu poți*, nu meriți să mănânci carne de porc.

După câteva clipe, Rick a dat un pumn în bar, spunând:

— Bine, o fac, ce naiba. Hai să facem rost de-un porc.

Bineînțeles că Rick n-a făcut-o, până la urmă. Experimentul avea atâtea variabile, încât sigur că s-a dezumflat imediat. „De unde cumpăr porc? Cum curăț atâta sânge din curtea cu piscina? Cum scot eu porcul mort din curte – sigur cântărește o tonă? Și dacă nenorocitul mă mușcă?“ Dar, chiar dacă Rick nu ajunsese *s-o facă*, cu siguranță *cochetase cu ideea.* Ceea ce era tot o formă de crimă premeditată, cu sânge rece, în stilul ucigașului cu mănuși negre din *Enigma lui Jane.*

Cliff oprește Cadillacul lui Rick pe locul lui de parcare din fața casei de pe Cielo Drive. Chiar în fața parbrizului se profilează un uriaș tablou în ulei cu Rick în uniformă de cavalerie, schimonosit, cu o talpă pe față. E o bucată dintr-un panou publicitar în șase părți pentru *Revolta comanșilor*, primul lungmetraj în care fusese cap de afiș după ce devenise vedetă de televiziune cu *Legea banilor*. Panoul întreg îl reprezenta pe Rick Dalton în rolul locotenentului Taylor Sullivan din cavaleria Statelor Unite, căzut în mijlocul unor (probabil) comanși a căror căpetenie pozează victorios, strivind cu piciorul încălțat în mocasin o parte a feței lui Sullivan și țintuindu-l la pământ pe ofițerul furios și neajutorat. Un vechi prieten al lui Rick găsise bucata de panou într-un magazin de antichități din Dallas, Texas. Prietenul o cumpărase și i-o trimisese lui Rick. Lui Rick nu-i plăcuse niciodată cu adevărat afișul respectiv, în afară de amănuntul că era cu el și nu cu mai bine cotatul Robert Taylor. Și nici nu-și făcea vreo iluzie că *Revolta comanșilor* ar fi fost altceva decât era – un film de duzină cu cavaleriști-contra-indieni, cum se făceau în anii cincizeci. Printre virtuțile filmului se numărau colaborarea cu R.G. Springsteen, un veteran al westernurilor, plus uniforma albastră de cavalerie, în care Rick arăta al naibii de șic. Dar altfel nu era un film memorabil.

Așa că atunci când Rick primise bucata de panou cu el, se întrebase într-o primă fază: „Ce dracu' fac eu cu chestia asta?“ Răspunsul fusese să-l lase pur și simplu afară, în fața casei.

De atunci trecuseră cinci ani.

Cliff oprește motorul, iar Rick se lansează într-una dintre tiradele lui pasiv-agresive. Ceva l-a supărat, așa că-și caută cu totul alt motiv de supărare. Cum ar fi panoul din fața casei.

— Scăpăm și noi *la un moment dat* de căcatu' ăsta din fața casei? spune el, arătând cu un gest larg spre pictura în ulei.

— Unde vrei să-l pun?

— N-ai decât să-l arunci, ce mă-ntrebi pe mine!

Cliff face o mutră de copil dezamăgit.

— Vaaai, Felix ți l-a găsit. Nu fi acritură, e un cadou frumos, îl dojenește el.

— Doar pentru că nu vreau să mă belesc în fiecare dimineață și-n fiecare seară la un tablou în ulei cu gura mea, ca-n ultimii cinci ani, asta nu înseamnă că-s acritură. M-am săturat să mă uit la el și gata, bine? explică Rick. Nu poți să-l pui și tu în garaj?

— În garaj? chicotește Cliff. Acolo e dezastru.

— Păi, nu poți să faci și tu curat cât să intre panoul? îl dăscălește Rick.

— Ba da, pot, răspunde Cliff, scoțându-și ochelarii de soare. Și adaugă pentru clarificare: Dar asta nu-i chestie de-o după-amiază; e chestie de-un weekend.

Exasperat, Rick își descarcă nervii pe un ton mai puțin autoritar:

— N-am ce face cu ditamai tabloul cu mine în fața casei, atâta tot. Zici că fac reclamă la Muzeul Rick Dalton.

În acel moment, dinspre partea șoferului răsună brusc un „vâjjj“ de motor și acordurile Beatleșilor. Amândoi bărbații se întorc spre stânga și-i observă pentru prima oară pe vecinii cei noi ai lui Rick, *Roman și Sharon Polanski*, care-și fac apariția în mașina

lor sport englezească vintage, din anii douăzeci. La radioul maşinii, fixat pe frecvenţa postului 93 KHJ, se aude melodia Beatleşilor *A Day in the Life*. Maşina în care se află frumosul cuplu hollywoodian s-a oprit la poalele dealului unde începe strada lor privată, aşteptând să se deschidă poarta electrică. Roman e la volan, iar soţia lui în dreapta, ţinând în mână o telecomandă grosolană de plastic. Cei doi porumbei poartă o conversaţie însufleţită din care nici Rick, nici Cliff nu desluşesc nimic din cauza motorului maşinii sport şi a aranjamentului sonor pretenţios al Beatleşilor. Cliff are ochi doar pentru blonda superbă din dreapta, în timp ce Rick se uită prin ea la firavul regizor polonez de la volan.

Roman Polanski era în acel moment cel mai celebru şi mai de succes regizor tânăr, alături de Mike Nichols. Dar polonezul înarmat cu megafon îl depăşea ca popularitate pe colegul său de scenă şi ecran Nichols. În 1969, Roman Polanski era un *star rock*!

Îşi făcuse un nume cu primul său film ca regizor, *Cuţitul în apă*, vorbit în polonă. Pelicula făcuse furori în circuitul filmelor străine, fiind chiar nominalizată la Oscaruri la categoria „cel mai bun film străin“. După acest prim succes, Polanski se mutase la Londra şi începuse să facă filme în engleză.

Două dintre acestea, *Fundătura* şi *Balul vampirilor* (unde o cunoscuse pe soţia lui, Sharon) au fost primite cu admiraţie, fără să facă însă cine ştie ce profit. Dar *Repulsie*, thrillerul lui psihologic, a fost un succes neaşteptat care a depăşit ghetoul cinematecilor, cucerind publicul larg. După o groază de copii proaste după *Psycho*, produse de studiourile Hammer, şi de thrillere franceze nedemne de acest nume, printre care acele *romans de gare*[14] lipsite de ritm ale lui Claude Chabrol sau bâjbâielile amatoriceşti ale aşa-ziselor filme hitchcockiene ale lui Truffaut, apăruse *Repulsie*, thrillerul lui Polanski în stilul lui *Psycho*, filmat la Londra. Când s-a pus problema cum se poate face un thriller hitchcockian modern pentru un public competent, care vibra în ritmul Londrei *hip*, Roman a găsit reţeta cu *Repulsie*.

Studiul de personaj paranoic-pervers al lui Polanski, în interpretarea lui Catherine Deneuve, frumoasă, dar damnată, *funcţionează*. Dar, dacă thrillerul lui Hitchcock *funcţionează* amuzant, filmul lui Polanski *funcţionează* răscolitor. Şi Hitchcock putea să răscolească, şi o făcea – *Suspiciune*, *Străini în tren*, *Îndoiala* şi, desigur, *Psycho*. Dar doar până la un punct. Pe când la Polanski răscolirea publicului e *chiar* scopul.

Thrillerul hitchcockian-via-Buñuel al lui Polanski a ajuns la inima publicului.

După ce Polanski a demonstrat cu *Repulsie* că ştie să intre pe sub pielea publicului, Robert Evans, marele boss de la Paramount Studios, l-a invitat să facă un film la Hollywood. L-a momit la el în birou pe Roman, care era un excelent schior, trimiţându-i un scenariu pentru un viitor film despre cursele de schi pe care-l aveau în plan, *Schiorul*.

Apoi, Evans a luat o decizie care mai târziu avea să aducă trei puncte pe bursă acţiunilor Paramount: i-a dat lui Polanski romanul *Copilul lui Rosemary* de Ira Levin, spunându-i:

— Citeşte-l.

Iar restul e *istoria filmelor de groază*, cum ar fi spus Marvin Schwarz.

Micul roman al lui Levin, practic o nuvelă, e povestea lui Rosemary Woodhouse (Mia

Farrow), o tânără proaspăt măritată cu un actor ambițios pe nume Guy Woodhouse (John Cassavetes). Cei doi se mută într-o mansardă newyorkeză tipică și intră într-o relație cu un cuplu excentric mai în vârstă care locuiește în aceeași clădire, Minnie și Roman Castevet (Ruth Gordon și Sidney Blackmer). Dar biata Rosemary nu știe că cei doi sunt niște sataniști în căutarea unei mame purtătoare care să dea naștere anticristului cel îndelung profețit. Intuiția vizionară a lui Evans că Polanski avea să fie omul ideal pentru a transpune pe ecran acel material trebuie consemnată ca una dintre cele mai inspirate decizii luate vreodată de un director de studio.

După ce citise materialul, Polanski avusese o singură îndoială. Dar una mare. Polanski era ateu. Iar, dacă nu crezi în Dumnezeu, cu siguranță vei respinge și ideea de diavol. Sigur că mulți regizori ar fi spus: „Și ce-i cu asta? E doar un film. Nu trebuie să crezi în maimuțe uriașe ca să regizezi King Kong“. Și ar fi avut dreptate. Roman ezita totuși să facă un film care ar fi întărit credința religioasă, o filozofie pe care o respingea categoric. Dar ca cineast își dădea seama cât de bun ar fi putut fi acel film. Așadar, cum și-a reconciliat convingerile personale cu materialul? Folosindu-l așa cum era, dar adăugând o schimbare de perspectivă aproape imperceptibilă.

Până la ultima scenă a filmului, nimic nu confirmă suspiciunile sinistre ale lui Rosemary. Polanski nu lasă publicul să întrezărească absolut nimic care ar putea fi numit supranatural. Toate „dovezile“ lui Rosemary despre cumplita conspirație sunt șubrede și circumstanțiale. Cum ne pasă de Rosemary și urmărim un film de groază, majoritatea telespectatorilor adoptă viziunea ei investigativă.

Dar, în loc ca perechea de vecini mai în vârstă să conducă un sabat de sataniști sinistri și în loc ca soțul ei să-și vândă sufletul diavolului, împreună cu sufletul copilului său nenăscut, *nu cumva* ar fi la fel de plauzibil, ba poate chiar mai probabil, ca Rosemary să sufere de paranoia acută cauzată de o depresie post-partum?

E adevărat că filmul culminează cu dezvăluirea că soții Castevet și prietenii lor chiar uneltiseră împotriva lui Rosemary. Dar existența reală a Satanei rămâne ambiguă. De ce n-ar fi soții Castevet și acoliții lor doar o adunătură de nebuni patentați? Dacă la sfârșit ar striga cu toții „Trăiască Pan!“ în loc de „Trăiască Satana!“, le-am pune la îndoială autenticitatea credinței?

Dintre ceilalți cineaști pe care Evans i-ar fi putut angaja ca să ecranizeze cartea, e greu de imaginat că există vreunul care să nu fi făcut din ea un film cu monștri. Polanski a reușit isprava herculeană de a *nu* face un film cu monștri și totuși de a-i speria de moarte pe spectatori. După care Evans și echipa lui și-au făcut datoria, punând la cale una dintre cele mai grozave campanii publicitare din acele vremuri, montând un trailer înspăimântător care în anumite privințe e mai bun decât filmul. Rezultatul final a fost un succes măreț care a făcut din Roman Polanski nu doar unul dintre cei mai râvniți regizori din branșă, ci și o emblemă a culturii pop (e pomenit în versurile musicalului rock *Hair*) și primul regizor de film cu un veritabil statut de star rock.

Și iată-l în carne și oase, cu nevasta lui trăsnet, vecin cu Rick. „Al naibii, ăsta chiar că are lumea la degetu’ mic“, se gândește Rick.

Apoi, poarta electronică din fața lui Roman și Sharon se deschide, iar mașina sport

dispare din vedere la fel de iute cum apăruse.

„Băga-mi-aș, era Polanski“, își spune Rick în sinea lui. Apoi i se adresează lui Cliff:

— Ăla era Roman Polanski! Stă aici de-o lună; azi e prima oară când îl văd.

Rick deschide ușa mașinii și coboară, râzând pe înfundate. Și Cliff râde în sinea lui: Iată încă un exemplu din categoria schimbărilor de dispoziție năprasnice ale lui Rick.

Rick se îndreaptă spre ușă, străbătând gazonul din fața casei cu o atitudine total schimbată de când îl văzuse pe Polanski. Entuziast, îi aruncă peste umăr amicului său:

— Știi vorba aia a mea? Cel mai important lucru în orașul ăsta, când dai de bani, e să-ți cumperi casă. Să nu stai cu chirie. Eddie O'Brien m-a învățat chestia asta, spune el, referindu-se la Edmond O'Brien, un actor de roluri secundare de anvergură, pe care Rick îl cunoscuse cu ocazia unei apariții în primul sezon din *Legea banilor.*

Rick continuă, mergând tot mai țanțoș:

— O proprietate la Hollywood înseamnă că locuiești aici. Nu ești în vizită. Nu ești în trecere. Aici locuiești, ce dracu'! Urcând primele trei trepte spre ușa de la intrare, adaugă: Adică na, mi-am luat eu șuturi în cur, dar cu cine sunt vecin?

Bagă cheia în broască, o răsucește, apoi se întoarce spre amicul lui ca să-și încheie argumentația și să-și răspundă singur la întrebare:

— Cu regizoru' care a făcut *Copilul lui Rosemary*, chiar el, futu-i. Polanski e cel mai pe val regizor din oraș – poate și din lume – și stă fix lângă mine. Intrând în casă, Rick își termină ideea: Poate că doar o petrecere la piscină mă desparte de un rol în noul film al lui Polanski!

Cliff vrea s-o șteargă, așa că rămâne în prag, ca să nu intre în casă.

— Deci te simți mai bine? îl întreabă Cliff sarcastic.

— O, da, frățioare, răspunde Rick. Mă scuzi pentru adineauri, rezolvă și tu cu căcatu' ăla de *Revolta comanșilor* când îți pică bine.

Cliff îi face semn c-a înțeles, apoi întreabă:

— Mai ai nevoie de mine azi?

Rick refuză cu o fluturare din mână.

— Nu, nu, nu. Tre' să învăț ditai textul pentru mâine.

— Vrei să stau cu tine să repeți? întreabă Cliff.

— Nu, stai liniștit, îi răspunde Rick. Mă descurc cu casetofonul.

— Bine, spune Cliff. Dacă n-ai nevoie de mine, o să-mi duc hoitu' acasă.

— Nah, n-am nevoie de tine, spune Rick.

Cliff se retrage cu spatele ca s-o șteargă cât mai rapid, până nu se răzgândește Rick.

— Bun, mâine dimineață plecăm la șapte și un sfert.

— S-a făcut, la șapte și un sfert, repetă Rick.

— Adică la șapte și un sfert ieșim pe ușă și ne suim în mașină, clarifică Rick.

— S-a făcut, la șapte și un sfert ieșim pe ușă și ne suim în mașină. Pa, frățioare.

Rick închide ușa. Cliff se duce la mașina parcată în fața casei, lângă cea a șefului său. E un Volkswagen Karmann Ghia decapotabil albastru deschis, căruia nu i-ar strica o vizită la spălătorie. Cascadorul sare înăuntru, bagă cheia în contact și o răsucește. Micul motor de Volkswagen se trezește huruind la viață. Odată cu motorul răsună și postul de radio 93 KHJ din Los Angeles. Billy Stewart improvizează în stil scat la sfârșitul versiunii lui de

Summertime în timp ce Cliff iese cu spatele de pe alee, apoi smucește de volan până când botul mașinii se întoarce dinspre casă spre panta de pe Cielo Drive. Șoferul blond apasă de trei ori pe accelerație cu cizma lui Billy Jack, apoi, sincronizându-se cu gimnastica vocală a lui Billy Stewart, bagă în viteză și accelerează, gonind prin cartierul rezidențial Hollywood Hill, luând toate curbele în ac de păr ca un sinucigaș nenorocit, îndreptându-se spre casa lui aflată la trei autostrăzi distanță, în orașul Van Nuys.

---

13. Unul dintre filmele fictive în care joacă personajul Rick Dalton.
14. Romane de duzină (fr.)

Capitolul 4
Brandy, eşti fată cuminte

După ce a rămas văduv, Cliff n-a mai legat niciodată relaţii serioase cu femeile. Futea femei. Profita de toată atmosfera aia de la sfârşitul anilor şaizeci cu *liber la amor/liber la gagici.* Dar n-avea prietene stabile şi cu atât mai puţin o nevastă. Şi totuşi în viaţa lui Cliff exista o fiinţă de sex feminin pe care o iubea şi care-l iubea la rândul ei. Pitbullul lui cu blana brun-roşcată, cap teşit şi urechi pleoştite, Brandy.

Căţeaua aşteaptă nerăbdătoare la uşa casei mobile a lui Cliff până când aude maşina Karmann Ghia a stăpânului. Imediat ce o aude, începe să-şi mişte iute ciotul de coadă de la stânga la dreapta, scâncind instinctiv şi zgrepţănând la uşă cu laba. Deşi Cliff e plecat toată ziua, lasă pornit televizorul alb-negru cu antenă, pentru ca Brandy să nu se simtă singură. În acel moment, la televizor se difuzează episodul din 7 februarie 1969 al unei emisiuni de varietăţi de vineri seară de pe ABC, *The Hollywood Palace.* În fiecare săptămână schimbă prezentatorul principal, care anunţă o nouă serie de invitaţi. Cu o săptămână în urmă, prezentator fusese Victor Borge, pianist şi comedian. Săptămâna asta e Robert Goulet, cântăreţul care jucase în *Camelot* pe Broadway. Goulet tocmai atacă într-o interpretare dramatică *Mac Arthur Park,* clasica piesă metafizică a lui Jimmy Webb.

Mac Arthur Park se topeşte
în beznă
Şuvoaie de glazură
dulce şi verde.

Uşa casei se deschide brusc şi-n prag se iveşte Cliff Booth, în toată splendoarea costumaţiei de blugi a lui Billy Jack. Brandy o ia de tot razna, aşa cum face în fiecare seară când Cliff ajunge acasă. Cliff, care e mână forte cu Brandy („Îi place să fii mână forte cu ea“, îi explică el lui Rick), îi dă voie să sară pe el, ca să se descarce. Numai că în seara asta Cliff are o surpriză plăcută pentru domnişorica lui. Cliff şi Rick mâncaseră de prânz la Musso and Frank, cascadorul îşi luase friptură şi toată ziua păstrase osul în buzunarul jachetei Levi’s, învelit într-un şervet alb de pânză de la restaurant. O lasă câteva momente să-şi facă damblaua cu ţopăitul bucuros de bun venit, apoi latră la ea:

— Gata, jos, jos, jos!

Ea se așază pe labele dinapoi, cu botul ridicat spre el. Acum, că toată atenția ei e ațintită asupra lui, scoate din buzunarul jachetei șic, albastre șervetul alb de pânză în care e învelit osul cu resturi de carne pe el.

— Ia uite ce ți-am adus, o tachinează el.

„O fi pentru mine?“ se întreabă Brandy.

Cliff îi spune, dezvelind osul:

— O să rămâi paf, nene.

Moment în care din șervet se ivește osul. Nerăbdătoare, Brandy se ridică pe picioarele din spate, sprijinindu-se cu labele din față de talia lui Cliff. Recunoștința lui Brandy îl face pe Cliff să chicotească. Dacă inviți o femeie la Musso and Frank și-i comanzi aceeași amărâtă de friptură, plus o sticlă de vin roșu și o felie de cheesecake ca să-i pui capac, n-o să-ți fie nici pe departe la fel de recunoscătoare. E încă o dovadă în sprijinul teoriei lui Cliff despre mentalitatea mercenară a fetelor. Cliff speculează că ceea ce alții numesc „a face curte“ nu e decât o tranzacție de rahat. Fetele preferă să iasă în oraș cu un bou cu bani, care se cacă pe ea de notă, decât cu vreun fraier amorezat lulea, care a pus bani deoparte și cheltuiește până la ultimul chior cu ele.

Dar nu și fata *asta*. El îi întinde cadoul, iar cățeaua sare în aer, prinzând osul cu fălcile ei redutabile. Cliff îi dă drumul, iar Brandy se retrage în colțul ei, pe pernuța ei, ronțăind liniștită la osul de vită.

Povestea întâlnirii dintre Cliff și Brandy e destul de interesantă. Se întâmplase în urmă cu vreo doi ani și mai bine. Cliff era în locuința lui mobilă din spatele unui Drive-In din Van Nuys când i-a sunat telefonul. La celălalt capăt era Buster Cooley, cascador și prieten cu Cliff, un tip veșnic pârlit. Cooley îi datora lui Cliff trei mii două sute de dolari. O sumă care se adunase în vreo cinci sau șase ani. Patru sute o dată, cinci sute cincizeci altă dată. Cliff își împrumutase pentru prima oară prietenul într-o perioadă în care stătea mai bine cu banii ca oricând. Pe atunci, datorită colaborării cu Rick, ajunsese să-l dubleze pe actorul din rolul principal în câteva filme de acțiune produse de studiouri. Rick se tot văicărește și înjură acele vremuri, dar pentru Cliff fuseseră anii de glorie. Booth, obișnuit să trăiască de pe-o zi pe alta, o cam luase pe arătură când dăduse pentru prima oară de bani adevărați. Marea lui achiziție a fost o bărcuță drăguță unde s-a mutat și pe care o ținea ancorată în Marina del Rey. În acele vremuri de belșug îi împrumutase lui Cooley grosul banilor. Cliff nu era prost, Cooley se folosea probabil de el și o știa, dar omul nu era escroc. Buster împrumuta de la el doar atunci când avea cu adevărat nevoie. Risca să i se confiște mașina, televizorul, să fie dat afară din casă, apoi iar o chestie cu mașina; trebuia să-și achite ratele de pe cardul Union 76 pentru benzină sau chiria pe luna trecută și pe prima lună ca să se mute în casă nouă. Buster Cooley o fi fost el milog, dar șarlatan nu era. Dac-ar fi avut bani, i-ar fi dat datoria lui Cliff, iar Cliff știa asta. N-avea rost să-l sune și să-l umilească. În primul rând, în felul ăsta tot n-avea să-și primească banii mai repede; în al doilea rând, Buster avea să-l evite pur și simplu pe viitor; și, în al treilea rând, la un moment dat cei doi bărbați tot aveau să dea nas în nas (L.A. e un oraș mic). Iar dacă Cliff se apuca să-l preseze pe Cooley, iar Cooley încerca să se fofileze, când în sfârșit aveau să

dea nas în nas, Cliff avea să fie nevoit să-i ceară socoteală. Moment în care între doi tipi ca ei lucrurile puteau lua numaidecât o întorsătură tare urâtă. Cliff ştia că, dacă Buster avea să facă vreodată rost de bani, avea să primească îndărăt măcar o parte. Dar mai ştia şi că Buster n-avea să facă niciodată rost de bani. Aşa că, în urmă cu doi ani, îşi luase adio în mintea lui de la bani. Şi, deşi sigur că nu i-ar fi stricat să-i aibă în acel moment, rămânea cu mulţumirea că ajutase un vechi tovarăş atunci când îi dăduse mâna. Poate că trei mii de dolari era cam mult, dar hei, dacă nu şi-ar fi permis la vremea respectivă, nu i-ar fi împrumutat.

Aşadar, Cliff a fost plăcut surprins auzind vocea lui Cooley în receptor. Şi a fost chiar şi mai surprins când Buster l-a întrebat dacă poate veni până în Van Nuys ca să-i facă o vizită chiar în acea zi. După vreo oră şi ceva, Datsunul roşu din 1961 al lui Buster a oprit în faţa casei mobile a lui Cliff. Cliff i-a oferit amicului său o bere, au deschis fiecare câte o cutie de Old Chattanooga, iar Cooley i-a adus aminte vechiului său tovarăş de datoria pe care o avea la el.

— Deci apropo de ăia trei mii de dolari de ţi-i datorez…

— Trei mii două sute de dolari, l-a corectat Cliff.

— Trei mii două sute? Eşti sigur? a întrebat Cooley.

— Foarte sigur, a răspuns Cliff.

— Ei, tu ştii cel mai bine. Trei mii două sute de dolari, a zis Cooley. Deci să ştii că nu-i am.

Cliff n-a răspuns, s-a mulţumit să ia o gură de bere.

— Dar nu dispera, am o chestie şi mai tare, a continuat Cooley.

— Ceva mai tare decât trei mii două sute de verzişori americani? a întrebat Cliff sceptic.

— Cum te văd şi cum mă vezi, a răspuns Cooley, sigur pe el.

Cliff ştia că singurul lucru mai tare ca banii erau calmantele, deci, dacă nu cumva Cooley avea la el o valiză plină cu ibuprofen, n-avea de gând să se entuziasmeze.

— Ia spune tu, Buster, ce ai tu mai tare ca banii?

Arătând cu degetul mare spre uşă, Colley a răspuns:

— Hai afară să vezi.

Cei doi bărbaţi au ieşit din rulotă, tot sorbind din cutiile de Old Chattanooga, iar Buster l-a dus pe Cliff la portbagajul maşinii lui. În spate, în Datsunul lui Buster, într-o cuşcă metalică, stătea în patru labe Brandy.

Deşi lui Cliff îi plăceau câinii, mai ales femelele, iar Brandy *era* frumuşică, la început nu s-a arătat impresionat.

— Vrei să-mi spui că animalu’ ăsta face trei mii două sute de dolari? a întrebat Cliff sceptic.

— Nu. Nu face trei mii două sute de dolari, a răspuns Cooley zâmbind. După care a adăugat, cu un rânjet şi mai larg: Face undeva între şaptişpe şi douăj’ de mii de dolari.

— Zău? Şi de ce mă rog? l-a întrebat Cliff, îndoit.

— Ăsta-i cel mai bun câine de luptă din partea asta de Emisferă Vestică, să mor eu.

Auzindu-l, Cliff a ridicat din sprâncene.

— Cățeaua asta îi face praf pe toți. Pitbulli, dobermani, ciobănești germani, doi câini deodată, nu contează. Le face curu' franjuri.

Cliff s-a uitat în jos la cățeaua din cușcă, măsurând-o tăcut din priviri în timp ce Buster îi dădea înainte:

— Asta nu-i o simplă cățea. E o grămadă de bănet la bancă. Fonduri la discreție ori de câte ori ai nevoie. E ca și cum ai avea cinci cai pentru cascadorie!

Un cal pentru cascadorie era un cal pe care-l învățai să cadă fără să se rănească sau să se sperie. Iar, într-un Hollywood care făcea sute de westernuri și de seriale de televiziune, dacă aveai un cal care știa să cadă și să se ridice imediat, era ca și cum ai fi avut o minitiparniță de bani. Singura cale de a scoate bani mai ușor era să ai baftă și să faci un copil care să dea lovitura în filme.

— Îl mai știi pe Ned Glass? i-a amintit Buster lui Cliff. Ăla de-avea un cal de cascadorie, Blue Belle?

— Mda, a răspuns Cliff.

— Mai știi cât a câștigat cu gloaba aia?

— Mda, și-a amintit Cliff. A strâns o mică avere.

— Cățeaua asta – a zis el, arătând spre cățeaua din cușcă – face cât patru Blue Belle.

— Gata, Buster, sunt numai urechi, a zis Cliff. Ce propui?

— Uite ce-i, n-am de unde să-ți dau bani gheață, i-a spus cu sinceritate Cooley, oricum, nu trei mii de dolari. Dar pot să-ți dau juma' din profituri pentru câinele ăsta dat dracu', zici că-i Sonny Liston[15].

Cliff a ascultat planul lui Buster.

— Am o mie două sute de dolari. O înscriem la o luptă de câini prin Lomita. Pariem ăștia o mie două sute pe ea, apoi stăm frumușel și ne uităm cum își face treaba. Când o vezi în acțiune, ai să te prinzi ce potențial are. După care o băgăm pe filiera luptelor de câini, punem câștigurile împreună, iar după șase meciuri cred că strângem cam cinșpe mii de căciulă.

Cooley nu încerca să-l tragă în piept, iar Cliff știa asta. Credea fiecare cuvințel. Dar Cooley i-o vindea ca pe o certitudine, iar Cliff nu credea niciodată în certitudini. Apoi, luptele de câini nu erau doar scârboase, ci și ilegale, iar lucrurile o puteau lua razna în atâtea feluri.

— Doamne, Buster, eu nu vreau să încaier câini, vreau doar banii înapoi, s-a plâns Cliff. Dacă ai o mie două sute ca să pariezi, nu mai bine mi-i dai mie și gata? a negociat el.

— Dar știm amândoi că, dacă-ți dau o mie două sute de dolari, altceva nu mai pupi în veci, a răspuns Buster cu sinceritate. Nu vreau să-ți dau treiș'cinci de cenți în loc de un dolar, a insistat el. Când am avut nevoie de ajutor, tu ai sărit ca un tovarăș adevărat, ce dracu', vreau să faci profit! Măcar vino cu mine la prima luptă din Lomita, s-a tocmit Buster. Doar s-o vezi cum se bate. Crede-mă, Cliff, rareori ai parte de așa senzații tari. Dacă o să câștige, avem două mii patru sute de dolari. Dacă nu vrei să mergi mai departe, ăia două mii patru sute de dolari sunt ai tăi.

Cliff a mai luat o gură de bere, privind-o pe mica luptătoare vânjoasă din cușca de metal.

Buster și-a încheiat tirada persuasivă:

— Na, tu mă cunoşti şi ştii că nu te ţepuiesc. Cred în ce spun. Aşa că ai încredere în mine – cățeaua asta poate câştiga măcar această primă luptă.

Cliff s-a uitat la cățeluşa din cuşcă, apoi la dobitocul care stătea în faţa lui cu o bere în mână. Apoi s-a lăsat pe vine, ajungând cu faţa în dreptul cățelei de care-l despărţea plasa metalică. Cliff şi cățeaua s-au înfruntat din priviri. Când domnişorica n-a mai putut suporta privirea intensă a bărbatului, s-a repezit mârâind la Cliff. Plasa metalică a împiedicat colţii câinelui să sfâşie faţa frumoasă a lui Cliff. Cliff Booth s-a întors şi l-a privit pe Buster Cooley.

— Cum o cheamă?

Cliff, Buster şi Brandy s-au dus la prima luptă din Lomita. Şi tot ceea ce spusese Buster s-a adeverit. Brandy era o adevărată campioană şi a omorât celălalt câine în mai puţin de un minut. În acea noapte au câştigat două mii patru sute de dolari. Pentru Cliff, a fost o experienţă incredibil de palpitantă. „Mă piş pe Kentucky Derby, astea sunt cele mai fascinante patruzeci şi cinci de secunde din orice sport“, şi-a zis el.

Pentru Cliff, a devenit un fel de drog.

În următoarele şase luni, au luat la rând circuitul luptelor de câini de peste tot, din districtul Los Angeles, Kern şi Inland Empire. Au dus-o pe Brandy să lupte în Compton, Alhambra, Taft şi Chino. Iar Brandy a câştigat de fiecare dată, de *cele mai multe ori* cu uşurinţă. Doar de câteva ori s-a ales cu răni, dar, oricum, nu *prea* grave. Iar când era rănită, o lăsau să-şi revină cât era nevoie. Dar după acele prime cinci lupte, în care Brandy păruse indestructibilă, mizele au crescut, iar concurenţa a devenit mai feroce. Au ajuns să lupte în Montebello, Inglewood, Los Gatos şi Bellflower. Brandy a continuat să câştige, dar luptele deveniseră cumplit de lungi, mult mai sângeroase, rănile ei erau mult mai grave, iar recuperarea dura mult mai mult.

Astea erau dezavantajele. Avantajul câinilor mai răi era că se lăsa cu câştiguri mult mai mari în caz de victorie.

După nouă lupte, Cliff şi Buster strânseseră în jur de paisprezece mii de căciulă. Numai că Buster, care mirosea o afacere bună când în sfârşit îi ieşea în cale, avea o ţintă. Câte douăzeci de mii de dolari de căciulă pentru el şi Cliff. După care Brandy se putea retrage. Numai că, la a zecea luptă, în San Diego, când domnişorica a avut ca adversar un pitbull pe nume Cezar, a încasat-o, şi încă foarte rău. Lupta a fost oprită fără să se declare un câştigător. Iar Cliff şi-a dat seama că fusese spre norocul lui Brandy că o opriseră. Dacă ar mai fi continuat douăzeci de minute, Cezar ar fi omorât-o. Cliff văzuse oameni dragi ciopârţiţi atât în vreme de pace, cât şi în vreme de război. Dar agonia prin care a trecut privind-o pe Brandy cum e făcută arşice de fiorosul Cezar a fost insuportabilă pentru el.

Aşa că a fost uluit când Buster a înscris-o pe Brandy la o nouă competiţie în Watts, împotriva unui mascul monstruos pe nume Augie Doggie, deşi încă nu se recuperase complet după bătaia precedentă.

Dar Buster era sigur pe el.

— Băi, frate, ţi-am promis două' de mii de dolari, mi-am promis şi mie două' de mii de dolari, şi gata, frate, asta a fost! Lupta asta e ultima, să mor eu!

— E, căcat, ultima! a strigat Cliff. Cum dracu' să câştige în faţa unei fiare ca Auggie Doggie, în halu' în care e?

— Asta-i toată frumusețea, a comentat Buster cu însuflețire. Nu tre' să câștige. Toată chestia e renumele ei de neînvinsă. O înscriem la luptă și pariem pe celălalt câine.

În acel moment, Cliff l-a atacat pe Buster. S-au încleștat sălbatic în rulota lui Cliff vreo patru minute, până când Cliff i-a rupt gâtul lui Buster Cooley. Omorându-l.

Încăierarea a avut loc pe la cinci după-amiaza. Cliff s-a uitat la televizor lângă trupul fără viață al lui Buster până la vreo două dimineața. După ce s-a închis drive-in-ul, Cliff a înghesuit cadavrul în portbagajul mașinii lui Cooley, un Impala Sport Coupe din 1965 la mâna a doua, cumpărat din câștigurile de pe urma lui Brandy. Cu Brandy în dreapta, Cliff a mers până la Compton, unde a abandonat mașina, lăsând cheile pe parasolar. A mers toată noaptea, până în zori, cu Brandy după el. La răsăritul soarelui, el și cățeaua s-au întors acasă, în Van Nuys, cu autobuzul.

N-a fost prima oară când Cliff a comis o crimă și a scăpat basma curată. Prima oară fusese în Cleveland, în anii cincizeci. A doua oară fusese cu doi ani în urmă, când Cliff își omorâse nevasta. Era deci a treia oară, iar Cliff n-a fost prins nici de această dată. Niciodată nu i-a ajuns la urechi ce s-a mai întâmplat cu Buster Cooley și cu mașina lui. De fapt, nimeni dintre cunoscuții lui n-a mai adus vreodată vorba despre Buster. Asta se întâmplase cu un an în urmă. De atunci, Cliff o mai înscrisese pe Brandy doar la două lupte, când chiar nu se mai ajungea cu banii. Dar, după ultima luptă, Cliff îi promisese lui Brandy, chiar dacă ea nu înțelegea, că n-o mai înscrie la nici un meci. Și avea de gând să se țină de cuvânt.

În seara de vineri, 7 februarie 1969, în rulota lui, Cliff pocnește din degete și arată spre un scaun. Lângă fotoliul cu spătar rabatabil al lui Cliff e un scaun de lemn, cu o pernuță pentru câini. Brandy se urcă pe scaun și se așază pe labele din spate, așteptând masa pe care i-o pregătește Cliff. Cliff nu se grăbește când îi pregătește mâncarea lui Brandy, chiar dacă știe că pentru cățea e un chin. Dar nu-i nimic – Cliff știe mai bine ca oricine că așa se formează caracterul, prin chin. Înainte să-i pună de mâncare, deschide frigiderul și scoate o cutie de Old Chattanooga dintr-un bax cu șase beri.

Micul lui televizor alb-negru cu antenă e fixat pe KABC Channel 7, un post afiliat la ABC. Pe micul ecran monocrom rulează o reclamă la Red Apple, marca de țigări a lui Cliff. Un tip obișnuit, cu alură de anii șaizeci, cu părul dat cu gel, îmbrăcat într-un costum negru, cu cravată, se uită fix la cameră, filmat astfel încât i se văd doar capul și umerii. O voce din off îl întreabă:

— Ai gusta dintr-un măr roșu[16]?

Tipul obișnuit răspunde entuziast:

— Mai întrebi?

După care duce la gură un măr mare și roșu, apărut din partea jos a cadrului, și mușcă din el cu un crănțănit sănătos.

Cliff ia o gură de Old Chattanooga, apoi lasă berea pe blatul de bucătărie. Deschide dulăpiorul de bucătărie și scoate de acolo două cutii de mâncare pentru câini Wolf's Tooth („Mâncare bună pentru câini răi"). Cliff deschide cutiile cu un desfăcător de conserve manual de duzină, apoi răstoarnă masa vâscoasă, care păstrează încă forma conservei, în bolul lui Brandy. Pentru Brandy, care știe că e ora mesei și se uită cum se scurge mâncarea

din conservă în bolul ei, e cumplit să stea pe scaun, fără să scoată un sunet. Dar Cliff a dresat-o, și încă bine. Poate că nu știe ea prea multe, dar știe ce are de făcut la ora mesei. Și știe *al dracului de bine* că trebuie să stea acolo, pe scaun, *fără să scâncească*, până când stăpânul îi face semn că poate mânca.

Pe micul ecran al televizorului alb-negru, o femeie cu alura anilor șaizeci, care aduce cu Marlo Thomas[17], cu părul tuns scurt și tapat, se uită direct la cameră, încadrată astfel încât să-i vedem doar fața și umerii, în timp ce o voce din off o întreabă:

— Ai gusta dintr-un măr roșu?

— Mai întrebi? răspunde ea. Apoi duce la gură un măr roșu imens și mușcă din el cu zgomot.

Pe scaunul ei, Brandy dă furioasă din coadă de la stânga la dreapta, în timp ce trupul ei musculos vibrează de emoție, nerăbdare și instinct canin. După ce termină de răsturnat ambele cutii de mâncare în bolul lui Brandy, Cliff își îndreaptă atenția asupra aragazului, dând la o parte oala cu apă clocotită. Cliff strecoară pastele aburinde, apoi scutură strecurătoarea de câteva ori ca să scape de excesul de apă și dă drumul pastelor la loc în oală.

Pe ecranul televizorului, o negresă tânără și drăguță, cu umerii goi și o coafură afro rotundă și bogată se uită la cameră, în timp ce o voce din off o întreabă:

— Ai gusta din Red Apple?

Ea îl privește pe crainicul nevăzut și răspunde:

— Mai întrebi?

După care tipa afro scoate din afara cadrului o țigară aprinsă, trage cu putere din ea și suflă un rotocol mare de fum, gemând de plăcere, apoi spune:

— Ia o gură care te bucură, gustă din Red Apple.

Cliff ia pachetul de pudră de brânză din cutia deja deschisă de „Macaroane cu brânză Kraft“, îl desface și presară praful peste pastele din oală. Amestecă praful portocaliu cu o lingură mare de lemn și multă vigoare. Pe cutie scrie să adauge lapte și unt, dar Cliff consideră că, dacă-ți permiți să adaugi lapte și unt, atunci îți permiți să mănânci altceva. În timp ce Cliff își pregătește cina, aude un scheunat dinspre Brandy, care tremură și se foiește. Cliff se uită la ea. Lăsând oala cu macaroane cu brânză pe blat, se întoarce pentru a se concentra exclusiv asupra lui Brandy.

— Mi s-a părut mie, sau ai scheunat? o întreabă Cliff pe cățea.

Brandy știe că n-are voie să scheaune, dar nu se poate abține, e câine. Cliff continuă să-i vorbească animalului nerăbdător pe un ton autoritar:

— Ce ți-am zis eu de scheunat? Dacă scheauni, nu mănânci, o dăscălește Cliff, și arunc tot căcatu’ ăsta la gunoi, spune el, referindu-se la cele două cutii de mâncare pentru câini Wolf’s Tooth care-i umplu bolul. N-aș vrea să fac asta, dar o fac. M-ai înțeles? clarifică el.

Brandy răspunde cu un „Ham!“ răspicat.

— Așa să fie, îi spune Cliff.

Apoi ia un sac mare cu Gravy Train, o marcă foarte populară de mâncare uscată

pentru câini din acea perioadă, și toarnă o porție peste mâncarea udă din bol. Mormanul de mâncare pentru câini se înalță și mai mult. Pe Cliff îl doare-n cot dacă mâncarea uscată se revarsă pe podeaua bucătăriei, pentru că, oriunde s-ar împrăștia, Brandy o va găsi și o va mânca.

La televizor, după ce crainicul din off a descris toată gama de produse fine din tutun Red Apple, reclama continuă cu celebrul Burt Reynolds, filmat astfel încât să i se vadă doar capul și umerii, care fumează un trabuc Red Apple cu mușțiuc din plastic.

Crainicul din off îi atrage atenția:

— Hei, Burt Reynolds, tu ai gusta din Red Apple?

Burt răspunde, privind în cameră:

— Oh, mai întrebi?

Trage din trabuc și suflă fumul pe gură, apoi rostește sloganul Red Apple:

— Ia o gură care te bucură, gustă… din Red Apple.

Cliff apucă oala de toartă, se duce în living și se așază în fotoliul său din fața televizorului. Brandy e numai ochi și urechi. După ce se instalează în fotoliu și ia o primă furculiță din macaroanele cu brânză Kraft, Cliff scoate un mic plescăit din colțul gurii.

E semnalul așteptat de Brandy – sare de pe scaun, se repede în bucătărie și hăpăie lacomă mâncarea din bolul ei. Cliff comută la micul său televizor de pe Channel 7 KABC pe Channel 2 KCBS, care difuzează vineri seara serialul cu detectivi *Mannix*, cu Mike Connors în rolul detectivului Joe Mannix și cu Gail Fisher în rolul lui Peggy, secretara lui negresă. Pe ecran, Peggy îi relatează cu o mină îngrijorată evenimentele nopții trecute șefului ei, Joe Mannix, care stă la biroul lui.

— Ia spune, Peggy, ce s-a întâmplat? întreabă Mannix.

— Eram cu toții la club azi-noapte, muzică și antren, îi povestește Penny, când, pac! – brusc, totul s-a schimbat.

Joe încearcă să găsească o explicație simplă:

— Știi cum sunt muzicienii – niște tipi temperamentali. Cine știe ce l-o fi apucat?

Lui Cliff îi place *Mannix*, atât serialul, cât și Mannix ca om. Joe Mannix e un tip pe gustul lui. De fapt, Cliff își dorește într-un fel *să fie* Mannix. Iar dac-*ar fi* Mannix, primul lucru pe care l-ar face ar fi s-o *fută* pe Peggy. Cliff e și un mare fan al personajului Matt Helm, agentul secret. Nu cel din filmele alea insipide cu Dean Martin care sunt puțin spus imbecile, ci cel din cărțile lui Donald Hamilton. Personajul Matt Helm e rasist fără intenție și misogin cu intenție, iar Cliff e mort după el. Cliff citează din eroi ai literaturii de consum ca Matt Helm, Shell Scott și Nick Carter așa cum englezii citează din Keats, iar francezii, din Camus.

Când se dusese la cinema să vadă primul film cu Matt Helm, *Silențioșii*, după cincisprezece minute, furios, îi ceruse banii înapoi fetei de la casa de bilete. Dacă *el* era scârbit, nu putea decât să-și închipuie ce efect trebuie să fi avut asupra autorului, Donald Hamilton. Dean Martin era un Matt Helm de tot căcatul! Dar, dacă filmele ar fi respectat cărțile, Mike Connors ar fi fost excelent. Până și felul cum e desenat Matt pe copertele cărților amintește de Connors.

Scena cu Mannix și Peggy continuă, iar Cliff lasă oala plină cu paste și ia de pe masă ghidul TV. În timp ce Brandy își devorează muntele de mâncare, Cliff caută episodul din *Mannix* difuzat în acea săptămână și citește cu voce tare sinopsisul:

— „Moarte în gamă minoră: Mannix îl caută pe iubitul dispărut al lui Peggy, un muzician negru, care evadase în timp muncea la construcția unui drum împreună cu alți deținuți. Călătoria în sud îl va aduce pe detectiv față-n față cu un comandant de poliție misterios, cu un martor bigot și cu un interlop ubicuu.“

Cliff lasă deoparte ghidul TV, ia din nou în mână oala cu mâncare în nuanțe de portocaliu și galben și-și îndeasă o furculiță plină în gură. În timp ce mestecă, întreabă pentru sine și Brandy:

— Cum adică *interlop ubicuu*?

La vreo treizeci de kilometri depărtare, în Chatsworth, California, printre ruinele unui vechi platou unde se filmau pe vremuri westernuri, cunoscut ca Cineranch-ul Spahn, George Spahn, un bătrân de optzeci de ani, stă pe canapea la el acasă, în halat și pijama, și se uită la același episod din *Mannix*, în același timp. Se uită la serial împreună cu îngrijitoarea lui, o roșcată de douăzeci și unu de ani cu fața plină de pistrui, poreclită Scârț. Se uită împreună la televizor în fiecare seară. El stă pe canapea, în halat și pijama, în timp ce ea se întinde cât e de lungă, cu capul în poala lui. Cum George e orb, Scârț îi descrie bătrânului nevăzător acțiunea de pe ecran.

— Deci negresa de lucrează pentru Mannix se roagă de Joe s-o ajute să dea de gagiu’ ăla al el, trompetistu’ negrotei care apare în prima scenă.

— Peggy e negresă? croncăne George, surprins.

Scârț dă ochii peste cap și răspunde:

— Îți zic chestia asta în fiecare săptămână.

---

15. Campion american de box la categoria grea în anii ’60.

16. Denumirea mărcii de țigări se traduce prin „măr roșu“.

17. Margaret Thomas, zisă „Marlo“, actriță, producătoare și autoare americană devenită celebră în anii ’60 pentru rolul din sitcomul *The Girl*.

Capitolul 5
Pisi intră „pe furish“[18]

Pasadena, California
7 februarie 1969
Ora 2:20

E ora două dimineața pe Greenbriar Lane, un cartier de zonă rezidențială de lux din Pasadena, California.

Pe ambele trotuare ale străzii înfundate se înalță un șir de case de suburbie cu peluze îngrijite și locatari albi din pătura de sus a clasei mijlocii. La această oră din noapte, în cartier nu se zărește nici o mișcare, în afară de vreo pisică rătăcită sau vreun coiot îndrăzneț care s-a aventurat de pe dealuri ca să mănânce din coșurile de gunoi. Toți locatarii de pe stradă par să doarmă duși, încuiați în casele lor, în paturile lor confortabile, cu aparatele de aer condiționat torcând încetișor.

Pe trotuar, lângă o casă cufundată în întuneric în fața căreia se vede o cutie poștală drăguță pe care scrie „Fam. Hirshberg“, stau cinci membri ai „Familiei“ lui Charlie Manson. „Clem“ cel cu dintele din față ciobit; „Sadie“; „Oac“; Debra Jo Hillhouse (zisă „Pisi“), una dintre cele mai tinere membre ale Familiei; și Charlie însuși.

Charlie stă în spatele Debrei Jo; cu amândouă mâinile pe umerii ei, îi susură încetișor la ureche.

— Bine, Pisi, ăsta e momentul tău, șopotește Charlie. Momentul să treci hotarul. Momentul să dai piept cu frica. Momentul să privești frica în față. Și acuma, dulceață… trebuie s-o faci singură-singurică.

Debra Jo îi amintește că nu e prima ei „furishare“. Într-adevăr, a mai fost și la altele, recunoaște îndrumătorul ei spiritual, dar nu singură. Îi amintește de filozofia „Familiei“, că împreună sunt mai puternici.

În cuvintele lui:

— De-aia facem ceea ce facem așa cum o facem, și de-aia, în fond, e important felul în care trăim. Dar, în timp ce degetele lui îi masează delicat omoplații pe sub tricoul negru murdar, precizează: Dar și *reușita individuală* e importantă. Să te pui la încercare. Să-ți înfrunți fricile. Și nu poți să-ți înfrunți fricile decât de unul singur. De-aia te pun să faci

chestia asta, Debra Jo.

În afară de tatăl ei, Charlie e singurul om lăsat de Dumnezeu pe pământ care poate să-i spună în continuare pe numele de botez în loc de poreclă.

— Vreau s-o fac, spune Debra Jo, cam neconvingător.

— De ce vrei s-o faci? întreabă Charlie.

— Pentru că m-ai pus tu, răspunde ea.

— Da, eu te-am pus, recunoaște Charles. Dar n-aș vrea s-o faci pentru mine. Și n-aș vrea s-o faci pentru ei, adaugă el, smucind din cap spre ceilalți puști. Vreau s-o faci pentru tine.

Vârfurile degetelor lui Charlie de pe omoplații Debrei Jo simt tremurul ușor care i-a cuprins trupul.

— Simt cum tremuri, frumușico.

— Nu mi-e frică, protestează ea.

— Ssst, o reduce el la tăcere. Nu-i nimic. N-ai de ce să minți. Nouăzeci și șapte la sută dintre toți oamenii pe care i-ai cunoscut până acum în viața ta, îi explică el frumoasei brunete, și nouăzeci și șapte la sută dintre toți oamenii pe care-i vei cunoaște în toată viața ta și-au petrecut nouăzeci și șapte la sută din viață fugind de frică. Dar tu nu, frumușico, șoptește el. Tu te duci *spre* frică. *Frica* e sensul. Fără *frică*, n-are sens.

Deși Debra Jo nu se oprește din tremurat, corpul ei pare într-adevăr să se relaxeze la atingerea lui Charlie. Din spatele ei, Charlie se apleacă și-i șoptește blând la urechea dreaptă:

— Ai încredere în mine?

— Știi că da, răspunde ea. Te iubesc.

— Și eu te iubesc, Debra Jo, îi spune Charlie, și iubirea asta te poartă pas cu pas spre măreție. Sunt în inima ta, Pisi, sunt în lăbuțele tale, în coada ta, în botul tău și în tărtăcuța ta de pisică.

Degetele lui Charlie se desprind de umerii ei, apoi el o cuprinde în brațe pe fetișcană, îmbrățișând-o din spate. Ea se lasă cu totul în brațele lui. Și se leagănă amândoi încet dintr-o parte în alta, mutând greutatea corpului de pe piciorul stâng pe piciorul drept, de parcă ea ar fi un copilaș în brațele lui.

— Acordă-mi onoarea de a te călăuzi prin asta. Iar fata care va ieși din casa asta va fi gargantuesc de puternică față de cea care a intrat.

După care Charlie își desprinde brațele de pe talia ei, face un pas mic înapoi și-i dă o palmă peste fundul îmbrăcat în blugi tăiați scurt, împingând-o spre casa familiei Hirshberg.

În 1968, Terry Melcher, producătorul trupei Byrds, mintea strălucită care i-a lansat pe Paul Revere and the Raiders, copilul-minune de la Columbia Records, a petrecut destul de mult timp în compania lui Charles Manson și a „Familiei“ sale, care se aciuaseră în locuința de la Hollywood a lui Dennis Wilson, tapându-l de bani pe Beach Boy[19]. Terry Melcher n-a crezut niciodată în talentul muzical al lui Charlie, așa cum a crezut Wilson. Apropo de aspirațiile muzicale ale lui Manson, Terry nu-l considera pe Charlie lipsit de talent. După părerea sinceră a lui Terry, muzica lui Manson era foarte foarte foarte *așa și*

așa.

Dacă Charlie Manson avea *într-adevăr* ceva de oferit era mai degrabă în zona cantautorilor folk. Numai că în acea congregație numeroasă, Charlie nu ajungea nici până la degetul mic al lui Neil Young, Phil Ochs, Dave Van Ronk, Ramblin' Jack Elliott, Mickey Newbury, Lee Dresser, Sammy Walker sau, la drept vorbind, al oricărui nume celebru din folkul epocii. În plus, scena folk, așa cum existase până în urmă cu doar câțiva ani, era moartă. La vremea aceea, toți folkiștii care-și făcuseră un nume o dăduseră pe amplificatoare și încercau să devină vedete rock.

Și, cum Terry Melcher reprezenta Columbia Records, care-l avea deja pe Bob Dylan, n-avea nevoie de Charlie Manson. În plus, Melcher nu mai era interesat de piața cantautorilor cu chitare acustice (*de parcă* ar fi fost vreodată). Cu Paul Revere and the Raiders, devenise unul dintre regii muzicii pop din Top 40. Nu lua cu asalt Vanguard Records, încercând să fure artiști pentru Columbia. Căuta o nouă trupă șmecheră de băieți pletoși care să producă albume originale cu priză la public, să cânte la *American Bandstand* și la toate celelalte emisiuni de rock de la posturile TV locale (*Groovy*, *Boss City*, *The Real Don Steele Show*, *Where the Action Is*, *It's Happening*) și să-și dispute paginile din revistele *Sixteen* și *Tiger Beat*. Bobby Beausoleil ar mai fi corespuns, dar Charles Manson în nici un caz.

Problema nu era lipsa de *talent* a lui Charlie – *ceva* talent avea. Numai că *nu* avea disciplina necesară ca să-și cultive *puținul* talent pe care-l avea. Dacă Charlie ar fi avut un repertoriu mai bun, tot nu l-ar fi convins pe Terry să înregistreze un album Manson la Columbia. Dar poate că Melcher i-ar fi dat Lindei Ronstadt să înregistreze unul dintre cântecele lui Charlie.

Terry chiar îl considerase pe Charlie un tip interesant, original. Dar, chiar și la capitolul ăsta, nu fusese atât de fascinat de el ca prietenii lui (Dennis Wilson și Greg Jakobson). Adevăratul motiv pentru care Terry Melcher petrecuse atâta timp cu Charlie și „Familia" lui pe când se aciuaseră sub acoperișul lui Dennis Wilson n-avea nici o legătură cu vreun potențial pe care producătorul muzical l-ar fi văzut în Manson, în sens profesional. Explicația era că Terry era înnebunit s-o fută pe bruneta angelică în vârstă de cincisprezece ani pe care o chema Debra Jo Hillhouse și care se alăturase „Familiei". Când o cunoscuse Terry, își folosea încă numele real, Debra Jo. Dar în curând n-avea să mai răspundă decât la numele dat de „Familie", „Pisi".

Debra Jo se alăturase familiei lui Charlie pe când avea cincisprezece ani, devenind la vremea aceea cea mai tânără dintre toți și cu siguranță cea mai frumoasă. Doar statuara Leslie Van Houten putea concura cu ea. Iar Terry Melcher nu era singurul – și Dennis Wilson era înnebunit s-o fută pe Debra Jo. La drept vorbind, singurele relații serioase pe care Manson și le-a făcut vreodată în lumea muzicală din Los Angeles nu s-au datorat muzicii lui, ci fascinației exercitate de păsărica puberă a Debrei Jo Hillhouse. Debra Jo își câștigase un loc special în inima lui Terry Melcher. (Dacă Debra Jo ar fi avut voce, al ei ar fi fost contractul pentru un album.)

Și să nu uităm că toate astea se întâmplau în perioada când Terry Melcher trăia cu o frumusețe emblematică a anilor șaizeci, Candice Bergen.

Dar, chiar dacă acasă îl aștepta frumoasa blondă Candy Bergen, Terry nu putea lăsa să-i scape întâlnirile cu Pisi. La un moment dat s-a aprins atât de tare, încât a încercat s-o angajeze pe Debra Jo ca menajeră în casa lui de pe Cielo Drive, să stea cu el și cu Candy. (Candice Bergen o fi fost ea oarbă în multe privințe, dar a avut destulă minte ca să înăbușe ideea.)

Debra Jo Hillhouse avea un fel de naturalețe de pisoiaș (de unde și porecla „Pisi“, pe care i-o găsise Charles) care le sucea mințile multor bărbați mai copți. Inclusiv câtorva membri ai Straight Satans, banda de motocicliști cu care umblau Charlie și Familia pe când trăiau la ranch-ul Spahn.

Un lucru care o deosebea pe Debra Jo de toate celelalte fete din colecția lui Charlie era că ea avea în continuare o relație cu tatăl ei, iar tatăl ei avea o relație cu Charlie. Toate celelalte fete se alăturaseră Familiei lui Charlie mai mult sau mai puțin ca reacție la relațiile înveninate cu familiile lor. Să-ți dezmoștenești părinții, să divorțezi de familia ta adevărată, să devii membru al noii Familii, iar Charlie să-ți fie *tătic*, toate erau parte din strategia de persuasiune a lui Manson. Debra Jo Hillhouse însă îl cunoscuse pe Charlie în urmă cu un an chiar prin tatăl ei.

Într-o după-amiază, după ce făcuseră sex în sala de biliard a lui Dennis Wilson, în timp ce pișteau un joint și beau bere mexicană la sticlă, rece ca gheața, Terry Melcher a început s-o descoasă pe Debra Jo despre felul în care-l cunoscuse pe Charles Manson.

— Făcea autostopul și l-a luat tati cu mașina, i-a spus Debra Jo.

— Stai așa, l-ai cunoscut pe Charlie prin taică-tu? a întrebat-o Terry, surprins.

Ea a încuviințat din cap, scuturându-și pletele negre bogate.

— Charlie făcea autostopul, a repetat ea. Tati l-a luat în mașină, au intrat în vorbă. S-au distrat de minune. Așa că tati l-a invitat la noi la masă. Așa l-am cunoscut.

Terry a tras zdravăn din joint și i l-a întins Debrei Jo. Ținând fumul în plămâni, a întrebat-o:

— Și la cât timp după ai fugit cu Charlie?

— În noaptea aia, i-a spus ea. Am ieșit pe ascuns din casă și ne-am tras-o în mașina lui tati. Dup-aia am furat cheile mașinii și am șters-o amândoi.

„Ei, căcat, s-a gândit Terry. Cum pizda mă-sii e-n stare un amărâștean ca Charlie de așa ceva? Mă rog, dacă-s niște curve hipioate urâte cu spume ca Mary Brunner sau Patty Krenwinkel, mai înțeleg. Da’ o bunăciune ca Debra Jo?“

După care Debra Jo i-a spus incredibila poveste cu Manson și familia Hillhouse. Care s-a încheiat cu taică-su rugându-se de Charlie să-l primească în „Familie“.

La care Terry a exclamat:

— Căcat, cred că glumești!

Debra Jo a zâmbit și a clătinat din cap ca să arate că nu glumește. După care a adăugat:

— Dar până și lui Charlie i s-a părut o chestie *prea ciudată*.

„Cristoșii mă-sii“, s-a gândit Terry, el nu reușea nici măcar s-o convingă pe Candy Bergen să primească o menajeră hipioată, iar Charlie părea să manipuleze fără probleme pe oricine îi ieșea în cale ca să-i facă pe plac. Poate că farmecul lui Charlie, atâta cât era, îi scăpa lui Terry, dar până și el vedea limpede că omul avea *ceva*. Văzuse la vremea lui

vedete rock care manipulau hipioate să facă tot felul de porcării scandaloase. Dar tații lor? Ăsta era cu totul alt nivel de influență. Terry bănuia că nici măcar Mick Jagger nu era în stare de căcaturi din astea.

Debra Jo se apropie de locuința familiei Hirshberg încet, cu genunchii tremurându-i vizibil. Traversează peluza din față, acoperită de rouă. Simte umezeala ierbii pe tălpile ei imense, desculțe, iar senzația de ușoară răcoare o înviorează. Când iese de pe gazon, tălpile ei ude lasă urme pe aleea asfaltată care duce către poarta din spate.

Întinde mâna peste poarta de lemn și, străduindu-se să nu facă zgomot, trage zăvorul metalic ruginit de pe partea cealaltă, apoi deschide poarta și intră în curtea din spate. Prietenii ei care privesc de pe trotuar dispar treptat din vedere.

Pisi e acum singură pe proprietatea privată a familiei Hirshberg. Scrutează împrejurimile. O piscină în formă de rinichi. Iarbă verde. Un copac înalt. Câteva mese de picnic. Și câteva triciclete pentru copii Big Wheels, răsfolosite. Dar, în afară de triciclete, curtea din spate e la fel de plăcută, de ordonată și de îngrijită ca și cea din față.

Apoi, vocea lui Charlie îi șoptește în ureche: „Cum stai cu inima?“

Răspunde cu voce tare vocii din capul ei:

— Bate ca un picamăr.

„Calmeaz-o, Pisi, toarce vocea lui. Tam-tamul ăla de junglă o să trezească naibii tot cartierul. Controleaz-o și controlează-te, o instruiește el. Uită-te bine în jur.“

Ea cercetează curtea ceva mai concentrată, iar inima începe să i se potolească puțin câte puțin.

„Cine locuiește acolo?“ o întreabă el.

— Nu știu – cre’ că Hirshbergii.

„Nu mă interesează numele, șoptește el tăios. Cine sunt ei? Au copii? Vezi jucării?“

Ea se uită la triciclete și dă din cap afirmativ.

„Multe jucării? întreabă el. Leagăne?“

— Nu, răspunde ea, doar niște triciclete.

„Ce deduci de-aici?“ întreabă el.

— Nu știu, ce-ar trebui să deduc?

„Măi, frumușico, o dojenește el cu blândețe, eu vorbesc cu semne de întrebare aici. Și tu răspunzi cu punct. S-a înțeles?“

Ea dă din cap că da.

„Deci ori au ei copii, ori cunosc niște copii, deduce Charlie. Poate or fi mamaie și tataie? Răspundem mai târziu la întrebarea asta. Sunt bogați?“

Ea face semn din cap că da.

„De unde știi?“ o provoacă Charlie.

— Doar locuiesc aici, nu? răspunde ea cu o notă sarcastică în voce.

„Nu te grăbi, Pisi, o previne Charlie. Aparențele pot fi înșelătoare, scumpete mică. Poate că sunt chiriași. Poate că sunt patru stewardese sau chelnerițe care stau împreună și împart chiria.“ Apoi întreabă brusc: „Piscină au?“

— Da, răspunde ea.

„Atinge apa“, îi ordonă el.

Pisi traversează pe furiș gazonul care acoperă aproape toată curtea, îndreptându-se spre piscină. Apoi își înmoaie degetele în apă.

Când mâna ei atinge apa, vocea din cap o întreabă: „E caldă?“

Ea dă din cap că da.

„Atunci înseamnă că-s bogați, explică Charlie. Doar oamenii bogați își permit să-și încălzească mereu piscina.“

„Are logică“, se gândește Pisi.

„Ești gata să intri în casă?“ șoptește Charlie.

Ea dă din cap că da.

Charlie o repede: „Nu da din cap, târfă! Ți-am pus o întrebare! Ești gata să intri în casă?“

— Da, răspunde ea.

„Da și mai cum?“ întreabă el.

— Da, să trăiți? încearcă ea să ghicească.

El ridică tonul, înfuriat. „Nu «să trăiți», ce naiba, și ce pizda mă-tii ți-am zis de semnele alea de întrebare?“

Atunci, fata răspunde cam tare pentru situația în care se află:

— Da, sunt gata!

Charlie îi dă replica în minte pe un ton triumfător: „Așa te vreau! Așa da, frumușica mea! Cum e ușa care dă din curtea din spate în casă?“

Fata privește casa și răspunde:

— O ușă glisantă de sticlă.

„Ei, atunci ai noroc, fetițo. E genu’ de ușă pe care ăștia de se cred la adăpost uită s-o încuie. Ia strecoară-te tu până acolo, să vedem cât ești de norocoasă.“

În timp ce picioarele ei desculțe înaintează pas cu pas spre partea asfaltată de patio, Debra Jo se gândește: „Dacă-s norocoasă pe bune, o să găsesc ușa încuiată, ca să pot pleca acasă.“ Ajunge la ușa de sticlă și se lasă pe vine. Se uită în casă. Beznă totală. Nici o mișcare. Ascultă concentrată. În afară de tam-tamul de junglă din inima ei, care și-a reluat bubuielile ritmice, nu aude nici un sunet. Întinde un braț și trage de ușa glisantă masivă din sticlă. Nu se deschide.

Charlie își face iar apariția în mintea ei. „Ușile astea pot fi nițel cam grele. Mai încearcă o dată, mai tare, și cu amândouă mâinile.“

De data asta, apucă de clanță cu ambele mâini și trage cu mai multă putere de ușă. Reușește s-o deschidă parțial. Văzând că într-adevăr se urnește, fata se oprește să-și tragă sufletul.

„Ei, căcat, își spune ea. O să trebuiască să intru aici.“

Îl aude pe Charlie rânjind în mintea ei. Apoi, el îi pătrunde în suflet ca să-i fie copilot în următoarea etapă a „furishării“. „Acuma, înainte să intri în casă, înăbușă-ți egoul. Nu mai exista. Mergi în patru labe, doar ești o pisi. Ai fix atâta energie cât o pisică de cartier care explorează o casă fiindcă a găsit ușa deschisă. Ai priceput?“

Ea dă din cap că da.

„Lasă ușa glisantă deschisă, îi spune el, în caz că tre’ s-o ștergi rapid.“

Pisi dă la o parte draperia și se furișează în casă în patru labe. Intră târându-se pe mâini și genunchi, străbătând podeaua tare și rece a bucătăriei, acoperită cu linoleum, spre mocheta aspră din living.

Ajunsă în mijlocul livingului, se așază cu fundul pe podea și așteaptă ca ochii să i se adapteze la întuneric, familiarizându-se cu spațiul.

Charlie continuă cu semnele lui de întrebare.

„Cine-s oamenii ăștia? Sunt bătrâni? Sunt între două vârste? Sunt părinți sau bunici?“

— Nu știu, răspunde ea.

„Uită-te la mobilă, o îndeamnă el, uită-te la mărunțișuri.“

Pisi aruncă o privire prin cameră. Se uită la tablourile înrămate de pe perete, de pe televizor, la bibelourile de pe policioara căminului; vede magnetofonul stereo hi-fi și teancul de discuri sprijinite de perete.

Se apropie târâș de discuri și ia la rând titlurile.

Rudy Vallée.

Kate Smith.

Jackie Gleason.

Frankie Laine.

Jack Jones.

John Gary.

Albume cu spectacole de pe Broadway: *Pacificul de Sud*; *Scripcarul de pe acoperiș*; *Nu, nu, Nanette*. Coloana sonoră a filmului *Exod*.

— Sunt bătrâni, îi spune Pisi lui Charlie. Cre’ că-s bunici, părerea mea.

„Păi, hai să nu ne dăm cu părerea, Debra Jo, hai să deducem. În casă stau copii?“ întreabă el.

— Nu știu, răspunde ea.

„Păi, uită-te în jur“, spune el.

Se uită – e o casă în perfectă ordine.

— Sunt câteva jucării în curtea din spate, dar nu cred că e o casă în care locuiesc copii, răspunde Pisi.

„De ce nu?“ întreabă Charlie.

— Pentru că aici locuiesc niște bătrâni, hotărăște ea. Bătrânii sunt curați. Ordonați. Toate sunt la locul lor. Ăsta-i un lux pe care cine are copii nu-l are.

„Bravo ție, Pisi.“ Simte zâmbetul lui Charlie străbătându-i tot corpul. „Ce-ți mai face inima aia?“

— E calmă.

„Te cred. Vezi scările?“

Ea dă din cap că da.

„Cum stai cu egoul?“

— Nu mai există.

„Atunci poate că a venit momentul să te ridici de la podea și să stai în picioare.“

Pisi se ridică de la podea în picioare. Camera arată cu totul altfel văzută de la înălțimea ei obișnuită. Își trage tricoul negru peste cap, peste claia de păr des, și-l aruncă pe podeaua acoperită cu mochetă aspră. Apoi își desface blugii Levi’s tăiați scurt și-i lasă

să alunece fără zgomot în jos pe picioarele ei lungi și goale. În sfârșit, își scoate chiloții mizerabili și-i aruncă peste grămada de haine dezbrăcate. După ce se descotorosește de haine, tânăra goală se apleacă, ia blugii din grămadă și caută în buzunarul lateral umflat, de unde scoate un bec roșu. Ia becul roșu în gură, strângând între buze soclul argintiu.

După care, goală cum e, urcă în patru labe scara îmbrăcată în mochetă care duce la etajul casei. Trupul ei nud de felină se strecoară fără zgomot spre dormitoare.

Când ajunge în capul scării, întoarce încet capul spre dreapta, apoi spre stânga, unde întrezărește ceea ce pare a fi ușa dormitorului principal. Debra Jo nu mai aude vocea lui Charlie în minte, e total pe cont propriu. Înaintează vioaie, ca animalul de la care i se trage porecla, sprijinindu-se pe genunchi și încheieturile degetelor, spre ușa întredeschisă a dormitorului.

Cu energia ei golită de ego, vârâ capul pe ușă fără zgomot și se uită în dormitorul întunecos. Din punctul ei de observație de la nivelul podelei, Pisi descoperă că deducția ei fusese corectă, e într-adevăr dormitorul principal, iar cei doi adormiți din patul conjugal mare, reglabil, sunt destul de în vârstă ca să fie bunici.

Pisi se strecoară în cameră, contorsionându-și trupul gol ca să intre prin deschizătură, cu grijă să nu atingă ușa dormitorului, ca nu cumva scârțâitul vreunei balamale s-o trădeze. Imediat ce mâinile și genunchii trag în urma lor în cameră și picioarele, fata ridică ochii spre pat. Bătrânul care doarme în pat, într-o pijama albastră cu dungi verticale albe, e mai aproape de ea și de ușă.

În cameră miroase a Ben-Gay, a odorizant de interior Pine-Sol, a Old Spice și a picioare. Aparatul condiționat care se ițește pe fereastră, în colțul din dreapta al dormitorului, scoate un zumzăit puternic, de fond, care-i acoperă mișcările discrete. Asta e partea bună. Partea proastă e că în dormitorul principal e mult mai frig decât era în living și pe holul de la etaj. Pielea goală i se încrețește de la frig de parc-ar avea urticarie. Pielea de găină de pe fundul ei gol îi dă tinerei pe care Charlie o botezase Pisi senzația că are coadă. Intrând în jocul de-a pisica de casă, își bâțâie ușor fundul sfrijit. Dar temperatura scăzută nu reprezintă un obstacol. Dimpotrivă, după senzația inițială la contactul dintre aerul rece și pielea ei caldă, fiorul care-i străbate trupul i se pare înviorător ca apele întăritoare și răcoroase ale unui pârâu de munte.

Se apropie și mai mult de pat. Apoi, Debra Jo se ridică în genunchi din poziția ei felină, în patru labe. Fața ei e foarte aproape de fața bătrânului adormit în patul său.

Becul roșu care-i iese din gură îi dă fetei o înfățișare inumană, inexpresivă, un fel de combinație de robot și păpușă gonflabilă de futut. Doar sprâncenele ei negre bine conturate, aproape unite, păstrează o oarecare expresivitate.

Fata cercetează chipul bătrânului adormit. Răsuflarea lui greoaie, care s-ar putea transforma din clipă-n clipă în sforăit. Smocurile de păr alb ițindu-se răzlețe pe țeasta bombată, în toate direcțiile. Buzele căzute ale gurii știrbe. Fata aruncă o privire noptierei, și, într-adevăr, lângă o pereche de ochelari, o veioză și un mic ceas, într-un pahar cu apă tulbure, se vede o proteză dentară.

Privirea ei curioasă alunecă de la proteză la boșorogul adormit și la femeia în vârstă care doarme lângă el. E cam dolofană prin comparație cu soțul ei scheletic ca o stafie. Spre deosebire de cele câteva smocuri albe, ațoase ale moșului, bătrâna are un păr vopsit

într-o nuanță vie de portocaliu, coafat în bucle mărunte a căror întreținere necesită cu siguranță vizite săptămânale la salonul de înfrumusețare și câte un sfert de tub de fixativ deodată.

Debra Jo ridică o mână deasupra feței bătrânului adormit și-și mișcă degetele. El nici măcar nu tresare, continuă doar să respire zgomotos, ritmic. Acum, că a căpătat încredere, fata se ridică încetișor din genunchi în picioare. După ce stătuse atâta timp aproape de pământ, în postura ei de pisică, când se întinde cât e de înaltă se simte ca un uriaș din *Gulliver.*

Se îndepărtează de pat și de locatarii săi pe tăcute, în vârfurile picioarelor, și se duce la fereastra dormitorului care dă spre partea din față a casei. Draperiile sunt date la o parte, așa că fata se uită pe geam și-i vede pe Charlie și pe prietenii ei adunați pe trotuarul din fața casei. Oac e primul care o observă pe Debra Jo, țopăie și-i face cu mâna încântat. Ceilalți din grup îi fac și ei cu mâna de parc-ar reconstitui genericul de la *Mitocanii în Beverly Hills.*

Cu becul roșu ieșindu-i din gură, Debra Jo îi privește de sus, de la fereastra Hirshbergilor, și le răspunde la salut. Încet, se îndreaptă spre un scaun de lemn postat în fața măsuței de toaletă a stăpânei casei, îl ia și-l duce le fereastră. Lângă fereastră e și o veioză. Aruncând rapid o privire cuplului adormit, ca să se asigure că nu i-a deranjat, începe să deșurubeze fără grabă partea veiozei care fixează abajurul. După ce termină și lasă partea de sus pe masă, desprinde în liniște abajurul de pe postament și-l pune pe podea. Asta în timp ce rămâne cu ochii pe cuplul din pat, în caz că ar da semne de trezire. Deocamdată, e în regulă. Cu ochii-n patru după vreo eventuală reacție a celor doi boșorogi, tânăra deșurubează becul.

E de departe cea mai zgomotoasă manevră de până-n acel moment, și totuși respirația ritmică a celor doi, aerul condiționat și egoul ei înăbușit împiedică o schimbare drastică a echilibrului din încăpere. Ajungând la ultima rotație, Debra Joe scoate cu totul becul. Apoi îl așază fără zgomot pe podeaua dormitorului, acoperită cu mochetă. Intrusa brunetă își scoate becul roșu din gură și-l înșurubează în fasungul veiozei. Când nu se mai poate roti înseamnă că și-a îndeplinit misiunea.

Răsucește butonul mititel al veiozei până face clic, iar camera e scăldată într-o lumină roșie caldă. Tânăra se uită către cei doi din pat, să vadă dacă reacționează la schimbarea atmosferei, gata s-o tulească afară dacă lumina roșie i-a deranjat din REM. Dar becul roșu de mică intensitate nu luminează destul de puternic ca să le tulbure somnul.

Fata se suie apoi pe scaunul de la geam cu trupul ei gol încadrat de fereastră, luminat din spate ca o scenă din Amsterdam în nuanțe roșiatice în plin centru al Pasadenei. Le zâmbește prietenilor rămași jos, pe trotuar, care țopăie bucuroși de isprava Debrei Jo. Bruneta de șaisprezece ani începe să se arcuiască într-un dans lasciv la fereastră, ca să-și amuze prietenii de afară. Ei aplaudă și o încurajează. Ea se unduiește în sus și-n jos, dansând tot mai dezlănțuită, în timp ce prietenii strigă și fluieră, apoi sare de pe scaun, străbate camera în fugă și țuști în pat lângă bătrânii adormiți, chicotind și zbierând:

— La atac!

Bătrânii se trezesc cu o adolescentă brunetă despuiată tăvălindu-se în pat lângă ei, râzând ca o smintită. Bătrâna scoate un țipăt înfricoșător, în timp ce bătrânul bolborosește:

— Ce dracu’?

Debra Jo îl ia pe bătrân de gât și-l sărută apăsat pe gura știrbă. El dă să țipe, dar ea îi vâră limba în gură. Apoi îi dă drumul, sare din pat, fuge din cameră, coboară scările, străbate livingul (adunându-și hainele din mers), iese pe ușa glisantă rămasă deschisă, traversează curtea din spate, se repede pe poartă, o taie pe gazonul din față și apoi mai departe, pe Greenbriar Lane, râzând împreună cu „Familia“ ei.

---

18. În original, „kreepy krawl“, ortografiere greșită de la „creepy crawl“, ritualul familiei Manson de a se strecura pe nesimțite în locuințe de suburbie, pentru a lăsa un semn al trecerii lor, ca simbol al profanării proprietății.

19. Muzicianul american Dennis Wilson a fost unul dintre fondatorii trupei The Beach Boys.

Capitolul 6
„Hollywood sau nimic“

Undeva lângă Dallas, Texas
În urmă cu patru ani

Cowboy-ul de rodeo din Cadillacul Coupe de Ville din ’59 alb și murdar, care trăgea după el o remorcă pentru cai albă și murdară, cu un cal murg înăuntru, a observat-o pe tânăra care făcea autostopul pe marginea șoselei pe sensul de ieșire din Dallas cu vreo patru sute de metri înainte să ajungă în dreptul ei. Fata avea un tricou mulat roz, o fustă mini într-o nuanță de galben-banană, niște picioare lungi și goale desculțe, o pălărie de soare mare, albă, și o geantă de umăr din pânză. Ajuns mai aproape, cowboy-ul a observat că tricoul roz mulat acoperea doi sâni mari, săltăreți, iar picioarele lungi și goale erau neobișnuit de albe.

Când bărbatul a oprit pe marginea drumului, iar tânăra s-a aplecat ca să-l privească pe geamul din dreapta, i-a remarcat părul lung, blond-auriu, curgându-i de sub pălăria de soare albă; avea în jur de douăzeci și doi de ani și era frumușică foc.

— Ai nevoie de o mașină? a întrebat el retoric.

— Sigur că da, a răspuns blonda fără urmă de accent texan.

Cowboy-ul a dat mai încet radioul, unde Merle Haggard lălăia *Tulare Dust*, și a întrebat-o:

— Un’ te duci?

— California, a răspuns blonda bine dotată.

Scuipând zeamă de tutun într-un pahar de carton pentru cafea de la Texaco, plin cam o zecime cu salivă maronie, cowboy-ul a răspuns amuzat:

— California? Da’ e ceva de mers pân-acolo.

— Știu, a răspuns ea, încuviințând din cap. Mă poți ajuta?

— Nu știu ce să zic de California, da’ io am de gând ca pân’ la șapte seara să ies din Texas. Pot să te las în New Mexico, s-a oferit cowboy-ul.

— E un început, cowboy, a zâmbit fata.

— Urcă atunci, cowgirl, i-a zâmbit și el.

Înainte să se urce în Caddy, tânăra l-a cercetat mai îndeaproape pe cowboy. Trebuie să

fi avut spre patruzeci și șapte de ani, era arătos, dar cam trecut prin ciur și prin dârmon (cum era și Cadillacul lui); purta o pălărie albă de cowboy făcută din paie, o cămașă crem în stil country-western, cu capse, pătată la subraț, și mesteca ditamai boțul de tutun. A aruncat o privire și banchetei din spate, pe care stătea o geantă de pânză care semăna cu a ei. Doar că a lui era soldățească, într-o nuanță verde-oliv, pe când a ei era neagră, cu emblema 7Up pe ea. Fata s-a uitat peste aripioarele Cadillacului la remorca din spate și l-a întrebat:

— Ai un cal în remorca aia?

— Îți dai seama că da, a răspuns el.

— Cum îl cheamă? a întrebat ea.

— *O* cheamă Scumpica, i-a răspuns bărbatul, cu accentul lui tărăgănat.

— Mă rog, a comentat ea zâmbind, mă gândesc că un tip care-și botează iapa Scumpica n-o să mă violeze.

— Vezi, asta-i prima ta greșeală, a replicat bărbatul cu un rânjet. Un tip care are un armăsar mare și negru de-l cheamă Strangulatorul din Boston[20], ăla da, e băiat de încredere.

I-a făcut cu ochiul.

— Ei, na, ce să spun, a zis blonda, aruncându-și geanta pe bancheta din spate, lângă a lui. A deschis ușa și a urcat în Cadillac.

— Ușa aia e cam bulită, i-a explicat cowboy-ul. Tre' s-o trânteșți tare de tot.

Ea a deschis iar ușa și a trântit-o tare, cum îi explicase el.

— Așa te vreau, a zis el, intrând iar pe autostradă.

Șoferul cowboy a deschis discuția:

— Deci, un' te duci în California? (L-a dat iar pe Merle Haggard la un volum acceptabil.) L.A., San Francisco sau Pomona?

— Cine să facă autostopul din Texas la Pomona? a întrebat blonda.

— Păi, poate eu, i-a mărturisit cowboy-ul. Da' io nu-s vreo miss blondină.

— Los Angeles, a răspuns ea.

— O să faci surfing? a întrebat cowboy-ul. Ca Annette Funicello?

— Nu cred că aia face surfing pe bune, a zis blonda. La drept vorbind, nici ea, nici Frankie nici măcar nu-s bronzați. Tu ești mai bronzat ca ei.

— Mda, păi, față de ei, am și cinci riduri în plus pe frunte. Cu ochii la drăgălașa lui pasageră, a adăugat: Și să-ți dea Dumnezeu sănătate că m-ai făcut *bronzat* când eu sunt ars de soare.

Tânăra autostopistă s-a prezentat cowboy-ului mai copt; și-au spus pe nume și și-au dat mâna.

— Deci unde mergi? a întrebat-o iar cowboy-ul.

— La Los Angeles. Mă așteaptă prietenul meu.

Blonda n-avea nici un prieten care s-o aștepte în Los Angeles. Dar așa se gândise să le spună bărbaților singuri care s-ar fi oferit s-o ia cu mașina. După care, timp de patruzeci și cinci de minute, a continuat să vorbească despre iubitul ei imaginar, totul fiind parte din

metoda ei de a face autostopul. I-a dat numele Tony.

În timpul discursului despre Tony, a căpătat oarecum încredere în cowboy-ul cu pălărie albă, pentru că nu se arătase nici dezamăgit, nici lipsit de curiozitate față de noua ei viață la L.A. alături de Anthony.

— Ei, Tony ăsta e băiat norocos, părerea mea! a exclamat el cu accentul lui tărăgănat.

— Tu și Scumpica unde mergeți? a întrebat blonda.

A fost rândul cowboy-ului să dea dovadă de o oarecare rezervă. El și Scumpica se duceau la Prescott, Arizona. Era, se înțelege, un cowboy care călărea la rodeo; tocmai participase la un rodeo în Dallas, Weekendul Vestului Sălbatic, unde câștigase un mare fâs și regulase tot ce-i ieșise în cale și arăta cât de cât acceptabil. Următoarea lui destinație era Prescott, orașul lui natal, unde avea alt rodeo peste două weekenduri. „Zilele Frontierei din Prescott“ era primul rodeo organizat vreodată, prima ediție datând din 1888, iar cowboy-ul n-avea de gând să piardă nici de-al naibii în fața publicului din orașul lui natal. Nu i-a pomenit nimic din toate astea blondei cu picioare lungi care stătea în stil indian pe locul din dreapta, pentru că, la drept vorbind, nu era convins că și-ar fi dorit ca ea să-i țină companie atât de mult. Așa că i-a povestit în amănunt despre concursul din Dallas care tocmai se terminase și a pomenit doar vag unde se duceau el și calul. Dar, pe măsură ce timpul trecea și se adânceau în conversație, au ajuns să se cunoască mai bine, așa că au renunțat încetul cu încetul la bariere.

Ca texană și fiică de militar, tinerei i-a fost simpatic mocofanul cu limbă ascuțită și inimă bună. A plăcut-o și el, și nu doar pentru cum arăta. Era sclipitoare – ceea ce se vedea dintr-o simplă discuție relaxată. Discutând ei așa, ea i-a destăinuit, printre altele, că vorbește fluent italiana pentru că petrecuse o vreme în Italia împreună cu familia datorită carierei militare a tatălui ei. Ceea ce pentru cowboy fusese suficient ca să-i pună eticheta de geniu, mai ales că majoritatea gagicilor care-i plăceau lui abia o rupeau în engleză (avea o slăbiciune pentru mexicance).

Blonda desculță ar fi trebuit să fie bătută-n cap ca să nu-și dea seama cât era de frumoasă. Dar nu se definea ca personalitate prin aspectul fizic. Se definea prin firea ei prietenoasă, curiozitatea față de oameni și un autentic spirit aventuros, și, chiar dacă era puțintel precaută, știind că pentru o fată putea fi periculos să călătorească, asta nu-i știrbea încântarea. Și se poate spune că l-a cucerit pe cowboy. Ba chiar că tânăra i-a cam picat cu tronc. Dar, cum probabil că fetișcana n-avea mai mult de douăzeci și doi de ani, se situa în afara cadrului său moralmente acceptabil. Regula lui era să nu trosnească nimic sub douăzeci și cinci de ani, cât avea fiica lui. Sigur că regula ar fi putut deveni o simplă recomandare dacă pasagera lui ar fi insistat. Dar își dădea și el seama că era cu totul improbabil să se întâmple așa ceva. Relația lor rămânea la nivel de pasageră frumușică, sumar îmbrăcată, și șofer prietenos, ceea ce i se părea corect.

S-au oprit să mănânce la o bombă mizerabilă imediat ce au ieșit din Texas și au intrat în New Mexico. Dacă fata ar fi fost lefteră, s-ar fi oferit să-i facă el cinste cu o porție de chili, dar nu era, și n-a făcut-o. Au mers încă două ore, până pe la nouă seara, când el a oprit la un motel.

„Bun, și-a zis blonda, acum să-l vedem pe cowboy dacă bate vreun apropo.“

Dar nu i-a dat ocazia. Până să-i propună el să doarmă pe bancheta din spate a mașinii,

ea a și înhățat geanta și l-a îmbrățișat de rămas-bun. El a rămas uitându-se după picioarele ei desculțe dispărând în întuneric.

Cât au stat împreună (vreo șase ore), odată ce s-a relaxat în prezența lui, tânăra i-a dezvăluit adevăratul motiv pentru care se ducea la Los Angeles. Avea de gând să devină actriță și să facă filme sau măcar televiziune. A recunoscut că n-a vrut s-o spună de la început pentru că era un mare clișeu. Apoi, suna fix a năzbâtie fantezistă de Miss Texas, ba chiar o făcea să pară nițel prostuță. Și, *dacă* cineva ar fi gândit așa, ar fi avut companie. Pentru că exact așa gândea și tatăl ei.

Dar cowboy-ul a scuipat zeama de tutun în micul pahar de plastic și a contrazis-o. I-a spus că o fată trăsnet așa ca ea, care se ducea la Los Angeles, ar trebui să fie proastă grămadă ca să nu încerce o carieră în film. În plus, i-a zis bărbatul, el ar fi pariat pe șansele ei.

— Acuma, dacă vară-mea Sherry ar vrea să se ducă la Hollywood, lângă Sophia Loren, *aia* chiar ar fi o năzbâtie. Dar o fată frumoasă ca tine, a speculat el, mira-m-aș să n-ajungi mâine-poimâine să joci cu Tony Curtis.

În timp ce ea dispărea în noapte, dar încă îl putea auzi, el i-a strigat un ultim mesaj de încurajare înainte să se cazeze la motel:

— Ține minte vorbele mele: când o să joci cu Tony Curtis, să-l saluți din partea mea.

Blonda s-a întors și i-a strigat cowboy-ului ca răspuns:

— Sigur, Ace, ne vedem la cinema. I-a mai făcut o dată cu mâna și s-a îndepărtat.

Iar, când Sharon Tate a ajuns să debuteze alături de Tony Curtis în comedia stupidă *Să nu ne complicăm*, i-a spus lui Tony Curtis:

— Ace Woody îți transmite salutări.

---

20. Poreclă dată unui ucigaș în serie american, care a violat și strangulat 13 femei în anii ’60. Ulterior s-a speculat că faptele, inițial atribuite lui Albert DeSalvo pe baza mărturisirilor acestuia, ar fi fost comise de mai multe persoane.

Capitolul 7
„Bună Morgăneața, Boss Angeles!“

Sâmbătă, 8 februarie 1969
Ora 6:30

Karmann-ul Ghia al lui Cliff străbate strada cunoscută în toată lumea ca Sunset Strip, aproape pustie în acel moment. Așa își începe Cliff ziua de lucru, se duce cu mașina proprie până la șeful lui, ca să-l conducă apoi la studiourile Twentieth Century Fox pentru filmările care încep la opt. În timp ce Cliff forțează micul motor al Volkswagenului pe Sunset Boulevard la șase și jumătate dimineața, se gândește: „Dacă New York e orașul care nu doarme niciodată, atunci Los Angeles în toiul nopții și când mijește de ziuă redevine deșertul de dinainte să-l asfalteze“. Un coiot solitar care scormonește într-un coș de gunoi public îi demonstrează câtă dreptate are. La radioul mașinii, Cliff aude vocea lui Robert W. Morgan (zis „Boss Tripper“), disc-jokey-ul emisiunii matinale de la radio 93 KHJ, care țipă la ascultătorii săi treziți cu noaptea-n cap: „Bună Morgăneața, Boss Angeles!“

În anii șaizeci și la începutul anilor șaptezeci, întregul Los Angeles vibra în ritmurile de pe 93 KHJ. I se spunea „Boss Radio“ și era cunoscut pentru „muzica de boși“ pusă de „DJ boși“ în Boss Angeles. Dar nu și dacă locuiai în Watts, Compton sau Inglewood. Caz în care vibrai pe ritmurile de pe KJLH.

KHJ difuza cea mai în vogă muzică a anilor șaizeci – Beatles, Rolling Stones, Monkees, Paul Revere and the Raiders, The Mamas and the Papas, Box Tops, Lovin’ Spoonful –, ca și trupe care mai târziu aveau să cadă în uitare, precum Royal Guardsmen, Buchanan Brothers, Tompall and the Glaser Brothers, 1910 Fruitgum Company, Ohio Express, Mojo Men, Love Generation și alții ca ei. În plus, postul avea o colecție de disc-jockey unul și unul, care-i includea, pe lângă Morgan, pe Sam Riddle, Bobby Tripp, Humble Harve[21] (care avea să-și omoare și el soția mai târziu, cum făcuse Cliff; numai că Harve n-avea să scape nepedepsit), Johnny Williams, Charlie Tuna, dar și DJ-ul numărul unu în America, The Real Don Steele[22]. În plus, Robert W. Morgan, Sam Riddle și Don Steele aveau cu toții emisiuni dedicate muzicii locale din Los Angeles pe KHJ-TV Channel 9. Morgan prezenta *Groovy*, Riddle prezenta *Boss City*, iar Steele, firește, *The Real Don Steele Show*.

Posturile de radio și televiziune KHJ dominau piața cu muzica lor care întruchipa spiritul epocii, cu concursurile promoționale trăsnite, concertele nebunești sponsorizate de ei și echipa de prezentatori bufoni cu un simț al umorului veritabil.

Sam Riddle îi saluta pe cei care-l ascultau între 9 dimineața și orele prânzului cu replica: „Salutare, melomani!“ Iar The Real Don Steele le amintea mereu ascultătorilor că „Tina Delgado trăiește!“ (gluma lui cea mai populară, niciodată explicată).

În timp ce urcă unul dintre dealurile rezidențiale de la Hollywood, iar reclama la untul de bronzat Tanya, difuzată *live* de Robert W. Morgan, se dizolvă în *tu-tu-tu*-ul melodios cu care începe *Mrs. Robinson*, hitul lui Simon and Garfunkel omniprezent în Top 40, Cliff vede patru hipioate tinere, cu vârste între șaisprezece și douăzeci și ceva de ani, traversând aleea de cartier prin fața mașinii lui oprite la un semafor. Fetele par murdare, dar nu pur și simplu nespălate, așa cum sunt hipioții, ci ca scăpate dintr-o orgie într-un container de gunoi.

Toate tinerele par să care pachete cu mâncare. Una dintre ele are o ladă cu varză, alta, trei pachete de chifle pentru hotdog, alta, o legătură de morcovi. Iar cea de-a patra – genul de fată *flower power* sexy, o brunetă înaltă și slabă, cu o claie de păr des, îmbrăcată cu un maieu croșetat, blugi tăiați scurt care-i lasă la vedere picioarele lungi, albe și murdare, și tălpile desculțe și împuțite – încheie această caravană hippie, strângând la piept ca pe un copil de țâță un borcan mare și rotund plin cu murături verzi uriașe.

Bruneta murdară aruncă o privire în direcția lui Cliff și-l vede prin parbrizul mașinii sale Karmann Ghia, care huruie de zor. Un zâmbet cu bătaie la bărbatul blond se lărgește pe chipul ei frumos. Cliff îi zâmbește la rândul său. Bruneta strânge la piept borcanul cu murături cu un singur braț, eliberându-și-l pe celălalt ca să-i facă șoferului din Karmann Ghia semnul păcii cu două degete.

Cliff îi răspunde ridicând și el două degete.

Împărtășesc acel moment, apoi momentul trece, ea e deja de cealaltă parte a străzii, iar femeile mizere continuă să mărșăluiască pe aleea de cartier ca niște pui de elefant. Cliff se uită cum se îndepărtează hipioata cu murăturile, dorindu-și ca fata să-i mai arunce o privire. „Unu… doi… trei“, numără el în minte, apoi fata mai întoarce o dată capul spre el. „Victorie.“ Zâmbește pentru ea și pentru sine, apoi apasă accelerația cu piciorul încălțat în mocasin și țâșnește pe deal în sus.

Ora 6:45

Când radioul cu ceas deșteptător îl trezește cu vocea disc-jockey-ului matinal de la 93 KHJ, Robert W. Morgan, Rick simte imediat că perna îi e îmbibată de sudoarea beției. E prima lui zi de lucru la episodul-pilot al unui nou western CBS, *Lancer*. El îl joacă pe tipul cel rău, firește. Șeful unei bande de hoți de vite, numiți în scenariu „pirați de uscat“, care comite răpiri și crime cu sânge rece.

Scenariul e bunicel, iar rolul e al naibii de bun, chiar dacă Rick consideră că i s-ar potrivi rolul principal, Johnny Lancer. Rick s-a interesat cine-l primise – un tip pe nume James Stacy, care avusese o scurtă apariție într-un episod bun din *Fum de armă*, și CBS hotărâse să-i dea propriul lui serial. Ceilalți clienți permanenți sunt Andrew Duggan, cu

fața lui căloasă, aspră, în rolul tatălui, Murdock Lancer, și Wayne Maunder, care avusese recent rolul principal într-un serial ABC despre Custer, anulat însă, care-l joacă pe celălalt frate, Scott Lancer.

Pe lângă că e un scenariu bun, are și dialoguri bune, multe fiind chiar în prima zi. Așa că Rick stătuse până târziu ca să-și repete replicile cu casetofonul.

De obicei repetă în piscină, tolănit pe scaunul lui plutitor, în timp ce fumează și bea whiskey sour. Își prepară câteva pahare de whiskey sour și le toarnă într-una dintre cănile de bere nemțești pe care le colecționează. „Cât oi fi băut?“ se întreabă el în timp ce zace în pat, cu o mahmureală vecină cu poliomielita și burta plină cu alcoolul nopții trecute.

Într-o cană de bere intră două cocteiluri whiskey sour, dozate ca la bar.

Câte căni fuseseră?

Patru.

Patru?

Patru.

Moment în care vomitase în pat și se mânjise tot.

În anii șaizeci, majoritatea actorilor și actrițelor beau câteva cocteiluri sau pahare de vin când ajungeau acasă, ca să se destindă. Dar la Rick cele câteva cocteiluri de la sfârșitul zilei se transformaseră în opt whiskey sour, până când își pierduse cunoștința. Rick nu-și amintea câtuși de puțin să fi ieșit din piscină, să se fi dezbrăcat sau să se fi băgat în pat. Pur și simplu se trezise în pat, fără să aibă nici cea mai vagă idee cum ajunsese acolo. Se uită în jos la halul de mizerie în care ajunsese, apoi aruncă o privire radioului cu ceas de lângă pat. Arată 6:52. Cliff o să ajungă în vreo douăzeci de minute, așa că n-are decât să se adune dracului. Când borăști dimineața la prima oră, partea proastă e că te simți ca ultimul ratat și porc scârbos. Partea bună e că, fără otrava aia care-ți gâlgâie în burtă, te simți mult mai bine.

Însă Rick nu știa pe atunci și nici n-avea să afle mulți ani că suferea de o boală prea puțin cunoscută la vremea respectivă. Încă din liceu, Rick avea schimbări de dispoziție fulgerătoare. Când era trist, era neobișnuit de trist, iar când era bine dispus devenea aproape maniacal. Dar, de când terminase contractul de patru filme cu Universal (mai precis de la *Salty, vidra de mare vorbitoare*), căderile păreau să fie mai abisale ca oricând. Mai ales seara, când rămânea singur acasă, iar combinația de singurătate, plictiseală și autocompătimire producea un festival toxic de dispreț față de sine, iar cocteilurile whiskey sour erau singura formă de tratament care-i aducea alinare.

Peste șapte luni, când Rick avea să se întoarcă din călătoria în Italia aranjată de Marvin Schwarz cu o nevastă italiancă nou-nouță, avea să primească un telefon de la fostul său regizor și mentor Paul Wendkos. Nu mai vorbiseră de trei ani, iar Rick s-a bucurat auzindu-i vocea.

— Alo? a zis Rick în receptor.

— Băi, Dalton, golanule, sunt Wendkos.

— Sal’tare, Paul, ce faci?

— Ce fac eu? Tu ce dracu’ faci? a răspuns Wendkos. Am auzit că niște hipioți nenorociți ți-au spart casa și le-ai făcut număru’ de Mike Lewis.

Cu un râs modest, genul „n-am făcut mare lucru“, Rick a răspuns:

— Așa mi-am dat și eu seama ce distanță e între mine și Mike Lewis. El omoară o sută cinzeci de naziști și nici nu clipește. Eu am prăjit o hipioată amărâtă și m-am căcat pe mine de-a dreptu'.

— Acuma sincer să fiu, Rick, a răspuns Paul, când Lewis îi omoară pe băieții ăia și nici nu clipește, aia nu-i pentru c-ar fi el curajos. Ci pentru că joci tu ca o cizmă.

Au râs amândoi, fiecare la capătul său de fir.

La ce anume se referea Wendkos: la scurt timp după ce Rick se întorsese de la Roma cu proaspăta lui mireasă la reședința sa din Benedict Canyon, trei hipioți (două tipe și un tip) dăduseră buzna peste el, cu niște cuțite de măcelărie și un pistol, amenințându-i familia. Rick și Cliff îi rezolvaseră urgent pe spărgători, omorându-i pe toți trei într-o luptă sângeroasă. Cliff, rămas în living s-o apere pe proaspăta soție a lui Rick, Francesca, le-a spart meclele tipului și uneia dintre tipe. Rick, care în momentul atacului se afla în piscină, pe scaunul lui plutitor, fusese la un pas de a fi împușcat de hipioata cu pistolul. Mai târziu avea să le declare autorităților:

— Hipioata aia nenorocită era să-mi zboare dracului creierii!

Și, într-o scenă demnă de filmul lui Wendkos *Cei paisprezece pumni ai lui McCluskey*, Rick i-a dat foc agresoarei cu aruncătorul de flăcări de antrenament rămas de la *McCluskey*, pe care-l ținea în magazie. („Am prăjit-o pe hipioata aia nenorocită, scrum am făcut-o", avea să-i povestească el mai târziu vecinei sale.)

Nu s-a aflat niciodată cu precizie care fuseseră intențiile spărgătorilor înarmați. În orice caz, păreau a fi malefice și ucigașe. Când Cliff l-a întrebat pe bărbatul intrus ce dorește, tânărul a răspuns, invocându-l pe Satana:

— Sunt diavolul și am venit să fac lucrarea diavolului.

LAPD a speculat că spărgătorii hipioți se prăjiseră cu LSD și aveau de gând să se dedea la un ritual satanic. Însă ce se poate spune cu certitudine este că nenorociții de hipioți greșiseră adresa.

A doua zi, aventurile lui Rick ajunseseră în presă și făcuseră senzație în oraș. De la știrile locale ajunseseră la știrile de seară naționale, apoi în toată lumea. Jake Cahill omorând trei hipioți răi și pletoși cu aruncătorul lui de flăcări din *Cei paisprezece pumni ai lui McCluskey* era un lucru care aprindea imaginația. Așa că, în curând, acea cruntă noapte violentă a căpătat o încărcătură simbolică importantă – transformându-l pe Rick, fostul cowboy de la televizor, într-un erou popular al „majorității tăcute" a lui Nixon.

Nici industria n-a rămas indiferentă la popularitatea sa regăsită. La scurtă vreme, Dalton a primit un contract de *guest star*[23] într-unul dintre cele mai importante seriale TV, *Misiune: imposibilă* al lui Bruce Geller. După incidentul cu aruncătorul de flăcări, *TV Guide* i-a dedicat un profil (al treilea profil care-i apăruse în revistă). Și a fost invitat pentru prima oară la *The Tonight Show cu Johnny Carson*. Rick a făcut furori ca invitat al lui Johnny. Și, în toată perioada anilor șaptezeci, Carson l-a tot chemat de fiecare dată când Dalton a avut noi roluri principale sau secundare la cinema și televiziune sau noi seriale de promovat. După cum avea să-i mărturisească Dalton mai târziu amicului său, Cliff:

— Una peste alta, hipioții ăia nenorociți mi-au făcut o favoare.

Paul Wendkos nu-l sunase pe Rick doar ca să stea la taclale. Era telefonul pe care

orice actor și-l dorește. Voia să știe dacă Rick e disponibil. Regizorul urma să înceapă lucrul la o producție englezească filmată în Malta. Iar incidentul cu aruncătorul de flăcări și hipioții contribuise nu doar la renumele lui Dalton, ci și la cel al filmului lui Wendkos *Cei paisprezece pumni ai lui McCluskey.*

Wendkos pregătea un film pentru o companie britanică măruntă, Oakmont Productions, care avea un contract de distribuție internațională prin MGM. Oakmont era specializată în filme de acțiune și aventură despre cel de-al Doilea Război Mondial, cu buget modest și actori britanici, cu excepția rolului principal, jucat de obicei de o vedetă americană de televiziune. Câteva exemple ar fi *Marele raid* de Boris Sagal, cu Christopher George (*Patrula deșertului*); *Operațiunea V2*, cu David McCallum (*Agentul de la U.N.C.L.E.*), *Submarinul X-1* de Billy Graham, cu James Caan pre-*Nașul*, post-*El Dorado*; *Ultima evadare* de Walter Grauman, cu Stuart Whitman (*Șeriful din Cimarron*); și *Atac pe Coasta de Fier* al lui Wendkos, cu Lloyd Bridges (*Vânătoare pe mare*). Wendkos se pregătea să mai facă unul, o aventură navală cu un titlu senzaționalist, *Flota infernală.* În film ar fi trebuit să joace inițial un actor blond de televiziune, James Franciscus (*Domnul Novak*). Dar, cum filmările la *Secretul planetei maimuțelor* produs de Twentieth Century Fox, cu Franciscus în rolul principal, se prelungiseră, Wendkos s-a văzut silit să caute altă vedetă americană de televiziune. Și, așa cum se întâmplase la *McCluskey*, când îl pierduse pe Fabian din cauza unui umăr rupt, Wendkos se gândise la Rick Dalton. Așa că, înainte ca Rick să se dezmeticească, a și zburat împreună cu Cliff la Londra, apoi în Malta, pentru cinci săptămâni de filmare la *Flota infernală.*

Toate producțiile Oakmont erau cam la fel, *Operațiunea V2* și *Atac pe Coasta de Fier* fiind cele mai răsărite. Dar, la pretențiile lor, nu erau rele. Erau filme de duzină nememorabile, dar destul de captivante. În 1970, *Flota infernală* s-a lansat în cinematografele americane ca numărul doi dintr-o proiecție dublă alături de *Cuibul de viespi*, un film de acțiune palpitant al lui Phil Karlson (*Infern în Texas*), plasat în cel de-al Doilea Război Mondial, cu Rock Hudson și Sylva Koscina. Povestea fiind cam aceeași ca în *Cei paisprezece pumni ai lui McCluskey*, doar că în loc de Rod Taylor în fruntea unei găști de brute, care plănuiește să arunce în aer un baraj și să inunde o fortăreață nazistă, îl vedem pe Rock Hudson în fruntea unei găști de orfani de război, care plănuiește să arunce în aer un baraj și să inunde o fortăreață nazistă. Una peste alta, o seară foarte plăcută la cinema în 1970.

Pe lângă un nou rol principal într-o producție de studio, *Flotă infernală* a fost pentru Dalton o șansă de a reînnoda legăturile cu regizorul și mentorul său Paul Wendkos. Iar Wendkos l-a distribuit prompt pe Dalton în următorul său film. Cu câțiva ani în urmă, când Wendkos lucra la al treilea film din seria *Cei șapte magnifici* pentru Mirisch Company, l-ar fi vrut pe Dalton în rolul care până la urmă a ajuns la McQueen. Dar, cum Rick era blocat la Universal, unde filma alături de o rozătoare acvatică, fusese nevoit să refuze. Wendkos făcuse o treabă atât de bună încât Mirisch Company îi oferise al patrulea film din serie, cu titlul inițial *Tunuri pentru cei șapte magnifici.* Scenariul era scris de Stephen Kandel, care scrisese și *Bătălie pe Marea Coralilor*, prima colaborare a lui Dalton cu cineastul. Scenariul îl are în centru pe Chris (personajul jucat de Yul Brynner în primele două filme și de George Kennedy îl al treilea, regizat de Wendkos), care luptă împreună cu

cei șase tovarăși ai săi împotriva unui bandit mexican cu pretenții de revoluționar, pe nume Córdoba. Córdoba are o armată de o sută de oameni și șase tunuri furate de la armata Statelor Unite.

Chris și ai săi șapte magnifici, trimiși de generalul John J. Pershing în persoană, trebuie să plece în Mexic, să se infiltreze în fortăreața impenetrabilă a lui Córdoba, să distrugă tunurile, să-l captureze pe Córdoba și să-l aducă înapoi în Statele Unite, pentru a fi judecat. Cum îi spune generalul Pershing lui Chris, amintind de casetele autodistructive ale lui Jim Phelps din *Misiune: imposibilă*: „Dacă acceptați misiunea, nu veți avea nici autoritate, nici ordine, nici uniforme. Dacă veți fi prinși, veți fi împușcați“. Toată povestea are un iz de *Misiune: imposibilă* în variantă western, deloc surprinzător dacă ne gândim că Stephen Kandel conducea la vremea respectivă echipa de scenariști a serialului. Când Kandel lucra la scenariu, a presupus pur și simplu că uriașul George Kennedy avea să se întoarcă în rolul comandantului Chris. Tot scenariul e plin de referiri la statura colosală a lui Chris. Dar, când scenariul a ajuns la frații Mirisch, acestora le-a plăcut atât de mult încât s-au gândit că pot mai mult decât George Kennedy. I-au oferit deci rolul lui George Peppard. Peppard a apreciat materialul, dar cu o obiecție. Nici de-al dracului n-avea să accepte să fie al treilea tip în rolul lui Chris din cel de-a patrulea film cu *Cei șapte magnifici*. Așa că le-a cerut să renunțe la filiera *Cei șapte magnifici* și să-și boteze personajul cum vor, numai Chris nu. Kandel a rescris scenariul, iar personajul lui Peppard a fost rebotezat Rod în loc de Chris. Cei șapte magnifici au devenit cei cinci magnifici. Iar titlul a fost schimbat în *Tunuri pentru Córdoba.* Wendkos i-a oferit lui Dalton rolul celui de-al doilea membru ca importanță în echipă, Jackson Harkness. Numai că, de această dată, rolul sublocotenentului n-a mai fost o copie a lui McQueen. Rod și Jackson aveau o dinamică asemănătoare cu a lui Gregory Peck și Anthony Quinn în *Tunurile din Navarone*. Jackson al lui Dalton îl consideră pe Rod al lui Peppard, care-i fusese prieten, vinovat pentru moartea fratelui său. Deși personajul lui Rick acceptă să plece în misiune în Mexic ca să-l distrugă pe Córdoba, cu tunurile lui, Jackson jură că-l va ucide pe Rod – *dacă* scapă cu viață.

Dacă în anii șaizeci Dalton fusese mereu agasat că rămânea în umbra lui McQueen, a fost de-a dreptul fiert când a ajuns în umbra lui Peppard. Totuși, după atâta timp, foștii puțoi fuseseră puși cu botul pe labe. Așa că cei doi s-au înțeles bine în Mexic atât pe ecran, cât și în afara lui. Se potriveau, iar dinamica antagonică dintre ei chiar avea forță. De altfel, după o vreme, Peppard avea să-i facă rost lui Dalton de un rol episodic în *Banacek*, serialul lui.

Dar cel cu care Rick Dalton s-a împrietenit la cataramă a fost alt actor din *Tunuri pentru Córdoba.* Pete Duel era un actor chipeș, în vârstă de treizeci și unu de ani, care jucase deja în două seriale de televiziune. Îi dăduse replica lui Sally Field în *Gidget*, în rolul cumnatului ei. Și avusese rolul principal într-un sitcom care se numea *Dragoste pe un acoperiș*, împreună cu soția lui Burt Reynolds, Judy Carne. Era unul dintre cei cinci magnifici. După doi ani avea să devină un star de televiziune fascinant datorită serialului său western de pe ABC, *Alias Smith și Jones* (o imitație televizată a filmului *Butch Cassidy și Sundance Kid.* Dar o imitație foarte, foarte bună.) În timpul filmărilor în Mexic, Dalton și Duel au petrecut excelent bând tequila, alergând după fuste mexicane, bârfind

Hollywoodul și bucurându-se de compania celuilalt. Dar mai aveau ceva în comun, ceva ce nici unul nu conștientiza intelectual, deși amândoi o simțeau pe dinăuntru. Atât Dalton, cât și Duel sufereau de o tulburare bipolară nediagnosticată. Iar alcoolul era singura lor formă de automedicație. Dar, cum nici unul, nici celălalt nu știa asta, luau băutura drept semn al unei firi slabe.

Pete Duel o ducea însă mult mai rău decât Rick, ajungând în cele din urmă să se împuște în toiul nopții – în plină glorie cu *Alias Smith și Jones*. Întregul oraș s-a întrebat de ce făcuse Duel acel gest. Numai Rick simțea că știe răspunsul, în străfundul inimii lui. După moartea lui Duel, în 1971, Dalton a luptat din greu ca să nu se mai bazeze atât de mult pe băutură. În 1973, când Dalton a filmat în Durango, Mexic împreună cu Richard Harris la *Copoi mortali*, un western pe tema răzbunării, amândoi (mari băutori) au ajuns la un echilibru pe durata filmărilor. Nu se atingeau de pahar de luni până joi. Însă de vineri seară până duminică după-amiază dădeau amândoi pe gât suficiente tequila, sangria, margarita și Bloody Mary cât să scufunde un vapor.

În timp ce Rick se privește în oglinda din baie, aranjând ultimele tușe ale frezei sale *pompadour*, aude Karmann-ul Ghia al lui Cliff trăgând în fața casei. Se uită la ceasul de mână: fix șapte și un sfert. Deși îi făcuse bine borâtul de dimineață, de la prima oră, nu-și curățase complet instalația. În burtă îi forfotea încă suficient alcool de noaptea trecută ca să aibă o senzație de rău în stomac, să-i transpire fața, iar tenul să-i fie cam verzui. Va trebui să bage-n el cafea și să fumeze țigări până pe la unu-două după-amiaza. „Dar, Doamne iartă-mă, asta înseamnă peste șapte ore? se gândește Rick. Al dracu' James Stacy, pun pariu că el nu vine-n prima zi de filmare la serialu' lui cel nou mahmur ca un cur."

Se privește în oglinda din baie și spune cu voce tare:

— Ce căcat te mai întrebai de ce i-a dat CBS rolu' principal într-un serial nou lui și nu ție! Fiin'că bou' are potențial. Tu n-ai alt potențial decât să-ți fuți viața!

Cliff bate în ușa de la intrare. Rick îi strigă din baie:

— Da, vin acu'! (Mai aruncă o privire ratatului jalnic care-l privește din oglinda băii.) Stai liniștit, Rick, îi spune pe un ton confidențial imaginii din oglindă, e doar prima zi. Durează până-și scot ei capetele din cur. O iei și tu cafea cu cafea. Apoi, luându-și mutra de „Spectacolul trebuie să continue", își face curaj rostind celebra replică a lui Jackie Gleason de atunci: Și-am pornit!

Înainte să iasă din baie, scuipă în chiuvetă, apoi se uită și observă puțin sânge roșu în salivă. Rick examinează mai atent sputa, apoi întreabă:

— Asta ce mai e?

Ora 7:10.

Picioarele micuțe și murdare ale lui Scârț lipăie pe linoleumul mizer și crăpat de pe podeaua bucătăriei lui George, apoi pe lemnul prăfuit al podelei din living și pe mocheta mițoasă a holului la capătul căruia se află dormitorul lui George. Fata bate la ușă și spune pe un ton vesel:

— Bună dimineața.

Aude cum scârțâie arcurile patului în timp ce bătrânul se foiește, trezindu-se. O clipă mai târziu, vocea lui morocănoasă se aude prin ușă.

— Mda?

— Pot să intru, George? întreabă ea.

După obișnuita sa criză matinală de tuse, moș Spahn răspunde cu vocea îngroșată de flegmă:

— Intră, iubito.

Ea răsucește clanța și intră în dormitorul îmbâcsit al bătrânului de optzeci de ani. De sub plapumă, George se întoarce spre tânără. Scârț se reazemă de cadrul ușii și, sprijinindu-și piciorul drept pe genunchiul stâng, i se adresează bătrânului:

— Bună dimineața, scumpule, m-am apucat să prăjesc niște ouă. Vrei cârnăciori Jimmy Dean sau bacon Farmer John?

— Jimmy Dean, răspunde bătrânul.

Ea continuă cu întrebările:

— Preferi să iei micul dejun comod, fără fasoane, sau te ajut să te îmbraci și să te dichisești?

George se gândește o clipă, apoi hotărăște:

— Cred că mai bine mă îmbrac.

Un zâmbet înflorește pe chipul ei de spiriduș.

— Ahh, vrei să mă cucerești, te faci gigea.

— Termină, mormăie George.

— Mai culcă-te un pic, scumpule, îi cere ea. Iau ouăle de pe foc, apoi mă-ntorc și te fac frumos. O să furi toate inimile, împielițatule, chipeș cum ești, adaugă Scârț.

— Nu mă mai tachina, scumpo, se tânguie George.

— Ei, îți place și ție, flirtează Scârț, apoi o ia îndărăt pe coridor, prin living și de-acolo în bucătărie, să ia de pe aragaz ouăle care forfotesc în tigaie. Se apropie de radioul General Electric de pe blatul de bucătărie și-i dă drumul. Bucătăria e inundată de *The Teddy Bear Song*[24], noul hit country de inimă albastră al Barbarei Fairchild:

O, de-aș avea nas de fetru și ochi de mărgea
Și doar un rând de haine de catifea
Să stau pe un raft la magazin
Și să n-am vise, nici de ce să suspin.

Când George e treaz, radioul e mereu pe KZLA, postul de muzică country din Los Angeles.

Aș vrea să fiu un ursuleț de pluș
Să nu iubesc, nicăieri să nu mă duc

Un ursuleț de pluș aș vrea să fiu
Și de tine, dragoste, să nu mai știu.

De câteva luni, misiunea lui Scârț este să aibă grijă de bătrânul orb. Charlie, șeful comunei din care face parte, a insistat asupra importanței misiunii ei. După ce Familia lor se mutase luni întregi prin Los Angeles ca un trib nomad, vechiul ranch al lui George Spahn, unde se filmau pe vremuri westernuri, le oferise în sfârșit un cămin. Un cămin unde să prindă rădăcini și să testeze teoriile despre societate ale lui Charlie, să se înmulțească și, cine știe, poate chiar să creeze o nouă ordine mondială.

Ea trebuie să fie bucătăreasă, infirmieră și o tovarășă plăcută pentru bătrân, iar dacă n-o deranjează să-l și masturbeze din când în când, ar fi extraordinar pentru a întări poziția „Familiei“ la ranch. Sau, cum se exprimase Charlie când îi dăduse vestea tinerei de douăzeci și unu de ani:

— Fetițo, uneori trebuie să te sacrifici pentru echipă.

Seara în care Charlie îi spusese că va trebui să i-o frece moșului periodic, ba poate chiar mai mult decât atât, fusese singurul moment de când se alăturase lui Charles Manson când se gândise s-o șteargă înapoi la San Francisco și să încerce să dreagă lucrurile cu părinții ei. După care se întâmplase un lucru ciudat, pe care Scârț n-ar fi avut cum să-l prevadă. Se îndrăgostise de ticălosul ăla bătrân și orb. Nu era genul de iubire ca în Romeo și Julieta, dar era o iubire profundă. Ticălosul ăla bătrân și ursuz nu era, de fapt, deloc ticălos. Era doar singur și uitat de toți.

Industria care-i folosise ranch-ul timp de patruzeci de ani pentru a-și face westernurile de categorie B și serialele de televiziune îl uitase. Familia lui îl uitase, lăsându-l să moară într-o cursă de șobolani în ruine, printre bălegar și fân. Scârț îi oferise bătrânului singurul lucru pe care nu-l putea cumpăra cu banii pe care-i ținea dosiți. Un gest tandru, o vorbă dulce și o ureche atentă. Când Scârț îi spunea lui George sau le spunea celorlalți că-l iubește pe boșorog nu era doar o lălăială hippie. Era felul lui Scârț de a-și exprima sincer emoțiile față de bătrânul pe care-l îngrijea cu plăcere.

Când se întoarce în dormitor, îl ajută pe bătrân să îmbrace o cămașă în stil western albă și apretată, apoi încheie nasturii micuți. Îi întinde niște pantaloni largi, cafenii, pe care bătrânul și-i trage întâi pe un picior, apoi pe celălalt. Tânăra îngrijitoare îi leagă o cravată-șnur în stil western la gulerul tare al cămășii. Și-i aranjează cu o perie părul alb și subțire. Apoi îl ia de încheietura mâinii și de cot, conducându-l prin casă până la masa din bucătărie. În timp ce înaintează în ritmul domol și constant al lui George, Scârț îi spune:

— Vezi ce frumos ești? Sunt o fată tare norocoasă că mereu te faci așa chipeș pentru mine.

— Nu mă mai tachina, se plânge George în glumă.

— Cine te tachinează? întreabă Scârț. Știi că micul dejun e mai gustos când faci efortul să te îngrijești.

Îl ajută pe bătrân să se așeze pe un scaun la masa din bucătărie. Îi pune mâinile pe umerii căzuți și-l întreabă la ureche:

— Sanka sau Postum?

— Postum, răspunde George.

— O să te transformi într-o cană de Postum, jur, glumește Scârț. Acuma, eu m-am apucat să fac ouă jumări pentru că asta am făcut în ultima vreme. Dar poate te-ai săturat și preferi altceva.

— Adică gen ouă jumări și *carnitas*[25]? întreabă George.

— Nu, răspunde Scârț zâmbind. Mai degrabă dacă vrei ouăle jumări sau ochiuri.

Bătrânul se gândește puțin și spune:

— Ochiuri.

Ea îl pupă pe țeastă și se apucă să-i pregătească micul dejun.

La radio, KZLA difuzează o reclamă pentru farmaciile Sav-on. „Intrați în topul Sav-on, ca să faceți multe economii, farmaciile Sav-on, farmaciile Sav-on, BUM-BUM! SAV-ON!“

Roșcata ia un borcan de Postum (un înlocuitor de cafea ieftin care le place bătrânilor) din dulăpiorul de bucătărie. Praful din borcan s-a uscat, devenind tare ca piatra. Trebuie să înfigă coada unei furculițe ca să desprindă o bucată.

Pune bucata de Postum în cana de cafea a lui George și toarnă peste ea apă fierbinte. Așază cana în fața lui George și-i pune mâinile pe toartă, avertizându-l:

— Ai grijă, frige.

— Așa zici în fiecare dimineață, spune George.

— Frige în fiecare dimineață, spune Scârț.

Pune alte două ouă într-o tigaie încinsă, în care forfotește untul topit. Taie trei bucăți de cârnat de porc autentic Jimmy Dean dintr-o cutie de plastic ca cele pentru fursecuri și le pune în altă tigaie. Încep să sfârâie. Cu o spatulă, Scârț scoate cele două ouă ochiuri pe o farfurie. Adaugă și cârnații, apoi pune farfuria în fața lui George.

— Să-ți tai eu cârnații și să-ți înțep gălbenușul?

George acceptă cu un mormăit. Scârț se lasă pe vine și taie cu tacâmurile rondelele de cârnați în bucățele cât o îmbucătură. Apoi ia furculița lui George și înțeapă mai întâi un gălbenuș, apoi și pe celălalt.

— Bun, poți să-i dai drumul, îl informează ea. Apoi îi cuprinde gâtul cu brațele pe la spate și-i șoptește la ureche: Poftă bună, dragă. Totul e pregătit din inimă.

Îl pupă pe o parte a capului, apoi iese lipăind din cameră, lăsându-l pe George să-și ia micul dejun liniștit.

Pe KZLA, Sonny James cântă melodia populară despre dragostea lui Urs Sprinten.

Urs Sprinten o iubea pe Dalbă Porumbiță cu o iubire
cât cerul de mare
Urs Sprinten o iubea pe Porumbiță cu o iubire
ce moarte nu are.

Ora 7:30

Jay Sebring, omul care a revoluționat coafura masculină și care nu are rival la Hollywood în domeniul lui, stă în pat în pijamaua lui neagră de mătase și se uită la *Jonny Quest*, un serial de desene animate de aventuri produs de Hanna-Barbera. Pe ecranul televizorului, Hadji, partenerul cu turban al lui Jonny, face una dintre vrăjile lui cu formula magică: „Sim-sim-salabim!“

O bătaie ușoară în ușa închisă a dormitorului îi atrage atenția lui Jay.

— Da, Raymond, îi strigă Jay celui care bătuse.

De cealaltă parte a intrării în budoar se aude o voce cu accent britanic autentic:

— Sunteți gata pentru cafeaua de dimineață, domnule?

Ridicându-se în capul oaselor, Jay îi strigă:

— Da, sunt gata. Intră.

Ușa dormitorului se deschide și în cameră intră Jay, gentlemanul britanic care slujește gentlemeni, îmbrăcat într-o ținută clasică de majordom și ducând cu ambele mâini o tavă cu un serviciu de argint pentru micul dejun la pat, salutând vesel:

— Bună dimineața, domnule Sebring.

— Bună dimineața, Raymond, răspunde Jay.

Străbătând camera spre bărbatul din pat, Raymond se interesează:

— V-ați simțit bine aseară, domnule?

— Da, răspunde Jay. Mulțumesc de întrebare.

Majordomul așază tava în fața stăpânului său, iar Jay examinează serviciul care i-a fost adus. Conține o cafetieră argintie șic, o cană pe o farfurioară de porțelan, un bol pentru cuburile de zahăr, o cană de argint miniaturală cu frișcă, un croasant cald pe o farfurie, un vas cu unt, mai multe borcănele minuscule cu diferite feluri de gem și o vază subțire, argintie, cu un singur trandafir roșu cu tijă înaltă.

— Totul arată delicios, spune tânărul. Ce mâncăm azi la micul dejun?

Raymond se duce la fereastra mare, cu vedere, și dă la o parte draperiile mate, lăsând lumina soarelui să inunde brusc camera, spunând:

— Mă gândeam la niște jumări de ouă gustoase, cu somon, niște brânză de vaci și jumătate de grepfrut.

Jay se strâmbă și răspunde:

— S-ar putea să fie prea mult pentru mine în dimineața asta. Am mâncat azi-noapte târziu la Tommy niște burgeri cu chili.

E rândul lui Raymond să se strâmbe. Majordomul nu respectă gustarea nocturnă cu burgeri de la Tommy, așa cum nu respectă nici momentele când stăpânul său își începe ziua cu ditamai castronul de cereale Cap’n Crunch, deci reacționează la noua informație cu o replică sarcastică.

— Ei, în cazul ăsta, dacă încă digerați la burgerul cu chili, presupun că n-o să vă intereseze nimic *gustos.*

Raymond pleacă de la fereastra cu vedere, se întoarce la patul stăpânului și întreabă:

— Să torn cafeaua, domnule?

Jay încuviințează din cap și spune:

— Ești foarte amabil, Raymond.

Raymond ia cafetiera și toarnă cafeaua de Java în ceșcuța de porțelan, spunând:

— Foarte bine, domnule. Ce-ar fi să înlocuim acea jumătate de grepfrut cu un păhărel cu suc de grepfrut?

Majordomul ridică micul vas cu frișcă lichidă și toarnă în ceașcă, apoi întreabă:

— Și continuăm cu cafea sau mai bine trecem la ciocolată caldă?

În timp ce Jay cântărește răspunsul, Raymond ridică o linguriță de pe tavă și amestecă frișca în cafea până când capătă culoarea care-i place stăpânului Sebring.

— Cred că mai bine ciocolată caldă, rostește Jay cu aplomb.

Pe același ton teatral, Raymond răspunde:

— Atunci să rămână ciocolată caldă. Preferați să stați în pat și să vă uitați la *desene animate* sau ciocolata caldă va impune o schimbare de loc?

Jay își ia mutra gânditoare și chibzuiește.

— Păi, mă uitam la *Jonny Quest.* Dar poate-i mai bine cum zici tu? Ridică privirea la valetul său și-l întreabă: Tu ce părere ai, Raymond?

— Ei bine, răspunde Raymond, arătând spre dimineața senină care se vede pe fereastră, după cum observați, e o dimineață californiană foarte însorită și plăcută. Cine locuiește la Londra și are norocul de o zi ca asta n-are ce căuta în pat, să se uite la desene animate. Dacă-i așa frumos afară, nici la muncă nu te duci. Deci v-aș propune o ciocolată caldă în grădină, ca s-o savurați așa cum se cuvine. Apoi adaugă: Știți cât de mult vă place să beți ceva de dimineață în grădină, cu stafia lui Jean Harlow.

Casa pe care Jay o cumpărase cu trei ani în urmă le aparținuse pe vremuri, în anii treizeci, lui Jean Harlow și soțului ei, regizorul Paul Bern, și amândoi muriseră acolo. Iar Jay insistă că stafiile lui Jean și Paul bântuite casa. Chiar și lui Sharon Tate, fosta lui logodnică, i se năzărise într-o noapte că vede ceva misterios și sinistru.

— Raymond, m-ai convins, proclamă semeț Jay. O să beau o ciocolată caldă în grădină, la soare.

— Splendid, răspunde Raymond.

Ora 7:45

Roman Polanski iese în curtea casei sale din Hollywood Hills, care oferă locatarilor săi de succes o vedere plină de culoare spre centrul orașului Los Angeles. Micuțul Polanski are părul răvășit după somn, poartă un halat de mătase pe umeri, duce într-o mână o cană de cafea goală, iar în cealaltă, o cafetieră cu piston. În timp ce pășește fără grabă prin iarba udă din curte, papucii lui din plastic tare fac *lipa-lipa* în contact cu călcâiele goale.

După el se ține de zor Dr. Sapirstein, micul terrier Yorkshire al soției lui, botezat cu numele pediatrului sinistru jucat de Ralph Bellamy în filmul lui Roman *Copilul lui Rosemary.* Mai târziu în acel an, în timp ce Sharon era la filmări la Montréal, Voytek Frykowski, vechi prieten și musafir al lui Roman, l-a omorât din greșeală pe Dr. Sapirstein călcându-l cu mașina în timp ce ieșea din curte. Roman era la el în birou, lucra la scenariul următorului său film, *Ziua delfinului*, când Voytek a apărut în prag.

— Roman, a rostit el temător. (Polanski s-a răsucit în scaun, cu fața spre vechiul său prieten.) Cred că am omorât din greșeală câinele lui Sharon, a recunoscut Voytek.

Fața lui Roman a explodat ca a unui actor prost dintr-un film mut.

— L-ai omorât pe Dr. Sapirstein!

Roman a sărit de pe scaun și a tulit-o pe lângă prietenul său, lamentându-se cuprins de panică:

— O, Doamne, ce-ai făcut?

Când regizorul a ajuns la ușa casei, a văzut trupșorul blănos zăcând fără viață în

parcarea din fața casei. S-a luat cu mâinile de cap și a început să se învârtească în loc, spunându-i lui Voytek în polonă:

— O, Doamne, ce-ai făcut? Ce-ai făcut?

Voytek se simțea cam prost, dar nu se așteptase ca Roman să reacționeze astfel. I-a răspuns în polonă:

— Roman, îmi pare rău, a fost un accident.

Roman s-a răsucit spre el, urlând în polonă:

— Știi ce-ai făcut? Mi-ai distrus dracului viața! Sharon iubește câinele ăla!

— Nu-ți face probleme, l-a liniștit Voytek. O să-i spun că a fost vina mea.

— Ba nu-i spui! a strigat la el Roman. N-o să-i spui! N-o să te ierte niciodată!

Roman a încercat să-l lămurească pe amicul său polonez cum sunt americanii:

— E americancă, nu pricepi? Americanii își iubesc căcăcioșii de câini mai mult decât își iubesc copiii! Puteai să-i scapi dracului bebelușu' pe scări, că era tot una!

Sharon n-a aflat niciodată ce pățise, de fapt, Dr. Sapirstein. Ca să-și scutească prietenul de furia și disprețul răsfățatei fiice de soldat din Texas, Roman i-a spus lui Sharon că Dr. Sapirstein fugise și ori se rătăcise, ori căzuse pradă unui coiot. Singură în camera ei de hotel din Montréal, Sharon a plâns toată noaptea.

Astăzi însă, Dr. Sapirstein trăiește încă și vine în fugă la Roman, cu o mingiuță roșie în gură, semn că vrea ca bărbatul mărunțel să se joace cu el. Roman apasă pe pistonul cafetierei și ignoră câinele.

Roman e cam morocănos în această dimineață; la fel ca vecinul său, Rick Dalton (pe care încă nu l-a întâlnit), e nițel mahmur. Dar, spre deosebire de Rick, el n-a avut parte de o noapte de turnat pe gât băutură de unul singur. Noaptea trecută, el și Sharon, împreună cu amicii lor Jay Sebring, Michelle Phillips și Cass Elliot, fuseseră la o petrecere la Conacul Playboy al lui Hugh Hefner. Apoi, pe la trei dimineața, se duseseră să mănânce niște hamburgeri cu chili scârboși printre dubioși de L.A. (mexicani în uniforma lor de stradă, cu mașinile vopsite oribil, plus derbedei motocicliști pe motoarele lor zgomotoase.) În Europa, ar fi încheiat noaptea cu coniac fin și trabucuri cubaneze sau ar fi vizitat o pivniță de vinuri în puterea nopții și ar fi încheiat petrecerea cu un Bordeaux vechi de douăzeci de ani. Dar acestor americani imaturi li se pare *șmecher* să încheie petrecerea cu niște burgeri cu chili unsuroși și Coca-Cola. În plus, Roman era convins că nici celorlalți nu le plăcuseră burgerii ăia grași și uleioși. Lui Sharon sigur nu-i plăcuseră, deși n-ar fi recunoscut în ruptul capului. Dar bineînțeles că se purtaseră cu toții de parc-ar fi fost distracția vieții lor. Sharon încercase chiar să comande un hamburger fără chili, dar Jay nici să n-audă. Așa că Sharon cedase presiunii grupului, spunând „Bine, bine, bine" și cerându-i tipului cu tichie de carton de la tejghea: „Vreau și eu un chili burger". Care-i căzuse ca o ghiulea la stomac, de-i fusese rău tot drumul înapoi cu mașina până pe Cielo Drive. Roman ținea la prietenii lui americani, dar mereu se mira puțin văzând ce lucruri copilărești le plăceau sau, în acest caz, *se prefăceau* că le plac.

În plus, a trebuit să schimbe amabilități cu dobitocul ăla de Steve McQueen aproape toată noaptea. Roman și McQueen nu se plac, dar, cum Steve e unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui Sharon la Los Angeles, se tolerează reciproc.

E limpede că Sharon și McQueen s-au futut la un moment dat. N-a întrebat-o

niciodată pe Sharon, dar știe că McQueen e genul de tip care n-ar fi *în continuare* prieten cu Sharon dacă nu i-ar fi tras-o de câteva ori pe vremuri. În mod normal, asta nu l-ar deranja pe Roman. Jay fusese logodit cu Sharon – și-o trăgeau tot timpul. Iar Roman are *ceva* sexual de împărțit cu jumătate dintre femeile de pe orbita lui. Dar McQueen i-o aruncă în față lui Roman prin felul superior în care-i zâmbește. Cu fiecare ocheadă a ochilor lui albaștri și cu fiecare rânjet al guriței lui pare să spună: „Ți-am futut nevasta“.

În plus, lui Roman nu-i place că McQueen o tot pipăie pe Sharon, luând-o în brațe pe blonda voinică și învârtind-o până când face „Ieee!“ ca o fetiță. Activități de care Roman nu e capabil, din cauza staturii lui mărunte. Ceea ce McQueen știe foarte bine, de-aia o și face.

„Tipul e un dobitoc și gata“, se gândește Roman.

Cum în ultimele douăzeci de secunde fusese ignorat cu bună știință, cățelușul latră ca să atragă atenția bărbatului pirpiriu. „Câinele ăsta nenorocit, se gândește Roman, nici să savurez o cafea liniștit nu pot, că micuțul tiran îmi strică tot cheful.“ Îi aruncă mingea, iar cățelușul aleargă după ea. Roman nu-l detestă pe Dr. Sapirstein ca pe Steve McQueen. Doar că e morocănos în această dimineață. În primul rând pentru că e mahmur și în al doilea rând pentru că-l trezise Sharon.

Știți, Sharon sforăie.

---

21. În traducere, Harvey cel modest, numele de scenă al omului de radio Harvey Miller.

22. În traducere, „Adevăratul Don Steele“, numele de scenă al omului de radio Donald Steele Revert.

23. Actor care apare într-un episod sau câteva episoade ale unui serial de televiziune, fără a face parte din distribuția permanentă.

24. În traducere, „Cântecul ursulețului de pluș“.

25. Mâncare mexicană cu carne de porc.

Capitolul 8
Lancer

Diligența Wells Fargo Butterfield, trasă de șase cai, se ivește la colțul unde se înalță clădirea din chirpici a misiunii și se avântă huruind pe strada principală plină de colb din Royo del Oro, un orășel cu aer spaniol aflat în California, la aproape o sută de kilometri de granița cu Mexicul. Copitele tari ale animalelor nădușite mușcă din pământul străzii principale, ridicând în urma lor un nor de praf brun.

Monty Armbruster, un tip cu părul alb, veteran cu patruzeci de ani la activ pe diligența Butterfield, trage de hățurile din piele cu mâinile lui înmănușate, smucind pe spate capetele cailor cu zăbalele implântate în gură, forțând cele șase cabaline puternice să se oprească ușurel chiar în fața Hotelului Lancaster. Cu accentul său texan ușor nazal, Monty strigă:

— Royo del Oro, ultima stație!

Razele soarelui ce lucesc în fundal se cern prin urzeala ca de tifon a prafului brun într-un fel pe care toți cineaștii care fac westernuri vor dori să-l imite peste o sută de ani.

Mirabella Lancer, mică de statură, dar înțeleaptă pentru cei opt ani ai ei, fiica lui Murdock Lancer, proprietar și administrator al celui mai mare ranch de vite din regiune, sare de pe butoiul de lemn pe care stătuse cocoțată. Fremătând de nerăbdare, se întoarce spre văcarul mexican cu doar câțiva centimetri mai înalt decât ea, dar care poartă pe cap un sombrero caraghios de mare, și ciripește:

— Haide, Ernesto!

Văcarul Ernesto o ia de mână pe copilă și o conduce pe strada principală a orașului, spre diligența Butterfield. Cum tatăl ei e cel mai bogat om din regiune, Mirabella îi cunoaște pe toți comercianții din Royo del Oro de când era la vârsta gânguritului, așa că zâmbește în stânga și-n dreapta în timp ce străbate cartierul comercial al orașului. O căruță trasă de cai, plină ochi cu butoaie de lemn cu bere, trece prin fața ei și a văcarului cel mărunțel. Așteaptă pe trotuarul de lemn până când trece căruța cu bere. În timp ce traversează strada nepavată, ca să iasă în spatele diligenței, Mirabella se pregătește să-i vadă pentru prima oară pe cei doi frați pe care nu-i cunoaște încă. Amândoi fiii tatălui ei, de care nu se mai știa nimic de multă vreme, anunțaseră că o pornesc în curând spre ranch-ul Lancer. Însă nici ea, nici Ernesto, argatul de la ferma lui Murdock Lancer, n-au idee care frate avea să coboare din diligența Butterfield. Argatul primise o telegramă care

anunța că fiul lui Murdock Lancer se urcase în diligența Butterfield în Tucson, Arizona, în urmă cu două zile, iar dacă nu apăreau obstacole, ar trebui să ajungă pe la doisprezece ziua în Royo del Oro. Telegrama nu preciza *care* fiu urma să sosească.

Spre deosebire de trenuri, o diligență care sosea cu trei ore mai târziu față de ora planificată era, practic, punctuală. Așadar, diligența Butterfield oprește în fața Hotelului Lancaster la trei după-amiaza. Mirabella și Ernesto așteaptă în stradă să se deschidă ușa diligenței, ca să vadă care frate își va face apariția.

Amândoi frații se născuseră la ranch-ul Lancer, dar nu se cunoșteau între ei. Și nu-și mai văzuseră tatăl, proprietarul fermei de vite, din copilăria mică. Amândoi băieții lui Murdock Lancer, ca și Mirabella, erau făcuți cu femei diferite, care muriseră.

Scott Foster Lancer, care fusese crescut la Boston de bogata familie a maică-sii (Diane Foster Lancer Axelrod), era absolvent de Harvard și fost militar de carieră, luptase în India cu trupele britanice de cavalerie (lăncierii din Bengal).

Celălalt fiu al lui Murdock, Johnny Lancer, fusese crescut în Mexic de maică-sa, Marta Conchita Louisa Galvadon Lancer. Marta n-avea rude în Mexic, nici bogate, nici de alt fel. N-avea alt venit în afară de ce câștiga din dans, futut și pocnit din castaniete în jumătate dintre fiefurile bandiților de la sud de graniță. Toată copilăria, Johnny crezuse că sexul era o activitate pentru care bărbații plăteau femeile, la fel ca dansul și muzica, gătitul sau spălatul rufelor.

Mama lui Scott, Diane, se întorsese în Est, la familia ei din Beacon Hill, imediat ce realizase că nici ea, nici băiețelul ei nu erau făcuți pentru viața la o fermă de vaci, printre bălegar de cal și de vite, printre cowboy și mexicani. Scott avea trei ani când urcase în diligență la Royo del Oro și părăsise orașul.

Johnny era mai tânăr decât Scott, dar plecase de la ranch-ul Lancer la o vârstă ceva mai mare. Trăise la ranch cu tatăl și cu mama lui până la zece ani. Până într-o noapte ploioasă și întunecoasă, când Marta se urcase într-o trăsurică elegantă pe care Murdock i-o cumpărase de ziua ei și străbătuse cei aproape o sută de kilometri până în Mexic. Fusese ultimul contact al micului John cu Murdock Lancer, cu uriașul ranch Lancer, cu opulenta casă Lancer și cu orașul Royo del Oro. După ce fusese fiul celui mai bogat bărbat din vale, avusese profesor particular care să-i predea materia de la școală, mâncase din veselă de porțelan cea mai gustoasă carne Black Angus, pregătită de un bucătar francez, și dormise în puf, Johnny ajunsese fiul unei târfe mexicane, mâncând din vase de lut fasole cu pesmeți uscați, bând suc de cactus așa cum pe vremuri bea lapte, molfăind carne uscată cum sugea pe vremuri acadele, învățând glume porcoase de la niște neisprăviți, dormind prin funduri de bodegă pe saci de cafea și învățând să se apere în miez de noapte atât de șobolani, cât și de lepădăturile de prerie care l-ar fi violat. Până când, într-un astfel de sătuc populat de bandiți, un client bogat și nemulțumit din Mexico City i-a tăiat gâtul Martei. Johnny avea doisprezece ani când săpase mormântul maică-sii în pământul tare. Bogătașul fusese judecat pentru uciderea maică-sii și achitat de un juriu părtinitor. După doi ani, Johnny l-a ucis pe bărbatul care-i omorâse mama. Și, chiar dacă durase mai bine de zece ani, până la urmă îi omorâse pe toți membrii acelui juriu necinstit.

Johnny nu aflase niciodată de ce fugise maică-sa cu el în toiul acelei nopți ploioase, dar bănuia. Bănuia că Murdock Lancer se săturase să se joace de-a mama și de-a tata cu o colorată mexicancă și cu fiul ei corcit. Așa că într-o noapte îi spusese: *Vamos!*

Johnny știa că, dacă avea să se întoarcă vreodată la ranch-ul Lancer, avea să-i zboare creierii lui taică-su pentru că-i alungase în ploaie pe el și pe maică-sa. Dar mai știa și că Murdock Lancer era un american alb cu greutate. Iar dacă-și împușca tatăl, Johnny Lancer avea să sfârșească în ștreang. Din fericire, Murdock n-avea unde să plece. Ăsta e unul dintre puținele dezavantaje ale vieții de proprietar de pământuri înstărit. Te găsește oricine are treabă cu tine. Johnny își îngropase mama și într-o bună zi avea să-și îngroape și tatăl. Iar dacă trebuia să plătească pentru asta cu viața, atunci așa să fie. Totuși, Johnny nu se grăbea să renunțe la viață. Bogătanul ăla ticălos n-avea decât să aștepte. Între timp, el avea aur de furat, gagici de futut, tequila de dat pe gât. Așa că vă imaginați mirarea lui Johnny când pe numele său sosise o telegramă la Hotel Felix, o adresă de contact unde primea propuneri de muncă, în general dintre cele infame.

PENTRU JOHN LANCER-STOP-OFERTĂ DE LUCRU-STOP-DEPLASARE LA FERMA LANCER LÂNGĂ ROYO DEL ORO CALIFORNIA-STOP-ONORARIU DE 1 000 DE DOLARI LA SOSIRE-STOP-PLATĂ PENTRU A CÂNTĂRI OFERTA DE LUCRU-STOP-FĂRĂ OBLIGAȚII-STOP-MURDOCK LANCER

Odată cu telegrama primise și un cec în valoare de cincizeci de dolari pentru drumul până la Royo del Oro. „Să mor io“, și-a zis Johnny. Dar adevărata tentație nu erau cei o mie de dolari. Era ocazia să-l privească în față, după atâția ani, pe Murdock Lancer – cel care făcuse din maică-sa o curvă ahtiată după bani – și să-i zboare creierii.

Mirabella Lancer își ține respirația când ușa diligenței Butterfield se deschide în sfârșit și pe treaptă se ivește o gheatră elegantă, în alb și negru. Îl privește cu ochi mari pe bărbatul foarte chipeș, cu păr blond, care coboară din diligență, purtând cele mai șic haine albastre pe care le văzuse vreodată la un bărbat. Cum crescuse la o fermă de vite, fetița e obișnuită cu ținuta bărbaților care-și câștigă traiul muncind. Chiar și atunci când afaceriștii din oraș se ferchezuiesc ca să meargă la biserică, iar angajații de la fermă își piaptănă părul lins pe spate și se înțolesc în hainele de duminică, ca să iasă în oraș la dans, hainele *lor* bune sunt negru cărbune, gri șters sau maro gălbui. Costumul din trei piese al acelui dandy blond din Est e de un albastru deschis intens, cu o vestă țesută cu fir auriu. Coborând din diligența Butterfield, își pune pe cap un joben voluminos, de aceeași culoare. La baza pălăriei are o panglică de mătase crem. Străinul spectaculos șchiopătează cu piciorul stâng, sprijinindu-se într-un baston argintiu cu un câine sculptat în măciulie. Însă în ciuda acestui impediment, sau poate datorită lui, ținuta îi este impecabilă, iar mișcările, grațioase. Bostonianul albastru scoate o perie din buzunarul interior al hainei și, cu gesturi domoale și meticuloase, scutură praful de pe reverele, manșetele și umerii costumului albastru deschis.

Mirabella e cu adevărat impresionată. Trage cu ochiul la Ernesto, cu o expresie

mulțumită care spune: „Ăsta-i fratele meu, Scott“.

De îndată ce fetița își înghite saliva și deschide gura ca să-și salute ruda de mult pierdută, din diligență iese alt pasager.

La fel de fascinant și acesta, dar într-un mod cu totul diferit. Dacă blondul e chipeș ca-n basme și de o demnitate incredibilă, tipul cel nou e arătos într-un fel depravat, stilul cowboy derbedeu de la sud de graniță, cu o claie deasă de păr într-o nuanță de ciocolatiu care-i încadrează chipul într-un fel pe care Mirabella n-ar ști să-l descrie decât cu termenii „de vis“. Hainele cowboy-ului brunet nu sunt la fel de elegante ca ale pasagerului blond, dar sunt la fel de colorate și de șic, în felul lor. Pasagerul cu păr brun poartă o cămașă cu volane de un roșu Sangria, în stil hispanic, o scurtă de piele maro și jeanși negri împodobiți cu ținte mari, argintii. La coborârea din diligență, își pune pe cap o pălărie de cowboy cu boruri înguste. Menită nu să-l ferească de soare, ci să-i completeze ținuta mortală. După ce-și întinde picioarele lungi, acoperite de ținte, cowboy-ul dur cu cămașă roșie se apropie alene de Monty, conducătorul diligenței, și-i cere în spaniolă să-i dea șaua cocoțată pe capota diligenței. Monty îi aruncă șaua lucrată manual, apucând-o de oblânc. Șaua se prăvălește grea în brațele întinse ale străinului cu cămașă învolănată.

Dandy-ul cu joben și costum albastru deschis îl întreabă pe Ramon, însoțitorul lui Monty la conducerea diligenței, de geanta cu broderie înflorată. Joben își primește valiza de la însoțitorul mexican și-i mulțumește cu un *gracias* cu accent yankeu.

Micuța Mirabella și Ernesto, mexicanul mărunțel, privesc amândoi confuzi, cu expresii nedumerite. Nici unul dintre ei nu știe sigur pe cine să abordeze. Fetița de opt ani ridică din umeri, își spune „Ei, asta e“, apoi își drege glasul zgomotos ca să atragă atenția celor doi pasageri chipeși.

— Domnul Lancer? rostește ea, cu un mare semn de întrebare.

Cei doi bărbați răspund la unison, Joben cu un „Da?“, iar Volănaș Roșu cu un „Mda?“. Amândoi se răsucesc instinctiv unul spre celălalt, cu o expresie de iritare pe față. Chipul fetiței e umbrit de și mai multă confuzie, până când brusc îi pică fisa.

— Vai de mine, e fantastic! exclamă ea încântată. Ați venit amândoi în același timp!

Cei doi bărbați mai au un schimb de priviri stânjenite, după care cel cu joben o întreabă pe fetiță, cu dicția lui căpătată la Harvard:

— Cum adică „amândoi“?

— Păi, știam că veniți încoace, explică ea, dar nu și că veți călători împreună.

Cum Scott nu știa nimic despre viața tatălui său de după ce maică-sa o ștersese la Boston, doar că avea un imperiu al vitelor, nu pricepe din prima aluzia fetiței.

— Ne așteptați pe amândoi? întreabă el, arătând spre bărbatul de alături, în cămașă roșie cu volane.

— Da, răspunde ea veselă. Tu ești Johnny, adaugă ea, arătând spre brunetul în cămașă roșie cu volane, după care, mișcând degetul în direcția blondului îmbrăcat în albastru, continuă: Iar tu ești Scott.

Într-adevăr, așa se numeau. Cei doi bărbați se privesc din nou jenați, pe măsură ce realitatea situației devine evidentă.

Johnny o arată cu degetul pe obrăznicătura de-o șchioapă și întreabă:

— Dar tu cine ești?

— Sunt Mirabella Lancer, și voi sunteți frații mei!

Și cu această declarație se repede ca un tăvălug la Johnny, cuprinzându-i talia cu brațele, făcându-l să se clatine pe cizmele lui de cowboy.

O expresie îngrozită străbate chipul lui Johnny Lancer. Luase el în calcul multe variabile atunci când își imaginase momentul în care avea să-și revadă tatăl, dar nu și o soră vitregă extaziată și îmbujorată. Scott n-apucă să ceară explicații, că Mirabella se și desprinde de Johnny și-l ia în brațe, strângându-i zona pelviană cu surprinzător de multă forță pentru cât e de plăpândă. În încercarea de a salva câte ceva din etichetă și de a amâna, fie doar și pentru câteva clipe, inevitabila concluzie a dezvăluirii ei, Scott începe:

— Ascultă, fetițo…

Mirabella îl întrerupe, prezentându-se pentru a doua oară pe nume:

— Mirabella.

— Mirabella, continuă el, maică-mea n-a mai avut alți copii.

— Nu, se amestecă Johnny, trăgând concluzia evidentă, dar se pare că a avut taică-tu.

Scott se întoarce spre Johnny și spune:

— Vrei să spui tatăl *nostru*?

— Mda, *tatăl nostru*, Murdock Lancer, răspunde Johnny. Ascultă, Joben, nu știu de ce-ai venit tu încoace, da' mie moșu' mi-a zis că-mi dă o mie de dolari dacă vin să-l văd.

— Și mie mi-a făcut aceeași ofertă, confirmă Scott.

— Vreau mia aia de dolari, spune Johnny, iar când o s-o capăt o să-i dau o porție babană. O porție de ce anume, asta Johnny nu mai precizează.

Scott pare să-i împărtășească ideea.

— Și eu la fel, *frate*.

Johnny clatină din cap.

— Nu-mi spune *frate*.

— Gata, mergem? se amestecă prietenoasă Mirabella.

Amândoi se întorc spre ea și întreabă într-un glas:

— Unde să mergem?

Ceea ce îi deranjează pe amândoi, așa că se încruntă unul la altul.

Dar pe surioara lor o amuză, așa că răspunde, chicotind în gura mare:

— Unde credeți? La ranch-ul Lancer, popândăilor.

Mirabella se întoarce pe călcâie și, împreună cu văcarul Ernesto, o ia înainte pe stradă spre căruța pe care Ernesto o mânase mai mult de cincisprezece kilometri până-n oraș.

Scott își strecoară capătul bastonului argintiu cu măciulie în formă de câine pe sub mânerul de lemn al valizei, ridicând-o până la mâna liberă, iar Johnny își aruncă șaua pe umăr. Cei doi frați o urmează pe sora lor, care le explică la ce să se aștepte când îl vor întâlni pe tatăl lor.

— Să știți că tati n-o să vă arate de la început, îi previne ea, și uneori e încăpățânat ca un catâr, dar, orice-ar spune el, se bucură că ați venit amândoi.

— Mda, mă rog, o să vedem dacă tot așa bucuros o să fie și după mica noastră *reuniune de familie*, pufnește sarcastic Johnny.

Șchiopătând pe lângă el, Scott îi dă dreptate:

— Știi ceva, *frate*, e primul lucru care-ți iese din gură cu care sunt de acord.

„Și cu asta mi s-a umplut dracului paharu’“, se gândește Johnny, oprindu-se locului și îndreptând un deget spre pieptul albastru deschis al lui Scott.

— Joben, io ți-am zis să nu mă iei cu *frate*.

Privirea lui Scott coboară spre degetul agresiv, apoi urcă spre chipul agresiv și-l avertizează:

— Tu să nu m-arăți cu degetul, Volănaș.

— Băieți?

Cei doi frați își întorc spatele și se îndreaptă spre surioara lor, care-i întreabă pe un ton condescendent, arătând spre căruță:

— Putem pleca?

Cei doi bărbați se privesc ca și cum și-ar spune „Va urma“, dar, de dragul micului îngeraș, renunță la pozițiile de luptă, iar Johnny gesticulează spre căruță.

— După tine, *surioară*.

Capitolul 9
„Nu chiar hippie, mai mult Hells Angels“

La volanul Cadillacului lui Rick, Cliff intră pe poarta din față a studiourilor Twentieth Century Fox. Paznicul de la poartă îi îndrumă spre decorul cu orașul spaniol de western unde se filmează episodul-pilot pentru *Lancer*:

— Mergi drept înainte, faci a doua la stânga, cotești pe bulevardul Tyrone Power; apoi treci de lacul artificial și de platourile de la *Hello, Dolly!* Faci dreapta pe strada Linda Darnell și n-ai cum să te încurci.

Rick stă în dreapta, cu niște ochelari imenși, cu lentile fumurii, ca să-și ferească ochii de soare, și fumează o țigară Capitol W ca să-și ferească limba de gustul din gură. Când Cliff oprește brusc, Rick își dă seama că au ajuns.

Actorul aruncă o privire pe geamul din dreptul său și vede prin lentilele fumurii un oraș de western; câțiva cai și căruțe; o echipă de filmare; un tâmpit de regizor cocoțat pe o macara Chapman; un actor cowboy care în mod evident se crede sexy, îmbrăcat cu o cămașă de un roșu aprins în stil Las Vegas, cu o pălărie de cowboy cu boruri scurte; un gagiu îmbrăcat caraghios, ca un fante, într-un costum albastru deschis din trei piese, bășca un joben care-l face să pară ieșit de pe platourile filmului *Ne vedem în St. Louis*[26]; o fetiță îmbrăcată de epocă; și un mexican jigărit, cu un sombrero imens. „Bine ai venit la căcatu’ de *Lancer*“, își spune Rick. Deschide ușa mașinii și coboară nesigur pe picioare. Când se îndreaptă de spate, îl apucă un acces de tuse care face ca acidul din stomac să-i năvălească în esofag.

Scuipă o flegmă verzuie, amestecată cu ceva roșu, apoi se răsucește spre Cliff, aflat la volan. Actorul se apleacă și i se adresează asistentului său prin geamul deschis al mașinii.

— Cred că mi-a dărâmat vântu’ antena azi-noapte. Poți să te duci tu până acas’ s-o repari?

— Pot și mă duc, îl asigură Cliff. Apoi îl întreabă pe Rick pe cel mai nonșalant ton de care e în stare: Poți să-i zici azi de mine șefului cascadorilor? Să știu și eu dacă săptămâna asta am sau nu de lucru?

Într-o vreme, colaborarea lui Cliff la proiectele lui Rick era negociată contractual. *Dacă* Rick juca un rol, atunci Cliff îl *dubla*. La filmele Universal, Rick avusese chiar o clauză în contract legată de asta, iar Cliff, un scaun cu numele lui pe platou. Dar acea *vreme* trecuse de multă *vreme*. De când Rick are apariții episodice în serialele de

televiziune ale altora, Cliff nu mai are garantat nici un căcat degerat. Majoritatea cascadorilor coordonatori din televiziune au propriile lor echipe și, în general, principala lor prioritate e să-și vadă de oamenii lor. Când Cliff e angajat pentru câteva zile la *Tarzan* sau *Bingo Martin*, asta se întâmplă pentru că Rick a pus o vorbă pe lângă coordonator și l-a convins să accepte.

Rick oftează.

— Mda, mă tot țineam să-ți spun – de fapt, mai degrabă *se ferise* –, la serialu' ăsta, șef e un tip care e la cataramă cu Randy. Știi, șeful cascadorilor de la *Green Hornet*?

— Futu-i! exclamă Cliff, înțelegând despre ce era vorba.

— Deci chiar n-are rost, spune Rick pragmatic.

— Pizda mă-sii de mucos nesuferit! înjură Cliff cu obidă, apoi își revarsă obida asupra propriei persoane: Ce mi-o fi păsat mie dacă bou' de șofer al lu' Green Hornet crede că poa' să-l bată măr pe Ali? Adică ce cristoșii mă-sii, campionul mondial la categoria grea are nevoie să-l apăr eu?

— Mai ales că era în joc cariera ta și reputația mea de căcat, adaugă Rick, enervându-se iar. Practic, i-am supt pula lui Randy ca să-ți fac rost de treaba aia, își amintește Rick. Și tu ce faci? Practic, îi rupi spinarea lu' amărâtu' ăla de gură-spartă. Ca urmare, ajungi pe lista neagră la trei sferturi din serialele din oraș și mă faci dracu' de poveste. Da' i-ai arătat tu lui, încheie Rick sarcastic.

— Băi, frate, spune cascadorul, ridicând palmele într-un gest de capitulare, când ai dreptate, ai dreptate, și acum ai dreptate.

Rick îi spune lui Cliff o veche anecdotă de la filmări, fără să-și dea seama că i-o mai povestise de trei ori *exact la fel*.

Să asculte aceleași povești și anecdote ale lui Rick, prefăcându-se că nu sesizează repetiția, face parte, de fapt, din fișa postului lui Cliff. Iar dac-am vrea să fim răi am spune și că e un semn că Rick nu e chiar o lumină.

— Era primul meu rol decent la cinema, începe Rick, *Bătălie pe Marea Coralilor* cu Cliff Robertson, în regia lui Paul Wendkos. Era unul dintre primele mele roluri adevărate pentru tipul care avea să devină regizorul meu preferat. Într-un film adevărat de studio, Columbia Pictures – sigur, de categorie B, dar măcar nu la Republic sau AIP, ci la Columbia Pictures, ce dracu'.

De la volan, Cliff ridică ochii spre șeful lui, pregătindu-se să audă aceeași poveste a patra oară.

— Mă rog, deci eram căcat pe mine de emoție. Numai că la filmu' ăsta aveam un asistent de regie, un bou sinistru. Și cretinu' mă freca întruna la icre. Pe Tommy Laughlin nu, nici pe Cliff Robertson, ți-ai găsit – lu' Cliff mai că-i sugea pula! Pe ăilalți nu-i freca la icre. Numai pe mine E de căcat, e nedrept, continuă Rick, și până la urmă mi s-a acrit, ce dracu'. Deci stăteam eu și mâncam de prânz cu un tip mai rotofei așa de juca în film, unul care-și făcea veacul prin filmele lui William Witney, Gordon Jones. Veteran omu', făcuse optzeci de filme, ce dracu', băiat de milioane. Și îi zic lui Jones că aștept să mai zică nenorocitu' ăla o vorbuliță doar, *una singură, în pizda mă-sii*, că-i arăt eu lui!

Rick ajunge la morala poveștii:

— Și Jones ăsta îmi zice mda, poate c-ai putea să faci chestia asta. Și da, tipul merită.

Da' înainte să-i arăți tu lui cum stă treaba, ia scoate legitimația de la SAG[27], aprinde un chibrit și dă-i foc. Ca să știi o treabă, că tot aia e.

Cliff are aceeași atitudine ca mai înainte.

— Am priceput, am priceput. Ce pizda mă-sii contează ce zice cretinu' ăla de doi bani?

— Păi, măiculiță precistă, spune Rick. Dacă s-ar înfige careva în starul serialului de fiecare dată când se bate ăla cu pumnul în piept că face cutare lucru pe care *clar* nu-l poate face, n-am mai munci nimic. Lu' Bob Conrad și Darren McGavin n-ar trece săptămână să nu le facă vreun deștept creierii zob. Piticu' ăla de-l joacă pe Kato, exemplifică Rick, ăla-i *actor*, ce mama dracului! Orice *actor* care pretinde că face *altceva* decât să recite replici scrise de alții mănâncă căcat. Și majoritatea nici de asta nu-s în stare, ce dracu'!

Rick numără pe degete actorii care știu despre ce e vorba.

— Poți să-l întrebi pe Audie Murphy cum e să omori oameni, că te lămurește. Poți să-l întrebi pe Jim Brown cum e cu *touchdown*-urile, că te lămurește. Poți s-o întrebi pe Sonja Henie cum e cu patinajul, că te lămurește. Poți s-o întrebi dracului pe Esther Williams de înot, dă-i bătaie. Dar în rest toată lumea se preface, ce pizda mă-sii. Și un cascador care mai e dracului și erou de război ar trebui să știe cel mai bine chestia asta, ce pizda mă-sii!

Cliff îi zâmbește șefului său și repetă cu atitudinea lui zen:

— Cum spuneam, când ai dreptate, ai dreptate.

— Am dreptate, ce mama naibii, spune Rick.

Ca să schimbe subiectul, Cliff îl întreabă:

— Păi, dacă nu mai ai nevoie de mine, vin să te iau după filmări?

— Neh, nu mai am, confirmă Rick. Numai să te ocupi de antena aia nenorocită și ne vedem după filmări. Când terminăm filmările azi? mai întreabă Rick.

— La șapte treizeci, răspunde Cliff.

— Ne vedem atunci, spune Rick, îndreptându-se spre platourile unde se filmează *Lancer.*

După câteva clipe, Cliff strigă după el.

Rick se întoarce spre prietenul său de la volanul Cadillacului, care îndreaptă spre el un deget zdravăn, spunându-i:

— Tu să ții minte că ești *Rick-Dalton-meserie*! Să nu uiți asta!

Asta îl face pe actor să zâmbească. Își salută scurt prietenul, după care Cadillacul Coupe de Ville se îndepărtează, iar actorul se prezintă la muncă.

Așezat pe un scaun în fața unei oglinzi de toaletă, în rulota destinată machiajului pentru *Lancer*, Rick își scufundă fața într-un bol cu apă rece ca gheața. Se pare că Newman ar face chestia asta în fiecare dimineață. Numai că la Newman e parte din ritualul lui de înfrumusețare. Rick o face ca să-și trezească simțurile din amorțeala grețoasă indusă de alcoolul din noaptea trecută. După ce-și scoate capul din apa cumplit de rece, ia câteva cuburi de gheață în mână și-și freacă fața și ceafa cu ele.

Sonya, fata care se ocupă de machiaj și coafură la episodul-pilot, cea care i-a adus lui Rick bolul cu apă și cuburi de gheață, stă într-un scaun de machiaj, la trei măsuțe de el, și fumează o țigară Chesterfield. În scaunul de lângă ea stă Rebekkah, creatoarea costumelor,

o tipă frumușică, planturoasă, cu păr bogat, și-l așteaptă pe regizor, ca să discute despre costumul lui Rick. Dac-ar avea două codițe împletite, ar putea câștiga premiul al treilea la un concurs de sosii ale lui Wednesday Addams pentru ținută. Peste costumația de Wednesday Addams poartă o jachetă de piele de motociclism în stilul filmului *Sălbaticul*.

Deși Sonya e discretă, e clar că știe diferența dintre un ritual de înfrumusețare (naiba să-l ia pe Paul Newman) și un leac pentru mahmureală. În primul rând că la un ritual de înfrumusețare nu se geme așa.

Tocmai când apa rece ca gheața începe să-și facă efectul stimulator asupra feței lui Rick, ușa rulotei pentru machiaj zboară, izbindu-se de perete, iar regizorul episodului-pilot *Lancer* intră în rulotă în stilul lui flamboaiant și îngrozitor de teatral pe care-l adoptă de obicei când intră într-o încăpere.

Salutându-l pe Rick de parc-ar vrea să se audă până pe ultimele rânduri din Old Vic[28], regizorul declamă:

— Rick Dalton? Sam Wanamaker!

Regizorul repede o mână către actorul care stă pe scaun ușor năuc, cu fața udă, iar Rick i-o strânge instinctiv, deși e ud pe mâini.

Rick bolborosește, dregându-și glasul:

— Bucuros de cunoștință… ăă… ăă… Sam. Scuze că-s ud pe mână.

Sam ignoră comentariul despre mâna udă.

— Nu-i problemă, sunt obișnuit de la Yul, răspunde el, referindu-se la exoticul star de cinema hollywoodian Yul Brynner, cu care Wanamaker se împrietenise când jucaseră amândoi în filmul istoric de acțiune *Taras Bulba*.

De curând, Yul Brynner susținuse trecerea lui Wanamaker în spatele camerei jucând în primul lungmetraj al lui Sam, *Dosarul „Golden Goose“*.

— Rick, țin să-ți spun că eu te-am ales și sunt cât se poate de încântat că faci chestia asta, îi mai spune Wanamaker lui Dalton.

Regizorul i se adresează lui Rick la turație maximă, în timp ce actorul cu bateriile descărcate se chinuie să-și țină echilibrul. Pe Rick îl apucă stresul, așa că ușoara lui tendință spre bâlbâială își face apariția pentru prima oară în acea zi.

— P-păi, mersi, S-s-sam, rămân dator. Apoi scoate în sfârșit o propoziție completă: E un rol bun.

— L-ai cunoscut pe eroul principal, Jim Stacy? întreabă Wanamaker, referindu-se la actorul din rolul lui Johnny Lancer.

— N-n-nu, încă nu, se bâlbâie Rick.

„Ăsta se bâlbâie sau ce dracu’ face?“ se gândește Sam.

— O să fiți dinamită împreună, spune Sam.

— Ei… Rick caută cuvântul potrivit, apoi se lasă păgubaș, mulțumindu-se să adauge: Sună palpitant.

Wanamaker spune pe un ton confidențial, chiar dacă Sonya și Rebekkah aud fiecare cuvânt care-i iese pe gură:

— Între noi doi fie vorba, canalul a ales actorii pentru rolurile principale, Jim și Wayne.

Wayne e celălalt actor din rolul principal, Wayne Maunder, care-l joacă pe Scott, fratele Lancer crescut la Boston.

— Și au făcut treabă bună. Dar, oricum, ei i-au ales. Dar *pe tine* te-am ales eu. În primul rând pentru că între tine și Stacy o să fie sigur o chimie din aia ca între băieții răi. Pe care vreau s-o exploatezi.

Sam se apleacă spre Rick, iar medalionul lui din aur masiv cu un semn zodiacal (Gemeni) pendulează încoace și încolo peste actorul așezat în scaunul pentru machiaj.

— Asta nu înseamnă că-ți cer altceva decât profesionalism. Dar tu ești veteranul aici. Cu *tine* vreau să lucrez – arată cu degetul în jos spre Rick –, să mă ajuți să scot ce-mi trebuie de la *el* – răsucește degetul peste umăr, căutându-l pe Stacy undeva în afara rulotei pentru machiaj. Când sunteți amândoi în costume, vreau de la *tine* – iar arată în jos la Rick, așezat pe scaunul lui – să-ți măsori în continuare pula cu el în subtext.

Regizorul continuă, zugrăvind în aer scena cu brațele, ca s-o poată vedea și Dalton:

— Gândește-te la o confruntare între o gorilă de munte și un urs brun.

— Ei… Sam… asta da imagine, chicotește Rick.

— Știu, îi dă dreptate Wanamaker.

— Eu care sunt, gorila sau ursul? întreabă Rick.

— Care are pula mai mare? răspunde Wanamaker.

— Păi, probabil că gorila, deduce Dalton.

— Ai văzut vreodată un urs brun cu erecție? îl provoacă Wanamaker.

— Trebuie să recunosc că nu, admite Dalton.

— Atunci nu fi atât de sigur, îl avertizează Wanamaker. Când aveți o scenă împreună, îl îndrumă regizorul, vreau să-l calci pe bombeu. Crezi că poți face chestia asta, Rick?

— Cum adică „să-l calc pe bombeu“? întreabă Dalton.

— *Să-l calci pe bombeu*, repetă Wanamaker. Să sâcâi ursul, să-i sară mușchiul. Să-l calci pe bombeu ca și cum ai încerca să convingi conducerea postului să-l dea afară pe Stacy și să refilmeze-pilotul cu tine ca Johnny Lancer. Dacă te iei de el în felul ăsta, îl asigură Wanamaker pe Dalton, îi faci o favoare și lui, și serialului. Ca să nu mai zic că-l prinzi pe Dumnezeu de-un picior.

Wanamaker o observă pe Sonya în spatele lui, în oglindă, fumându-și Chesterfieldul pe scaunul ei. I se adresează fără să se întoarcă spre ea; vorbește cu imaginea ei.

— Sonya, în primul rând vreau să-i facem lui Caleb mustață, cere el. O mustață mare, lungă, pe oală, gen Zapata.

„Vai, minunat“, se gândește Rick. Detestă bărbile și mustățile false. E ca și cum ai încerca să joci cu o omidă lipită de buza de sus și cu niște floci pe față. În plus, nu suportă să-i fie mecla mânjită cu gumă adezivă.

După ce pomenește de „mustața gen Zapata“, regizorul izbucnește în râs și-i spune lui Rick:

— Și, ascultă-mă pe mine, când Stacy o să dea cu ochii de grozăvia aia de mustață, o să se cace pe el! Regizorul explică: Amândoi l-am vrut pe Johnny Lancer cu mustață. Am spus canalului că ne trebuie păr facial din ăsta ca să dăm un aer modern genului. Cum fac italienii în Europa.

Rick tresare.

Wanamaker continuă, prea absorbit de propria poveste ca să înregistreze reacția lui Rick:

— Ei bine, CBS a zis că pe dracu' ghem. Dacă vrei să pui cuiva mustață, i-o pui lu' ăla rău. Adică ție, Rick, spune Sam cu un rânjet larg.

Rick nu se omoară după mustăți false, dar dacă eroul principal ar vrea, dar n-are parte de mustață, și el *da*? Ar fi cu totul altă mâncare de pește.

— Deci Stacy voia să poarte mustață? cere Rick confirmarea.

— Da, răspunde Wanamaker.

— Stacy o să se supere? întreabă Rick.

— Glumești? O să turbeze, ce dracu'! Dar știe și el ce-a zis canalul. Așa că mai adaug un strat subtextual antagonismului dintre voi.

Apoi se întoarce și i se adresează lui Rebekkah:

— Deci, Rebekkah dragă, vreau un stil original pentru Caleb, personajul lui Rick. Nu vreau genul de costum pe care-l poartă de zece ani negativii din *Bonanza* și *În vale*. Vreau un costum în spiritul epocii – nimic anacronic. Dar care-i punctul de întâlnire dintre 1969 și 1889? Vreau un costum cu care să poată merge diseară la club, în London Fog, și să fie cel mai șic tip de-acolo.

Creatoarea de costume inițiată în contracultură îi dă regizorului în vogă replica scontată:

— Avem o jachetă Custer cu franjuri pe toată mâneca. Acum e coniac, dar, dac-o vopsesc într-un maro închis, poate ieși cu ea diseară pe Strip.

E exact ce-și dorea să audă Wanamaker. O mângâie pe obraz cu degetul, spunându-i:

— Bravo, fetița mea!

Rebekkah îi răspunde cu un zâmbet, moment în care Rick își dă seama că Sam și Rebekkah și-o trag.

Wanamaker se răsucește iar spre Rick.

— Acuma, Rick, să ne ocupăm de părul tău.

— Ce-i cu părul meu? întreabă Rick, puțin cam defensiv.

— Generația pomădaților a murit, îi răspunde Wanamaker. E prea Eisenhower, îi explică Sam. Vreau o freză altfel pentru Caleb.

— Altfel cum? întreabă Rick.

— Ceva mai hippie, îl lămurește Sam.

„Vrei să arăt ca un hippie nenorocit?“ se gândește Rick.

— Vrei să arăt ca un hippie nenorocit? întreabă Rick cu o expresie sceptică.

— Nu chiar hippie, mai mult Hells Angels, clarifică Sam.

Ochii lui Sam se opresc din nou asupra imaginii Sonyei din oglindă.

— Vreau să-mi faci rost de o perucă de indian, cu păr lung, să i-o pui pe cap, apoi să-i faci o tunsoare în stil hippie.

Apoi, întorcându-se iute spre Rick:

— Dar un hippie care să te bage-n sperieți, îl liniștește el pe actor.

Rick îl întrerupe pe Sam din fluxul creativ cu o întrebare.

— Sam… ăă… Sam?

Sam se întoarce spre actorul lui, acordându-i întreaga atenție.

— Da, Rick?

Rick încearcă să-i mai domolească elanul lui Sam cu o întrebare practică, dar fără să pară un dobitoc fițos:

— Ascultă… ăă… ăă… Sam, dacă-mi dai pe față cu toate… ăă… ăă… – caută cuvântul potrivit – porcăriile astea, n-o să mă recunoască nimeni.

După un scurt moment de tăcere, Sam Wanamaker îi răspunde actorului:

— Ei, *băiete dragă*, unii numesc chestia asta *actorie*.

---

26. Comedie muzicală romantică regizată de Vincente Minnelli.

27. SAG – Screen Actors Guild, la vremea aceea unul dintre marile sindicate ale actorilor americani.

28. Denumirea unui celebru teatru londonez.

Capitolul 10
Accident

De îndată ce și-a împușcat soția cu arma pentru rechini, Cliff și-a dat seama că fusese o idee proastă.

O nimerise chiar sub buric, sfâșiind-o în două, după care ambele bucăți se prăbușiseră pe podeaua vasului cu un pleoscăit. Cliff Booth trăise cu impresia că o ura pe femeia aceea de ani buni, și totuși, când a văzut-o sfâșiată în două, cu cele două jumătăți separate zăcând pe podeaua bărcii sale, anii de râcă și resentimente s-au evaporat într-o clipită. A dat fuga lângă ea și a luat-o în brațe, lipind cele două bucăți de corp între ele și izbucnind într-un șuvoi frenetic de remușcări și regrete sincere.

A ținut-o așa, în viață, șapte ore. N-a riscat s-o părăsească nici măcar un minut ca să cheme Paza de Coastă, de teamă că femeia s-ar fi dezintegrat dacă-i dădea drumul. Așa că timp de șapte ore a ținut-o strâns lângă el, legănând-o, liniștind-o, nelăsând-o să moară. Dacă n-ar fi fost el cel care o împușcase, efortul său ar fi fost eroic.

Pe puntea însângerată a vasului care purta numele ei (*Billie*), printre măruntaiele, sângele și intestinele care se scurgeau din Billie Booth, soțul și soția au avut, în pragul morții, o conversație de șapte ore pe care n-ar fi putut s-o poarte niciodată în viața obișnuită. El a ținut-o de vorbă, ca să uite de gravitatea situației în care se afla.

Despre ce au vorbit? Despre povestea lor de dragoste.

În acele șapte ore, au depănat întreaga lor viață împreună.

Cam după șase ore, când nava Pazei de Coastă și-a făcut în sfârșit apariția, soțul și soția comunicau între ei gângurind ca doi pușți de paisprezece ani îndrăgostiți până peste cap într-o tabără de vară. Întrecându-se unul pe celălalt într-un joc al amintirilor despre cele mai mărunte detalii de la prima lor întâlnire și primul rendez-vous. Când Paza de Coastă a urcat la bordul vasului și l-a condus în port, Cliff a continuat să țină lipite cele două jumătăți ale lui Billie. Asigurând-o mereu că o să fie bine.

— Măi, o să fiu sincer cu tine, i-a spus el, o să ai o cicatrice ca de King Kong. Dar o să te faci bine.

Cliff a făcut atâta efort ca s-o convingă pe Billie de ceea ce spunea încât, după șase ore de recitat cu aplomb aceleași replici, a ajuns să creadă el însuși în ele. Cliff Booth cel pragmatic a fost deci surprins, în mod surprinzător, când, în toiul eforturilor Pazei de Coastă de a o transfera pe Billie de pe barcă la docuri, unde aștepta o ambulanță… femeia

s-a dezintegrat.

Ei, asta e.

În anii șaizeci, în comunitatea cascadorilor de la Hollywood, Cliff Booth se bucura de multă admirație pentru cariera sa militară remarcabilă și pentru că era considerat unul dintre marii eroi ai celui de-al Doilea Război Mondial. Numai că se bârfea peste tot că-și omorâse soția și scăpase nepedepsit. Nimeni nu știa exact dacă o împușcase intenționat sau nu. Poate că fusese o neglijență tragică la mânuirea echipamentului de scufundări, așa cum pretinsese Cliff întotdeauna. Dar cei care o văzuseră pe Billie Booth beată boscorodindu-l în public pe Cliff, de față cu colegii lui, nu credeau o iotă. Și, cum mare parte din comunitatea de cascadori de la Hollywood *asistase* la asemenea scene, cu toții credeau că o omorâse el și gata, ce mai încolo și-ncoace.

Cliff chiar recunoscuse față de autorități că soția lui era băută în momentul accidentului. Cum autoritățile n-o cunoșteau pe Billie, nu știau ce însemna asta. Dar cascadorii și soțiile lor știau.

Însemna, *probabil*, că Billie căutase ceartă. Însemna, *probabil*, că o luase dracului gura pe dinainte. Și mai însemna, *probabil*, că lui Cliff i se acrise și, într-un moment de slăbiciune, făcuse ceva drastic. Ceva ce, odată făcut, nu mai putuse desface.

Cum scăpase Cliff basma curată? Simplu. Povestea lui era plauzibilă și nu putea fi infirmată. Lui Cliff îi părea foarte rău pentru ce-i făcuse lui Billie. Dar, oricât l-ar fi chinuit regretul și remușcările, nu-i trecuse niciodată prin cap să *nu* încerce să scape nepedepsit pentru crimă.

La urma urmei, Cliff fusese mereu un tip practic, genul ce-i făcut e bun făcut. Deși luase în serios chestiunea, o privise dintr-o perspectivă pragmatică. Nu era nevoie să stea douăzeci de ani după gratii – Cliff se putea pedepsi rezonabil de bine pentru acea clipă de rătăcire. În definitiv, doar nu era un criminal. Nu se putea spune că plănuise s-o omoare. *Practic*, fusese un accident, așa cum susținuse. Degetul lui apăsase pe trăgaci în urma unei decizii conștiente?

Nu chiar.

În primul rând, era un trăgaci sensibil. În al doilea rând, fusese mai degrabă *instinct* decât *decizie*. În al treilea rând, se poate spune că *apăsase* pe trăgaci sau fusese mai degrabă un *spasm*? În al patrulea rând, era puțin probabil să-i ducă cineva dorul lui Billie Booth. Era o cutră nenorocită. Dacă merita să fie sfâșiată-n două? Poate că nu. Dar e puțin spus că viața pe acest pământ avea să-și continue neabătută cursul. Chiar așa, singura care a suferit a fost sora ei, Natalie, care era o cutră chiar și mai mare decât Billie, ce naiba. Dar și ei i-a trecut repede. Deci Cliff a fost ros de vinovăție și remușcări și s-a jurat că se va îndrepta. Mai mult de-atât ce să vrea societatea? Nenumărații soldații americani pe care-i salvase omorând japonezi compensau fără doar și poate o singură Billie Booth.

Sigur, forțele polițienești care investigaseră cazul nu cunoșteau temperamentul violent al lui Cliff Booth la fel de bine precum comunitatea de cascadori de la Hollywood. Iar povestea lui Cliff cu neglijența tragică la mânuirea echipamentului de scufundări era foarte plauzibilă.

Apoi, s-a dovedit că nu-i deloc ușor să dovedești *exact* ce s-a întâmplat între doi oameni singuri, pe o barcă, în mijlocul oceanului. Autoritățile trebuiau să demonstreze că lucrurile *nu* se întâmplaseră așa cum pretindea Cliff. Așa că, pe baza unei povești care nu putea fi infirmată, moartea lui Billie Booth a fost declarată *accident.*

Iar din acel moment Cliff a devenit tipul cel mai scandalos pe orice platou de la Hollywood ar fi pus piciorul. Pentru că indiferent pe ce platou punea piciorul, era mereu singurul om de-acolo despre care toată lumea avizată știa că *scăpase nepedepsit pentru crimă.*

Capitolul 11
Camioneta Twinkie

Străbătând aleile şerpuite care duc spre locuinţa de pe Cielo Drive a lui Terry Melcher în camioneta hârbuită a Hostess Twinkies Continental Bakery, Charles Manson ştie că-şi asumă un risc.

Când plecase cu maşina de la San Francisco la Los Angeles, Charlie avusese de gând să se lanseze în muzică, să-şi înregistreze cântecele ca solist, să facă rost de un contract cu o casă de discuri şi în cele din urmă să devină un star rock-and-roll. Toată povestea asta cu liderul spiritual al unei cete de puşti prăjiţi şi gurul unui harem de fete fugite de-acasă urma să fie doar o ocupaţie secundară. Şi la început îi ieşise figura. Ba chiar îi ieşise *foarte* bine. Datorită fetelor lui, se apropiase de bateristul de la Beach Boys, Dennis Wilson, un star rock adevărat, de la mama lui. Asta-l ajutase pe Manson să se apropie de prietenii lui Wilson, Gregg Jakobson şi Terry Melcher, fiul lui Doris Day.

Urmaseră improvizaţii, chefuri, iarbă şi *jam sessions* cu alţi muzicieni de succes de pe scena muzicii rock din L.A. În curând, Charlie a ajuns să poştească un joint cu solistul trupei Raiders, Mark Lindsay, să se bată pe burtă cu Mike Nesmith din Monkees şi cu Buffy Sainte-Marie şi să improvizeze la chitară cu Neil Young. Neil Young, pe toţi dracii!

Nu doar că improvizaseră împreună; Young fusese de-a dreptul impresionat de talentul de improvizator al lui Charlie. (Noaptea în care improvizase cu Neil Young fusese pentru Manson maximum de recunoaştere la care avea să acceadă vreodată.) Charlie sperase că show-ul alături de Young avea să-i mijlocească o întâlnire cu Bob Dylan, dar Bobby s-a dovedit a fi greu de prins. Cel mai aproape de o întâlnire cu Dylan a fost pentru Charlie momentul când a schimbat câteva cuvinte în London Fog cu Bobby Neuwirth, pe atunci prieten la cataramă cu Bob. În perioada petrecută de Charlie Manson şi „Familia“ lui acasă la Dennis Wilson, fără îndoială că aspiraţiile lui muzicale aveau vânt în pânze. Charlie reuşise chiar să înregistreze câteva cântece proprii pe o casetă video. E greu de crezut că Melcher cochetase vreodată serios cu ideea de a-i oferi lui Charlie un contract la Columbia Records. Dar nu-i exclus să fi cochetat cu ideea de a înregistra unele dintre melodiile lui Charlie cu alţi artişti. Pentru că Manson, cu toată înţelepciunea lui de borfaş şi cunoştinţele lui de filozofie, era de o naivitate aproape încântătoare când venea vorba despre industria muzicală. Charlie ştia că Terry Melcher nu era deloc convins de potenţialul lui comercial. Dar nu s-a lăsat descurajat de acest lucru. Când venea vorba

despre el însuși, Charlie era întotdeauna exemplar de optimist. Spunea că nu-și dorește decât o portiță. Și chiar a primit o portiță atunci când Terry Melcher l-a asigurat că avea să-l invite la un moment dat să-i cânte câteva dintre creațiile lui la chitară.

Manson se îmbătase oare cu apă rece în privința relației lui cu Melcher? Categoric.

Să-i fi stârnit oare Charlie lui Melcher o *oarecare* curiozitate? Poate.

Dar cea mai bună șansă a lui Charlie să semneze pentru un disc era relația lui apropiată cu Dennis Wilson. Dennis era singurul star *adevărat* din Beach Boys. Brian era gras și se îngrășa văzând cu ochii, Al Jardine arăta ca un schelet, iar Mike Love chelea de la optsprezece ani. Dennis era un animal sexy care încă de la începutul anilor șaizeci avea un aer zen de sfârșit de anii șaizeci. O vreme, Dennis Wilson crezuse cu adevărat în potențialul muzical al lui Charlie. Petrecea nopți întregi în *trip*-uri cu Charlie, sincer impresionat de filozofia și perspectiva asupra lumii a lui Manson (mai aveau în comun și suspiciunea și teama față de bărbații negri). Charlie și-a manifestat talentul incontestabil pentru improvizații spontane la chitară sub ochii lui Dennis, cu prilejul unor *jam sessions* organizate în casa lui. Totuși, e greu de crezut că Manson, așa neinstruit, indisciplinat și dezlânat cum era, avea să învețe vreodată cum să-și redea muzica în mediul steril, tensionat, stresant al unui studio de înregistrări profesionist. (Din acest punct de vedere, Charlie se bucura de compania unor genii muzicale în toată regula. Înregistrările lui Woody Guthrie și Lead Belly funcționează mai degrabă ca documente de arhivă decât ca evocări ale talentului lor muzical.) Și totuși nu e chiar de neimaginat că Charles Manson ar fi putut, într-o perioadă, să-și croiască un drum și să învețe meserie în circuitul de subzistență al cafenelelor din Greenwich Village de la sfârșitul anilor cincizeci– începutul anilor șaizeci, precum și la chiolhanuri, unde talentul său pentru improvizația muzicală, priceperea de chitarist și anii de puşcărie l-ar fi avantajat. O vreme, Dennis Wilson încurajase cu sinceritate aspirațiile muzicale ale lui Charlie, ba chiar îi înregistrase una dintre creații (*Cease to Exist*, deviza Familiei lui), rescrisă sub titlul *Never Learn Not to Love*, incluzând-o pe albumul Beach Boys *20/20*.

Și, chiar dacă ideea că Terry Melcher avea să semneze vreodată un contract cu Charlie pentru un album la Columbia Records fusese întotdeauna o himeră, Beach Boys și-au deschis propria casă de discuri, Brother Records, care *ar fi putut* produce un album Charles Manson. Motivul pentru care n-a fost să fie are legătură cu iritarea și chiar frica pe care Dennis Wilson a ajuns să le nutrească pentru personajele dubioase pe care le lăsase să se aciueze în casa lui. Inițial, fetele fuseseră cele care-l prinseseră pe Dennis în lațul „Familiei“. Mai târziu, amiciția sinceră pe care a legat-o cu Charlie avea să-l mențină pe Dennis pe orbita „Familiei“. Dar până la urmă exasperarea lui Wilson față de familia de hipioți bătuți în cap a lui Charlie a aruncat în aer podul Beach Boys tocmai când Charlie se pregătea să-l traverseze.

Dennis Wilson le oferise acelor coate-goale etosul anti-sistem, hai-să-împărțim-totul-cu-toată-lumea cultivat de clasa artiștilor hipioți din Topanga Canyon, Hollywood, la sfârșitul anilor șaizeci. Numai că, foarte curând, acei vagabonzi roși de sculament care mâncau gunoaie, se tripau cu LSD și lălăiau întruna s-au dovedit a fi niște paraziți ingrați. Au făcut praf casa lui Wilson, l-au ars la buzunar cu mii de dolari pentru tratamentele anti-boli venerice, plus bunuri pierdute, furate sau distruse. Până când, într-un târziu, Wilson s-

a mutat pur și simplu din locuință și l-a lăsat pe administrator să-i evacueze pe squatterii mizerabili.

Dacă „Familia“ n-ar fi transformat casa lui Dennis într-o grădină zoologică, ceea ce-i îngrijorase pe colegii lui de trupă și-l coborâse în ochii lor, Charles Manson ar fi fost un proiect ideal pentru noua casă de discuri a trupei Beach Boys. E greu de crezut că discul ar fi făcut gaură-n cer sau că Manson, cu ciudățeniile lui, ar fi fost în stare să scoată un album întreg. Dar e foarte posibil ca, dacă ceilalți membri ai trupei nu l-ar fi asociat pe Charlie cu banda de ciudați care-l parazitau pe dragul de Dennis, Manson să se fi ales cu *ceva* de pe urma acelei legături.

Numai că, până la urmă, „Familia“ l-a costat atâția bani pe Dennis, încât, chiar și când Beach Boys au înregistrat una dintre melodiile lui Charlie, numele lui n-a fost trecut nicăieri, în ideea că poznele costisitoare ale acoliților lui compensau suficient. (Au circulat zvonuri că Wilson i-ar fi dat lui Charlie o motocicletă, în loc să-i treacă numele la drepturile de autor.)

Așa că, pe 8 februarie 1969, toate relațiile lui Charlie din lumea muzicală, care păruseră promițătoare într-o vreme, secaseră. Îi rămăsese una singură – o promisiune vagă pe care o făcuse la un moment dat Terry Melcher, cum că într-o bună zi o să stea și o să-l asculte pe Charlie cum cântă. Numai că pierduse legătura cu Terry. Existase o perioadă când Charlie se vedea cu Terry dacă nu des, atunci suficient de des încât să stabilească o întâlnire. Dar asta fusese înainte să devină *persona non grata* acasă la Dennis Wilson. Ceea ce era suficient ca să zădărnicească orice posibil contract, până și Charlie pricepea atâta lucru. Și totuși poate că nu. Unul dintre cântecele lui Charlie *chiar* ajunsese pe noul album Beach Boys. Într-adevăr, nu fusese recunoscut ca autor. Dar una dintre puținele persoane care știau că la origine fusese melodia lui, *Cease to Exist*, era Melcher. Așa că Terry îl poate considera pe bună dreptate pe Manson un compozitor capabil să producă muzică comercială și nu un pește slinos care-i să-i facă rost de minore sifilitice.

De fapt, Terry Melcher acceptase deja să vină la ranch-ul Spahn și să asculte melodiile lui Charlie. Stabiliseră data și ora, întâlnirea fusese confirmată, la ranch se organizase chef mare… numai că Terry le trăsese clapa.

Pentru Charles Manson, o astfel de țeapă era catastrofală pe mai multe fronturi. Unu la mână, Charlie plănuise o săptămână întreagă ocazia de a-i interpreta în sfârșit lui Terry muzica lui. Familia se gătise și împodobise ranch-ul pentru marea tevatură, inclusiv exersând instrumente de acompaniament, plus fete pe jumătate goale care să le țină isonul și să danseze în fundal… și Terry le trăsese clapa.

În plus, era ziua *cea mare.*

Ziua când Charlie era dinamită.

Manson nu și-o iertase niciodată că se lăsase copleșit de emoții la singura lui înregistrare profesionistă.

Dar în *acea* zi avea să fie altfel.

În *acea* zi, Charlie era perfect concentrat, mintea îi era calmă, inima plină, și avea

muzica în vârful degetelor.

Era *ziua* la care visase încă din închisoare, când începuse să asculte Beatles.

În *acea* zi, visele lui Charlie aveau să devină realitate, iar viața avea să i se schimbe definitiv.

În *acea* zi, muzica avea să țâșnească din el. Era dator față de propria-i creativitate. Nu-și permitea note false.

Era în armonie cu talentul lui, cu muza lui și cu Dumnezeu… dar Terry i-a tras clapa.

Când Terry i-a tras clapa lui Manson n-a fost doar o lovitură dată creativității sale și o adevărată jignire, ci și un mod de a-l compromite în ochii puștilor.

Puștii de la ranch nu pricepeau prea bine cât de tare își dorea Charlie să devină star rock. Cât de tare își dorea celebritate, bani și recunoaștere. Pentru că, în fața lor, Charlie predica împotriva acestor dorințe inferioare.

Pentru *ei*, Charlie se afla pe o cale spirituală către iluminare.

Pentru *ei*, adevărata dorință a lui Charlie era să transmită acea iluminare.

Pentru *ei*, scopul lui Charlie era să creeze o nouă ordine mondială, călăuzită de iluminare și dragoste pentru întreaga omenire.

Pentru *ei*, Charlie avea un scop mai înalt, pentru că el așa le spunea, iar ei îl credeau. Nici prin cap nu le-ar fi trecut că el s-ar fi lepădat cât ai clipi de toate rahaturile alea ca să se îmbrace ca pe vremea Războiului de Independență și să fie în locul lui Mark Lindsay.

Nu le-ar fi trecut prin cap că și-ar fi luat adio de la ei toți, de la tot ce crease, de la tot ce-i învățase, ca să-i ia locul lui Micky Dolenz în Monkees.

Ei credeau că singurul motiv pentru care Charlie își dorea să semneze un contract cu o casă de discuri era să-și extindă influența. Pentru ca iluminarea lui să ajungă la un public mai larg, un public global pe o planetă care ducea lipsă de asta.

Ca Beatleșii. Ca Isus Cristos. Ca Charlie.

Nu-și dorea celebritatea pentru sine; își dorea celebritatea pentru ceea ce avea să însemne muzica lui pentru alții. Dar muzica avea să fie doar o primă etapă, pentru ca planeta Pământ să-l cunoască pe Charlie. Cum Charlie era mesagerul lui Dumnezeu, cântecele lui aveau să fie printre cele mai bune compuse vreodată, așa cum și Isus Cristos scrisese unele dintre cele mai grozave poezii. Nu-l interesa să aibă albume de platină înrămate pe pereți, ca Dennis Wilson. Sau mașini sport, ca Dennis Wilson. Nici să apară pe coperta revistei *Crawdaddy*. Nici să aibă o melodie pe coloana sonoră a filmului *Easy Rider*. Și nici să participe la concursuri promoționale trăsnite la KHJ, cu The Real Don Steele. Ci să salveze omenirea.

Prima oară când ceilalți mirosiseră că motivele și dorințele lui Charlie ar fi putut fi ceva mai puțin pure decât ale lor a fost atunci când, fără să vrea, Charlie și-a manifestat îngrijorarea față de audiția cu Terry Melcher.

Toată lumea voia ca totul să iasă bine, dar nimeni altcineva de la ranch nu considera că e în joc *totul*.

„Merge… nu merge. Nu vă ambalați, dragilor. Dacă trebuie să se întâmple, se întâmplă. Omul își face planuri și Dumnezeu râde.“ Așa îi învățase Charlie.

Atunci de ce-l stresa atât de mult pe Charlie părerea lui Terry Melcher despre el?

De ce dracului dăduse strechea în Charlie, de-i păsa dacă Terry Melcher îi apreciază

muzica sau se distrează bine?

De ce dracului se dădea Charlie peste cap ca să-i facă impresie bună lui Terry „Belea“ Melcher?

Dar, când ora întâlnirii cu Terry Melcher s-a făcut, din trei și jumătate, trei și patruzeci, apoi trei cincizeci, apoi patru, apoi patru și zece, apoi patru și douăzeci, apoi patru și jumătate, și toată lumea a înțeles că Terry Melcher n-avea să mai vină, cu toții și-au dat seama cât de prost se simțea Charlie. Clapa pe care i-o trăsese Terry l-a făcut pe Manson să pară slab în fața puștilor lui. Charlie nu păruse niciodată slab în ochii „Familiei“, orice s-ar fi întâmplat. Nici față de niște părinți turbați, uneori înarmați cu puști; nici față de foști membri care se mai întorceau uneori la ranch însoțiți de prieteni și cereau bani, mașini sau copii. Nici față de Panterele Negre. Nici măcar față de polițai. Charlie îi înfrunta pe toți făcând cu ochiul și zâmbind. Liniștit, știindu-l pe Dumnezeu de partea lui. Dar nu și de data asta. De data asta, Charlie se făcuse de râs. În acea zi mai ieșise la iveală un lucru, unul la care puștii de la ranch-ul Spahn nu se mai gândiseră până atunci. Poate că Charlie era un hipiot pletos oarecare, cu o chitară în mână, care încerca și el s-ajungă la radio. Nu puteau crede, n-ar fi crezut așa ceva. Dar gândul le trecuse prin minte unora dintre ei pentru prima oară.

Melcher reușise cumva să-i trimită vorbă lui Charlie că nu-l lăsase cu buza umflată din lipsă de respect. Era un tip ocupat, intervenise ceva important. Dar de atunci trecuse ceva vreme. Între timp, nu făcuse nici un efort să reprogrameze întâlnirea. Iar Charlie și Terry nu se mai învârtesc în aceleași cercuri. Ideea de a da nas în nas cu el din întâmplare și de a programa o nouă audiție pare improbabilă.

Într-un fel, pentru Charlie era o adevărată inițiere în felul cum funcționează industria divertismentului. Oamenii intră și ies din cercuri sociale. Cel cu care ieri te băteai pe burtă azi abia dacă-ți face cu mâna. Ocazii promițătoare nu se concretizează, pur și simplu. Sau, cum a scris undeva Pauline Kael: „La Hollywood poți să mori de atâtea încurajări.“

Ei bine, din moment ce Mahomed n-avea să dea nas în nas cu muntele la Whisky a Go Go, la un pahar de Cutty Sark, Mahomed trebuia să se ducă la munte sau, în cazul lui, în Hollywood Hills.

E ultima carte pentru Charlie.

Mai fusese acasă la Terry Melcher, așa că ține minte unde stă. Ba chiar chefuise acolo. Așa că nu e chiar exclus să se înființeze direct la poartă ca să-l salute, chiar dacă pare lipsit de maniere.

E o mișcare disperată, ceea ce se simte. Iar Charlie știe prea bine, ce naiba, că Terry îi va simți disperarea. Dar în situația dată, e singura mișcare care i-a rămas. Terry *chiar* spusese că într-o zi o să asculte muzica lui Charlie. Și Terry îi rămăsese *dator* pentru că-l lăsase cu buza umflată o dată. Iar Charlie *nu* mai are cum să dea peste el acasă la Wilson. Singura șansă pentru Charlie de a-și salva ocazia ratată e să-l prindă pe Terry acasă, printr-un noroc, și să-l strângă cu ușa. Să-l strângă ușurel. Doar atât cât să se simtă vinovat să-l refuze pe Charlie în față. Dacă nu-l strânge cu ușa, Charlie n-o să-l mai vadă niciodată pe Terry. Și, dacă nu iese nici așa, și probabil că n-o să iasă, măcar Charlie poate considera că a încercat.

Când oprește în fața casei lui Terry de pe Cielo Drive, Charlie vede că poarta e

deschisă. Genul ăsta de tipi lasă poarta deschisă în zilele când au de primit mai multe livrări, ca să nu fie nevoiți să alerge mereu la interfon ca să deschidă. Charlie se așteptase să fie tratat cu refuz la interfonul aflat pe stâlpul metalic de lângă alee, chiar în fața porții de la intrare.

„Bună, Terry e acasă?“

„Cine întreabă?“

„Prietenul lui, Charlie.“

„Care Charlie?“

„Charlie Manson.“

„Nu e acasă.“

Așa își imaginase Charlie conversația, chiar dacă la interfon avea să răspundă Terry, dându-se drept unul dintre angajații săi. Așa că poarta deschisă poate fi socotită un noroc. Unii spun că norocul e întâlnirea pregătirii cu ocazia. La el, partea de pregătire înseamnă că alesese să facă vizita la sfârșitul dimineții de sâmbătă, spre prânz. Numai la sfârșitul unei dimineți de sâmbătă, spre prânz, avea șansa să-l prindă pe Terry lenevind prin casă. Cine știe, poate că până la urmă o să obțină o întâlnire între patru ochi cu tipul.

Se gândește să intre cu camioneta Twinkie pe aleea lungă și șerpuită, dar ar fi mult prea obraznic. Mai bine face pe modestul. Se apropie de casă pe jos, cu palmele deschise și un zâmbet larg.

Pe nesimțite.

Charlie coboară din mașina brutăriei. Terry locuiește în vârful dealului, la capătul unei străzi înfundate. Singura ființă umană din zonă e un tip blond, cu pieptul gol, care potrivește o antenă pe acoperișul casei vecine. Charlie îl ignoră, luând-o pe alee spre intrarea principală a lui Terry.

Sharon potrivește acul pick-upului la prima melodie de pe albumul *The Spirit of ’67* al lui Paul Revere and the Raiders. Cel care crease trupa și produsese albumul fusese chiriaș în casa de pe Cielo Drive pe care Sharon și Roman o închiriaseră între timp de la proprietar, Rudi Altobelli, care locuiește în casa de oaspeți, lângă piscină. Când fostul chiriaș, Terry Melcher, se mutase, locuia cu actrița Candice Bergen. Dar, înainte de venirea lui Candy, Terry împărțise casa cu solistul trupei Raiders, Mark Lindsay. Așa că, deloc surprinzător, Sharon găsise un teanc întreg de discuri îmbrăcate în celofan cu *The Spirit of ’67* în dulapul din camera de oaspeți. Îi pomenise de discuri soțului ei, Roman, care făcuse mutre și comentase:

— Detest porcăriile alea comerciale.

Sharon nu l-a contrazis, dar nu era de acord. Ei îi plăceau melodiile comerciale pe care le ascultase pe postul KHJ. Îi plăcuse melodia aia, *Yummy Yummy Yummy*, ca și următoarea melodie scoasă de aceeași trupă, *Chewy Chewy*. Îi plăceau Bobby Sherman și cântecul *Julie*. Era moartă după melodia *Snoopy vs. the Red Baron*.

N-ar fi recunoscut față de Roman sau față de prietenii lor stilați ca John și Michelle Phillips, Cass Elliot sau Warren Beatty, dar, dacă era să fie total sinceră, îi plăceau mai mult Monkees decât Beatles.

Știe că nici măcar nu e o trupă adevărată. E doar un show de televiziune inventat cu

scopul de a exploata popularitatea Beatleşilor. Şi totuşi, în adâncul inimii, sunt preferaţii ei. Davy Jones i se pare mai drăguţ decât Paul McCartney (aşa cum o dovedeşte atracţia ei faţă de Roman şi Jay, Sharon chiar are o slăbiciune pentru bărbaţii mici de statură şi drăguţi, cu alură de puşti de doisprezece ani). Micky Dolenz i se pare mai haios decât Ringo Starr. Ca „tip discret“, Mike Nesmith o atrage mai mult decât George Harrison. Iar Peter Tork pare fix la fel de hippie ca John Lennon, dar mai puţin închipuit şi probabil mai de treabă. Mda, mă rog, Beatleşii îşi compun ei înşişi muzica, dar de ce naiba s-ar sinchisi Sharon de chestia asta?

Dacă *Last Train to Clarksville* îi place mai mult decât *A Day in the Life*, îi place şi gata; nu-i pasă cine a compus-o. Oricum, Paul Revere and the Raiders sunt cam ca Monkees. Cântă nişte piese ritmate, care se reţin uşor, sunt amuzanţi şi apar mereu la televizor. Îi plac mult cântecele lor *Kicks*, *Hungry* şi mai ales *Good Thing*. Rudi Altobelli i-a spus că Mark Lindsay şi Terry Melcher compuseseră *Good Thing* la pianul alb din livingul lor. Mişto. La asta se gândeşte când pune acul pe disc şi ascultă *riff*-urile tari de chitară de la început revărsându-se din boxele ei. Începe imediat să-şi mişte umerii şi şoldurile în ritmul săltăreţ. După care se întoarce la ce făcea înainte. Adică bagajul lui Roman. Roman pleacă a doua zi la Londra, şi ea mereu îi face bagajul. E pur şi simplu un gest frumos pe care începuse să-l facă pentru el şi care ajunsese o obişnuinţă.

Jay Sebring, fostul ei logodnic, e în bucătărie, îşi pregăteşte un sandviş înainte s-o ducă pe Sharon la salonul lui din Fairfax, s-o coafeze pentru o apariţie la televizor pe care Roman şi Sharon o au programată în seara respectivă (Jay nu coafează decât bărbaţi. Sharon e singura femeie de care se ocupă.) Seara trecută fuseseră cu toţii la o petrecere, la Conacul Playboy al lui Hugh Hefner. Şi, cu acea ocazie, Hefner îl agăţase pe Roman pentru pseudo-talk-show-ul lui, *Playboy After Dark*, filmat la ultimul etaj al clădirii cu numărul 9000 de pe Sunset Strip. Sharon era iritată că Roman acceptase două apariţii la rând în numele amândurora, fără să se consulte cu ea. În plus, începuse o carte excelentă, *Myra Breckinridge* de Gore Vidal, şi Roman ştie că ar fi preferat să-şi petreacă seara în pat, citind. Numai că se vedea silită să se facă frumoasă pentru a doua seară la rând şi să-şi facă numărul de „păpuşică sexy“. („Păpuşică sexy“ e felul autoironic în care Sharon îşi descrie ipostaza de starletă de anii şaizeci.)

Împachetează puloverul alb pe gât pe care i-l cumpărase lui Roman când călătoriseră în Elveţia şi îl pune în valiza care stă deschisă pe patul din camera de oaspeţi, fără să-l observe pe hipiotul mărunt, tuciuriu şi lăţos, îmbrăcat într-o cămaşă albastră de blugi scoasă din pantaloni, cu o vestă maro de piele pe deasupra, sandale de Isus şi pantaloni murdari de stambă, care iese dintre plantele ei şi intră în parcarea cimentată din faţa casei. Îl vede şi Jay pe fereastra bucătăriei, în timp ce muşcă din sandvişul cu Wonder Bread, curcan şi roşii. Jay urmăreşte cu privirea deplasarea hipiotului pirpiriu şi negricios dinspre alee spre uşa de la intrare, întrebându-se: „Cine-i cretinul ăsta lăţos care umblă prin curte de parc-ar fi moşia lui?“

Sharon, care-şi vede de împachetat în celălalt capăt al casei, aude vocea lui Jay la intrare, adresându-se cuiva pe un ton autoritar:

— Hei! Te pot ajuta cu ceva?

Apoi aude de afară un răspuns înăbușit, dat de o voce pe care n-o recunoaște.

— Da, hei, frate, îl caut pe Terry. Sunt prieten cu Terry și Dennis Wilson.

„Cine dracu' e ăsta?“ se întreabă ea, ciulind urechile.

Aude apoi răspunsul lui Jay către necunoscut:

— Păi, Terry și Candy nu mai stau aici. Acum e casa familiei Polanski.

Sharon lasă din mână cămașa cu imprimeu colorat și iese din dormitorul de oaspeți, ca să afle cu cine vorbește Jay. În timp ce străbate holul îmbrăcat în mochetă care duce-n living, desculță, îmbrăcată în niște blugi Levi's tăiați, aude răspunsul mirat și dezamăgit al străinului:

— Serios? S-a mutat? Fir-ar să fie! Știi cumva unde?

Sharon dă colțul spre holul de la intrare, pe al cărui perete tronează afișul înrămat cu *Balul vampirilor.* (După părerea lui Roman, era penibil și copilăros să-și atârne prin casă afișele filmelor pe care le făcuseră. Dar Sharon îi amintise că o luase de nevastă chiar dacă știa că e penibilă și copilăroasă.)

Ușa de la intrare e larg deschisă, iar Jay a ieșit în prag ca să discute cu individul dubios, cu o claie lățoasă și fața nerasă de două zile, acoperită de o barbă neagră și țepoasă.

Ajunsă la ușă, Sharon îi strigă fostului logodnic:

— Cine e, Jay?

Străinul lățos ridică ochii la frumoasa blondă din prag. Ochii ei luminoși sar pe moment peste Jay, întâlnindu-i pe ai tipului pirpiriu și negricios.

Jay se întoarce spre ea și spune:

— Stai liniștită, scumpo. E prieten cu Terry. Apoi se întoarce spre străinul lățos și-l îndrumă spre casa proprietarului: Habar n-am unde s-a mutat Terry, dar poate că știe proprietarul casei, Rudi. E în casa de oaspeți. (Jay îi arată cu mâna pe unde s-o ia.) Ia-o pe aleea din spate.

Necunoscutul lățos zâmbește și spune:

— Mulțumesc frumos.

Înainte să plece, ridică iar ochii la blonda strălucitoare din prag, cu picioarele ei lungi și un tricou în dungi care pare luat de la raionul pentru băieței. Îi face cu mâna și spune:

— Săru'mâna.

Chiar dacă intrusul negricios și pirpiriu o sperie, Sharon îl salută din cap și-i răspunde cu un mic zâmbet. În timp ce mărunțelul o ia spre fundul curții, Sharon îl urmărește cu privirea până când se face nevăzut.

Rudi Altobelli abia ieșise de la duș când aude câinele, pe Bandit, lătrând ca nebunul la cineva în fața ușii deschise. Știe că e *cineva* și nu *ceva* pentru că dulăul are trei moduri diferite de a lătra, în funcție de intrușii care încalcă proprietatea. La pisici latră într-un fel, la șopârle, ratoni și alți dăunători, în alt fel, iar la oamenii pe care nu-i cunoaște, în al treilea fel. Rudi își acoperă capul cu un prosop, își înfășoară corpul gol și încă ud într-un halat plușat și iese din baie, ducându-se la ușă ca să vadă ce se întâmplă.

Altobelli e un manager mărunt la Hollywood, care-i reprezentase pe vremuri (în anumite chestiuni) pe Katharine Hepburn și Henry Fonda. Dar, în ultima vreme, clientela

lui e formată din Christopher Jones, Olivia Hussey, Sally Kellerman și doi dintre cei trei membri ai trioului pop Dino, Desi & Billy (după ce-i reprezentase pe The Juniors, Desi Arnaz și Dean Martin). Proprietatea e o investiție bunicică; el locuiește în spate, în casa de oaspeți, și închiriază clădirea principală grangurilor de la Hollywood. În timp ce se apropie de ușa de la intrare, larg deschisă, care e, de fapt, intrarea laterală, la televizor rulează în reluare, în alb-negru, serialul *Pe front!* Genericul de deschidere curge pe ecran, și în difuzoare răsună muzica militară a serialului. Crainicul cu voce gravă anunță: „Pe front! Cu Rick Jason. Și Vic Morrow.“

Câinele latră cu însuflețire la silueta măruntă și pletoasă din fața ușii cu sită. Când Rudi ajunge la vizitator, strigă la Bandit să se calmeze, îl ia de zgardă și-l trage la o parte. Bărbatul ud, în halat de baie, se uită prin ușa cu sită și-și dă seama că-l știe pe tipul din pragul ușii.

— Rudi? întreabă Charlie.

— Da? răspunde celălalt printr-un singur cuvânt la întrebarea cu un singur cuvânt.

Charlie intră direct în subiect:

— Sal’tare, Rudi, nu știu dacă mă ții minte, sunt prieten cu Terry Melcher și cu Dennis Wilson…

— Știu cine ești, Charlie, îi răspunde Rudi fără pic de căldură. Ce vrei?

„Băiatu’ ăsta nu e deloc prietenos, se gândește Charlie, dar măcar știe că-l știu pe Terry.“

— Păi, am venit încoace să discut cu Terry, dar tipul din casă a zis că Terry s-a mutat.

— Mda, s-au mutat acum o lună sau așa ceva, confirmă Rudi.

Charlie țopăie puțin de ciudă, călcând în picioare iarba și afurisind:

— Fir-ar ea a naibii de chestie! Se pare că am bătut degeaba atâta drum. Apoi se întoarce iar spre tipul din spatele ușii cu sită și-l întreabă cu o mutră cât poate de sinceră: Știi unde s-a mutat sau ai cumva numărul lui de telefon? Chiar trebuie să iau legătura cu el. E cam urgent.

Ceea ce, din punctul de vedere al lui Charlie, nu e o minciună.

Dar Rudi îl minte pe Charlie când îi răspunde:

— Mda, îmi pare rău, Charlie, nu te pot ajuta cu chestia asta. Nu știu.

— Vai, ce nasol, spune Charlie.

Schimbând tonul, Charlie îi adresează bărbatului de după ușa cu sită o întrebare la care știe deja răspunsul.

— Tu cu ce te ocupi, Rudi?

— Sunt manager, Charlie, răspunde Rudi, adăugând: După cum știi.

În timp ce Vic Morrow, Rick Jason și Jack Hogan spulberă naziști în fundal, Charlie începe să peroreze, înainte ca Rudi Altobelli să-i facă vânt.

— Deci trebuie să iau neapărat legătura cu Terry pentru că urmează să-mi aranjeze o audiție la Columbia Records and Tapes. Dar adevărul e că nu mă reprezintă nimeni, așa că, dacă totul merge bine la audiția asta și o să-mi propună un contract, o să fiu singur-singurel. Și știi că asta nu-i chiar situația ideală pentru un artist. Mai ales în fața unui colos comercial cum e Columbia Records and Tapes. Deci poate mai trec pe-aici, să-ți pun niște

casete cu melodiile mele. Poate să-ți și cânt un pic la chitară. Dacă e pe placul tău ce auzi, mă iei la tine, ca să încep cu dreptul relația cu Columbia Records and Tapes.

Charlie își dă seama că Rudi e indiferent, așa că e momentul să arunce nada.

— Eu umblu cu niște fete. Poate le aduc pe-aici, să mă acompanieze cu vocea. Toată lumea se distrează mereu de minune cu fetele mele. Întreabă-l pe Terry. Întreabă-l pe Terry – el s-a distrat al dracului de bine cu fetele mele.

Rudi dă să deschidă gura, dar n-apucă să îngaime nimic, că Charlie îi lansează o întrebare:

— Ai ascultat noul album Beach Boys, *20/20*?

— Nu.

— Deci am și eu un cântec pe el, îl informează Charlie. Eu am compus cântecul, precizează el, Dennis Wilson a umblat la el, l-a futut, iar Beach Boys l-au futut și mai rău.

— Ascultă… încearcă Rudi să-l întrerupă, dar Charlie nu-l lasă.

— De fapt, l-au futut așa de rău că mai bine nu-l asculți. Mai bine-ți cânt eu versiunea mea. Poate mai trec pe-aici, să-ți pun casetele mele. Îți cânt nițel la chitară. Inventez niște cântece, știi tu. Sunt foarte bun la chestia asta, spune Charlie cu sinceritate.

În cele din urmă, Rudi reușește să articuleze:

— Ei, mi-ar plăcea să mai stăm de vorbă, Charlie, dar mâine plec în Europa și trebuie să-mi fac bagajul.

Cu un zâmbet larg pe față, Charlie spune, chicotind:

— Păi, înseamnă că azi am un noroc de tot căcatu', ai?

E rândul lui Rudi să schimbe subiectul.

— De unde ai știut să vii încoace?

Charlie arată cu degetul mare peste umăr.

— Tipul din casa mare m-a trimis încoace.

— Uite care-i treaba, îi explică Rudi Altobelli cu asprime, nu-mi place să-mi deranjeze cineva chiriașii. Așa că de-acum încolo să nu-i mai deranjezi, ai înțeles, Charlie?

Charlie rânjește larg și flutură supus din mână.

— Înțeleg, am înțeles și n-am nici o treabă, îl asigură Charlie. Nu vreau să deranjez. Ca o tentativă de a pune capăt dialogului cu un dram de demnitate, Charlie mai spune: Deci o să încerc să dau de Terry – sau o să dea el de mine. Și poate cu altă ocazie îți cânt niște cântece de-ale mele?

„În sfârșit!“ se gândește Rudi.

— Mda, sigur că da, Charlie, răspunde Rudi.

Charlie îi face cu mâna larg bărbatului de după ușa cu sită, zâmbindu-i chiar și mai larg, și spune:

— Umblă sănătos!

Cliff e pe acoperișul lui Rick, i-a montat la loc antena. Tocmai o fixează cu niște sârmă pe care o răsucește cu un clește când îl observă pe hipiotul mărunțel pe care-l văzuse în camioneta Twinkie ieșind din casa soților Polanski și luând-o îndărăt pe alee spre mașină. Continuând să răsucească sârma cu cleștele, Cliff îl urmărește cu privirea pe

individul dubios.

Charlie e gata să urce în camioneta Twinkie când simte o privire pe umeri. Se oprește. Se întoarce. Vede un tip blond fără cămașă, care meșterește la o antenă TV, holbându-se în jos la el de pe acoperișul casei de vizavi.

Cei doi sunt prea departe ca să se vadă clar unul pe altul.

Charlie își trage unul dintre zâmbetele lui pe toată fața și-i face energic cu mâna blondului fără cămașă.

Cliff nu zâmbește și nu-i răspunde la salut. Nu face decât să-l pironească pe hipiotul pirpiriu și negricios cu privirea, în timp ce înfășoară antena în sârmă cu un clește.

Zâmbetul de pe fața lui Charlie dispare.

Apoi, Charlie se lansează într-unul dintre dansurile lui „uga-buga“, cu tot cu păsărească lui mansoneză. După ce-și termină numărul de dans spasmodic în fața lui Cliff, domnul Manson îi arată degetul mijlociu dobitocului de pe acoperiș.

— Te bag în mă-ta, nene!

Domnul Manson urcă înapoi în camioneta Twinkie, o pornește, o bagă în viteză cu schimbătorul ca o mătură, apoi pornește păcănind și pufăind pe Cielo Drive.

Cliff se uită după el cum se îndepărtează.

După care se întreabă, cu voce tare:

— Ce dracu’ a fost asta?

Capitolul 12
„Poți să-mi spui Mirabella“

Ușa rulotei pentru machiaj de pe platourile serialului *Lancer* se deschide brusc, și din ea coboară Rick Dalton. Doar că nu prea mai arată ca Rick Dalton. Sonya i-a pus pe cap o perucă indiană șatenă, pe care i-a tuns-o până la umeri, apoi i-a lipit cu gumă la gură „o mustață mare, pe oală, gen Zapata“. Iar Rebekkah l-a înțolit cu o haină la modă, din piele întoarsă maronie, cu niște franjuri stil Custer la mâneci care ar fi tocmai potrivite dacă Rick s-ar produce pe scenă la Woodstock alături de Country Joe and the Fish. Cu alte cuvinte, Caleb DeCoteau à la Sam Wanamaker.

Sam, Sonya și Rebekkah sunt mulțumirea întruchipată. Rick nu e la fel de convins.

Dar Sam e atât de entuziast atât în privința lui Rick ca actor, cât și în privința viziunii sale asupra lui Caleb ca exponent al contraculturii, încât actorul s-a gândit că e mai înțelept să meargă pe burtă. Așa că a hotărât că soluția cea mai bună e să fie un actor la fel de bun cum își închipuie Sam *mimând* entuziasmul celorlalți trei față de evoluția stilului lui Caleb. De fapt, Rick își spune în sinea lui: „Arăt ca un împuțit de homalău hippie, combinat cu Leul cel Fricos din *Vrăjitorul din Oz*.“ Și nu se poate hotărî care din cei doi îi e mai nesuferit.

Sonya scoate capul pe ușa rulotei pentru machiaj și-l avertizează:

— Știu că e pauza de prânz, Rick, dar trebuie să aștepți cel puțin o oră până să mănânci. Ca să aibă timp să se usuce lipiciul ăla cu care ți-am fixat mustața pe buză.

Rick cel de treabă își ia o expresie care spune „nu te agita, iubito“, apoi scoate un roman western broșat din buzunarul de la spate și îl flutură demonstrativ prin fața ei.

— Stai liniștită, scumpo, mi-am adus cartea.

„Minunat, își spune Rick, mor de foame și trebuie să sar peste masa de prânz.“

Unul dintre lucrurile care-i plac lui Rick la filmări este că sunt obligați să le dea de mâncare. Pentru Rick, orice masă pe care n-o plătește sau n-o pregătește el e o masă bună. Mulți actori cu care se întâlnește la filmări sunt niște marțafoi ingrați. Ce să nu-ți placă? Te plătesc gras ca să te prefaci, îți dau de mâncare, te duc cu avionul de colo până colo, te țin pe casă, masă și bani de cheltuială și se dau peste cap ca să arăți tu bine. Și totuși sunt actori care se plâng. „Aoleu, iar carne de pui?“ Rick nu-i înțelesese niciodată.

Așa că în pauza de prânz de jumătate de oră, dacă tot n-are voie să mănânce, măcar să se familiarizeze cu decorul tavernei unde-și face veacul banda de hoți de vite pe care o

conduce personajul lui. Îmbrăcat din cap până-n picioare în costumul lui Caleb DeCoteau, Rick se plimbă prin decorul de western al Twentieth Century Fox, care în serialul lui se numește Royo del Oro. După prânz, locul va forfoti de membri ai echipei de producție, cowboy, echipament de filmare și cai. Dar în pauza de prânz e un oraș-fantomă. Nu e total pustiu – câțiva membri ai echipei de filmare o taie prin decorul de western ca să ajungă la treburile lor. Dar e mai degrabă pustiu.

În timp ce se plimbă, costumat și încălțat în cizme, pe strada principală, înconjurată de genul de prăvălii care puteau fi întâlnite în Vestul Sălbatic (grajduri de unde se închiriază cai, magazine universale, un tâmplar de sicrie, un hotel elegant, un hotel păduchios), actorul începe să-l simtă pe Caleb DeCoteau.

În episodul-pilot, Caleb e șeful unei bande de hoți de vite însetați de sânge – în scenariu apar sub denumirea pretențioasă de „pirați de uscat“ – care s-au instalat pe teritoriul Royo del Oro și se servesc în voie cu vacile celui mai mare crescător de vite din vale, Murdock Lancer. Cum în oraș nu există propriu-zis un om al legii, cel mai apropiat șerif fiind la două sute cincizeci de kilometri depărtare, și, în afară de bătrânul Lancer și de câțiva angajați mexicani, nu e nimeni care să-i pună pe fugă, situația nu promite să se schimbe prea curând. Cu toate astea, de parcă n-ar fi fost destul de rău că hoții dădeau iama nestingheriți în vacile lui Murdock Lancer, evenimentele luaseră de curând o întorsătură și mai urâtă, letală, când Caleb trimisese noaptea țintași care să abată o ploaie de gloanțe asupra casei Lancer (unde dormea Mirabella, fiica de opt ani a lui Murdock, la care acesta ținea ca la ochii din cap) și asupra barăcilor (unde dormeau văcarii), omorându-l pe George Gomez, omul de bază al ranch-ului Lancer și cel mai vechi prieten al lui Murdock, după care un sfert dintre oamenii lui Murdock se speriaseră și fugiseră.

Murdock Lancer era disperat. Iar vremurile disperate cereau măsuri disperate. Murdock nu părea să aibă altă soluție decât să angajeze și el o ceată de bandiți și să pornească un război sângeros la ranch, care avea să facă multe victime (ca să nu mai vorbim că fiica lui avea să fie în pericol.) Dar Murdock considera că menirea banilor lui nu era să finanțeze moartea (nici măcar a unor scursuri ca oamenii lui DeCoteau) și, în ultimă instanță, că nu merita să omori oameni pentru niște vite.

Așa că, în loc să meargă pe calea firească, Murdock Lancer face un lucru inedit.

Bătrânul avea doi băieți de la două mame diferite (ecouri din *Bonanza*), pe care nu-i mai văzuse de când erau copii. Și, dacă faima lor nu era vorbă-n vânt, amândoi păreau mai mult decât pricepuți la mânuit arme de foc.

Bătrânul era impresionat în special de fiul cel mare, Scott Lancer, educat în sălile sacre de la Harvard și crescut în bogăție, cultură și onoare în sânul Fosterilor, distinsa familie bostoniană din partea mamei.

În acel moment, după părerea lui Murdock, își bătea joc de pedigriul lui ducând o viață de parior la bordul unor nave fluviale. Se zvonea și că l-ar fi ucis pe fiul unui senator al Statelor Unite într-un duel cu pistolul, pentru a apăra onoarea unei frumoase demoazele sudiste.

Cu toate astea, tânărul avea o carieră militară remarcabilă, ca soldat al cavaleriei britanice din India. Când se îmbarcase la Calcutta către casă, ducea cu el două medalii pentru fapte de vitejie în fața dușmanului și șchiopăta cu piciorul drept.

Cu totul altfel stăteau lucrurile cu John Lancer, fiul cel mic al lui Murdock. Murdock îl văzuse ultima oară pe când băiatul avea zece ani. Maică-sa, Marta Conchita Louisa Galvadon Lancer, se culcase cu unul dintre văcarii angajați de soțul ei, după care îl luase pe micul lor fiu și dispăruse în noapte. Marta era o stricată așa cum alții sunt bețivi. Era așa, dar nu neapărat pentru că asta își dorea. Dar, la fel ca un bețiv care se jură pe Dumnezeu că s-a lăsat de băutură, putea și ea să pună în cui talentul și predispoziția spre seducție timp de o săptămână sau două, poate o lună sau două, un an sau doi, dar recăderea era, în cele din urmă, inevitabilă. Marta, ca nevastă a lui Murdock Lancer și mamă a lui John Lancer, se lăsase timp de zece ani (după nașterea fiului ei). Dar, până la urmă, adevărata ei natură își spusese cuvântul.

Prima oară când Marta îl văzuse în șa pe Lazaro Lopez, arătos cum era, prinzând juncani cu lasoul, știuse că era doar o chestiune de timp până când avea să-și piardă onoarea, averea și poziția. Poate că Marta nu-și iubea soțul, dar, așa cum avea să cânte mai târziu Tina Turner, „ce treabă are iubirea aici?“. Fetele de cincisprezece ani se îndrăgostesc de băieți de grajd care n-au nici țucal în care să se pișe și nici fereastră pe care să-l golească, când s-ar găsi proprietari de pământuri bogați gata să dea doisprezece cai buni ca să le ia de nevastă. Iubirea e pentru fetițe cu capu-n cur. Marta nutrea față de Murdock un sentiment cu mult mai multă greutate: *respect.*

Când îl umilise în propria lui casă, în ochii oamenilor săi, călcase în picioare ceea ce-l făcea să țină capul sus, mândria lui. Se jucase de-a gospodina zece ani, dar iată că-și dăduse arama pe față. Era o târfă împuțită, pe care nu te puteai baza. Când el îi ceruse socoteală pentru că-l trădase, ea îi citise în ochi că viața pe care o construiseră împreună la ranch-ul Lancer era praf și pulbere. Chiar dacă ar fi iertat-o, n-ar fi uitat niciodată. Dar chiar și mai catastrofal era respectul față de sine, pe care-l pierduse și n-avea să-l recapete niciodată. Murdock Lancer avea și el problemele lui, dar era un bărbat bun. Și nu merita o stricată care să arunce pe fereastră viața pe care el i-o oferise pentru o simplă tăvăleală în fân cu un cowboy futălău. Așa că, imediat ce soțul ei se culcase, ea îl luase pe fiul lor de zece ani și trăsurica primită de la Murdock când împlinise douăzeci și opt de ani și fugise în Mexic.

În orașele mexicane de la graniță nu mai era nevoită să se dea drept altceva decât îi fusese scris să fie. Fără știrea băiețelului, Murdock își căutase vreme de cinci ani soția fugară și micul fiu. Totul în zadar. Doi ani mai târziu, când un client nemulțumit îi tăiase gâtul într-o cămăruță dosnică dintr-o *cantina* din Ensenada, Marta căpătase în sfârșit pacea după care tânjise de când călcase strâmb. Autodistrugerea ei se sfârșise, soțul ei își putea recăpăta în fine mândria, iar fiul ei avea să scape în fine de greutatea legată de picior care-l târa până-n hăurile cele mai josnice ale umanității. Din moment ce Isus Cristos era singurul care știa cât de rău îi părea pentru fapta ei, poate că avea s-o ierte, așa cum promitea mereu. Ca să poată lăsa definitiv în urmă bordeiele, cămărușele dosnice ale cârciumilor și bordelurile. În cale i se așternea un paradis unde avea să-și spele păcatele (asta dacă toată tărășenia cu Isus era credibilă).

În unele feluri, Marta Lancer fusese cea mai norocoasă dintre ei, pentru că Murdock nu-și găsise niciodată pacea după ce-și pierduse fiii. Bătrânul îi purta o cruntă pică primei lui soții, Diane Foster Lancer, pentru slăbiciunea și lipsa ei de forță morală. Pentru că la

nunta lor rostise în fața Domnului legăminte pe care n-avusese tăria de caracter să le respecte. Să-ți respecți cuvântul dat e o încercare pentru sufletul omului. O încercare în fața căreia acele femei pe care le adusese în viața lui dăduseră greș, și încă oribil. Dar, măcar în cazul lui Scott, bătrânul îl știa teafăr, la adăpost, bine hrănit. Poate că avea să devină un filfizon și nu un văcar, moștenitor al unui imperiu construit din munca unui om, dar măcar avea să fie bine îngrijit de rudele lui pline de porțelanuri din Beacon Hill.

Dar bietul John – numai Dumnezeu știa ce pătimise. După cinci ani de căutări, unul dintre detectivii agenției Pinkerton angajați de Lancer identificase în sfârșit locul de veci al Martei Galvadon Lancer, într-un cimitir de frontieră din Ensenada, Mexico. Era evident că atât crucea de lemn, cât și numele de pe ea fuseseră cioplite de fiul de doisprezece ani care-i supraviețuise. Bătrânul plecase la Ensenada. Fiul său fusese văzut pentru ultima oară la procesul ucigașului ei, un cetățean mexican bogat, de vază. Mexicanul înstărit fusese achitat pe bază de prejudecăți de un juriu părtinitor, care părea să-i poarte sâmbetele Martei. Păduchele ucigaș ar fi putut să-i dea și foc Martei, că juriul tot nu l-ar fi declarat vinovat. Și, chiar dacă Murdock continuase să-l caute pe băiat, toate eforturile sale fuseseră zadarnice. Când Murdock Lancer semnase ultimul său cec pentru agenția de detectivi Pinkerton, o făcuse cu trista convingere că fiul său era mort. Și asta părea să fie tot.

Abia după vreo cincisprezece ani, faima unui pistolar ucigaș, pe jumătate alb, pe jumătate mexican, care-și zicea Johnny Madrid, a ajuns la urechile californienilor. Îi mersese vestea că era un nemernic, dar un nemernic care mânuia fulgerător *pistola*. Din relatările martorilor și ale scriitorilor de cărțulii ieftine, omora iute precum Tom Horn, țintea la fel de precis precum Annie Oakley, avea firea nesuferită a lui John Wesley Hardin și lipsa de empatie umană a lui William H. Bonney. Era unul dintre cei mai temuți ucigași de pe partea mexicană a graniței, iar peonii din pueblourile prin care trecea îl știau ca El Asesino de Rojo (în traducere, „Ucigașul în roșu“), pentru că era mereu îmbrăcat cu o cămașă roșie scumpă, cu volane.

Dar, abia în urmă cu trei ani, unul dintre foștii detectivi de la Pinkerton ai lui Lancer îi trimisese o telegramă prin care-l informa pe baronul vitelor că fiul său de mult pierdut era într-adevăr în viață și-și spunea Johnny Madrid.

Bătrânul plânsese trei zile, și nimeni de la ranch nu înțelesese de ce.

Pe de altă parte, de când bătălia lui Murdock Lancer cu Caleb DeCoteau și pirații lui de uscat avansase de la simpla pierdere a unor vite la pierderi tragice de vieți, era doar o chestiune de timp până când baronul vitelor avea să-și tocmească propriii săi ucigași. Dar, înainte de acel moment inevitabil, lui Murdock i-a trecut prin cap o idee smintită. Să le dea de urmă și să le trimită vorbă celor doi fii ai săi înstrăinați, John și Scott. Avea să le trimită suficienți bani pentru drumul până la ranch-ul Lancer și să le ofere o mie de dolari de căciulă doar ca să-i asculte propunerea.

Oferta lui era simplă. Să-l ajute să apere ranch-ul de Caleb și ucigașii lui, iar, după ce aveau să-i alunge pe pirați, Murdock avea să-și împartă echitabil întregul imperiu cu cei doi fii ai săi. Era o ofertă generoasă, dar nu era un cadou. Trebuiau s-o merite. Și să nu se lase uciși de Caleb și băieții lui.

Dar, dacă acceptau să-l ajute pe Murdock să-i învingă pe ticăloși și erau dispuși să pună la bătaie sângele, sudoarea și lacrimile necesare pentru a conduce un asemenea ranch de succes, toți cei trei bărbați Lancer aveau să fie parteneri cu drepturi egale. Și, dacă printr-un miracol aveau să se împlinească toate aceste lucruri, Murdock Lancer și fiii săi înstrăinați aveau să devină în sfârșit o familie.

Una peste alta, nu era o premisă rea pentru un serial de televiziune, își spune Rick. O poveste reușită, cu personaje reușite.

Amintește puțin de *Bonanza* și de *High Chaparral*, dar e mai sumbru și mai violent, mai cinic.

În primul rând, Murdock Lancer nu seamănă deloc cu Ben Cartwright, un patriarh sever, dar drept și mărinimos. E un ticălos al dracului de intransigent. E lesne de imaginat că amândouă fostele neveste se săturaseră foarte repede de căcaturile lui și o tuliseră departe de idiotul ăla urâcios cu prima ocazie. Iar Andrew Dugan, actorul cu față de cal (cu care Rick jucase pe vremuri într-o piesă) pe care-l distribuiseră în rolul lui Murdock, numai prietenos nu e. E dur ca un drug de fier și cam la fel de plăcut. Personajul Scott Lancer aduce cu băiatul bun și simpatic din serialele western ale anilor șaizeci. Numai că arată altfel, datorită garderobei scumpe de dandy din Est. Pe lângă el, alți dandy de pe vremuri, ca Bat Masterson și Yancy Derringer, par niște pribegi janghinoși. Iar trecutul său de ofițer în Bengal e interesant ca poveste secundară. Dar adevăratul erou principal de serial western, original și pe bune, e Johnny Lancer/Johnny Madrid. Jake Cahill al lui Dalton fusese cât de antierou putea fi un erou de serial western. Dar Johnny Lancer/ Johnny Madrid, cel puțin în scenariul episodului-pilot, ajunge mult mai departe decât i se îngăduise vreodată lui Jake.

Johnny Lancer, pungașul chipeș și misterios care coboară din diligență la Royo del Oro, e genul de personaj care primește de obicei roluri episodice, nu principale în serialele western. E genul de personaj care-și face de obicei apariția la Ponderosa Ranch din *Bonanza*, la Barkley Ranch din *În vale* sau la Shiloh Ranch din *Omul din Virginia* și e tânăr, plin de el, sexy și cam dubios. Se împrietenește cu Little Joe, Heath sau Trampas, dar la un moment dat, de obicei în prima parte, aflăm că are un soi de secret periculos. Poate fuge de cineva, de ceva, de ceea ce fusese, de ceva ce făcuse sau nu făcuse. Sau se află în zonă dintr-un motiv clandestin (de obicei răzbunare, să pună la cale un jaf sau să întâlnească pe cineva din trecutul său). Noi (publicul) știm că e suspect. Dar mai știm și că va trebui să așteptăm actul final ca să ne lămurim: e un personaj negativ, sau un băiat bun neînțeles? Iar în actul final, Michael Landon, Lee Majors sau Doug McClure ori îl ajută să-și spele păcatele, ori îl împușcă mortal. Personajele astea sunt de obicei rolurile cele mai bune din serial, iar tipii care s-au specializat în ele au ajuns, de regulă, staruri (Charles Bronson, James Coburn, Darren McGavin, Vic Morrow, Robert Culp, Brian Keith și David Carradine).

Dar rolul lui Johnny Lancer, deși e scris ca pentru un *guest star*, e pe bune rolul principal din drăcovenia asta de serial. Și nu seamănă deloc cu ceilalți cowboy care se fâțâie pe cai pe cele trei canale importante de televiziune.

„Nu știu cine pizda mă-sii e Jim Stacy ăsta, se gândește Rick, da’ e clar că a călcat în ditamai căcatu’ norocos când a pus mâna pe rolul ăsta.“

Dar nici Caleb DeCoteau nu e negativul standard. E un rol al naibii de bun şi are unele dintre cele mai bune replici din scenariu. În timp ce se plimbă pe străzile pustii şi prăfuite din Royo del Oro, Rick îşi repetă o parte din replici, îndreptându-se spre taverna de la capătul decorului de western. Trecând pe lângă unul dintre magazinele de western de pe strada principală, îşi surprinde cu coada ochiului propria reflecţie într-o vitrină. Priveliştea îl face să se oprească o clipă şi s-o contemple.

Când văzuse rezultatul final în oglinda din rulota pentru machiaj, înconjurat de fata cu perucile, de fata de la garderobă şi de regizor, nu prea fusese încântat. „Cine dracului o să-şi dea seama că-s eu, dacă nu citeşte în ghidul TV?“ fusese reacţia sinceră a lui Rick. Dar acum, că s-a mai obişnuit, tot plimbându-se încoace şi încolo (*cizmele sunt comode*) şi văzându-se reflectat în vitrina în stil western, înconjurat de un decor ca din Vestul Sălbatic, îşi dă seama că *nu arată deloc rău.* Pălăria îi plăcuse de la bun început, dar nici haina maronie, hippie, nu-i mai displace. Franjurile agăţate de mâneci sunt de-a dreptul grozave. Începe să mişte braţele şi să gesticuleze, urmărind efectul în vitrină. Felul în care franjurile îi subliniază mişcările e chiar reuşit. Poate face multe cu chestia asta. „Nu-s chiar nişte zdrenţe, Rebekkah“, îşi spune Rick. Apoi gândeşte:

„Nu arată ca mine. Dar poate că Sam are dreptate, ăsta nu-i neapărat un lucru atât de rău. Aşa arată Caleb. Poate nu e cum mi l-am imaginat eu pe Caleb când am citit prima oară scenariul. Ăla arăta ca mine. Adică, dacă mă vor pe mine, înseamnă că vor să arate ca mine, nu?

Dar poate că Sam ştie ce spune. Când o să mă omoare Johnny Lancer, măcar n-o să-l omoare pe Jake Cahill.“

Dar, uitându-se la Caleb, care-l priveşte şi el pe Rick din vitrină, mai vede ceva. Vede puţin din ceea ce-i spusese Marvin Schwarz în biroul lui cu o zi în urmă. La un moment dat îl numise pe Rick „un actor de-ai lui Eisenhower într-un Hollywood al lui Dennis Hopper.“

Privindu-şi imaginea reflectată, cu toate harnaşamentele lui Caleb DeCoteau, înţelege ceva mai limpede şi mai puţin defensiv ce voia să spună Marvin Schwarz. Tipii pletoşi sunt în vogă. Iar tipul din vitrină, în jacheta cu franjuri, ar putea fi Michael Sarrazin. Fără freza *pompadour*, Rick pare nu doar alt personaj, ci şi alt actor. Poartă părul pieptănat la fel de atâta timp încât, la un moment dat, freza *pompadour* a ajuns să se identifice cu el. Dar acum? Acum, că se uită la imaginea lui în vitrină fără freză? Nu mai aduce chiar atât de mult cu un actor îmbătrânit din filmele cu cowboy ale anilor cincizeci. Aduce mai degrabă cu un actor modern, în ton cu vremurile. *Tipul ăsta* nu e o relicvă din epoca Eisnehower. *Tipul ăsta* ar putea juca într-un film de Sam Peckinpah.

După ce se desprinde de propria-i reflecţie în vitrină şi de reflecţiile despre carieră din mintea lui, Rick observă fieful lui Caleb, Crinul aurit, birtul de unde personajul său comandă ceata ucigaşă de hoţi de vite. Apropiindu-se de veranda birtului-decor, vede un scaun pliant pe care e scris numele personajului său. La serialele de televiziune, actorii permanenţi primesc scaune pliante cu numele lor pe ele. Dar *guest star*-urile primesc, de regulă, scaune cu numele personajelor pe ele, pentru că de multe ori sunt distribuite în rol abia cu câteva zile înainte.

Lângă scaunul lui gol, chiar în fața ușilor batante ale cârciumii, pe pasarela din lemn, stă fetița îmbrăcată în haine de epocă pe care o văzuse discutând cu Sam de dimineață, când venise. Nu-i cunoaște numele adevărat și nu ține minte numele personajului ei, dar o joacă pe fiica lui Murdock Lancer, care are opt ani (făcută cu altă femeie, care însă n-o tulise cu prima ocazie. Ci își rupsese gâtul în mod tragic, aruncată din șa de splendidul dereș pe care Murdock i-l dăruise când împliniseră trei ani de la căsătorie. Dereș pe care Murdock Lancer îl împușcase în cap imediat ce se întorsese de la înmormântare).

Mai spre finalul scenariului, Caleb o răpește pe fetiță și cere o răscumpărare de zece mii de dolari.

Răpirea copilei se dovedește a fi momentul emoțional decisiv al poveștii. Deși Johnny Lancer a fost chemat în oraș de către tatăl său ca să apere ranch-ul împotriva lui Caleb și a oamenilor lui, scenariștii episodului-pilot pregătiseră o întorsătură neașteptată în povestea standard. Unu la mână, Johnny își urăște tatăl pe care nu-l mai văzuse de la zece ani. Și, doi, întâmplarea face ca, fără știrea celor de la ranch, Johnny Madrid și Caleb DeCoteau să se cunoască și chiar să se placă. În orice caz, Caleb îi e mult mai simpatic lui Johnny decât tatăl pe care îl consideră vinovat de moartea maică-sii. De optsprezece ani, de când o îngropase în țărâna din Ensenada, fiul tot visează să-și răzbune mama omorându-și tatăl.

O răzbunare pe care Caleb DeCoteau o execută cu destul succes. Ceea ce-l pune pe Johnny în poziția dificilă, dar de mare efect dramatic, de a fi nevoit să hotărască nu doar cu cine ține, dar și cine este. Lancer, sau Madrid? Răpirea copilei de către Caleb fiind catalizatorul emoțional care-l împinge pe Johnny în tabăra îngerilor, deschizându-i calea unui serial de televiziune săptămânal, alături de familia sa regăsită.

Ceva mai târziu în acea zi, Rick și mica actriță urmează să filmeze scena în care el negociază recompensa cu Scott Lancer, iar fetița stă în poala lui, cu țeava unui revolver lipită de tâmplă. Dar abia a doua zi vor avea cea mai importantă scenă împreună. Micuța blondă spălăcită care stă în scaunul ei pliant și citește o carte mare și neagră, cu copertă cartonată, pare să aibă în jur de doisprezece ani, cel puțin de la distanță. Își petrece pauza de prânz singură pe platou, fără vreun tutore adult sau vreo urmă de gustare. Ea nu ridică ochii din carte când el se apropie de treptele cârciumii.

Și nu-i ridică nici când el își drege glasul și spune:

— Salutare!

„Aoleu, frate, își spune el, scorpia asta mică o să-mi scoată peri albi.“ Repetă salutul mult mai apăsat.

— Salutare!

Ridicând ochii de la cartea deschisă în poala ei, cu o expresie iritată, fata îi răspunde „Salutare“ cowboy-ului pletos care stă lângă treptele verandei.

Arătându-i volumul western broșat pe care-l ține în mână, el o întreabă:

— Te deranjez dacă stau lângă tine și citesc și eu din cartea mea?

Ea îl privește fără expresie, servindu-i prompt o replică tăioasă de Bette Davis în miniatură.

— Nu știu. O să mă deranjezi?

„Foarte spirituală, se gândește Rick. Ce face piticania asta, are o echipă de umoriști care umblă după ea și-i servesc replici răutăcioase la întrebări retorice?“

— O să încerc să nu te deranjez, răspunde Rick cu blândețe.

Ea lasă cartea mare și neagră în poală și-l cântărește scurt din ochi, apoi se întoarce spre scaunul gol, îl cercetează și se uită iar la Rick.

— Ăsta-i scaunul tău, nu-i așa?

— Mda, spune Rick.

— Cine sunt *eu* să nu te las să stai pe scaunul *tău*?

El își scoate pălăria de cowboy și face o plecăciune grațioasă, spunându-i pe tonul lui fermecător:

— În orice caz, îți mulțumesc din suflet.

Ea nici nu chicotește, nici nu zâmbește, ci se mulțumește să se întoarcă la lectura ei.

„Pizda mă-tii de pui de scorpie“, spune Rick în gând. Apoi urcă treptele de lemn ale verandei, bocănind nejustificat de tare cu cizmele lui de cowboy. Se îndreaptă spre scaunul lui pliant și se lasă pe spate în el, scoțând obișnuitul lui geamăt ușor cu care se așază pe scaunele pliante de la filmări.

Ea îl ignoră.

Apoi scoate pachetul de țigări făcut varză din buzunarul pantalonilor lui negri Levi’s, ia o țigară din pachetul mototolit și înmuiat de sudoare și și-o vâră în gură pe sub coada de cal lipită pe buza lui de sus. Își aprinde cancerul pe băț cu bricheta argintie Zippo în stilul spectaculos (zgomotos) al durilor anilor cincizeci. După ce reușește să-i aprindă capătul, închide brusc capacul brichetei cu un fel de lovitură diagonală de karate; metalul întâlnește metalul cu un *țac* sonor.

Ea îl ignoră.

El trage adânc din țigară, umplându-și plămânii cu fum, așa cum văzuse la Michael Parks pe când debuta ca actor, doar că lui Rick, fiind mahmur, fumul îi provoacă o criză de tuse în urma căreia scuipă încă o flegmă verde amestecată cu roșu aprins, care se împrăștie într-o masă colorată pe platforma de lemn.

De data asta, fata nu-l mai ignoră.

Chipul micuței domnișoare e umbrit de groază, de parcă Rick s-ar fi pișat în castronul ei cu cereale; se uită șocată atât la Rick, cât și la flegma cleioasă de pe pământ.

„Bun, am cam exagerat“, se gândește Rick, așa că-și cere sincer scuze de la micuța lui colegă de platou. Ea încearcă să alunge imaginea clipind, în timp ce-și afundă iar capul în cartea mare și neagră, căutând să-și dea seama unde rămăsese.

Adevărul e că, în ciuda asigurărilor că n-o va deranja de la citit, Rick tocmai asta făcuse. Și încă nu terminase. În timp ce se preface că citește din carte, își scormonește pe ascuns în nas după un muc încăpățânat și o întreabă nonșalant:

— Nu mănânci de prânz?

— Am o scenă după prânz, îi răspunde ea sec.

— Da? o întreabă Rick, ca și cum ar spune: „Și ce-i cu asta?“

În sfârșit a reușit să-i atragă atenția, așa că fetița închide cartea, o lasă în poală și se întoarce spre el ca să-i explice metoda ei.

— Dacă mănânc de prânz înainte să filmez o scenă, devin înceată. Cred că treaba unui actor – și spun *actor*, și nu *actriță*, pentru că „actriță“ e un termen fără sens –, treaba unui actor e să evite orice îi afectează interpretarea. E treaba actorului să se zbată ca să dea

randament sută la sută. Sigur că nu reușim niciodată, dar încercarea contează.

Rick o privește fix timp de câteva clipe fără să spună nimic, pentru ca într-un sfârșit s-o întrebe:

— Tu cine ești?

— Poți să-mi spui Mirabella, răspunde ea.

— Mirabella și mai cum? întreabă el.

— Mirabella Lancer, vine firesc răspunsul ei.

Rick respinge răspunsul fluturând din mână și spune:

— Nu, nu, nu, eu te-am întrebat care-i numele tău adevărat.

Fata răspunde pe același ton profesoral:

— Cât suntem pe platouri, prefer să mi se spună doar pe numele personajului. Mă ajută să investesc în veridicitatea poveștii. Am încercat în ambele feluri și sunt un picuț mai bună când nu ies din personaj. Și, dacă pot să fiu un picuț mai bună, atunci asta îmi doresc.

Lui Rick nu-i trece prin minte nici o replică. Așa că se mulțumește să fumeze.

Fetița care-și spune Mirabella Lancer îl cântărește din ochi pe cowboy-ul înțolit cu jacheta din piele întoarsă, cu franjuri, și spune:

— Tu ești ăla rău, Caleb DeCoteau.

E o afirmație – nu o întrebare –, și pronunță numele la fel ca Jean Cocteau.

Rick suflă iar fumul țigării și spune:

— Credeam că se pronunță Caleb *Da-kota.*

Întorcându-se la cartea ei mare și neagră, pe tonul ei de tocilară știe-tot, Mirabella spune:

— Mai mult ca sigur se pronunță *dei-coc-tău.*

Privind-o cum citește, Rick o întreabă sarcastic:

— Ce-o fi așa interesant?

Ea ridică ochii din carte, fără să sesizeze sarcasmul.

— Ha?

— Ce citești? o întreabă el, de data asta fără sarcasm.

Fetița serioasă are o izbucnire acută de entuziasm copilăresc, turuind încântată:

— E o biografie a lui Walt Disney! E fascinantă, conchide ea. Apoi opinează pentru colegul ei de platou: Știi, omul e un geniu. Adică un geniu din alea cum apar o dată la cincizeci sau o sută de ani.

În sfârșit, Rick îi pune întrebarea care-l roade de la început:

— Câți ani ai, doișpe?

Ea clatină din cap că nu. E obișnuită ca adulții să greșească astfel, ba chiar îi place.

— Am opt ani.

Îi întinde lui Rick cartea mare și neagră despre Walt Disney, să se uite peste ea. El privește în jos la carte, apoi răsfoiește paginile, întrebând-o:

— Tu înțelegi toate cuvintele astea?

— Nu pe toate, recunoaște ea. Dar jumătate din ele se cam deduc din contextul frazei. Iar când dau de cuvinte pe care chiar nu le înțeleg, și pace, le trec pe o listă și o întreb pe

mama.

Impresionat, Rick îi înapoiază cartea fetiței, spunând:

— Nu te descurci rău la opt ani – ai propriul tău serial.

Punând cartea la loc în poală, ea îi temperează complimentul:

— *Lancer* nu e *nici pe departe* serialul meu. E serialul lui Jim, Wayne și Andy. Eu sunt doar „puștiulică“ de serviciu. După care, arătându-l cu indexul ei mititel pe actor, îi spune: Dar ai puțină răbdare, la un moment dat o să am propriul meu serial. Și atunci să te ții, îl avertizează ea.

„Fetița asta e nemaipomenită, dată dracului“, își spune Rick. Cunoscuse și lucrase în cariera lui cu o mulțime de copii-actori nemaipomeniți. Dar înainte de această Lillie Langtry, cel mai remarcabil fusese un băiat de unsprezece ani, pe care n-avea să-l uite niciodată, deși nu-și amintea numele lui nici de-al naibii. Cu un an înainte să-i pice *Legea banilor*, fusese distribuit în episodul-pilot al unui serial care nu s-a mai concretizat până la urmă; se numea *Țara cerului nesfârșit*. Iar eroul principal era jucat de un june-prim plicticos al anilor cincizeci, Frank Lovejoy. Era povestea șerifului unui oraș, rămas văduv (Frank Lovejoy), și a familiei sale. Rick îl juca pe fiul cel mare, care avea un frate de unsprezece ani și o soră de nouă ani. Canalul refuzase serialul, care fusese însă produs de compania de producție Four Star Productions și difuzat o dată pentru realizatori în sala lor de proiecție privată. Rick fusese prezent la proiecție și-l întâlnise pe băiețelul de unsprezece ani care-l jucase pe fratele lui mai mic la toaleta pentru bărbați de la Four Star. Rick era la pisoar, iar băiețelul se spăla pe mâini la chiuvetă. Dacă serialul s-ar fi produs și ar fi avut succes, ei doi ar fi lucrat împreună în următorii cinci ani sau chiar mai mult. Băiatul s-ar fi transformat în adolescent, poate chiar în bărbat sub ochii lui Rick. Puștiul ar fi putut deveni un adevărat ghimpe în coastă pentru el sau doar un coleg mai tânăr enervant sau poate și una, și alta. În urma acelei colaborări, *ar fi putut* rămâne legați unul de altul toată viața. Sau, așa cum s-a și întâmplat, serialul nu s-a mai făcut, și era ultima lor întâlnire. În timp ce-și scotea puța din pantaloni și o îndrepta spre pisoar, Rick l-a întrebat peste umăr pe tânărul său coleg de platou ce mai face. Ștergându-și viguros mâinile ude cu un prosop de hârtie, micul actor i-a răspuns:

— Păi, uite ce fac. Îi dau un șut în cur impresarului meu, asta clar!

În timp ce Rick își aduce aminte de *puști*, *puștoaica* îl întreabă:

— Tu ce citești? Se referă la westernul broșat din mâna lui.

El răspunde, ridicând din umeri.

— E doar un western.

— Cum adică? întreabă ea, fără să înțeleagă disprețul inițial. E ceva de capul lui?

Cu mult mai puțin entuziasm decât arătase ea față de cartea ei, Rick răspunde:

— Mda, e bunicel.

Ea vrea să știe mai multe.

— Care-i povestea?

— N-am terminat-o încă, răspunde el.

„Măiculiță, ăsta le ia pe toate literal“, se gândește ea.

— Nu ți-am cerut *toată* povestea. Apoi încearcă altă pistă de explorare: Care-i

premisa poveștii?

Cartea se numește *Să călărești un cal sălbatic*, e scrisă de Marvin H. Albert, autorul unei cărți destul de reușite despre războaiele cu apașii, *Revolta apașilor*, care-i plăcuse lui Rick și care fusese ecranizată mai degrabă mediocru cu titlul *Duel la Diablo*, cu James Garner și Sidney Poitier. Așa că Rick se gândește câteva momente la povestea acelei noi cărți, aranjează lucrurile în ordinea corectă, apoi începe să i le prezinte fetiței.

— Păi, e despre un tip care îmblânzește cai. Și e povestea vieții lui. Pe tip îl cheamă Tom Breezy. Dar toată lumea îi spune „Easy Breezy“[29]. Deci, pe la douăj' de ani, când Easy Breezy era tânăr și frumos, îmblânzea orice cal îi puneai în față. Pe atunci, mă rog… ăă, le avea cu chestiile astea. Înțelegi ce zic?

— Da, răspunde ea. Era talentat la îmblânzit cai.

— Da, fix așa, îi spune el. Era talentat. Deci, în orice caz, pe la treizeci și ceva de ani, patruzeci, tipu' cade rău de tot… Nu rămâne schilod sau de-astea, da-n partea de jos nu mai merge treaba ca pe vremuri. Probleme cu coloana, cum nu mai avusese niciodată. Dureri cu zilele, cum nu mai avusese niciodată…

— Măi să fie, exclamă ea, pare un roman bun.

— Nu-i rău, îi dă el dreptate cu jumătate de gură.

— Pe unde ai ajuns? întreabă ea.

— Cam la jumătate, răspunde el.

— Acum ce se întâmplă cu Easy Breezy? întreabă ea.

Rick citește westernuri de consum în ediții ieftine de când avea doisprezece ani. Iar de când a devenit actor, cu asta se ocupă între duble și când stă în rulotă, așteptând să-l cheme asistentul de regie pe platou. Le mai combină cu povești cu detectivi, romane de mister sau câte o aventură din cel de-al Doilea Război Mondial, dar tot la westernuri se întoarce. Chiar dacă-i plac, nu prea le ține minte. Ține minte numele autorilor care-i plac – mai înainte pomenitul Albert, Elmore Leonard, T.V. Olsen, Ralph Hayes –, dar nu și titlurile cărților. Ceea ce e perfect de înțeles, la cât de generice sunt titlurile – *Texanul*, *Gringo*, *Certat cu legea*, *Ambuscada*, *Două pistoale pentru Texas*. Dar, în toții anii în care citise westernuri pe platouri, poate că-l mai întrebase unul sau altul ce citește, dar nimeni nu-i ceruse să expună povestea. Deși e prima oară când își pune problema așa, Rick realizează pe undeva că cititul de westernuri în ediții ieftine e una dintre cele mai solitare activități din viața lui. Așa că nu e obișnuit să răspundă articulat atunci când cineva îi cere să relateze ce se întâmplă în acel moment în cartea pe care o citește.

Dar se străduiește, de dragul fetei.

— Păi tipul nu mai e cel mai tare. Drept să spun, nici pe departe, clarifică el. Și tre' să se împace cu… Rick caută cuvântul potrivit pentru a descrie strâmtoarea la care a ajuns Easy Breezy: Cu gândul că devine… ăă… ceva mai… ăă…

Deschide gura ca să rostească „inutil“, dar nu-i iese decât un suspin zgomotos.

Suspinul îl ia prin surprindere pe Rick și atrage atenția Mirabellei. Rick deschide iar gura și încearcă să spună „inutil“, dar cuvântul i se oprește în gât. La a treia încercare, reușește să chirăie „Mai inutil pe zi ce trece“, apoi dă drumul unui șuvoi de lacrimi care-i țâșnesc din ochi și-i curg pe fața păroasă, îndoindu-l ca pe un briceag.

„Vai, minunat, se gândește el, mai nou plâng în fața copiilor din cauză că mi-am futut

viața? Ce căcat, zici că-s unchiu-meu Dave!“

Mirabella sare cât poate de iute din scaunul ei pliant și îngenunchează la picioarele lui Rick, mângâindu-i genunchiul drept ca să-l liniștească. În timp ce se șterge violent la ochi cu pumnul, cu un amestec de rușine și dispreț față de sine, Rick chicotește ca să-i arate fetiței că și-a revenit.

— He-hei, frățioare, te pomenești c-am îmbătrânit. Nu mai pot să zic nimica de sentimente, că mi se și pune nodu-n gât, hă-hă.

Fetița își *închipuie* că înțelege și continuă să-l consoleze pe cowboy-ul înlăcrimat, care începe să semene, în ochii ei, cu Leul cel Fricos.

— Nici o problemă, Caleb. Nici o problemă, îl liniștește ea. Pare o carte foarte tristă. Bietul Easy Breezy, adaugă ea, clătinând empatic din cap. Apoi ridică din umeri și spune: Practic, plâng și eu, care nici măcar n-am citit cartea.

— Ia stai să faci cinșpe ani, că o s-o trăiești, mormăie el în barbă.

Fata nu înțelege și întreabă:

— Ce?

El își trântește un zâmbet pe sub mustața lipită și spune:

— Nimica, dovlecel, te tachinam și eu. Apoi, ridicând romanul western, declară solemn: Și să știi că s-ar putea să ai dreptate. Poate cartea asta lovește mai adânc decât mi-am dat eu seama.

Fetița își îngustează ochii, apoi se ridică în picioare, cât e de înaltă, și-l informează:

— Nu-mi plac alinturile ca „dovlecel“. Dar, fiindcă acum ești supărat, discutăm altădată despre asta.

El râde puțin în sinea lui de reacția ei, în timp ce fata se așază la loc în scaunul pliant de lângă ea. Odată reinstalată confortabil în scaun, îl măsoară pe Rick din cap până-n picioare în toată splendoarea lui hirsută, înțolit cu jacheta din piele maronie, cu franjuri.

— Deci asta-i costumația ta de Caleb DeCoteau, ha?

— Mda. Ce părere ai? Nu-ți place?

— Ba da, ești șic.

„Da, are dreptate. Nu-i rău deloc“, se gândește el.

— Problema e… nu știam că așa trebuia să arate Caleb, șic.

„Ei, căcat, știam eu“, își spune Rick.

— Arăt prea rău a hippie?

— Mă rog, cumpănește micuța actriță, n-aș spune *prea rău.*

— Dar arăt a hippie? cere lămuriri actorul cel mare.

— Păi, nu asta-i ideea? întreabă ea, derutată.

— Se pare că da, pufnește sastisit Rick.

Micuța actriță oferă o evaluare mai detaliată, după prima impresie.

— Uite ce e, când am citit prima oară scenariul n-aș fi zis, dar nu-i o *idee rea*. Cercetându-l și mai atentă cu amândoi ochii și cu ochiul ei pentru descriere, adaugă: De fapt, cu cât mă uit mai mult, cu atât îmi place mai mult.

— Zău? întreabă Rick. Apoi o provoacă: De ce?

— Păi… Fetița de opt ani cade pe gânduri. Pentru mine, personal, hipioții sunt… puțin sexy… puțin dubioși… și puțin siniștri. Iar sexy, dubios și sinistru e o alegere foarte tare pentru Caleb.

Rick pufnește iar și se întreabă în sinea lui: „Ce știe stârpitura asta mică ce înseamnă sexy?“ Dar cuvintele ei reușesc să-i calmeze temerile legate de stilul lui Caleb DeCoteau.

Acum, că i-a răspuns lui Rick la întrebări, Mirabella are și ea unele curiozități.

— Caleb, pot să te întreb ceva personal?

— Bagă, vine răspunsul lui într-un singur cuvânt.

Fata îi pune colegului de platou o întrebare al cărei răspuns o interesează cu adevărat:

— Cum e să-l joci pe tipul rău?

— Păi, să știi că și pentru mine e ceva destul de nou, îi spune el. Pe vremuri am avut și eu serialul meu cu cowboy. În care-l jucam pe ăla bun.

— Care-ți place mai mult? întreabă ea.

— Ăla bun, răspunde el fără echivoc.

— Dar Charles Laughton a spus că rolurile negative sunt cele mai bune, ripostează fetița.

„Normal, ce să spună și grăsanu’ ăla homo“, se gândește Rick. Dar nu-i vorbește fetiței despre poponari grași, ci încearcă să-i explice de ce preferă să-l joace pe tipul cel bun.

— Uite care-i treaba, când eram mic și mă jucam de-a cowboy-i și indienii, nu mă dădeam drept vreun afurisit de indian. În plus, eroul e cel care o pupă pe actrița principală sau, la seriale, pe *guest star*-ul feminin din acea săptămână. Scenele de dragoste sunt rezervate eroilor. Ca erou negativ, mai scapi la un viol, dar altceva nu pupi în materie de scene de dragoste. Și ăla rău pierde mereu lupta cu ăla bun.

— Și ce dacă? spune fata. Nu e o luptă adevărată.

— Neh, dar lumea se uită, explică el, și crede că tipul ăla poate să mă bată.

Ea răspunde, dându-și ochișorii peste cap:

— Păi foarte bine atunci – înseamnă că povestea e credibilă.

— E jenant, întărește el.

„Doamne, tipul ăsta e incredibil“, se gândește ea.

— *Tu* câți ani ai? îl întreabă ea exasperată. Sunt sigură că ești prea bătrân ca să gândești așa.

— Hei, hei, hei, calmează-te, îi spune el. Când mă întreabă cineva ce-mi place mai mult, presupun că nu există un răspuns corect și unul greșit.

Surprinzător, e un argument pe care mica actriță îl acceptă cu fairplay.

— Știi ce, Caleb, ai dreptate sută la sută.

El îi mulțumește printr-o încuviințare din cap.

Apoi, ea îi aduce aminte un lucru:

— Știi că mâine avem scena cea mare?

— Mda, își amintește el, chiar *avem* mâine scena cea mare, nu?

— Da, mâine. Cea în care țipi la mine, mă înșfaci și mă sperii.

— Să nu-ți fie frică, o liniștește el. Nu-ți fac nici un rău.

Ea îl instruiește, avertizându-l în același timp:

— Ei, nu vreau să-mi faci rău pe bune. (Apoi îl pironește pe Rick cu privirea, arătându-l cu degețelul.) Dar *vreau* să mă sperii. Continuă cu intensitate: Să țipi la mine cât de tare vrei. Să mă înșfaci, dar cu putere. Să mă scuturi – scutură-mă să mă cac pe mine. Bagă-mă în sperieți. Fă în așa fel încât să nu *joc* frica, ci *să reacționez* cu frică. Altfel înseamnă că mă tratezi ca pe un copil mic, explică ea, și nu-mi place când adulții mă tratează așa. După intensitatea cu care arătase cu degetul, revine la obișnuita ei atitudine obraznică. Vreau să-mi trec în portofoliu scena pe care o filmăm mâine. Și singurul motiv pentru care nu pot include în portofoliu scenele pe care mi le doresc e că adulții din ele nu sunt suficient de buni. Să nu te folosești de vârsta mea ca pretext ca să nu joci formidabil – ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles, spune el.

— Promiți? insistă ea.

— Promit, îi garantează el.

— Hai să batem palma, îi propune ea.

Cei doi actori își dau mâna, pecetluind înțelegerea.

---

29. Relaxat, lejer, nonșalant (engl.).

Capitolul 13
„Corpul minunat al lui Deborah“

Deşi toată lumea din comunitatea cascadorilor e la curent cu statutul lui Cliff Booth de dublură pentru Rick Dalton, el nu e cunoscut în primul rând pentru asta. E doar lucrul cel mai *legitim* pentru care e cunoscut în comunitatea cascadorilor. Pe lista motivelor pentru care e renumit Cliff Booth, acesta e doar pe locul patru. Numărul unu pe listă *fusese* la un moment dat cariera sa militară incredibilă. Nu e de ici, de colo să fii soldatul american de pe frontul din Pacific cu cele mai multe victime confirmate din rândul duşmanilor japonezi. Şi vorbim doar despre victimele confirmate. Dacă-i întrebi pe oricare dintre fraţii din rezistenţa filipineză câte victime neconfirmate făcuse Cliff Booth în tabăra duşmanului japonez, sigur vor răspunde: „Cine dracului mai ştie?“

Dar, odată ce începuse să se speculeze peste tot că în 1966 Cliff Booth îşi omorâse soţia, statutul său de erou de război căzuse pe locul al doilea în ierarhia motivelor pentru care era cunoscut în comunitatea cascadorilor.

Pe poziţia a treia în lista lucrurilor pentru care lui Cliff Booth îi mersese faima în comunitatea cascadorilor era talentul lui de „ringer“.

Ca *ringer*, Cliff Booth era cel mai bun din industria filmului în anii şaizeci.

Ce e un *ringer*? Nu încercaţi să-l căutaţi; e un termen neoficial.

Ei bine, să zicem că eşti coordonatorul cascadorilor şi lucrezi cu un regizor total cretin, care ţipă tot timpul la băieţii tăi. Sau cu vreun actor tembel care-i tot pocneşte pe băieţii tăi şi dă vina *pe ei* pentru greşeala lui. Sigur că şeful cascadorilor sau altcineva din echipa lui n-au cum să dea de pământ cu regizorul sau să-i întoarcă actorului pumnul primit.

Dar coordonatorul poate angaja un cascador pe ziua respectivă (care să nu facă parte din echipa lui). Tipul respectiv se numeşte *ringer*. Şi el poate face tot ceea ce cascadorii din echipă nu au cum. Adică să-l facă harcea-parcea pe nenorocit, preferabil în faţa întregii echipe.

Să zicem că lucrezi în dogoarea soarelui din Mississippi un an de zile cu ticălosul ăla nazist de Otto Preminger la filmul *Grăbiţi apusul soarelui*. Şi, de un an de zile, porcul ăla sadic îi pune la index şi-i face cu ou şi cu oţet pe membrii echipei în faţa tuturor. Aşa că-l angajezi pe Cliff Booth pentru o zi şi-l pui să bulească intenţionat o scenă în faţa lui Otto. Apoi stai liniştit cu echipa ta şi te bucuri de spectacol.

Booth l-a pocnit pe Preminger peste falcă în toiul unei tirade, azvârlindu-l în noroiul din Mississippi. Ca erou al celui de-al Doilea Război Mondial, scuza lui Cliff a fost că, atunci când Preminger țipase la el cu accentul lui de Gestapo, avusese un flashback din război și uitase unde se află. Iar a doua zi, când directorul de producție îi dăduse un bilet de autobuz spre acasă, Cliff plecase din Mississippi cu șapte sute de dolari în plus (la negru) în buzunarul din spate. Iar în seara respectivă, când sărbătorise în barul hotelului cu echipa, toată lumea îl cinstise.

Sau să zicem că ești unul dintre cascadorii care lucrează la serialul western *Mare nebunie în Vest*. Ei bine, eroul principal, Robert Conrad, se laudă că face singur (o grămadă de) cascadorii. Ceea ce poate fi mai mult sau mai puțin adevărat.

Însă, în timp ce-și face propriile cascadorii, nu-i pasă mai deloc câți cascadori se accidentează din cauza asta. Mai ales când mai „agață“ câte un cascador în timpul bătăilor cu pumnii (să definim „a agăța“: a lovi din greșeală cu pumnul pe cineva într-o bătaie cu pumnii regizată). Dar niciodată nu-și asumă responsabilitatea pentru asta. Întotdeauna e vina *lor. Ei* n-au stat acolo unde ar fi trebuit. *Ei* s-au comportat neprofesionist. Era vina *lor* că se lovise *el* la mână. Tipul și-a făcut un asemenea obicei din asta încât, în comunitatea cascadorilor, și-a câștigat porecla de Robert-nu-există-cascador-pe-care-să-nu-dea-vina Conrad.

Așa că ziua în care Cliff Booth – cu o lovitură năprasnică nesincronizată „din greșeală“ – l-a pus în cur pe Bob, cu pantalonii lui mulați, a fost considerată o zi măreață, memorabilă.

Câțiva cascadori au plâns.

Și de această dată Cliff Booth a plecat de la filmări cu șapte sute de dolari în plus în buzunar și o ladă de bere în portbagajul mașinii.

Apoi, în timp ce filma *100 de puști* în Almeria, Spania, Cliff a devenit singurul bărbat alb despre care se spune că l-ar fi învins vreodată pe Jim Brown într-o bătaie cu pumnii. Acuma, oricât de grozavă ar fi povestea cu Jim Brown, e singura care ar putea fi mitologie gogonată. În primul rând, e puțin probabil ca în perioada în care Jim Brown și Burt Reynolds filmau *100 de puști* în Spania să fi fost și Cliff acolo. Probabil că turna împreună cu Rick episodul lui din *Bingo Martin* (mai târziu, în 1969, Rick și Cliff aveau să plece în Almeria ca să filmeze *Sânge roșu, piele roșie* cu Telly Savalas). În plus, legenda albului care câștigă o bătaie cu pumnii în fața lui Jim Brown ar putea fi doar atât, o legendă. Circulă următoarele variante: (a) Cliff într-un bar din Spania, la *100 de puști*; (b) Rod Taylor în Kenya, la filmările pentru *Mercenarii*; (c) tot Rod Taylor, dar nu la filmările pentru *Mercenarii*, ci la Conacul Playboy, în fața fântânii; sau (d) nu s-a întâmplat niciodată.

Dar bătaia de pe platouri pentru care i se dusese buhul era „meciul amical“ dintre Cliff și cel mai renumit practicant de arte marțiale din toate timpurile, Bruce Lee.

În momentul când a avut loc ceea ce avea să se impună în cariera lui Cliff sub denumirea de „incidentul cu Bruce Lee“, Bruce nu era nici superstar de cinema, nici legendă. Era pur și simplu actorul care-l juca pe Kato, partenerul lui Green Hornet din serialul de televiziune *Green Hornet*, o încropeală ieftină care urmărea să exploateze popularitatea serialului *Batman*. Dar în comunitatea de la Hollywood Bruce Lee era

cunoscut mai degrabă ca „antrenor de karate“ pentru cei bogați și celebri decât pentru rolul din serial („antrenor de karate“ e felul cum l-ar fi descris Hollywoodul, nu și felul cum s-ar fi descris Bruce). Așa cum mai târziu celebrităţile aveau să facă ore de sport cu antrenori personali în curţile propriilor case, Steve McQueen, James Coburn, Roman Polanski, Jay Sebring și Stirling Silliphant au luat cu toţii lecţii la domiciliu de la Bruce. E puţin cam caraghios să te gândești că unul dintre cei mai talentaţi practicanţi de arte marţiale din toate timpurile își pierdea vremea învăţându-i pe Roman Polanski, Jay Sebring și Stirling Silliphant cum să dea o lovitură directă de picior. Într-un fel, e ca și cum Muhammad Ali și-ar fi dedicat o bună parte din timp dându-le lecţii de box lui James Garner, Tom Smothers și Bill Cosby. Numai că Bruce Lee avea o strategie în minte. La fel ca pentru Charles Manson, povestea asta cu *sensei*-ul spiritual era doar un gheșeft secundar. Așa cum Charles Manson voia să devină star rock, Bruce Lee voia să devină star de cinema. James Coburn și Stirling Silliphant erau *pentru el* Dennis Wilson. Steve McQueen și Roman Polanski erau *pentru el* Terry Melcher. La fiecare a patra oră de antrenament cu Roman Polanski, Bruce aducea în discuţie *Fluierul mut*, scenariul pe care încerca să-l concretizeze împreună cu scenaristul oscarizat Stirling Silliphant (care credea cu adevărat în potenţialul lui Bruce, așa cum și Dennis Wilson credea în Charlie), cu James Coburn și Bruce (în patru roluri diferite). Bruce ajunsese chiar să-i însoţească pe Roman și Sharon într-o excursie la schi în Elveţia, tot încercând să-l convingă pe Roman să se înhame la proiect.

De parcă, după *Copilul lui Rosemary*, Roman Polanski ar fi fost dispus să continue cu un film pretenţios de acţiune cu James Coburn. Roman îl simpatiza cu adevărat și-l respecta pe Bruce. Ba chiar îl admira. Dar, ori de câte ori Bruce aducea vorba despre *Fluierul mut*, scădea în ochii lui Roman. Ba, mai mult, îi amintea lui Roman că Hollywoodul scoate tot ce-i mai rău în oameni.

O diferenţă între Lee și Manson era că Bruce avea cu ce să devină un fenomen. Nu în perioada în care juca în *Green Hornet.* Ci după câţiva ani, mai întâi în producţiile Hong Kong ale lui Lo Wei, apoi în *Intrarea dragonului*, ambiţiosul său spectacol de arte marţiale produs de Warner Bros.

Dar în 1966, pe când încă îl juca pe Kato, partenerul lui Green Hornet, Bruce Lee își câștigase o reputaţie printre cascadorii americani care lucrau la serial.

O reputaţie proastă.

Bruce Lee nu prea-i respecta sau preţuia pe cascadorii americani. Și făcea tot posibilul ca să le arate cât de puţin îi respectă. Una dintre metodele lui era să-i agaţe cu câte un pumn sau picior zburător în timpul scenelor de luptă. A primit nenumărate atenţionări din cauza asta, dar, la fel ca Robert Conrad, mereu avea o scuză ca să dea vina *pe ei.* S-a ajuns chiar în punctul în care o grămadă de cascadori refuzau să mai lucreze cu el.

Acuma, ca să respectăm adevărul, Lee i-a fost antipatic lui Cliff încă de când a dat cu ochii de el. Adică înainte ca Rick să înceapă filmările pentru rolul său de *guest star* negativ din serial. Prima oară când Cliff a fost martor la tehnica de luptă pentru filme a lui Lee a fost atunci când cascadorul l-a condus cu maşina pe Rick pe platourile Twentieth Century Fox, ca să probeze costumele pentru episodul din săptămâna următoare. Cei doi

bărbați au stat într-un colț mai retras și s-au uitat la Bruce și la partenerul lui, Van Williams, care filmau o scenă de luptă în exterior, cu Lee executând o serie de lovituri de picior ametitoare, ca argintul viu, și de sărituri demne de Nureev. Când Lee a terminat, echipa a izbucnit în aplauze. Vizibil impresionat, Rick s-a întors spre Cliff și a spus:

— Se pricepe băiatu' ăsta, ai?

În mod atipic pentru el, Cliff a pufnit disprețuitor:

— Se pricepe un căcat! Putea fi și Russ Tamblyn[30] în locul lui, tot un drac. Tipu' e doar un dansator căcăcios. Să-l trimită pe Țopăilă înapoi în *Poveste din cartierul de vest.*

— Hai că e futere ce repede se mișcă tipu', l-a contrazis Rick. Loviturile de picior sunt grozave.

— Arată grozav – într-un film, l-a lămurit Cliff. Căcatu' ăla n-are pic de forță. Mda, e rapid, aici nu te contrazic. Da' o balegă rapidă tot balegă e. Toți poponarii ăștia karatiști se cacă pe ei într-o *bătaie adevărată*. La judo, situația e un pic diferită. La judo, dacă ai în față pe unu' care habar n-are pe ce lume e, poți să dai cu el de pământ nițel. Dar poponarii ăștia karatiști n-au nici unu' pic de forță în picioare și n-ar putea să dea un pumn nici să fie viața lor în joc.

După care Cliff arată spre Kato, ca pentru a-și întări spusele:

— Cu atât mai puțin pișpirică ăla.

Cliff își dădea rareori drumul la gură, dar, când se întâmpla, Rick îl lăsa să-și spună oful.

— Bătaie corp la corp, frate. Acolo se vede treaba. Un afurisit de la Beretele Verzi îi face ouăle chisăliță. Pe el îl interesează doar să facă show. Pe Ali sau Jerry Quarry îi interesează doar să facă prăpăd. Pe unul de la Beretele Verzi îl interesează doar să omoare. Vedea-l-aș pe popo ăsta în junglă, în luptă cu un japonez cu cinșpe kile mai gras ca el, care are un cuțit în mână și e pus pe omorât. Dac-ajungem acolo, să vezi cum își caută Green Hornet alt șofer.

— Da, bine, a zis împăciuitor Rick, poate că ai dreptate într-o situație din asta pe viață și pe moarte…

— Am sigur dreptate, l-a întrerupt Cliff.

— Totuși, îți ia ochii cu loviturile astea rapide, a continuat Rick.

— Flexibilitate, spune Cliff disprețuitor. E numai chestie de flexibilitate. Dacă vin la tine acasă și fac cu tine întinderi trei ore pe zi, de luni până vineri, în trei luni faci și tu tot ce face el, ce dracu'.

Rick l-a privit sceptic, iar Cliff a bătut puțin în retragere.

— Bine, poate nu chiar *tot*. Dar aproape.

Lupta dintre Cliff și Bruce a avut loc când Cliff era la filmări pentru *Green Hornet*, ca dublură a lui Rick. Ca de obicei, Bruce se lăuda cu dibăcia lui, înconjurat de atențiile echipei. Apoi cineva i-a adresat acea întrebare care i se punea mereu lui Bruce: dacă s-ar bate cu Ali, cine ar câștiga? Bruce primea mereu această întrebare. Și, în funcție de moment și de dispoziție, răspundea mereu altfel. Mai târziu, pe când filmau *Intrarea dragonului*, când John Saxon i-a pus întrebarea, se spune că Bruce ar fi răspuns:

— Are pumnii mai mari decât capul meu.

Dar Bruce admira înzestrările lui Ali și ținea să-i studieze meciurile filmate pe 16 mm. Și, în timp ce analiza acele filme, avusese o revelație: *Ali rămânea descoperit pe stânga.*

Într-un ring de box, era convins că Ali l-ar fi făcut arșice.

Dar Bruce credea cu sinceritate că nu exista om pe care să *nu-l poată* învinge în luptă. Șmecheria era să-l înfrunte pe Ali fără mănuși de box, iar Bruce să aibă voie să lovească și cu picioarele.

Așa că în acea zi, la filmările pentru *Green Hornet*, Bruce dăduse următorul răspuns:

— Dacă ne lași într-o cameră și nu există nici o regulă? Îl bat de-i sună apa în cap.

La care Cliff – cascadorul angajat cu ziua – a râs.

— Ce-i atât de amuzant? l-a întrebat Bruce.

În primele clipe, Cliff a încercat să evite confruntarea.

— Măi, omule, eu am venit aici ca să fac o treabă.

Dar Bruce nu s-a mulțumit cu atât.

— Dar râdeai de ce am spus, deși n-am spus nimic amuzant.

— Ba da, ai cam spus, a rânjit superior Cliff.

Enervat, Bruce l-a întrebat pe cascador:

— Ce ți s-a părut amuzant?

„Ei, până aici“, s-a gândit Cliff.

— Mi s-a *părut* c-ar trebui să-ți fie rușine să-ți închipui c-ai putea fi mai mult decât o pată pe turul nădragilor lui Muhammad Ali.

Toate privirile s-au îndreptat către Bruce.

Dar Cliff, care știa că din acel moment putea să-și ia adio de la job, și-a zis că putea măcar să-și facă damblaua, așa că a continuat:

— O piticanie ca tine o să-l bată pe campionul mondial la categoria grea de o să-i sune apa-n cap? Un amărât de *actor* o să-l bată pe Ali de o să-i sune apa-n cap? Dă-l în mă-sa pe Ali – și Jerry Quarry ar bate la tine ca la fasole! Te întreb o chestie, Kato: ai primit *vreodată* vreun pumn zdravăn?

Furios, Bruce i-a dat replica:

— Nu, *cascadorule*. Pentru că nimeni nu mă poate nimeri!

— Știam eu că asta o să spui, a comentat Cliff.

Cliff s-a uitat la membrii echipei, care făcuseră ochii mari și urmăreau scena.

— Nu-mi vine să cred că înghițiți toate căcaturile pe care vi le toarnă piticania asta.

Apoi se întoarce din nou spre Bruce:

— Trezește-te, omule. Ești un *actor nenorocit*! Dacă te-alegi cu un ochi vânăt, gata lupta. Dacă-ți sare vreun dinte, gata lupta. Jerry Quarry se bate cinci runde cu Muhammad Ali, ce naiba, cu falca ruptă! Știi de ce? Pen’ că el are ceva de care tu nici n-ai auzit – *suflet*!

În costumul lui de șofer, Bruce și-a luat o expresie nonșalantă, a lăsat privirea în pământ, a clătinat din cap, apoi l-a privit pe cascador și i-a răspuns zâmbind:

— Ai o gură mare, *cascadorule.* Și tare mi-ar plăcea să ți-o închid, mai ales de față cu

toți prietenii mei. Dar, vezi tu, mâinile mele sunt înregistrate ca arme mortale. Asta înseamnă că, dacă ne luptăm și te omor accidental, ajung la pușcărie.

Replica lui Cliff a fost:

— Oricine omoară pe cineva accidental în luptă ajunge la pușcărie. Se cheamă omor prin imprudență. Și cred că bășina asta cu „arma mortală“ e doar o scuză pentru ca *dansatorii* ăștia ca tine să nu se bată niciodată pe bune.

Bun, asta chiar fusese o provocare, rostită în fața câtorva dintre colegii lui Bruce. Așa că Bruce i-a propus lui Cliff „o competiție amicală“. Cine cade de două ori în trei runde. Nimeni nu încearcă să rănească pe nimeni. Contează cine cade-n cur.

— S-a făcut, Kato, a răspuns Cliff.

Sub privirile captivate ale membrilor echipei, cei doi bărbați s-au pregătit de confruntare. Ceea ce Bruce nu știa era că lui Cliff îi plăceau la nebunie meciurile cu trei runde. Chiar dacă de obicei se țineau în parcările barurilor, la ora unu noaptea. De fiecare dată când Cliff participa la astfel de întreceri, mai ales cu cineva oarecum antrenat în lupte, folosea un șiretlic atât de evident, că se și mira cum de funcționează de fiecare dată.

Un șiretlic simplu.

Oferă adversarului prima căzătură.

Ripostează foarte slab și se pregătește să încaseze tot ce-i rezervă celălalt. Ripostează atât de slab încât adversarul, mai ales dacă e un luptător versat, presupune că are-n față doar un stâlp de cafenea care s-a întins mai mult decât îi e plapuma.

Cliff mai știe și că, în astfel de concursuri, adversarul va folosi orice mișcare sau combinație de mișcări stăpânește cel mai bine. Așa că, după prima cădere, adversarul i-a arătat deja lui Cliff *cea mai tare mișcare* a lui.

Și, cum Cliff pare ageamiu, iar tipul e sigur că o să-l pună cu botul pe labe, în nouăsprezece cazuri din douăzeci, adversarul va folosi din nou prima mișcare. Dar, cum Cliff o cunoaște deja, o așteaptă, contraatacă și-l pune-n cur pe cretin.

Din punctul lui de vedere, Bruce n-avea nici cea mai vagă intenție de a-l răni pe țărănoiul alb tare-n gură. Voia doar să-i închidă gura și să-l facă puțin de râs în fața echipei. În primul rând, Bruce ar fi avut probleme mari dacă i-ar fi făcut vreun rău. Cascadorii se plângeau deja că Bruce îi lovește și-i spuneau coordonatorului, Randy Lloyd, că nu vor să mai lucreze cu el. În plus, în timp ce se dădea mare la filmări, Bruce dislocase accidental maxilarul unui scenograf cu o lovitură de picior greșit estimată. Dacă Bruce mai rupea un maxilar la filmări, avea să fie vai de curul lui.

Așa că Micul Dragon și-a zis că cea mai bună strategie era o mișcare care să dea bine, dar care să nu-l rănească pe individ. Doar să-l dezechilibreze. Dar în același timp să-i demonstreze cretinului cu cine are de-a face.

O lovitură circulară de picior în ureche i-ar zbura capul fraierului și poate că niciodată n-ar mai fi în stare să socotească. O lovitură de picior directă, în forță, l-ar azvârli direct peste mașina din spatele lui, și Dumnezeu știe ce și-ar putea rupe. Dar, la fel ca Rudolf Nureev, Bruce Lee avea înzestrarea foarte rară printre oameni de a zbura. Nureev și Lee păreau să plutească prin aer, să-și facă treaba, apoi să aterizeze ușor pe pământ când aveau *ei* chef.

Așa că Bruce a ajuns la concluzia că un salt cu plutire prin aer, foarte înalt, dar fără

prea mult elan, era mișcarea cea mai sigură. Să se înalțe în aer, să arate tare de tot, apoi să-și oprească zborul înfigând piciorul în pieptul cretinului, aruncându-l pe spate, ca să cadă în cur și să-și învețe lecția, dobitocul.

Zis și făcut. L-a pus în fund pe Cliff, în aplauzele echipei. De pe podea, cascadorul blond a ridicat ochii, cu un zâmbet de prostănac pe față, și a zis:

— Frumos salt, Țopăilă. Apoi, adunându-se de pe jos, a adăugat: Mai fă-l o dată.

„Bun, îl ard pe fraier cu piciorul în piept, și-a zis Bruce. Numai să fiu atent să nu-și rupă dracului noada când cade."

Așa că, mai puțin înalt, dar cu mai mult elan, a făcut un al doilea salt spre cascador, care și-a răsucit corpul în ultima clipă. Iar maestrul artelor marțiale i-a căzut, practic, în brațe. Moment în care, prinzându-l de picior și de curea, Cliff l-a azvârlit pe luptător cu putere, ca pe o pisică, într-o mașină parcată pe platou.

Bruce a auzit cum îi trosnește partea de jos a șirei spinării când s-a izbit de automobil, iar omoplatul lui a întâlnit clanța ușii pasagerului. S-a lovit foarte rău. Prăbușit pe ciment, Bruce l-a văzut pe cascadorul mocofan zâmbindu-i de sus.

Bruce nu avusese în nici un caz de gând să-l rănească pe Cliff. Ci doar să-l pună la punct. Pe când Cliff *a vrut* să-l rănească pe Bruce. Dacă izbindu-l de acea mașină i-ar fi futut definitiv lui Bruce spatele și gâtul, Cliff nici n-ar fi clipit.

Adunându-se de pe jos, Bruce l-a văzut pe Cliff luând poziția de luptă pentru a treia rundă. Și și-a dat seama că era o poziție militară de luptă corp la corp.

Bruce era furios la culme pe cretin pentru că-l rănise. Numai că, pentru prima oară, și-a dat seama cine era cu adevărat adversarul său. Nu era doar un țărănoi de cowboy cascador. Cliff știa ce face, iar Bruce știa că știe. Cliff, a realizat Bruce, îl fraierise ca să nu-l ia în serios și să facă de două ori aceeași mișcare. Bruce l-ar fi putut ataca pe Cliff în paisprezece feluri diferite, pe care cascadorul n-ar fi reușit în veci să le blocheze. Dar, prefăcându-se că e un mototol neantrenat, Cliff îl făcuse pe Bruce să se lenevească și să cadă direct în plasa cascadorului. Dacă riposta lui Cliff n-ar fi fost atât de brutală, Bruce aproape că ar fi admirat-o.

Imediat, Bruce a mai înțeles și că, deși Cliff nu era nici pe departe la fel de competent ca adversarii pe care-i înfrunta în turneele lui de arte marțiale, *era* ceea ce ei *nu erau.*

Era un *ucigaș.*

Cliff *omorâse* oameni cu mâinile goale, ceea ce nu i-a scăpat lui Bruce.

Cliff, era limpede, nu *se lupta* cu Bruce Lee.

Cliff *se lupta* cu instinctul de a-l *ucide* pe Bruce Lee.

Practicantul de arte marțiale se întrebase adesea cum avea să reacționeze dacă într-o bună zi avea să se afle într-o încleștare pe viață și pe moarte cu un luptător versat. Ei bine, se pare că venise *ziua aceea.*

Din fericire, cea de-a treia rundă a fost întreruptă de soția coordonatorului cascadorilor când abia începuse. Iar Cliff a fost concediat pe loc, așa cum se așteptase. Problema cu toate astea a fost că, de această dată, Cliff fusese chemat la filmările pentru *Green Hornet* nu ca *ringer* pentru o zi, care să-i articuleze lui Kato o bătaie la fund în public. Ci doar ca să-l dubleze pe Rick în scenele lui ca *guest star.* Coordonatorul

cascadorilor, Randy Lloyd, nici nu fusese de acord inițial să-l angajeze pe Cliff – pentru că-l considera vinovat că-și omorâse soția. Iar Randy lucra cu soția *lui*, Janet, care era absolut convinsă de vinovăția lui Cliff. Și, la drept vorbind, ar fi preferat amândoi să angajeze pe cineva despre care să nu creadă că-și omorâse soția. Oamenii puteau ierta multe păcate, mai ales în anii șaizeci. Dar nu și dacă erai un cascador care-și omorâse soția *și* încercase să-i rupă spinarea eroului principal al unui serial în fața echipei. Practic vorbind, după Incidentul cu Bruce Lee, Cliff n-a mai fost cascadorul lui Rick, devenind omul său bun la toate.

Rick se supărase atât de rău din cauza Incidentului cu Bruce Lee, încât Cliff a crezut că o să-l dea și el afară. Dar cine l-ar mai fi dus pe Rick cu mașina la treburi? Sigur că ar fi găsit el pe *cineva* pentru asta. Dar, până la urmă, era pur și simplu mai ușor să-l ierte pe Rick. Rick îi plătea lui Cliff un salariu modic ca să-l ducă peste tot cu mașina, să rezolve diverse treburi și să fie la dispoziția lui. Un salariu care ar fi *trebuit* să fie completat de veniturile din cascadorie. Numai că, după Incidentul cu Bruce Lee, puținele joburi de cascador pe care le primea de când era bârfit prin târg că e un ucigaș secaseră și mai mult. Comunitatea cascadorilor de la Hollywood n-avea nevoie de motive *în plus* ca să nu-l angajeze pe Cliff, dar iată că mai primise unul, și încă de la Cliff însuși. Așa că mica anecdotă pe care Rick o spusese de dimineață, despre asistentul de regie nesimțit de la *Bătălie pe Marea Coralilor*, era chiar nimerită.

Și totuși Cliff știa că unul dintre cele mai interesante lucruri la Hollywood era cât de mic și de prăpădit era, până la urmă. Într-o bună zi, pe stradă, într-o parcare, într-un restaurant sau la un semafor, avea să-i iasă iar în cale piticul ăla nesimțit de Bruce Lee. Și atunci n-avea să-i mai despartă nimeni, în afară de poliție!

După ce termină de instalat antena lui Rick, cum nu are nimic mai bun de făcut până pe la șapte și jumătate, când trebuie să-l ia pe șeful lui de la filmări, Cliff străbate Sunset Boulevard în Cadillacul lui Rick, în drum spre cinema.

În timp ce așteaptă la un semafor și-și închipuie cum o să-i zboare capul lui Bruce Lee, Cliff aruncă o privire în dreapta spre Aquarius Theater, unde tronează o pictură murală imensă, colorată, cu spectacolul de mare succes *Hair.* Și recunoaște două dintre hipioatele pe care le văzuse de dimineață, inclusiv pe bruneta înaltă și apetisantă cu borcanul cu murături, care-l privise în ochi și făcuse semnul păcii. Amândouă fetele stau în fața teatrului cu degetele mari întinse, încercând să facă autostopul. Bruneta e îmbrăcată la fel ca dimineață – blugi Levi’s tăiați, maieu croșetat, desculță și acoperită cu un strat de jeg.

Hipioata brunetă cu murăturile îl observă pe Cliff pe partea cealaltă a străzii, în altă mașină decât cea de dimineață, mergând în direcția opusă.

Zâmbește, îi face cu mâna, îl arată cu degetul, apoi cârâie la el:

— Hei, tu!

El îi zâmbește și-i face și el cu mâna.

Fata îi strigă tare, să acopere traficul:

— Ce-a pățit Volkswagenul tău?

Îi strigă și el ca să acopere traficul:

— Asta-i mașina șefului meu!

Ea îi arată degetul mare.

— Ne duci și pe noi? Indică direcția cu degetul.

Cliff arată cu degetul în direcția opusă.

— Eu merg în altă parte.

Ea clatină din cap cu tristețe și strigă:

— Mare greșeală!

— Probabil! îi strigă el în replică.

— O să te gândești la mine toată ziua! îl previne ea.

— Probabil! îi strigă el.

Semaforul de pe Sunset Boulevard se face verde, iar traficul se pune din nou în mișcare.

El o salută scurt, iar ea îi face cu mâna în semn de la revedere, cu o mutră de fetiță tristă, în timp ce Cadillacul galben crem se îndepărtează.

Când ajunge la intersecția Sunset cu La Brea, Cliff face stânga și o ia pe La Brea Boulevard. Sam Riddle, DJ-ul emisiunii de prânz de la radio KHJ, citește textul unei reclame la untul de bronzat Tanya. Nu loțiune solară, care te protejează de razele nocive ale soarelui, ci unt de bronzat, care accelerează prăjeala. Cliff trece pe lângă Pink's Hot Dogs, pe La Brea colț cu Melrose. Afară, în jurul tarabei cu hot-dog se înghesuie atâta lume de zici că dau gagici la liber, nu că vând hotdogi cu chili la suprapreț. Cliff încadrează Cadillacul pe dreapta și cotește pe Beverly Boulevard. Merge puțin pe Beverly și parchează în fața unui mic cinematograf.

În anii treizeci, în locul cinemaului fusese o sală de vodevil care se numea Slapsy Maxie's. Aici ținuseră Martin și Lewis[31] primele lor spectacole la Los Angeles, în anii cincizeci.

Mai târziu, în 1978, va deveni o cinematecă, sub denumirea de New Beverly Cinema, cu filme clasice. Dar în 1969 se numea Cinema Eros și era unul dintre cinematografele erotice de la Hollywood (ca și Vista, aflat la intersecția dintre Hollywood Boulevard și Sunset Boulevard).

Nu rulau filme pornografice, incluse mai târziu în categoria „XXX". Ci filme sexy, de regulă europene sau scandinave.

Pe marchiza cinematografului Eros se poate citi:

DOUĂ FILME CU CARROLL BAKER
CORPUL MINUNAT AL LUI DEBORAH – R
ȘI
PARANOIA – X[32]

Cliff coboară din Cadillac și cumpără de la casă un bilet la film. Înaintează pe coridorul întunecat și găsește un loc în mijlocul rândului patru. Pe ecranul argintiu al cinematografului Eros, Carroll Baker dansează sexy în tam-tamul tobelor, îmbrăcată într-un costum mulat verde-smarald. Cliff își sprijină picioarele încălțate în mocasini de spătarul scaunului din față. Instalându-se comod pe scaun, se uită la Carroll Baker care-și

leagănă șoldurile mari și verzi dintr-o parte în alta.

„Dumnezeule, își spune el, e mare cât un cal!“ Apoi zâmbește. „Fix cum îmi place mie.“

---

30. Actor american cunoscut pentru rolurile din *Tom Degețelul* și *Poveste din cartierul de vest*.

31. Dean Martin și Jerry Lee Lewis s-au lansat ca duet comic în cluburi și cabarete înainte de a face carieră în cinema și televiziune.

32. Semnificația calificativelor: R – accesul minorilor sub 16 ani permis doar dacă sunt însoțiți de un părinte/tutore; X – accesul minorilor sub 16 ani nu este permis.

Capitolul 14
„Demolatorii“

La casetofonul cu opt piste din Porschele negru al lui Sharon Tate se aude *Loving*, primul album în engleză al lui Françoise Hardy. La difuzoarele stereo ale mașinii sport se aude acum versiunea lui Hardy a melodiei lui Phil Ochs *There but for Fortune*. Lui Sharon îi place foarte mult melodia și, conducând Porschele pe Wilshire Boulevard spre Westwood Village, o cântă și ea.

Arată-mi închisoarea, arată-mi un zdup,
Arată-mi un chip palid de deținut.
Și-ți voi arăta un tânăr cu motive șuvoi,
Acolo soarta ne poate duce oricând și pe noi.

În timp ce cântă, lacrimile îi curg pe obraji. Actrița are câteva drumuri de făcut. A luat niște haine de la curățătorie. Trei rochii mini, al căror tiv se termină mai sus de jumătatea coapselor lui Sharon, și sacoul albastru la două rânduri al lui Roman stau pe umerașe învelite în plastic transparent, agățate într-un cârlig de spătarul scaunului din dreapta. A mai luat și o pereche de sandale cu talpă groasă, stil platformă, de la o mică cizmărie de pe Little Santa Monica Boulevard. Și mai are un ultim drum pe ziua respectivă. Comandase o ediție princeps din *Tess d’Urberville* a lui Thomas Hardy, cadou pentru Roman. Și bătrânelul de treabă care ține librăria o sunase cu o zi în urmă, ca s-o anunțe că venise. Așa că Sharon gonește spre Westwood Village cântând împreună cu Mademoiselle Hardy și bucurându-se de o repriză de plâns lipsită de griji.

După ce parcurge un kilometru și jumătate pe Wilshire, venind dinspre Santa Monica Boulevard, o vede pe tânăra hipioată stând pe marginea drumului cu degetul ridicat. Hipioata rătăcită pare plăcută, iar Sharon e într-o dispoziție plăcută, așa că-și spune: „De ce nu?“

Un an mai târziu, răspunsul la acea întrebare va fi: pentru că autostopista te-ar putea omorî. Dar în februarie 1969 nimeni nu gândește așa, nici măcar cei care au ce să li se fure, cum e Sharon cu Porschele ei negru șmecher.

Oprește lângă bordură, în fața hipioatei cu pistrui și trăsături drăguțe, apasă pe buton ca să deschidă geamul din dreapta și o informează pe autostopistă:

— Merg doar până în Westwood Village.

Tânăra se apleacă, scoțând fundul în afară, ca s-o vadă pe șoferiță pe fereastră. O fi ea un spirit liber, dar nu se urcă în mașina oricui. Dar, când o vede pe frumoasa blondă de la volan, hipioata zâmbește și mai larg și spune:

— Hei, mai fac și mofturi acum?

Sharon îi zâmbește la rândul ei și-i spune să urce.

Cele două tinere flecăresc cu naturalețe în cele treisprezece minute cât durează ca Sharon să ajungă în Westwood Village și să parcheze mașina. Hipioata își spune Cheyenne și face autostopul până la Big Sur, unde se întâlnește cu o gașcă de prieteni. Se duc la un festival de muzică în aer liber unde vor cânta Crosby, Stills și Nash (dar fără Young), ca și James Gang, Buffy Sainte-Marie *și* 1910 Fruitgum Company. Sharon e de părere că sună a super-distracție. Dac-ar fi cu două zile mai târziu, iar Roman va fi plecat la Londra, poate că ar lua în calcul s-o ducă pe Cheyenne cu mașina până la Big Sur și să asiste la concert împreună cu ea și prietenii ei. Poate că n-ar face-o până la urmă, dar ar lua în calcul ideea. Sharon a avut întotdeauna o latură impulsivă. Roman n-o are, acesta fiind unul dintre puținele lucruri care o fac mai cool decât soțul ei, regizor de filme în vogă. În cele treisprezece minute petrecute împreună, discută despre Big Sur și Crosby, Stills și Nash, o ascultă pe Françoise Hardy și mănâncă semințe de floarea-soarelui din săculețul de piele al lui Cheyenne.

— Păi atunci pa-pa, distracție plăcută la Big Sur, acestea sunt ultimele cuvinte ale lui Sharon către Cheyenne când se îmbrățișează de rămas-bun în parcarea cu plată din spatele cinematografului Westwood Village, pe al cărui perete tronează un afiș mare, de aproape doi metri, al filmului *Joanna*, în regia lui Michael Sarne, prieten cu Roman.

Apoi, Sharon o ia spre vest, ca să-și facă treburile în Westwood Village, în timp ce hipioata își continuă aventura californiană spre nord.

În timp ce trece cu cizmele ei de lac alb, cu toc jos, pe lângă tutungerii, cafenele, pizzerii și automate unde se distribuie *Los Angeles Free Press*, Sharon își scoate din poșetă ochelarii mari de soare, cu lentile negre, ca de libelulă, ca să-și ferească ochii de strălucirea orbitoare a soarelui californian. Îndreptându-se spre destinația ei, observă că noul ei film, *Demolatorii*, o comedie de aventuri cu agentul secret Matt Helm, rulează la cinematograful Bruin, chiar în fața ei. Pe marchiza mare se poate citi:

DEAN MARTIN E MATT HELM
ÎN
DEMOLATORII
E. SOMMER S. TATE N. KWAN T. LOUISE

Traversând zâmbitoare strada, se oprește în fața desenului cu ea de pe afișul filmului. Se uită la numele de pe afiș și-l găsește pe al ei. Întinde mâna și-l urmărește cu degetul. Se bucură că și-a văzut numele, admiră felul cum și-o imaginase artistul, legănându-se pe o bilă pentru demolare lângă desenul cu Dean Martin, și apreciază că filmul rulează într-una dintre cele mai bune săli din Westwood, după care o ia agale pe lângă cinema spre librărie, aflată la distanță de încă patru magazine. În librăria Arthur’s cu cărți rare, la radioul de la

casa de marcat se aude *Stormy* a trupei Classics IV. Imediat ce Sharon intră pe ușă și-l aude pe solistul Dennis Yost, corpul ei se destinde. După părerea lui Sharon, Dennis Yost de la Classics IV are cea mai plăcută voce din rock 'n' roll-ul contemporan, împreună cu Art Garfunkel. Iar David Clayton-Thomas de la Blood, Sweat and Tears are cea mai sexy voce.

— Domnișoară, te pot ajuta cu ceva? întreabă Arthur.

Ea îl salută pe bătrânul de la casă, scoțându-și ochelarii.

— Da, bună ziua, m-ați sunat să ridic o ediție princeps.

— Ce carte? întreabă el.

— *Tess d'Urberville* de Thomas Hardy. Am comandat-o acum două-trei săptămâni. Apoi clarifică: Pe numele „Polanski".

— Mamă doamne, spune Arthur, asta da carte, fetițo.

Sharon se luminează.

— Știu, nu-i așa că e minunată? I-o iau cadou soțului meu.

— Ei, soțul dumitale are noroc cu caru', spune Arthur. În primul rând, aș vrea eu să mai citesc *Tess d'Urberville* pentru prima oară. Și, în al doilea rând, aș vrea eu să mai am vârsta să fiu însurat cu o fată drăguță ca dumneata.

Sharon zâmbește din nou și se întinde peste tejghea ca să atingă mâna pătată a bătrânului. Îi zâmbește și el.

Sharon iese din librăria lui Arthur și se întoarce la mașină, cu Classics IV răsunându-i în continuare în minte. Picioarele ei lungi de iepșoară îi poartă fusta mini albă pe trotuarul de pe Westwood Boulevard, apropiindu-se de cinematograful unde rulează filmul ei. Sharon dă să treacă de cinema și să traverseze, dar nu reușește să prindă verde la semaforul din colț, așa că cizmele ei albe de lac cu tălpi negre sunt nevoite să bată pasul pe loc. Cum stă cu spatele la cinema, cu ediția princeps rară în mână, privind la semaforul roșu, ceva o agață pe Sharon din spate. Ceva care n-o lasă să traverseze nici când în sfârșit se face verde. Aproape ca un păstrăv prins într-o undiță invizibilă, se întoarce, intră în curtea cinematografului Bruin și cercetează fotografiile publicitare de la intrare. Una e cu Dean și Elke Sommer. Imediat lângă e o imagine cu ea și Dean care privesc peste un zid, spionând ceva ciudat. În fotografie, Sharon e îmbrăcată cu ținuta drăguță, albastru deschis, și șepcuța adorabilă cu pompon pe care le poartă în ultimele patruzeci și cinci de minute ale filmului. Următoarea poză e tot cu ea și cu Dean. E prima ei scenă din film. În imagine, e întinsă pe spate în mijlocul holului unui hotel din Danemarca, după ce trăsese o căzătură amuzantă, iar Dean se apleacă s-o ajute. Mamă, ce bine-și amintește acea zi! Ce emoții avea! Nu i se ceruse niciodată să fie amuzantă pentru vreun rol, cu atât mai puțin să joace slapstick! Era o premieră. Tocmai ăsta era personajul ei, o neîndemânatică și jumătate. De aceea și acceptase rolul. Dar asta n-a scutit-o de emoții prima oară când a trebuit să cadă-n cur pentru efectul comic. În plus, a trebuit s-o facă în fața lui Dean Martin, care-și petrecuse douăzeci de ani din viață uitându-se la Jerry Lewis cum cade-n cur. Deci Dean avea să observe dacă dădea cu mucii-n fasole. Ei bine, atât Dean, cât și Phil, regizorul, o lăudaseră pentru căzătură. Și ei ar trebui să se priceapă, nu? Cu toate

astea, amândoi erau gentlemeni adevărați, așa că nu i-ar fi spus nici dacă ar fi ratat căzătura. Sharon nu are emoții pentru *întreaga* interpretare comică. E convinsă că, până la urmă, o nimerise cu slapstickul. Doar că nu e sigură de acea primă tumbă. Chiar e amuzantă sau e „păpușica sexy“ străduindu-se să pară amuzantă? Cum să-ți dai seama, dacă ești o bombă sexy?

„Publicul, toanto, își spune ea. Publicul râde sau nu râde la un gag.“

La casa de bilete scrie că filmul începe la 15:30. Sharon se uită la ceasul fin, de aur, de la încheietura ei subțire, care arată 15:55. Ei, e foarte bine, cam în acel moment apare ea în film. „Hai, pe bune acuma? se gândește Sharon. Chiar am timp să văd *Demolatorii* în mijlocul după-amiezii și mă mai și pregătesc pentru porcăria aia de *Playboy After Dark* de diseară? Păi stai un pic, Sharon, parcă acum patruzeci de minute te umflai în pene cât ești tu de spontană față de Roman. Dacă n-ar fi Roman, ai fi acum în drum spre Big Sur cu Cheyenne, dansând desculță în noroi pe muzica lui Crosby, Stills și Nash. Și acum stai pe trotuar de douăspe minute și te tot perpelești dacă intri sau nu la propriul tău film? Ești o ipocrită nenorocită, Sharon“, își spune ea.

— Un bilet, vă rog, îi cere ea fetei drăguțe, cu păr inelat și trăsături mobile, care stă în spatele geamului la casa de bilete.

— Șaptezeci și cinci de cenți, îi răspunde femeia prin deschizătura metalică din mijlocul cutiei de sticlă.

Sharon începe să se scotocească în poșetă după trei monede de douăzeci și cinci, apoi îi vine o idee și renunță.

— Hmm… dar dacă… ăăă… joc în film?

Fruntea vânzătoarei de bilete cu păr inelat se încrețește gânditoare.

— Cum adică? întreabă ea.

— Adică joc în film, explică ea. Sunt Sharon Tate. Numele meu e pe marchiza voastră – eu sunt „S. Tate“.

Vânzătoarea de bilete cu păr inelat ridică ochii.

— Joci tu în ăsta? întreabă ea sceptică.

Sharon zâmbește și încuviințează din cap.

— Da, apoi adaugă: O joc pe domnișoara Carlson, împiedicata.

Se duce la fotografiile expuse în hol și o arată pe cea cu ea și Dean privind peste zid.

— Eu sunt aici.

Vânzătoarea de bilete se uită cu ochii îngustați prin geamul casei de bilete la fotografia publicitară din hol, apoi iar la blonda zâmbitoare.

— Tu ești acolo?

Sharon face semn din cap că da.

— Îhî.

— Dar asta-i fata din *Valea păpușilor*, remarcă tânăra cu păr inelat.

Sharon zâmbește iar, ridică din umeri și spune:

— Păi, eu sunt fata din *Valea păpușilor.*

Fata cu păr inelat de la casa de bilete începe s-o creadă, dar mai are o ultimă observație. Arată spre fotografia publicitară și spune:

— Dar acolo ești roșcată.

— Mi-au vopsit părul, îi spune Sharon.

— De ce? întreabă fata cu păr inelat de la casa de bilete.

— Regizorul voia ca personajul să aibă părul roșu, răspunde ea.

— Uau! exclamă fata cu păr inelat de la casa de bilete. Ești și mai drăguță în viața reală.

Acuma, între noi fie vorba, dacă mergeți vreodată pe stradă, recunoașteți vreo actriță și vi se pare că e mai drăguță decât la cinema sau la televizor, abțineți-vă să i-o și spuneți. Se va simți nesigură. Dar Sharon știe cât e de drăguță, așa că, deși nu-i pică tocmai bine, nici n-o deranjează prea rău, la urma urmei.

— Ei, sunt proaspăt coafată, se justifică ea în fața fetei de la casa de bilete.

Vânzătoarea strigă spre ușa deschisă a ghișeului la managerul Rubin, care stă în holul cinematografului Bruin:

— Hei, Rubin, vino încoace!

Rubin iese în curtea cinematografului, iar vânzătoarea de bilete cu păr inelat o arată cu degetul pe Sharon și spune:

— Ea e fata din *Valea păpușilor.*

Rubin se oprește, se uită la Sharon și o întreabă pe vânzătoare:

— Patty Duke?

Ea clatină din capul cârlionțat și răspunde:

— Nu, cealaltă.

— Fata din *Peyton Place*? întreabă el.

Ea clatină iar din capul cârlionțat.

— Nu, cealaltă.

Sharon intervine cu un indiciu:

— Aia care ajunge să joace în filme deocheate.

Rubin o recunoaște.

— Oh!

— Joacă în filmul nostru, îi spune fata cu păr cârlionțat.

— Oh! exclamă iar Rubin.

— Ea e S. Tate, spune vânzătoarea de bilete cu păr inelat.

— Sharon Tate, o corectează actrița, apoi se autocorectează: De fapt, Sharon Polanski.

Lămurit pe deplin, Rubin intră-n rolul managerului galant care întâmpină o clientă celebră.

— Bine ați venit la Bruin, domnișoară Tate. Mulțumim că ați venit la cinematograful nostru. Vreți să intrați să vedeți filmul?

— Se poate? întreabă ea politicoasă.

— Sigur că da, răspunde el și face un gest de invitație spre ușa deschisă a cinematografului.

Sharon străbate holul și deschide ușa sălii întunecoase. După ce se întinsese la taclale cu vânzătoarea cu păr inelat din cabina de sticlă, spera să nu fi pierdut prima ei scenă și căzătura comică. Intrând în sală, aude cum se învârtesc rolele pe proiectorul din cabina de deasupra ei, ba chiar și tic-tic-ticul slab al peliculei de 35 mm care se derulează prin ușița

aparatului de proiecție. Un sunet care-i place la nebunie.

De mult, în Texas, pe când mergea la film la baza militară unde lucra tatăl ei sau la cinematograful din oraș, Azteca, sau cu prietenele ei la producții ca *Splendoare în iarbă*, sau trimisă cu surioara ei Debra la noul Disney, sau la Starlight Drive-In cu un băiat, să vadă cel mai recent film cu Elvis sau vreunul din seria *Petrecere pe plajă* (unde invariabil avea loc o mică încleștare, ea încercând să se uite la film, iar el s-o pipăie), Sharon nu se gândise niciodată la filme ca la „creații cinematografice“. Sau, la drept vorbind, ca la o „formă de artă“. Filmele nu erau artă, spre deosebire de cartea lui Thomas Hardy pe care o ținea în mână. Erau pur și simplu o distracție. Diverstiment. Dar apropierea de Roman o convinsese că filmul *poate fi* artă. *Copilul lui Rosemary* al lui Roman nu e artă în același fel ca *Tess d'Urberville* a lui Thomas Hardy, dar tot artă este, doar că de alt fel. Sharon citise cartea *Copilul lui Rosemary* și văzuse filmul lui Roman, care e mai *artistic*. Până atunci nu realizase că unii regizori fac filme cu aceeași forță ca marii scriitori. Nu toți regizorii. Nu majoritatea. Nici unul dintre regizorii cu care lucrase ea, în afară de soțul ei. Dar erau câțiva.

Ține minte un incident de la filmările pentru *Copilul lui Rosemary*, care o convinsese de acest lucru. Directorul de imagine, Billy Fraker, pregătise un cadru; era cu personajul lui Ruth Gordon, doamna Castevet. Femeia e acasă la Rosemary și cere voie să folosească telefonul din cealaltă cameră. Rosemary îi spune să telefoneze din dormitor, așa că doamna Castevet se așază pe pat și vorbește la telefon câteva clipe. Cadrul e din perspectiva lui Rosemary, care o întrezărește pe bătrână în dormitorul ei, vorbind la telefon. Așa că Billy Fraker a așezat camera de filmat în hol și a orientat-o astfel încât s-o surprindă pe Ruth prin ușa deschisă. În încadratura lui Fraker, Ruth se vedea foarte clar între cele două părți ale ușii. Când Roman s-a uitat prin obiectiv, nu i-a plăcut, așa că a făcut modificări. La indicațiile lui Roman, doamna Castevet nu mai era încadrată clar. Era mascată de partea stângă a ușii. Când Sharon s-a uitat prin obiectivul camerei (mereu se uita la cadrele lui Roman prin obiectiv), n-a înțeles de ce făcuse Roman schimbarea. Din moment ce în cadru trebuia să fie doamna Castevet și se vedea în mod evident mai prost decât înainte. Se vedea doar pe jumătate.

Nici directorul de imagine n-a înțeles. Dar pentru că Roman era regizorul, Fraker a făcut ce i s-a cerut. În timp ce Roman stătea pe o ladă de mere, bând cafea dintr-un pahar alb de plastic, iar echipa de operatori rearanja camera de filmat, Sharon l-a întrebat de ce modificase cadrul.

Roman a privit-o cu un zâmbet atotcunoscător de spiriduș și i-a răspuns:

— O să vezi.

Apoi s-a ridicat și a șters-o.

„Ce naiba o fi vrut să spună?“ s-a gândit Sharon. Apoi i-a ieșit din cap și au trecut șase luni. Au asistat împreună la prima proiecție-test cu public, care a avut loc la Alex Theatre din Glendale, California. Roman și Sharon stăteau pe unul dintre rândurile din spate, ținându-se de mână. Roman, care obișnuia să se așeze mai aproape de ecran la filmele altora, prefera să stea mai departe la propriile lui filme – pentru că urmărea în primul rând publicul și apoi filmul.

Sala era plină ochi. Urma scena cu doamna Castevet în apartamentul lui Rosemary.

Ruth Gordon o întreabă pe Mia Farrow dacă poate folosi telefonul din camera vecină. Mia spune că da și o îndrumă spre dormitor.

Roman s-a aplecat spre soția lui și i-a șoptit:

— Mai ții minte când m-ai întrebat de ce am schimbat cadrul?

Ea uitase, dar și-a adus aminte.

— Da.

— Fii atentă, a zis el, arătând cu degetul, dar nu spre ecran. Ci spre marea de capete din fața lor, vreo șase sute.

Pe ecran, Mia Farrow, care o joacă pe Rosemary, îi aruncă o privire bătrânei din dormitor și o vedem apoi din perspectiva ei. Deci cadrul cu doamna Castevet, jucată de Ruth Gordon, care stă pe pat și vorbește la telefon, parțial mascată de partea stângă a ușii.

Brusc, sub ochii lui Sharon, toate cele șase sute de capete din fața ei s-au aplecat ușor spre dreapta, ca să vadă pe lângă ușă. Ceea ce i-a smuls lui Sharon un mic icnet. Bineînțeles că n-aveau cum să vadă mai bine mișcând capetele – așa era cadrul și gata. Și nici nu erau conștienți că se apleacă spre dreapta; o făceau instinctiv. Deci Roman manipulase șase sute de oameni, care în curând aveau să devină milioane de oameni din toată lumea, ca să facă ceva ce n-ar fi făcut niciodată dacă s-ar fi gândit. Dar nu se gândeau. Roman gândea în locul lor.

De ce făcuse asta?

Pentru că putea.

Ea s-a uitat la el, care i-a răspuns cu același zâmbet atotcunoscător de spiriduș din *acea* zi de filmare, numai că, de data *asta*, ea a înțeles. Și singurul ei gând a fost: „Uau!“

În unele momente, Sharon își dădea seama că omul de care se îndrăgostise și cu care se căsătorise nu era doar un regizor de film bun. Omul de care se îndrăgostise și cu care se căsătorise era un Mozart al cinematografului. Fusese unul dintre acele momente.

Dar între pelicula de 35 mm proiectată pe ecranul sălii Bruin, în care joacă *ea*, și asemenea nivel de măiestrie cinematografică e o distanță ca de la Pământ la Lună. *Demolatorii* nu e o creație cinematografică, e un film. Și nici măcar unul *bun*. Asta dacă nu cumva îl găsești amuzant pe Dean Martin în rolul lui Matt Helm. Dar, cum e al patrulea film în care Dean Martin îl joacă pe Matt Helm, se pare că multă lume îl găsește amuzant pe Dean Martin în rolul lui Matt Helm. (Dean Martin a avut un contract atât de bun pentru filmele cu Matt Helm, încât a câștigat mai mulți bani din primele trei decât Sean Connery din primele *cinci* filme cu James Bond. Ceea ce l-a scos din sărite pe scoțianul zgârciob de Connery.)

În timp ce înaintează pe culoarul sălii întunecoase, căutând un loc, Sharon observă că pe ecran rulează scena în care Matt Helm sosește în Danemarca.

„O, minunat“, își spune ea, înseamnă că urmează scena de la hotel în care-și face ea marea apariție. Strecurându-se pe un rând gol din lateral, se uită în jur prin sala întunecoasă. Nu sunt mai mult de treizeci și cinci, patruzeci de persoane împrăștiate în cinematograful imens.

În timp ce Sharon se așază pe un scaun din mijlocul rândului, pe ecran, Matt jucat de

Dean face o poantă cu o stewardesă sexy, iar publicul râde.

„Bun, își spune ea, sunt puși pe râs și se distrează la film.“ Sharon scoate din poșetă ochelarii imenși pe care-i poartă la cinematograf, și-i pune și se instalează comod exact în momentul în care Matt Helm, în ținuta lui cu helancă și sacou sport, intră în holul hotelului danez.

Două spioane malefice diferite, Elke Sommer și Tina Louise, îl țin sub supraveghere. În timp ce Helm vorbește cu recepționerul danez, „T. Louise“ îl abordează pe agent cu un accent care ar trebui să fie unguresc, ca să stabilească legătura și un rendez-vous pentru seara aceea.

După plecarea ei, Matt Helm se întoarce spre recepționer, glumind în stilul ironic care l-a consacrat pe Dean Martin:

— Dar ce mai hotel aveți aici!

Moment în care își face apariția Sharon Tate în rolul neîndemânaticei agente secrete sub acoperire „Freya Carlson“…

În timp ce Sharon se afla pe platouri, în Danemarca, așteptând ca regizorul Phil Karlson să strige „motor“, se gândea la momentul când citise pentru prima oară scenariul, cu cinci luni în urmă.

Când i se oferise un rol în noul film cu spioni din seria cu Matt Helm/Dean Martin, presupusese în mod firesc că avea s-o joace pe eroina sexy și stilată din filmele cu spioni. Și dacă i s-ar fi oferit unul dintre rolurile celorlalte actrițe principale – Elke Sommer, Nancy Kwan și Tina Louise – ar fi avut dreptate. Dar personajul ei, Freya Carlson, era colega frumoasă, dar ineptă și împiedicată a lui Matt Helm. Sharon mai jucase în două comedii înainte de *Demolatorii*: farsa erotică *Să nu ne complicăm*, cu Tony Curtis, și *Balul vampirilor*, filmul lui Roman. Dar în nici una dintre acestea nu fusese lăsată să fie amuzantă. În timp ce restul actorilor (Tony Curtis, Roman Polanski, Jack MacGowran) din amândouă filmele alergau bezmetici, căzând și se strâmbau, lui Sharon i se ceruse pur și simplu să pară inexpresivă și atrăgătoare (sau „păpușica sexy“). În *Să nu ne complicăm* exploataseră faptul că arăta incredibil de bine în bikini pentru un oarecare efect comic. Dar, spre deosebire de rolul lui Leigh Taylor-Young din *Te iubesc, Alice B. Toklas*, filmul nu folosea deloc potențialul comic al personajului ei.

Rolul Freya Carlson era însă altfel. Ea trebuia să aducă nota comică a comediei. Să aducă nota comică în fața lui Dean Martin, unul dintre cei mai buni actori de comedie ușoară din branșă. Apoi, personajul ei fiind o împiedicată, o interpretare bazată pe comedie fizică (să cadă în fund, că cadă în bălțoace, să dărâme lucruri), i se cerea, de fapt, să joace rolul lui Jerry Lewis alături de Dean Martin! O ocazie de neratat pentru Sharon.

Dar asta fusese atunci, nu acum.

Acum, pe platourile din Danemarca, în holul unui hotel danez, așteptând ca regizorul să strige „motor“, iar personajul ei să intre-n scenă în fugă și să execute prima căzătură comică din viața ei, Sharon era îngrozită. Nu pentru că s-ar fi putut accidenta, deși inițial se cam temuse să nu dea cu capul de podeaua tare din holul hotelului. Jeff, coordonatorul cascadorilor, îi spusese să stea cu bărbia în piept în timpul căderii, că nu pățește nimic. Îi strecurase o pernă pe sub costum, ca să-i protejeze dosul și șalele. Și Jeff îi făcuse câteva

sugestii de reținut: să stea cu bărbia în piept în timp ce cade, să țină sticla de șampanie sus în cădere, ca să nu se facă țăndări pe podea și s-o împroaște cu cioburi. Apoi, camera e îndreptată fix asupra rochiei ei, deci, dacă picioarele i-o iau razna, odată întinsă la podea, să le apropie. Dar partea cea mai înspăimântătoare era să tragă o ditamai căzătura amuzantă în fața fostului partener al lui Jerry Lewis.

În timp ce Sharon stătea pe margine, așteptând semnalul să intre, cu brațele pline de nimicuri și mintea plină de lucruri de reținut, niciodată nu se identificase mai bine cu un personaj. La fel ca Freya, se simțea depășită de situație (Freya ca agentă secretă, Sharon ca actriță de comedie) și intimidată de partenerul ei mai experimentat (Matt Helm, cel mai grozav agent din lume, după James Bond, și Dean Martin, jumătatea uneia dintre cele mai grozave echipe comice de pe ecran). Apoi, tot ca Freya, era dornică să facă treabă bună, dar și cam temătoare să n-o dea în bară. Cineva îi spusese că, la un moment dat, pentru rolul Freya fusese în cărți Carol Burnett. Era evident de ce făcuseră altă alegere. Dar, dacă aveau să-și regrete sau nu alegerea, asta depindea de felul în care Sharon interpreta acel gag.

Phil Karlson, un gentleman adorabil, regizorul filmului, i-a spus că era momentul care definea personajul ei în ochii publicului. La un moment dat s-a discutat dacă n-ar fi mai bine ca personajul ei să-și facă apariția tot ca o bucățică sexy unduioasă, ca celelalte eroine ale filmului. Și abia după ce publicul avea s-o judece după înfățișarea de starletă a anilor șaizeci urma să se dezvăluie ca împiedicată amuzantă. Numai că, spre încântarea lui Sharon, Phil a respins acea abordare.

— Personajul tău e cel mai bun din tot filmul ăsta idiot, i-a spus el.

Karlson a ajuns chiar să schimbe întregul concept. Personajul ei n-avea să poarte nimic care să poată fi numit sexy până la mijlocul filmului. Părul ei lung și blond a fost vopsit roșcat și prins strâns la ceafă. Spre deosebire de Sommer, Kwan și Louise, care-și fac toate intrarea îmbrăcate extravagant și rafinat, Sharon apare în uniforma de reprezentantă a unei agenții de turism daneze. I-au trântit pe față niște ochelari mari, caraghioși, și în prima jumătate a filmului poartă tot felul de căciulițe ridicole.

— Din punctul meu de vedere, i-a spus regizorul, filmul începe cu adevărat abia când intri tu. Așa că, atunci când intri, trebuie să facă bum.

Sigur că în acel moment se bucurase că regizorul avea încredere în ea, dar sosise momentul „să facă bum“, și spera să-i iasă un bum mare și nu un fleoșc jalnic.

Pe ecranul cinematografului Bruin, Freya Carlson, interpretată de Sharon, dă buzna în cadru, cu o sticlă de șampanie în mână, strigând numele personajului jucat de co-starul ei:

— Domnule Helm! Domnule Helm! Domnule Helm!

Când Dean se întoarce să se uite la ea, ea cade pe spate, peste cutia cu aparatul lui de filmat, aterizând drept în fund.

Tot publicul de matineu de la Bruin se tăvălește de râs văzând căzătura lui Sharon. „Uau! Ce plăcut e“, își spune ea. Ba chiar se răsucește pe scaun ca să se uite la zâmbetele de pe fețele lor. Dac-ar putea, le-ar strânge tuturor mâinile și le-ar mulțumi individual. Se întoarce spre ecran cu un zâmbet imens pe chipul ei încântător. „A fost o idee bună“, își

spune ea. Desface fermoarul cizmelor de lac, se descalță, își sprijină picioarele lungi pe spătarul scaunului din față și se bucură din nou de film.

Capitolul 15
„Edmund ți se potrivește mănușă“

Actorul Rick Dalton, costumat pentru rolul lui Caleb DeCoteau, și regizorul său, Sam Wanamaker, stau pe scaunele lor pliante pe platoul unde se filmează *Lancer*, discutând despre personajul lui Dalton.

— Vreau să te gândești la un șarpe cu clopoței, spune Sam. Cred că șarpele cu clopoței e animalul tău totem.

În mod normal, regizorii serialelor de televiziune sunt atât de prinși cu treburile zilei, că n-au timp să discute despre animale-totem. Dar Sam e genul ăla de regizor serios, în stilul regizorilor de teatru britanici. Și, cum pare atât de entuziast față de Rick, Rick consideră că ar trebui să-i țină isonul.

— Ei, ciudat că ai adus vorba, minte Rick. Chiar căutam un animal-totem pentru Caleb.

— Păi să fie șarpele, spune Sam, apoi arată spre eroul principal din *Lancer*, Jim Stacy, care stă de cealaltă parte a platoului, ținând-o în poală pe Trudi Frazer, micuța actriță care o joacă pe Mirabella Lancer. Și gândește-te la el ca la o mangustă. E un duel. Mai târziu o să filmăm scena aia cu voi doi. Vreau ca ochii să spună totul.

„Ochii să spună totul? Ce pizda mă-sii o însemna asta?“ se gândește Rick.

Așa că Rick repetă cu voce tare, cu un aer meditativ:

— Ochii să spună totul.

— Mai știi că ți-am pomenit mai devreme de Hells Angels? îi amintește Sam.

Rick face semn din cap că da.

— Gândește-te că ești călare pe o motocicletă mare și tare și tipul ăla de colo – Sam arată iar spre Stacy, aflat în cealaltă parte a platoului cu cămașa lui roșie cu volane – vrea să intre în banda ta. Și trebuie să-l pui la încercare fix la fel cum ar face un șef din Hells Angels cu oamenii lui.

— Am înțeles. Deci caii sunt oarecum ca niște motociclete? întreabă Rick.

— Exact, confirmă Sam. Sunt motocicletele epocii respective.

— Bun, spune Rick, încuviințând din cap.

— Și banda ta e ca o bandă de motocicliști, îi explică Sam.

O nouă încuviințare din cap:

— Bun.

— Şi au pus stăpânire pe oraşul ăsta fix cum face o bandă de motociclişti care ia un oraş în stăpânire şi-i sperie pe toţi de se cacă pe ei, spune Sam.

Chiar dacă Jim Stacy e în partea cealaltă a platoului şi nu-i poate auzi, Rick se apleacă mai mult spre Sam şi-l întreabă pe un ton confidenţial:

— Deci Stacy chiar voia mustaţa?

Sam îi răspunde râzând:

— Pe cuvânt îţi spun, n-ai idee câte certuri am avut din cauză de mustaţa aia nenorocită. Aşa de tare îşi dorea ca Johnny Madrid să poarte mustaţă. Pentru el, în asta stătea personajul. Vezi tu, Stacy are ceva nervos în el, ca şi Madrid. Dar nu nervos în stil contemplativ, ca la Actors Studio[33]. Nervos la modul că într-o bună zi ar putea să-nfunde puşcăria, spune Sam provocator. Şi da, sigur că vrea să facă serialul. Dar nu vrea să fie ca Doug McClure sau Michael Landon. Deci mustaţa îl făcea să arate altfel. Până când CBS s-a şters la cur cu mustaţa lui.

Rick nu suportă porcăria aia de omidă păroasă lipită pe faţă. Dar, ce-i drept, aflând că Stacy şi-o doreşte atât de mult, începe să se mai înmoaie.

— Apropo de mustăţi false, continuă Sam, ultima oară am purtat mustaţă falsă când jucam *Lear* la teatru – cu Olivier. Şi în fiecare seară, după scena furtunii, el venea ud leoarcă de la ploaie şi năduşit tot. Îmi arunca o privire – eu îl jucam pe ducele de Cornwall… Pare brusc lovit de inspiraţie: Rick, băiete, ai jucat vreodată Shakespeare?

Rick râde, apoi îi pică fisa: *Căcat, ăsta nu glumeşte.*

— Eu? întreabă Rick.

— Da, spune Sam.

„Ce căcat, am io faţă de Shakespeare?“

— Nu, răspunde Rick, n-am prea jucat teatru.

— Mă rog, cred că Edmund ţi se potriveşte mănuşă, spune Sam.

— Ed-Edmund? întreabă Rick.

— Fiul bastard, îi aminteşte Sam. Bastardul ranchiunos de-o viaţă.

Despre orice personaj ranchiunos s-ar putea spune că i se potriveşte mănuşă lui Rick.

— Mda, mă văd în aşa ceva, spune Rick cu sinceritate.

— E ranchiunos pentru că regele l-a exclus, explică Sam.

— Bun, spune Rick.

— Ai fi un Edmund mortal, conchide Sam.

„Pe bune?“ se întreabă Rick.

— Păi, mulţumesc, spune Rick, sunt flatat că aşa consideri.

Rick nici măcar nu-l poate citi pe Shakespeare, cu atât mai puţin recita, cu atât mai puţin pricepe ce spune când recită.

— Şi aş fi onorat să fiu eu regizorul tău, declară Sam.

Rick repetă, roşind de-a dreptul:

— Păi, cum spuneam, sunt flatat.

Sam începe să brodeze mai departe:

— Adică am putea face amândoi chestia asta. Cred că a sosit momentul când am

încărunțit suficient ca să fiu Lear.

Rick recunoaște cinstit:

— Mă rog, tre' să mă pun pe citit. Ca să fiu sincer, n-am prea citit Shakespeare.

„Adică deloc", se gândește Rick.

— Asta nu e o problemă, insistă Sam. Putem lucra împreună la chestia asta.

— Tre' să-mi fac accent britanic? întreabă Rick.

— O, Dumnezeule mare, nu! N-aș fi de acord cu așa ceva. Știu că britanicii au monopol asupra Bardului, explică Sam.

„Cine-i Bardul?" se întreabă Rick.

— Dar după părerea mea, declară Sam, engleza americană se apropie mai mult, de fapt, de engleza vorbită pe vremea lui Will.

— Care Will? întreabă Rick. A, căcat, Shakespeare!

— Și nu proza aia înflorită, pompoasă, cabotină din școala lui Maurice Evans.

„Ce să fie înflorită, pompoasă și cabotină? Care Maurice?"

— Cei mai buni actori shakespearieni sunt americani. De fapt, ca să respectăm adevărul, spaniolii sau mexicanii sunt cei mai buni actori shakespearieni – când joacă în engleză. Macbethul lui Ricardo Montalban – fantastic! Dar americanii sunt cel mai aproape de a surprinde poezia străzilor, care-i adevărata esență a lui Shakespeare, dacă e făcut corect – ceea ce e o raritate. Asta dacă nu cumva actorul american încearcă să joace cu accent britanic. Ăla-i cel mai mare dezastru.

— Da, nu suport chestia asta, minte Rick. Deci, cum ziceam, n-am prea jucat Shakespeare. Am primit mai mult roluri în westernuri.

— Păi o să te miri câte westernuri au intrigi shakespeariene, îi spune Sam. Apoi arată iar spre James Stacy, care stă în cealaltă parte a platoului, ținând-o în continuare pe Trudi Frazer în poală, și adaugă: Vezi tu, de fiecare dată când se dă o luptă pentru putere sau pentru cine-i șeful, e curat Shakespeare.

Rick încuviințează din cap și spune:

— Da, înțeleg.

— Și asta-i relația dintre voi doi – Caleb și Johnny –, o luptă pentru putere. Iar când o să facem ultima scenă de azi, scena când ceri recompensă pentru fetiță, putem discuta despre *Hamlet.*

— Deci Caleb e ca Hamlet, asta vrei să zici? întreabă Rick.

— Și ca Edmund.

— Mă rog, mă tem că nu știu care-i diferența.

— Păi, sunt amândoi niște tineri furioși, zbuciumați. De-aia te-am ales pentru rolul ăsta. Dar, dincolo de Hamlet, dincolo de Edmund, e un șarpe cu clopoței.

— Un șarpe cu clopoței?

— Pe motocicletă.

---

33. Organizație profesională a actorilor devenită celebră datorită directorului său, Lee Strasberg, și a tehnicii sale de interpretare numită „Metoda", prin care actorii sunt încurajați să-și folosească propriile emoții pentru a intra în pielea personajelor.

Capitolul 16
James Stacy

Jim Stacy aşteptase mai bine de zece ani să capete rolul principal într-un serial. Iar prima zi de filmare pentru episodul-pilot al noului său serial *Lancer* era ziua mult-visată.

La mijlocul anilor şaizeci, Jim jucase în două episoade-pilot: un sitcom de jumătate de oră, intitulat *În familie*, în care juca un tânăr pediatru, în rolurile secundare apărând Joan Blondell şi Gavin MacLeod înainte de colaborarea cu Mary Tyler Moore. Şi un serial de acţiune de jumătate de oră intitulat *Şeriful*, despre un şerif dintr-un oraş de la malul mării, jucat de starul mexican Gilbert Roland, şi o bandă de surferi zurbagii conduşi de Stacy. Nici unul nu s-a transformat în serial. *Lancer* însă, produs de Twentieth Century Fox pentru CBS, era un pilot costisitor, care avea să prindă cu siguranţă sezonul de toamnă.

Bărbatul care-şi spunea acum James Stacy se născuse în Los Angeles cu numele de Maurice Elias. Fotbalistul dur şi arătos, cu aer de golan, a ajuns actor printr-un concurs de împrejurări des întâlnit printre tinerii din epoca respectivă. Maurice era deja vedetă la liceul lui datorită combinaţiei între înfăţişarea lui atrăgătoare şi succesul pe teren. Cum idolul lui era James Dean (ca al multor tineri din acele vremuri), şi-a creat un personaj damnat în stilul lui Dean şi a luat câteva lecţii de actorie. Şi, la fel ca mulţi dintre tinerii şi tinerele care arătau cel mai bine din liceele lor, Maurice a hotărât să se mute la Hollywood şi să-şi încerce norocul cu actoria. Cum era din Glendale, frumuşelul n-a trebuit să plece prea departe.

Maurice Elias şi-a schimbat numele în James Stacy. Prenumele ca omagiu adus lui James Dean, iar numele, ca omagiu adus unchiului său preferat, Stacy. Îşi ungea părul cu briantină, purta blugi strâmţi şi pierdea vremea pe la Schwab’s, aşteptând să fie descoperit.

Primul lui rol adevărat a fost un personaj recurent, unul dintre prietenii lui Ricky Nelson din *Aventurile lui Ozzie şi Harriet.* Timp de şapte ani s-a tot învârtit pe la bufetul local, ca parte din gaşca lui Ricky, mâncând hamburgeri şi bând milkshake. Şi a făcut figuraţie în filme cu temă militară, alături de alte viitoare vedete de televiziune: *Escadronul Lafayette* cu Tom Laughlin (*Billy Jack*), Clint Eastwood (*Văcarii*), David Janssen (*Richard Diamond*) şi Will Hutchins (*Ageamiul*). Ca şi în *Pacificul de Sud*, tot cu Tom Laughlin, Doug McClure (*Overland Trail*) şi Ron Ely (*Tarzan*).

Primele roluri adevărate ale lui Stacy au fost apariţii episodice în seriale de

televiziune: *Înarmat și gata de drum*, *Perry Mason*, *Cheyenne* și *Hazel*. Primul lui rol la cinema într-un film important a fost alături de Hayley Mills în *O vară magică* de Disney.

Mai târziu, împreună cu William Wellman Jr., fiul regizorului *Escadronului Lafayette*, avea să joace în două filme în genul distracție pe plajă, dar care nu se petrec pe plajă. În *Iarna disco* din 1964, care are loc într-o stațiune de schi din zona lacului Tahoe, Stacy se giugiulește cu pisicuța șaizecistă Beverly Adams (care avea să se mărite mai târziu cu Vidal Sassoon). În plus, Jim cântă o piesă modernă care se numește *Hip Square Dance*, compusă de Boyce și Hart, autorii atâtor hituri Monkees. Iar un an mai târziu avea să-l reîntâlnească pe Wellman Jr., zis „Bill Nebunul“, în *O vară nebună*, care se petrece pe malul lacului Arrowhead. În film își fac apariția episodic Righteous Brothers, cu singura lor piesă rock din repertoriu, *Justine*. Dar adevăratul motiv pentru care oamenii își amintesc de film e una dintre primele apariții ale lui Raquel Welch, care atrage toate privirile în rolul tocilarei ochelariste care-și aruncă ochelarii gen Buddy Holly și se transformă într-o bombă sexy în timp ce-și cântă piesa de rezistență, *I'm Ready to Groove*, acompaniată de Gary Lewis and the Playboys!

În această perioadă, Stacy s-a căsătorit cu una dintre cele mai încântătoare actrițe ale anilor șaizeci, Connie Stevens; căsnicia a durat patru ani. Apoi, după numeroase roluri episodice la sfârșitul anilor șaizeci, Stacy a început proiectul care avea să-i aducă celebritatea în televiziune.

La vremea aceea, unul dintre cele mai populare seriale din programul CBS era *Fum de armă*. La sfârșitul anilor șaizeci însă, starul serialului, James Arness, se străduia să se arate cât mai puțin pe ecran. Chiar dacă Arness avea doar apariții episodice în propriul său serial, era un asemenea reper pentru postul de televiziune încât audiența n-a fost niciodată afectată. Așa că CBS i-a făcut pe plac (Arness nu voia să vireze către cinema, pur și simplu nu voia să muncească). Dar pentru CBS a fost o ocazie să construiască noi episoade având în centru *guest star*-uri interesante. Și, dacă aceste staruri aveau succes în episoadele lor din *Fum de armă*, li se garanta, practic, un serial personal în noua grilă de toamnă a CBS.

Ei bine, episodul cu James Stacy a fost unul dintre cele mai bune din tot serialul. Ceea ce nu-i de ici, de colo, dacă ne gândim că *Fum de armă* a fost la vremea lui unul dintre cele mai bine cotate seriale.

Episodul cu James Stacy din cel de-al treisprezecelea sezon al serialului poartă titlul *Răzbunare*. A fost scris de Calvin Clements, unul dintre cei mai grozavi scenariști de seriale TV western din generația lui, și regizat de Richard C. Sarafian, un regizor de seriale de televiziune talentat, care nu făcuse încă saltul la lungmetraje cult ca *Punct de fugă* sau *Un om în sălbăticie* (cu cămașa lui albă, desfăcută la câțiva nasturi, și claia cârlionțată de evreu, Barry Newman e reușit în rolul lui Kowalski, cel care conduce un Dodge Challenger în *Punct de fugă*, dar James Stacy ar fi fost nu doar mult mai sexy, ci și mult mai cool). *Răzbunare* a fost un episod în două părți, cu o distribuție care-i includea pe Stacy, John Ireland, Paul Fix, Morgan Woodward, Buck Taylor (chiar înainte să primească un rol permanent în serial ca ajutorul de șerif al lui Dillon, Newly O'Brien) și Kim Darby cu un an înainte de *Adevăratul curaj*.

Stacy îl joacă pe Bob Johnson, care, împreună cu fratele lui mai mare, Zack (Morgan Woodward), și cu tatăl adoptiv, Hiller (James Anderson), sunt niște cowboy fără căpătâi care călăresc prin munți. Cum s-au născut în șa, cunosc legea nescrisă a ranch-urilor, care spune că vitele rănite trebuie sacrificate, să nu atragă lupii. Așa că, întâlnind o turmă de vite și descoperind un mic animal rănit, cei trei bărbați își fac datoria și se pregătesc pentru un ospăț gratuit cu friptură. Moment în care apar pe cai Parker (John Ireland), un proprietar de vite de mică anvergură, flancat de fiii săi, de angajații de la ranch și de șeriful lui marionetă (Paul Fix). Vițelul găsit era al lui Parker și se afla pe proprietatea lui Parker. Frații Johnson încearcă să explice situația. Dar Parker îi consideră hoți de vite.

Îl omoară pe Hiller, îl lasă paralizat pe Zack și-l abandonează pe Bob, rănit de moarte, totul cu aprobarea legală a șerifului, care e vândut lui Parker (ecouri din *Incidentul*).

Bob supraviețuiește și reușește să ajungă, împreună cu fratele său, în orașul vecin, Dodge, condus de starul serialului, șeriful Matt Dillon (James Arness). Șeriful Dillon îi informează pe frații Johnson că Parker e proprietarul unui întreg oraș, numit Parkertown, care avusese pretenția să rivalizeze cu Dodge ca municipalitate. Dar, în timp ce Dodge se dezvoltase și devenise o escală pentru diligență, Parkertown rămăsese o hazna de oraș, condus de o familie bogată, un clan Borgia al Vestului Sălbatic. Cu toate că șeriful Dillon crede povestea fraților Johnson și știe prea bine că Parker e perfect capabil de asemenea fapte, realitatea este că *se aflaseră* pe proprietatea lui Parker, iar vițelul *era* al lui Parker. Iar șeriful care supervizase execuția *reprezenta* legea în Parkertown, chiar dacă era o marionetă docilă în mâinile lui Parker. Așa că, deși nedreaptă, execuția fusese legală.

Șeriful Dillon îl sfătuiește pe Bob să stea liniștit până i se vindecă rana și să-l lase pe doctor (Milburn Stone) să-l îngrijească pe fratele său țintuit la pat.

Dar ceea ce nu știe nimeni din Dodge sau Parkertown este că Bob Johnson mânuiește pistolul cu viteza fulgerului. Desigur, Bob are destulă minte cât să-și dea seama că nu se poate duce pur și simplu să-i ucidă pe Parker și pe fiii lui dacă nu vrea să atârne în ștreang pentru asta. Dar mai știe și că-l poate momi pe tâmpitul de Leonard (Buck Taylor), fiul lui Parker, să se dueleze cu pistoalele, ca să-l omoare legal. Așa că Bob începe să-i vorbească de rău pe Parkeri de față cu toată lumea din Dodge, ca să-l atragă pe Leonard în oraș. Iar planul lui Bob dă roade. Jucând un joc psihologic cu fiul idiot al lui Parker, îl face pe Leonard să scoată arma la el în centrul orașului, la un bal, de față cu absolut toți locuitorii din Dodge City.

Și-l omoară legal în duel.

Sigur că Parker și oamenii lui năvălesc în oraș înarmați până-n dinți, cerând să li se facă dreptate. Dar șeriful Dillon îl informează pe baronul vitelor setos de sânge că nu poate umbla cu două măsuri diferite. Dacă nu putuse interveni legal prima oară, când fusese ucis vițelul, nu putea interveni nici în cazul acestui omor, pentru că tot orașul fusese martor că Bob se aflase în legitimă apărare.

Însă Matt Dillon știe prea bine că Bob pusese la cale toată acea tărășenie afurisită. Și nu-i convine ca orice haimana călare să vină în Dodge City și să-i transforme strada principală într-un câmp de luptă pentru propria-i vendetă. Așa că îi spune lui Bob că, imediat ce frate-su va fi în stare să călătorească, s-o șteargă dracului din Dodge. Din păcate, fratele lui Bob, Zack, nu va pleca niciodată din Dodge. Parker trimite noaptea un

ucigaș care să-i facă felul fratelui țintuit la pat.

Toată lumea știe că a fost mâna lui Parker, dar de dovedit e mai greu.

Așa că *Răzbunare, Prima parte* se încheie cu James Stacy intrând călare (de unul singur) în haznaua de oraș cunoscut sub numele de Parkertown ca să-l înfrunte pe Parker, jucat de John Ireland, cu toată ceata lui.

Uau! Ce final cu suspans!

Răzbunare, Partea a doua, tot cu un scenariu de Clements și în regia lui Sarafian, continuă exact de unde se termină prima parte. Și urmează una dintre cele mai palpitante pistolade filmate pentru serialele western din anii șaizeci. Prima scenă din *Răzbunare, Partea a doua* nu pare un episod din *Fum de armă*, ci mai degrabă punctul culminant dintr-un excelent western pe tema răzbunării din anii șaptezeci.

Ce se întâmplă? Voi ce credeți? Bob îi omoară pe toți nemernicii din acel oraș.

Ura! Dă-i în mă-sa de ticăloși!

Și nu trebuie să aștepți momentul, pur și simplu se întâmplă – *bum* – din prima. Dar, după prima scenă a *Părții a doua*, oricine cunoaște structura serialului *Fum de armă* știe că episodul se dezumflă. Pentru că din acel moment știm că Matt Dillon va trebui să-l omoare pe Bob Johnson și ne facem de lucru în așteptarea momentului. Și se întâmplă chiar înainte de final. *Nu ratați scenele de săptămâna viitoare, dintr-un nou episod palpitant din* Fum de armă!

Toți junii primi în devenire din oraș râvneau la rolul lui Bob Johnson. Rick Dalton și-ar fi sacrificat măselele din spate ca să-l primească. Dar, în săptămâna când Jim Stacy a filmat *Răzbunare*, Rick o freca aiurea printr-o grădină botanică, purtând pe cap o cască de safari, alături de un Ron Ely aproape dezbrăcat în rolul lui Tarzan. Iar după ce vezi episodul, ți-e greu să-ți mai imaginezi pe altcineva în rol în afară de Jim Stacy.

Episodul mai are o intrigă în jurul idilei care se înfiripă între Bob și o tânără ingenuă din Dodge City, jucată de Kim Darby. În serial, Darby joacă rolul unei fete bune care se înamorează de Johnson, o pușlama cu probleme. Iar, în timpul filmărilor, fata bună care era Kim Darby s-a îndrăgostit de pușlamaua cu probleme care era Jim Stacy. Cei doi s-au căsătorit după filmări și au divorțat un an mai târziu.

Grangurii de la CBS intuiseră că Stacy era o valoare când îl distribuiseră în poziția atât de râvnită de *guest star* în *Fum de armă*. Rezultatele aduseseră confirmarea.

Trecem acum la Jim Stacy, costumat pentru rolul lui Johnny Lancer, cu cămașa lui cu volane într-o nuanță de roșu sangria și o scurtă de piele maronie, așezat pe un scaun de lemn în fața hotelului Lancaster, pe platourile folosite de Twentieth Century Fox pentru westernuri, în prima sa zi de filmare pentru episodul-pilot al noului său serial. Stă cu picioarele întinse în față, în blugii cu ținte, și soarbe dintr-o sticluță de 7 Up.

În acel moment îi dă târcoale o vagă iritare. Motivul e mustața lui Rick Dalton. Inițial, când aflase că Rick Dalton – Jake Cahill în persoană – avea să-l joace pe eroul negativ Caleb DeCoteau în episodul-pilot al serialului, fusese încântat.

Asta din mai multe motive. În primul rând, întotdeauna îi fusese simpatic Dalton. Și în *Legea banilor*, și în *Cei paisprezece pumni ai lui McCluskey* (îi plăcuse și în westernul

ăla cu Ralph Meeker, dar nu mai ținea minte titlul).

În al doilea rând, faptul că Fox și CBS puneau la bătaie banii ca să-și procure un star de televiziune veritabil pentru rolul negativ din episodul-pilot însemna că aveau încredere în potențialul serialului. Și, în al treilea rând, pentru propria-i vanitate, căci în sfârșit venise ziua în care cineva ca Rick Dalton era tipul cel rău în fața eroului jucat de Jim Stacy. Mai era și un mod dinamic de a-și lansa personajul, Johnny Lancer. La final, când Johnny îl învinge pe Caleb, nu triumfă doar în fața negativului săptămânii. Publicul avea să-l vadă pe Johnny Lancer luptând cu Jake Cahill (o legendă a westernurilor de televiziune) și ieșind victorios. Ține minte că discutase despre asta cu regizorul episodului-pilot, Sam Wanamaker. Avuseseră două opțiuni pentru rolul Caleb DeCoteau. Una era Dalton, pe filiera *guest star* foarte popular. Cealaltă era un tânăr actor promițător, pe nume Joe Don Baker, care-l jucase pe unul dintre deținuții din *Luke, mână rece* și pe unul dintre cei șapte din ultimul film al seriei *Cei șapte magnifici*, cu George Kennedy (Jim dăduse probă pentru rolul lui McQueen, dar îl pierduse în fața lui Monte Markham). Și Wanamaker îl aprecia pe Baker. Arăta ca un actor de film, iar lui Sam îi plăcea statura lui (Baker era mai masiv decât Stacy). Dar ideea de a lua un cowboy de televiziune faimos și a-i deturna imaginea era pur și simplu irezistibilă pentru Wanamaker. Wanamaker nu voia un serial care să semene cu *Bonanza*, cu *În vale* sau cu oricare dintre zecile de seriale de televiziune western din anii șaizeci. Westernurile spaghetti italiene lansaseră un nou stil mai îndrăzneț, care în sfârșit începuse să prindă și la producțiile americane. Da, alde Andrew McLaglen și Burt Kennedy regizau în continuare porcării cu Wayne, Stewart, Fonda, Mitchum și restul de babalâci nenorociți care o ardeau în continuare pe cartea nostalgiei pentru un public tot mai firav. Dar în 1969 westernurile americane au căpătat altă savoare. S-au lansat staruri mai tinere, parțial ca reacție la formidabilul sex-appeal al lui Eastwood din westernurile lui Leone. Îmbrăcămintea a devenit mult mai stilată decât garderoba standard de la Costume Western de pe Santa Monica Boulevard. Și, cel mai adesea, protagoniștii intrau în categoria „antieroilor“. S-a ajuns chiar în punctul în care starurile mai vechi, rămase din epoca lui Eisenhower, să-și dorească o schimbare de imagine.

În *Hoarda sălbatică*, William Holden conduce o bandă de criminali nenorociți. Prima lui replică din film, cu bătaie la clienții nevinovați ai băncii pe care o jefuiesc, este: „Dacă mișcă, omorâți-i!“

Henry Fonda își începe rolul din *A fost odată în Vest* al lui Leone împușcând în față un băiețel de cinci ani.

Actorii care-și petrecuseră întreaga carieră jucând roluri negative în filme western atât la cinema, cât și în mai toate serialele western de la televizor, ca Lee Marvin, Charles Bronson, Lee Van Cleef și James Coburn, au devenit dintr-odată eroii… și starurile filmelor!

Iar negativii din noile westernuri nu sunt doar niște oameni răi: sunt niște nebuni sadici și setoși de sânge. Și orice paralelă cu chestiunile politice arzătoare ale momentului e încurajată. În *Micul om mare* și *Soldatul albastru* e vorba despre Războiul din Vietnam. În *Willie Boy*, indianul jucat de Robert Blake, urmărit de un „bărbat“, este, de fapt, un membru al Panterelor Negre. Iar când mor, personajele acestor filme nu se țin pur și

simplu de burtă, strâmbându-se și gemând, pentru ca într-un final să cadă ușor la pământ. Ci se fac fărâme, iar sângele împroașcă ecranul. Dacă în spatele camerei e Sam Peckinpah, se fac fărâme cu o sută douăzeci de cadre pe secundă, iar jerbele de sânge roșu capătă o poezie vizuală care depășește simpla brutalitate de tip Don Siegel.

Sigur că Sam Wanamaker nu prea putea obține ceva comparabil cu un serial de televiziune CBS difuzat sâmbătă seara la 19:30. Dar putea tinde spre atmosfera din aceste westernuri de tip nou. Ceea ce intenționa să facă în două feluri. În primul rând prin stil vizual, mai ales tot ce ținea de costume. Și în al doilea rând prin persoana unuia dintre cei trei eroi ai seriei, personajul Johnny Lancer, zis și Johnny Madrid, interpretat de Jim Stacy. În toate serialele de televiziune ale epocii (*Lancer* marcând, practic, sfârșitul acelei epoci), nu exista personaj care să se apropie mai mult de un antierou al genului decât Johnny Lancer.

Tocmai acea latură întunecată a personajului îi entuziasmase atât pe Stacy, cât și pe Wanamaker. Și, pentru a exploata acest aspect al personajului, amândoi se gândiseră ca Johnny Lancer să poarte mustață. În fine, Jim Stacy ar fi vrut ca Johnny Lancer să poarte mustață nu doar din grijă pentru adecvarea la personaj. Unul dintre clișeele serialelor western ale anilor șaizeci era acela că, atunci când aveai doi eroi principali, aproape întotdeauna unul era brunet și celălalt blond. Co-starul lui Stacy, Wayne Maunder, care-l juca pe fratele lui vitreg, Scott Lancer, era eroul blond. Iar Jim era brunetul. Dar Jim realiza că, dac-ar fi purtat mustață, ar fi deturnat și mai mult atenția publicului de la co-starul lui și ar fi adus încă ceva nou.

Conducerea postului le spusese atât lui Stacy, cât și lui Wanamaker:

— Bravo pentru inițiativă. Dar nici să nu vă gândiți. Dacă e să poarte cineva mustață, o poartă tipul rău.

Și iată-ne în prima zi de filmări, cu Rick Dalton împopoțonat tot, cu jacheta lui maronie din piele întoarsă, cu franjuri, etalând o superbă mustață numai bună ca să se prindă de ea toată lista de bucate, și care lui Stacy îi fusese cu desăvârșire interzisă. „Ai dracului tâmpiți, își spune Stacy. La un moment dat tot o să lase un prostălău să poarte mustață în serialul ăsta; după care toată lumea o să umble cu mustață. Și prostălăul ăla aș putea fi eu!“

Dar mintea agitată a lui Stacy nu stă doar la mustața lui Rick. Cu o seară în urmă își repetase replicile pentru măreața lor scenă împreună și îl pocnise revelația că Dalton avea cele mai bune replici. Sam se dăduse lovit în fața lui Stacy când conducerea postului se opusese ideii cu mustața. Dar regizorul nu reușise să-și ascundă entuziasmul când Rick Dalton fusese ales să-l joace pe Caleb.

Așa că Jim a ajuns să creadă că regizorul e mai încântat să deturneze imaginea lui Rick Dalton decât să-l prezinte pe Johnny Lancer. La asta se gândește actorul fără să vrea în timp ce stă pe platoul *lui*, în prima zi de filmare la serialul *lui*, și se uită la Rick Dalton și la regizor care stau pe scaune pliante, râzând și pălăvrăgind de parc-ar fi la al cincilea film împreună. „Ce dracu’ o fi între ăștia doi?“ se întreabă Stacy în timp ce-și bea sucul.

Chiar în acel moment, Trudi Frazer, mica actriță care o joacă pe sora lui vitregă,

Mirabella Lancer, vine fuga la Jim și se trântește în poala lui.

— Care-i treaba, doctore? întreabă ea.

Fata observă că Stacy privește lung în direcția actorului din rolul lui Caleb și a regizorului Sam, care stau pe scaune pliante, flecărind prietenește.

— Te interesezi de concurență? îl întreabă ea cu obrăznicie.

El își mută direcția privirii spre fetița din poala lui și spune:

— Care-i treaba, pitico?

— Păi, am văzut că te-ai înfoiat tot la Caleb din celălalt capăt al platoului. Așa că m-am gândit să vin la tine și să-ți mângâi drăgăstos penele.

Actorul nu neagă față de copilă că-l irită priveliștea rivalului său din film. În schimb răspunde:

— Nu-mi vine să cred că i-au pus lui mustața aia afurisită. Eu îl vedeam pe Johnny Madrid cu mustață, izbucnește Stacy. N-au vrut capetele alea seci de la conducerea postului.

— L-ai cunoscut pe actorul care-l joacă pe Caleb? îl întreabă fata pe Jim.

— Încă nu, răspunde el.

— Păi – spune ea, arătând cu brațul spre actorul mustăcios – uite-l acolo. Ce mai aștepți? îl provoacă ea. E serialul tău. El e invitatul tău. Du-te la el, prezintă-te și urează-i bun venit la bord.

— Așa o să fac, scumpo, promite el. Deocamdată vorbește cu Sam.

Ea clatină din cap de parc-ar face nț-nț, apoi spune în barbă:

— Pretexte, pretexte, pretexte.

— Mă duc, măi, pitico, spune el, enervându-se. Nu mă mai bate la cap.

Trudi ridică mâinile.

— Bine, bine, bine, zice ea. E serialul tău, știi tu ce faci. Nu te grăbi.

Jim Stacy pufnește și ia o gură din sticluța verde de 7 Up.

Trudi îl întreabă, fâțâindu-se în poala lui:

— Îl știi pe Caleb ca actor?

— Ca actor? repetă el. Sigur că da…

Ea se grăbește să-l întrerupă.

— Să nu-mi spui numele lui adevărat, îl previne ea. Pentru mine trebuie să rămână Caleb și atât!

— Ei, în cazul ăsta, îi explică el, *Caleb* a avut propriul lui serial cu cowboy acum vreo șase ani.

Fata îl întreabă cu sinceritate pe Jim Stacy:

— Era bun în el?

Jim îi aruncă o privire lui Rick Dalton, care arată foarte la modă și total diferit în costumul lui Caleb, cu mustața pe care și-ar fi dorit-o el, bătându-se pe burtă cu regizorul lui, și spune, mai mult pentru sine decât pentru fată:

— Nu era rău.

Rick Dalton stă în scaunul lui pliant, la umbră, în costumul lui Caleb, și citește din volumul lui broșat, *Să călărești un cal sălbatic*. În timp ce citește, ca să-și umple timpul

înainte de prima lui scenă importantă (primul asistent de regie îi spusese că probabil aveau să se apuce de ea cam într-o oră și jumătate), se gândește la carte mai serios decât înainte de întâlnirea plină de emoție cu fetița. Fata avusese dreptate, e un roman al naibii de bun. Iar Tom „Easy“ Breezy e un personaj al naibii de bun. Poate c-ar merita cumpărate drepturile și ecranizat, cu Rick în rolul lui Easy Breezy. Poate îl convinge pe Paul Wendkos să-l regizeze.

Prima scenă pe ziua respectivă e și prima sa apariție în poveste. Și e o scenă de prezentare tare de tot. Înainte să-l cunoaștem, celelalte personaje vorbesc o grămadă despre el. Ceea ce întotdeauna face lucrurile mai palpitante pentru momentul în care personajul se dezvăluie în sfârșit publicului. Dac-ar fi fost un film, ar fi cerut ca respectiva scenă să nu fie filmată chiar din prima zi, ce naiba! Dar e vorba despre televiziune, iar la televiziune nu se filmează după un scenariu, ci după un program. Și, dacă ai o scenă importantă care se potrivește în prima zi – chiar și dimineața, la prima oră –, atunci așa se face. E o scenă în care are de-a face cu alți doi actori, James Stacy, care-l joacă pe eroul principal Johnny Lancer, și Bruce Dern, care-l joacă pe Bob Gilbert, zis „Afaceristul“, mâna lui dreaptă. Rick îl cunoaște pe Bruce de câțiva ani deja (toată lumea îl cunoaște pe afurisitul de Bruce Dern). Iar pe celălalt actor principal, Wayne Maunder, Rick îl cunoaște din vechiul lui serial în care-l jucase pe Custer. Rick nu jucase personal în acel serial, dar jucase amicul lui, Ralph Meeker. Și într-o seară, pe când Dalton și Meeker se cinsteau la Riverbottom Bar and Grill (peste drum de studiourile Burbank), li s-a alăturat și Maunder la un pahar, două. Rick și Wayne nu se mai văzuseră din seara aceea, așa că s-au salutat, iar Wayne i-a urat bun venit în serial. Ca și Andrew Duggan, care-l joacă pe patriarhul Murdock Lancer (Duggan apăruse de două ori în *Legea banilor*). Imediat ce Dalton ieșise din rulota pentru machiaj, stătuse la o țigară cu Duggan și-și povestiseră ultimele noutăți. Dalton îl felicitase pe Duggan pentru acel nou serial care părea a fi promițător. Dar Rick Dalton încă nu făcuse cunoștință oficial cu celălalt star, James Stacy.

Îl văzuse ceva mai devreme în capătul opus al platoului. Dar, conform protocolului de pe platourile de filmare, când un actor consacrat – mai ales unul care avusese cândva propriul lui serial de succes – apare într-un rol episodic, e de datoria eroului serialului să-l abordeze pe actorul invitat și să-i mulțumească pentru prestația sa.

Așa făcuse și Rick la *Legea banilor* când fuseseră invitați Darren McGavin, Edward G. Robinson, Howard Duff, Rory Calhoun și Louis Hayward, ba chiar și Douglas Fairbanks Jr. Conform etichetei, Rick le urase bun venit la bord și le mulțumise pentru contribuția lor. Dar, până la două după-amiaza, Jim Stacy încă nu venise să se prezinte și să-i ureze bun venit lui Rick. Cum făcuse Van Williams la *Green Hornet*. Ron Ely la *Tarzan*. Gary Conway la *Planeta giganților.* Efrem Zimbalist Jr. la *FBI*. Nu însă și muistul ăla amărât de Scott Brown la *Bingo Martin*. Dacă ești cineva, dar eroul principal al serialului nu vine să ți se prezinte înainte să începeți filmările, e ca și cum ți-ar spune, în fața întregii echipe, „du-te-n pizda mă-tii!“.

Amândoi au ajuns pe platou de suficient timp, așa că Jim *ar fi trebuit* să se prezinte deja. Dar Dalton e gata să mai lase de la el față de Stacy. E prima lui zi de lucru, la primul lui serial. Are motive să fie stresat. Dar, dacă nu se adună urgent, o să-și facă un dușman

pe viață.

Ei bine, Rick nu va avea prea mult de așteptat. În timp ce stă și citește din roman, îl vede pe deasupra paginilor pe noul puțoi de la CBS, cu cămașa lui roșie cu volane și jeanșii negri cu ținte, care traversează decorul de western al Twentieth Century Fox, îndreptându-se spre el.

„Ei, era și timpul, futu-i", își spune Rick. Actorul se preface că nu-l vede pe Jim apropiindu-se și continuă să citească din carte.

Când eroul principal al serialului, frumos de pică, ajunge în dreptul scaunului lui Rick, îi rostește numele cu un semn de întrebare la final.

— Rick Dalton?

Rick ridică ochii din westernul broșat, apoi lasă cartea în poală.

— Chiar el, vine replica lui.

Jim Stacy îi întinde mâna și spune:

— Jim Stacy. E serialul meu; bine ai venit la bord!

Rick zâmbește și dă mâna cu puțoiul.

— Suntem foarte bucuroși că avem parte de-un meseriaș ca tine în episodul-pilot, spune Stacy. Voiam doar să-ți spun că sunt mare fan *Legea banilor.* A fost un serial al naibii de bun, și ai de ce să fii mândru de el.

— Păi, mersi, Jim, sună răspunsul lui Rick pentru Stacy. Da, așa a fost, și, da, sunt mândru.

— Și-ți mai spun ceva, continuă Jim Stacy. Cât pe ce să joc și eu cu tine în *Cei paisprezece pumni ai lui McCluskey.*

— Pe bune? spune Rick.

— Mda, răspunde Stacy. Am fost în cărți pentru rolul lui Kaz Garas. Mă rog, n-am avut nici o șansă în fața lui. El deja jucase într-un film de Henry Hathaway, dar îmi ardea rău buza.

Binevoitor, Dalton îi servește:

— Ei, o să-ți zic o chestie, eu am primit rolu' printr-un noroc chior. Cu două săptămâni înainte de filmări, era încă al lu' Fabian. Da' tipu-și rupe umăru' la *Omul din Virginia* – și a ajuns la mine. Regizorul, Paul Wendkos, mai lucrase cu mine mai demult și făcuse câteva episoade din *Legea banilor*, așa că m-a recomandat la Columbia.

Jim Stacy se așază pe scaunul pliant liber de lângă Rick, ocupat ceva mai devreme de Sam, se apleacă spre starul din *Legea banilor* și întreabă pe un ton confidențial:

— Rick, tre' să te întreb ceva, că umblă vorba. E adevărat că era cât pe ce să primești rolul lui McQueen din *Marea evadare?*

„Băi, nene, iar începem, se gândește Rick. Iar vine un puțoi prost și pune aceeași întrebare pasiv-agresivă de prost."

Rick își aduce aminte că, pe când filma la *Green Hornet*, Van Williams, actorul din rolul principal, echipat tot pentru filmare, îl întrebase de același zvon. La fel și Ron Ely, aproape despuiat, cu bietul lui cache-sexe de Tarzan. Și nici unul nu fusese un actor atât de bun încât să-și ascundă mila care li se ghicea în ochi.

Rick îi oferă lui Jim Stacy răspunsul scurt la întrebarea pe care i-o adresase și Marvin Schwarz cu o zi în urmă.

— N-am dat niciodată probă, nu m-au chemat, nu m-am întâlnit cu John Sturges. Nu cred că se poate spune că era cât pe ce să capăt rolu'…

Rick tace brusc, numai că în aer rămâne suspendat un „dar", pe care Stacy îl rostește cu voce tare:

— Dar?

Rick continuă, cu jumătate de gură:

— *Dar*… din câte se spune… ar fi existat un scurt moment când McQueen era cât pe ce să refuze rolul. Și, în acel scurt moment, eu – din câte se pare – aș fi fost pe o listă de patru nume.

Stacy își înalță sprâncenele și se apleacă mai mult spre Rick.

— Tu și cu mai cine?

— Eu cu cei trei George: Peppard, Maharis și Chakiris.

Stacy se scutură de supărare, îl bate instinctiv pe Rick pe umăr și spune:

— Băi, nene, cre' că doare rău. Sigur îl luai tu, cu poponarii ăia trei. Adică, dacă era Paul Newman, poate că nu, dar, ce dracu', cei trei George?

Plictisit, Rick îi dă prompt replica:

— Mă rog, nu l-am luat. L-a luat McQueen. Și, sincer să fiu… n-am avut nici cea mai mică șansă.

Stacy râde și aprobă din cap, dar adaugă:

— Totuși… Apoi mimează că-și înfige un cuțit în inimă și răsucește tăișul.

Rick se uită câteva clipe la dobitocul care rânjește lângă el, apoi îl întreabă:

— Hei, Jim, mă întrebam așa… ce zici de mustața mea?

Capitolul 17
Medalia pentru Curaj

La sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, când Cliff a fost lăsat la vatră, avea în buzunar bani şi două medalii pentru curaj. În plus, trebuia să se decidă ce va face cu restul vieţii lui. O decizie de care, la drept vorbind, se crezuse scutit în ultimii câţiva ani. În timpul războiului, pe când lupta în Sicilia, Cliff şi-a zis că e foarte probabil să moară acolo. Iar când a fost transferat în Filipine, ca să combată armata japoneză de ocupaţie alături de gherilele filipineze, fusese al dracului de sigur că n-avea să-şi revadă niciodată patria. După care, odată prins de japonezi şi trimis în lagărul improvizat din jungla filipineză, Cliff Booth se considerase un cadavru ambulant. Dacă nu şi-ar fi luat adio de la viaţă în sinea lui, Cliff n-ar fi avut curajul să încerce evadarea riscantă din lagăr, îndemnându-i pe deţinuţii filipinezi să-i înfrunte pe cei care-i ţineau captivi şi să execute întregul personal al lagărului, apoi să fugă în junglă şi să se alăture iar camarazilor din rezistenţă.

Evadarea a fost atât de îndrăzneaţă şi de palpitantă, încât a inspirat un filmuleţ grozav produs de Columbia Pictures şi regizat de Paul Wendkos, cu titlul *Bătălie pe Marea Coralilor*. Filmul lui Wendkos relatează evadarea foarte antrenant, dar o ficţionalizează mult. În film, cei care reuşesc să evadeze din lagăr nu sunt Cliff împreună cu o mână de filipinezi. Aventura eroică e dusă la bun sfârşit de echipajul unui submarin american, condus de căpitanul jucat de Cliff Robertson. Şi, printr-o stranie coincidenţă, unul dintre oamenii lui Robertson e jucat de Rick Dalton, cu mult înainte să-l cunoască pe Cliff Booth.

Filmul omite o mulţime de detalii din viaţa reală. Nici Cliff Booth, nici filipinezii nu sunt pomeniţi, iar japonezii din film nu se apucă să decapiteze mai toată distribuţia, cum ar fi făcut cei din viaţa reală. Nici nu-i vedem pe deţinuţii supravieţuitori decapitând personajul japonez al lagărului imediat ce se întoarce roata. Iar bruta japoneză de la comanda lagărului nu seamănă cu personajul sofisticat, vesel, intelectual şi onorabil din film.

„Căcat, şi-a zis Cliff când a văzut filmul, dacă nenorocitul ăla sadic şi greu de cap ar fi fost aşa simpatic, aş fi stat cuminte până la sfârşitul războiului.“ De altfel, după părerea lui Cliff Booth, în film, Cliff Robertson e ticălosul. Mai târziu avea să recunoască faţă de Rick (care *ţinea mult* la film):

— Al naibii film, practic m-a făcut să țin cu gălbejiții.

Totuși, detaliile evadării în sine au fost mai mult sau mai puțin respectate. Acestea fiind zise, din moment ce Cliff era absolut convins că nu va scăpa niciodată cu viață din junglă, odată ce s-a văzut scăpat, a descoperit că supraviețuirea venea la pachet cu unele dezavantaje. În capul lui era o nebuloasă totală în privința propriului său viitor.

În primul rând, nu se grăbea deloc să se întoarcă în Statele Unite. Așa că, odată demobilizat, s-a gândit să vadă Parisul. Iar în cele câteva luni cât a hoinărit prin Paris, mâncând brânză și baghete și bând vin roșu ca pe Coca-Cola, a avut primul său contact cu o profesie despre care habar n-avusese înainte de război: „gentleman întreținut“.

O profesie mai cunoscută sub denumirea de „pește“. Noțiunea de pește era ceva cu totul nemaiauzit pentru mulți bărbați americani de pe vremea lui Cliff. Înțelegeau noțiunea de matroană care conduce un bordel. Dar la Paris Cliff a cunoscut niște tipi care-și ziceau *maquereaux* sau pe scurt *maqs* (care se pronunță „mac“). Franțujii ăștia se îmbrăcau elegant, o ardeau toată ziua prin baruri și aveau femei pe care le scoteau pe stradă la produs, iar banii ajungeau la *maq*. Pentru un bărbat american din acea epocă, ideea că o femeie se vinde pentru bani, pe care-i dă unui bărbat, era de neconceput. Dar franțujii ăștia făcuseră o știință din toată chestia. Cum Cliff arăta bine, toată viața manipulase femei ca să facă lucruri care nu erau în avantajul lor. Era ușor să le convingi să-și desfacă picioarele. Dar *să vândă* ce-au între picioare și apoi să-i dea lui banii? Frate, asta era manipulare la cu totul alt nivel. Dacă reușea să priceapă cum făceau franțujii ăia, putea face și el la fel când avea să se întoarcă acasă. Așadar Cliff a făcut cunoștință cu câțiva șmecheri din ăștia.

— Fata cu ce se alege din afacerea asta? a întrebat Cliff.

Iată explicația pe care i-a dat-o francezul:

— Femeile te plătesc ca să ai grijă de ele. Și *chiar* ai grijă de ele. Le aperi. De clienți, polițai, mardeiași și de alte femei. Le scoți în oraș și te dai mare cu ele. Da, ele îți dau bani, dar și tu cheltuiești o grămadă cu ele. Ai putea să le dai o parte din câștiguri, dar nu-i romantic. Și până la urmă le vine mintea la cap, și, când le vine, o să-ți poarte pică. Dar, dacă iei banii făcuți de *ele* și cheltuiești o grămadă cu *ele,* adică le cumperi ce le place – rochii, parfumuri, bijuterii, peruci, dresuri, reviste, ciocolată – și le duci unde le place – la restaurant, la bar, la cinema, la dans –, ele uită că sunt banii *lor*. Câtă vreme fac ce *spune* tati, tati are grijă de ele.

— N-are cum să fie doar atât, a insistat Cliff.

— Nu subestima dorința unei femei de a avea un tătic care să aibă grijă de ea, i-a spus *maq*-ul francez. Cu toate astea, ai dreptate, a recunoscut *maq*-ul. Nu e numai atât. Mai e o chestie mai importantă decât orice altceva. De exemplu, e important să găsești fata potrivită. Dar, oricât ar fi de important, există ceva și mai important. Tipi care să convingă o femeie să se vândă găsești căcălău, dar să rămână convinsă? Asta-nseamnă să fii un *maq* adevărat. Iar cine convinge mai multe, și convinse rămân? Ăla-i un *maq* dat dracului. Dar pentru chestia asta trebuie să faci un lucru mai presus de orice altceva.

— Care-i secretul? a întrebat Cliff.

— Simplu, a răspuns *maq*-ul. Să le fuți bine. Să le fuți bine de tot. Da’ să le fuți bine de tot și des.

Cliff a zâmbit, dar francezul l-a asigurat:

— Hei, să știi că-i mai greu decât sună. Nu poți să le fuți ca pe gagică-ta. Nu poți să le fuți ca pe gagica prietenului tău cel mai bun. Nu poți să le fuți ca pe amanta lu' taică-tu. Ăla-i futai de plăcere. Asta-i *muncă*. Munca lor e că se fut cu clienții pe bani. Munca ta e că le fuți pe ele pentru bani. Și, crede-mă, pe *ele* le satisfaci mai greu. Dacă vrei să nu-ți iasă din cuvânt, te sfătuiesc să le fuți ca lumea și să le fuți o grămadă. Asta înseamnă că tre' să le fuți când n-ai chef să le fuți. Da', chiar și când n-ai chef să le fuți, tot tre' să le fuți, și încă tre' să le fuți bine. Și, cu cât ai mai multe curve, cu atât ești mai bun de futai. Mai multe *curve* înseamnă mai mult *futai*. Nu dormi în post. Dacă te lenevești patru zile numai, a naibii curvă se deșteaptă. Vraja se rupe. Și când vraja se rupe n-o să fie ceva de genul *bun, cam asta a fost, pa.* Când se rupe vraja, curva aia o să te urască. Și nu e doar că te urăște, aia te vrea mort. Și *poate* o să încerce să te omoare. Și *poate* o să încerce să te fure. Și *poate* o să-l sune pe taică-su, *poate* o să-l sune pe frate-su sau *poate* o să-l sune pe gagică-su de când era ea mică și o să-l cheme s-o salveze. Și sare ăla cu un cuțit la tine sau sare frate-su cu un pistol la tine sau sare taică-su dracului cu o pușcă la tine.

Sau iese la produs așa cum ai învățat-o *tu*, ca să-și facă rost de-un fraier să te mătrășească.

Cu alte cuvinte, un *maq* nu-și ia zile libere. Un *maq* adevărat nu-și ia vacanțe de la futai.

O fuți și o tot fuți, niciodată nu te oprești din futut și mereu tre' s-o fuți bine.

N-ai voie să te plictisești, n-ai cum să faci nazuri, nimeni nu dă doi bani dacă-ți vine sau nu. Ești *bărbatul* ei și i-o dai naibii ca lumea *de fiecare dată*.

Uite care-i șmecheria: variezi pozițiile. Nu tre' s-o fuți *mai bine* ca toți ceilalți, tre' s-o fuți *altfel* decât toți ceilalți.

Voiai să știi ce-i iese ei la afacerea asta? Uite, *asta*-i iese. Și știi o chestie, e o super-afacere. Ea are grijă de tine, așa că *ai face bine* să ai și tu grijă de ea. Da, îți dă bani, dar, *mon ami*, muncești pentru ei de te ia dracu'.

Cliff a înțeles. A înțeles foarte bine. A mai înțeles și că nu voia să muncească atât de mult. Ar fi preferat să intre cu mașina într-un perete de cărămidă cu o sută la oră (așa cum mai târziu avea să fie plătit să facă) decât să fută o târfă pe care nu voia s-o fută. Cum era vorba aia veche, singurii care nu se dau în vânt după călărit sunt cowboy-i.

Așa că, odată ce a înțeles că n-are stofă de pește, Cliff s-a întors în State și a umblat haihui prin America timp de câțiva ani, nimerind în cele din urmă în Cleveland, Ohio. Ajuns acolo, a căutat-o pe vechea lui prietenă din liceu, Abigail Pendergast. Abigail era o blondă oxigenată, una dintre amantele lui Rudolfo Genovese, zis Moacă de Fraier, un derbedeu din anturajul Mafiei.

Cliff Booth și domnișoara Pendergast stăteau într-o pizzerie Gay Nineties, cu rumeguș pe podea, fețe de masă în carouri, muzică produsă de un pian automat și un film de 16 mm cu Charlie Chaplin proiectat pe perete.

Domnișoara Pendergast a mușcat dintr-o felie de pizza, iar mozzarella cleioasă i s-a întins pe bărbie, așa că s-a răsucit pe scaun ca să-i ceară chelnerului un șervet. Moment în care i-a observat: Pat Cardella și Mike Zitto care stăteau la bar, beau bere și se strâmbau spre masa ei.

„O, căcat“, și-a zis bomba sexy cu păr blond platinat.

Femeia s-a întors către însoțitorul ei, care nu mânca și marginile, așa că-și hăpăise felia de pizza din două înghițituri și jumătate.

Aplecându-se peste masă spre Cliff, i-a spus:

— Nu suntem singuri.

Cu gura plină de pizza cleioasă, Cliff a întrebat:

— Ce?

Privirea ei a alunecat spre bar.

— Tipii ăia doi de la bar.

El a dat să se răsucească pe scaun ca să privească spre bar, dar ea l-a prins de încheietură și a șoptit:

— Nu te uita.

Sprâncenele lui s-au arcuit întrebător.

— Ăia-s Pat și Mike. Lucrează pentru Rudy, a șoptit ea.

Atunci, în ciuda protestelor ei, el s-a răsucit ca să-i vadă mai bine pe cei doi clienți cu mutre de duri care stăteau pe scaune de bar și sorbeau bere. Aceștia i-au aruncat fostului soldat o privire care spunea foarte clar „dă-te-n mă-ta“.

El s-a întors la masă și a mai rupt o felie de pizza, în timp ce ea îi spunea:

— La un moment dat o să vină încoace și o să te pună pe fugă.

Ochii lui s-au mutat de la felia de pizza din mână la blonda vopsită, cu pielea albă, așezată în fața lui la masă.

— Zău, chiar așa?

Abigail i-a cerut scuze, cu o expresie vinovată.

— Îmi pare rău, Cliff, nu m-am gândit că Rudy o să reacționeze așa. Adică, ce dracu’, nu-s nevastă-sa și, oricum, mai are opt gagici.

— Mda, a răspuns Cliff, dar probabil tu ești preferata lui. Se vede.

Ceea ce a făcut-o pe Abby să roșească.

Apoi, Cliff i-a spus să-și ceară scuze și să se ducă la toaleta fetelor. Ea a dat să protesteze, dar el i-a repetat ordinul.

— Cere-ți scuze și du-te la toaleta fetelor. Încui ușa și n-o descui decât când îți spun eu că e-n regulă.

Ea nu înțelegea.

— Fă cum îți spun, i-a ordonat el.

Ea l-a ascultat, s-a ridicat în picioare, și-a cerut scuze, s-a dus la toaletă și a încuiat ușa.

Imediat ce domnișoara Pendergast a ieșit din sala de mese, cei doi golani italieni s-au îndreptat spre masa lui Cliff.

Mike Zitto s-a așezat pe scaunul lăsat liber de Abigail, iar Pat Cardella și-a tras un scaun de la o masă neocupată.

Cliff și-a mutat privirea de pe perete, de la Charlie Chaplin, la cei doi inși cu statură de fundași care se așezaseră la masa lui, apoi a mai luat o gură de pizza.

Pat a lăsat paharul de bere pe masă și i-a spus lui Cliff:

— Deci uite cum facem, poponarule. O să te ridici de la masă, o să-ți miști curu’ pe

ușă afară – a arătat cu degetul mare în spate, spre ușă – și, dacă ori io, ori el – a arătat cu degetul mare de la el la Mike – te mai prindem că-i dai târcoale lu' don'șoara Abigail, o să stai la spital mult și bine.

Cliff a continuat să mestece felia de pizza.

— M-ai înțeles, moacă de pizza? a întrebat Mike.

Cliff a înghițit mâncarea, a luat pizza în mână și a lăsat-o la loc pe farfurie. A luat un șervet, și-a șters grăsimea de pe degete, apoi i-a întrebat pe cei doi indivizi:

— Domnilor, nu cumva, din întâmplare, aveți *origine italiană*?

Cei doi bruneți s-au privit instinctiv, apoi l-au privit din nou pe bărbatul blond.

— Ba da, a răspuns Pat.

Cliff și-a plimbat arătătorul întins de la unul la altul.

— Amândoi?

Mike și-a umflat pieptul și a răspuns:

— Mda, suntem amândoi italieni, și ce-i cu asta?

Cliff s-a aplecat în față și a zis, cu un rânjet încolțindu-i pe față:

— Aveți idee câți *italieni* am căsăpit?

Pat s-a aplecat în față și a șoptit:

— Poftim?

— Ah, nu m-ai auzit? a zis Cliff. Stai că repet. Apoi a mai întrebat o dată: *Aveți idee câți italieni am căsăpit?*

Căutându-se în buzunarul hainei, Cliff a continuat:

— Să vă dau un indiciu.

Sub privirile lui Pat și Mike, a scos din buzunar Medalia pentru Curaj și i-a dat drumul între ei, pe masă. Obiectul a izbit masa de lemn cu un *zbang* răsunător.

— În ziua pentru care mi-au dat chestia asta – spune el, arătând spre Medalia pentru Curaj – am omorât pe puțin șapte. Or fi fost chiar nouă. Dar pe puțin șapte. Și aia a fost doar o amărâtă de zi, a continuat Cliff. Cât am stat în Sicilia, am omorât italieni în fiecare zi. Lăsându-se pe spate în scaun, a adăugat: Și am stat în Sicilia o grămadă.

Cei doi gangsteri italieni s-au înroșit la față.

— De altfel, a continuat Cliff, am omorât atâția italieni că m-au făcut erou de război. Prin urmare, fiind erou de război, am dreptul să umblu cu ăsta.

Cliff a scos un revolver de calibru 38, cu țeava scurtă, din celălalt buzunar al hainei și i-a dat drumul cu zgomot lângă Medalia pentru Curaj. Când l-au văzut scoțând pistolul și așezându-l pe masă, Pat și Mike au sărit de pe scaune.

Cliff s-a aplecat în față și le-a șoptit peste masă celor doi mardeiași:

— Știți ceva? Pun pariu că pot să vă omor pe amândoi cu pistolu' ăsta – acum, pe loc – în pizzeria asta de căcat. Uite așa, de față cu proprietarul, cu chelnerii, cu clienții și cu Charlie Chaplin. Și mai știți o chestie? Pe pariu, pe cât punem pariu că n-o să pățesc nimica. Pentru că eu sunt erou de război. Și voi doi sunteți niște jeguri de macaronari degenerați.

Lui Mike Zitto i se umpluse paharul, era momentul să-i dea replica. Furios, l-a arătat cu degetul pe blondul cu gura mare.

— Ia ascultă aicea, răcan poponar…

Cliff l-a întrerupt înhățând revolverul de calibru 38, cu țeavă scurtă, și trăgând câte un glonț în țestele lui Pat și Mike. Un sânge roșu a țâșnit din găurile pe care tocmai le căscase în craniile lor, împroșcând fața de masă, cămașa și fața lui Cliff, dar și restul încăperii.

Femeile de la mese au țipat, iar bărbații de la mese s-au aruncat la pământ. Amândoi gangsterii au căzut de pe scaune, prăbușindu-se pe podeaua acoperită cu rumeguș. Când i-a văzut la podea, Cliff i-a mai împușcat de două ori, ca să fie sigur.

Mai târziu, când poliția din Cleveland l-a interogat pe Cliff în legătură cu incidentul, el le-a declarat:

— Păi au încercat să ne răpească, pe mine și pe domnișoara Pendergast. Ăla mai gras a spus că are de gând să mă împuște pe mine și să-i arunce domnișoare Pendergast cu acid în față, ca să-i dea o lecție. Apoi a adăugat: N-am știut ce să fac. Mi-a fost așa de frică.

Teoria lui Cliff s-a dovedit a fi corectă. Poliția din Cleveland știa foarte bine cine erau Pat Cardella și Mike Zitto. Iar dacă un erou din de-al Doilea Război Mondial avea chef să-i împuște mortal într-o pizzerie, poliția făcea cinste cu pizza. Explicația lui Cliff nici măcar nu trebuia să fie convingătoare. Era suficient să fie plauzibilă.

Și iată cum a scăpat Cliff Booth nepedepsit pentru crimă… pentru prima oară.

Capitolul 18
Nu mă cheamă Cap-Pătrat

Caleb DeCoteau.

Când Murdock Lancer a precizat că numele șefului piraților de uscat care-i furau din vite era Caleb DeCoteau, Johnny a avut nevoie de toată abilitatea lui de jucător de pocher ca să nu-și schimbe expresia feței. Taică-su, babalâcul ăla trufaș și ursuz de Murdock Lancer, era disperat. Iar cauza disperării lui era Caleb DeCoteau. Johnny și fratele lui vitreg, Scott, o porniseră din locuri diferite spre casa copilăriei numai ca să primească mia de dolari pe care tatăl lor le-o oferise ca să-i asculte propunerea. Nici unul dintre ei nu credea că va fi interesat, orice le-ar fi propus tatăl pe care nu-l mai văzuseră de când erau mici.

Amândoi s-au înșelat.

Tatăl lor, Murdock Lancer, era cel mai bogat om din partea americană a frontierei dintre California și Mexic, pe o rază de peste trei sute de kilometri. Ranch-ul lui era cel mai mare, casa lui era cea mai mare, și nimeni din Monterey Valley n-avea mai multe vite decât el. Dar omul acela bogat și mândru ajunsese la disperare, iar disperarea nu era o emoție obișnuită pentru el. Cu toate astea, nu părea slab. Murdock Lancer avea forța, demnitatea și mutra unui cal de schimb pentru diligență. În schimb, părea îngrijorat. Lucrurile stăteau prost, fără doar și poate, dar după îngrijorarea care i se citea pe față, era clar că puteau sta și mult mai prost.

De când Caleb DeCoteau și banda lui de neisprăviți se mutaseră în regiunea Royo del Oro, se chitiseră atât de rău pe vitele lui Murdock, încât s-ar fi putut crede că era o răzbunare personală a lui Caleb pentru cine știe ce răfuială din trecut. De fapt, nici vorbă de așa ceva. Murdock Lancer era pur și simplu macul cel mai înalt de pe câmp, cel care trebuie tăiat ca să fie în rând cu ceilalți.

Au început șterpelind câteva capete în fiecare noapte. Inițial, Murdock a pus o mână de băieți de la ranch de pază, să doarmă cu vitele ca să-i descurajeze pe amatorii de friptură prea lacomi. Într-o primă fază, a părut să fie suficient. Până când opt dintre brutele lui Caleb au sărit pe văcarul Pedro. L-au bătut pe bietul Pedro de l-au umplut de sânge, apoi l-au legat de un copac și l-au altoit cu biciul până când l-au lăsat mai mult mort decât viu. În noaptea aceea, ticăloșii au luat cu ei douăzeci de juncani și au mai omorât șase, din pură răutate.

Dacă erai cel mai mare proprietar de vite din regiune, problema era că devenea aproape imposibil să te păzeşti de un atac atât de agresiv, dacă nu-ţi angajai propria armată de hăndrălăi înarmaţi. Cel mai apropiat reprezentant al legii era un şerif aflat la aproape două sute cincizeci de kilometri. (Şi adevărul era că oamenii legii plătiţi cu cincizeci de dolari pe lună nu se înghesuiau să protejeze proprietăţile unor bogătaşi.) Iar Caleb nu doar că fura o mulţime de juncani în timpul nopţii, ci îi mai şi vindea pe faţă la târguri care se ţineau la o sută de kilometri depărtare (aşa cum erau, însemnaţi cu marca ranch-ului Lancer).

Apoi, Caleb şi oamenii săi s-au mutat în cel mai apropiat oraş de ranch-ul Lancer, Royo del Oro. Mai întâi au pus stăpânire pe cârciuma din oraş, făcând din proprietar, Pepe, o slugă terorizată în propriul lui local.

Primarul, un om care-şi lua în serios angajamentul în slujba cetăţenilor din comunitatea sa, a încercat să discute cu Caleb. Pentru strădaniile sale, a fost bătut cu biciul în mijlocul străzii principale. Piraţii de uscat le-au adus la cunoştinţă comercianţilor din Royo del Oro că, dacă nu ţin ca şcoala din căsuţa roşie să fie arsă din temelii, iar femeile, siluite zilnic, atunci n-au decât să-şi vadă de oile lor în privinţa localului lui Pepe şi a vacilor lui Murdock.

Caleb s-a mutat apoi în apartamentul prezidenţial din hotelul Lancaster. Iar în scurt timp piraţii uscatului au început să impună o taxă săptămânală tuturor comercianţilor din oraş.

Planul lui Caleb era simplu. Un experiment la foc mic, dar continuu, ca să vadă câte mizerii erau dispuşi să înghită Murdock şi cetăţenii din Royo del Oro. Iar experimentele repetate au demonstrat că apetitul comunităţii părea să fie insaţiabil.

Ei bine, Caleb nu era atât de beat de putere încât să-şi imagineze că acel tip de terorism putea dura la nesfârşit. Până la urmă, avea să intervină armata. Dar până la ei aveau de mărşăluit trei zile. Aşa că, până soseau soldaţii, Caleb şi băieţii lui aveau să-şi ia tălpăşiţa de mult. Un singur obstacol se ridica în faţa lui Caleb: banii lui Murdock Lancer. Atunci când un om cu principii se luptă cu un nemernic, nemernicul e mereu în avantaj într-o primă fază. Pentru că omul cu principii nu face anumite lucruri. În timp ce nemernicul face orice e nevoie. Dar asta doar până când omul cu principii e împins dincolo de orice limită şi de propria-i natură. Majoritatea tragediilor greceşti, jumătate din piesele de teatru englezeşti şi trei sferturi dintre filmele americane pornesc de la această premisă.

Cetăţenii din Royo del Oro n-au altă soluţie decât să se mute din oraş. Dar Murdock are bani, deci şi libertatea de a alege. Ar putea să tocmească şi el nişte nelegiuiţi. Iar ultima ticăloşie a lui Caleb – ţintaşul care-l omorâse pe credinciosul om de bază al lui Murdock, George Gomez – îl împinsese în sfârşit pe bătrân dincolo de limita sa autoimpusă.

Propunerea lui Murdock Lancer pentru fiii săi era simplă. Să-şi împartă imperiul în trei cu ei. Asta însemna vitele, pământurile, casa, conturile bancare. Pentru asta, băieţii trebuiau să accepte două lucruri: să-l ajute pe Murdock să-i alunge pe Caleb şi pe bandiţii lui ucigaşi din zonă. Apoi să muncească la ranch şi să se ocupe timp de zece ani de tot ce

însemna să conduci un imperiu al vitelor. După zece ani, erau liberi să plece, dacă voiau, cu plata în bani gheață. Amândoi tinerii trăiau de câțiva ani de pe azi pe mâine – Scott trăia între două partide de pocher la bordul unei nave fluviale, iar Johnny își vindea brațul înarmat cui plătea mai bine, mereu cu un pas înaintea poterei. În ambele cazuri, frații riscau mai mult decât puteau spera să câștige. Deși frații nu-l înghițeau deloc pe tatăl lor, amândoi au fost nevoiți să ia în calcul propunerea lui, pentru că, absolut orice ar fi făcut pe acest pământ lăsat de Dumnezeu, tot n-ar fi putut scoate banii pe care-i oferea Murdock. Nici legal, nici ilegal. Murdock Lancer nu era doar bogat. Murdock Lancer avea *avere*. Murdock Lancer n-avea doar o grămadă de pământ și o afacere înfloritoare – avea un imperiu. Un imperiu pe care era dispus să-l împartă în trei.

Din punctul de vedere al lui Johnny, exista o singură problemă. Îl *ura* pe nenorocit. Ăsta era nenorocitul care-i alungase în ploaie pe el și pe maică-sa. Ăsta era nenorocitul care făcuse din maică-sa o târfă ahtiată după bani. Ăsta era nenorocitul din cauza căruia femeia eșuase până la urmă în camera aia de hotel, cu celălalt bogătan nenorocit care-i tăiase gâtul. Johnny avea doisprezece ani când *celălalt* nenorocit fusese judecat pentru că o omorâse pe maică-sa și fusese achitat. La paisprezece ani îl omorâse pe nenorocitul ăla. Și-și petrecuse următorii zece ani omorându-i pe toți căcăcioșii de juranți care-l achitaseră pe ticălos. Johnny le tăiase tuturor gâtul, ca să știe și ei cum murise mămica lui. Cu sângele gâlgâind, neputând vorbi, murind încet, îngroziți, privindu-și ucigașul. Iar Johnny zâmbea văzându-le agonia și le spunea:

— *Hola* din partea Martei Conchita Louisa Galvadon Lancer.

Îi luase zece ani ca să omoare acei treisprezece oameni, dar în sfârșit o răzbunase pe Marta Galvadon Lancer. Dar ultima persoană care trebuia să plătească prețul suprem pentru uciderea maică-sii era bărbatul care o trimisese pe calea pierzaniei. Tatăl lui. Murdock Lancer.

Și totuși ce de vite, ce de pământ, câtamai ranch-ul, ce de bănet. Johnny n-ar fi putut aduna atât nici în zece vieți. Iar ca să pună mâna pe toate astea nu trebuia decât să nu-l omoare pe bătrân și să nu se lase omorât de niște hoți de vite setoși de sânge. Numai că Johnny avea un secret. Unul pe care nu-l știa nici Murdock, nici Scott și nimeni altcineva de la ranch-ul Lancer.

Johnny Madrid și Caleb DeCoteau erau prieteni.

Johnny Madrid călărește pe strada principală din Royo del Oro. Cu două zile în urmă, când sosise cu diligența Butterfield Wells Fargo, nu i se păruse cu nimic diferit de alte sute de orașe pe care le văzuse la viața lui. Dar asta fusese înainte să afle povestea pe care Murdock le-o spusese lui și fratelui lui vitreg. Johnny vede acum diferența dintre Royo del Oro și alte orașe: e un oraș îngrozit. Abia sosit, observase cârciuma mare din oraș și colecția de tâlhari adunați în fața ei. Sigur, o mulțime de orașe au cârciumi în fața cărora se adună o groază de tâlhari. Dar Johnny știe că aceia nu erau niște tâlhari *oarecare*. Erau câțiva dintre indivizii pentru care Johnny fusese îmbiat să vină în oraș, ca să-i alunge sau să-i omoare. Ei erau responsabili pentru chinul lui Murdock. Erau pirații uscatului, în slujba lui Caleb DeCoteau.

În timp ce trece călare pe lângă Crinul aurit, simte privirile lor urmărindu-l. Numără

cu colțul ochiului îngustat patru tâlhari. Unul e un negru îmbrăcat ca un *bandito*. Doi sunt *banditos* îmbrăcați ca niște *banditos*. Dar cel de-al patrulea îi atrage atenția lui Johnny. O namilă de alb, mai în vârstă decât ceilalți. Dacă ceilalți trei adoptaseră portul hahalerelor mexicane, el e îmbrăcat într-un costum occidental negru, elegant, și cizme de cowboy scumpe din piele neagră. Pe cap are o pălărie de cowboy mare și neagră, cu boruri tari, iar deasupra buzei de sus are o mustață stufoasă, unsă din belșug cu ceară.

Namila stă pe un balansoar, pe veranda Crinului aurit, și cioplește un căluț de lemn cu un briceag. Lângă cizma lui lucioasă s-a adunat o grămăjoară de mici așchii de lemn. Nu arată ca ceilalți trei tâlhari de pe verandă, dar nu doar din cauza vârstei și a hainelor. Ei sunt niște slugoi; el e un cowboy de calitate. Johnny nu știe de unde să-l ia. Dar, chiar dacă nu știe *cine* este, știe *ce* este. Namila în costum negru, cu cizme negre și mustață stufoasă, are un nume de renume și o reputație asemenea. Hienele celelalte primesc câte o bucată de plăcintă pentru prăpădul și haosul pe care-l fac. Namila primește o pungă cu aur chiar din mâna lui Caleb înainte să se apuce de treabă.

Într-o poveste cu gangsteri, el ar fi „mercenarul venetic“. Într-un capitol mai de început din povestea lui, namila ar fi eroul, așa cum și fusese, de altfel. Dar azi, pe această pagină, își vinde brațul înarmat cui plătește mai mult. Iar în *această* poveste, *cel* care plătește cel mai mult e Caleb DeCoteau.

Johnny coboară de pe cal și-l leagă de stâlpul din fața hotelului Lancaster. Namila în negru închide briceagul și-l bagă în buzunar. Johnny traversează strada principală din Royo del Oro, în direcția cârciumii. Namila în negru pune căluțul pe care-l cioplește pe un butoiaș din fața lui și se ridică din balansoar, înaintând spre partea din față a patioului. Johnny mai are nouă pași până la cele trei trepte ale verandei cârciumii, când namila în negru îi strigă:

— Oprește-te acolo, Cap-Pătrat.

Johnny se oprește.

— Nu mă cheamă Cap-Pătrat, îl corectează Johnny.

— Ce cauți aicea, băiete? îl întreabă namila.

— Mi-e sete, răspunde Johnny, arătând cu degetul spre local. Ce, asta nu-i cârciumă?

Namila în negru se întoarce și ridică ochii la placa mare de deasupra ușii, pe care scrie BAR, apoi se întoarce iar spre Johnny și îi spune:

— Ba da, e o cârciumă. Numai că nu poți intra.

— De ce? întreabă Johnny. Ați închis?

Namila zâmbește, bătând ușor în patul pistolului pe care-l poartă pe sub betelia pantalonilor, lipit de burtă.

— O, nu, primim clienți.

Johnny prinde ideea, așa că-i zâmbește la rândul lui și-l întreabă:

— Deci e închis doar pentru *mine*?

Namila îi zâmbește și mai larg, de data asta arătându-și dinții, și-i răspunde:

— Exact.

— De ce? întreabă Johnny.

Namila în negru îi explică:

— Păi, înțelegi tu, servim *doamne* doar când e *Seara doamnelor.*

Ceilalți trei tâlhari de pe verandă râd de mica lui poantă.

Râde și Johnny puțin, apoi spune:

— Bună asta. Tre' s-o țiu minte.

Namila îl amenință:

— Dacă mai faci un pas spre cârciuma asta, n-o să mai ții minte-n veci nimica.

Punându-și mâinile în șolduri, pistolarul în negru îi explică tânărului în cămașă roșie sangria, cu volane, cum arată viitorul apropiat.

— Deci, ia ascultă la mine, Cap-Pătrat, o să te sui tu frumușel pe gloaba aia de-ai venit cu ea și să nu te mai prind p-aici – m-ai auzit, băiete?

Johnny răspunde, privind chiorâș:

— Oh, eu aud perfect, da' se pare că tu nu. Fiin'că, ți-am zis deja – nu-mă-cheamă-Cap-Pătrat.

În acel moment, mâna lui Johnny coboară spre pistolul care-i atârnă la șold, în tocul lui, și desprinde mica bridă de piele în care intră cocoșul armei mortale.

Ca răspuns, mâna namilei coboară spre pântec, unde patul armei se iețește din betelia pantalonilor.

Apoi, în timp ce tăcerea cuprinde veranda, strada, orașul și statul, iar cei doi bărbați se încordează în poziția de ucis, ușile batante ale cârciumii zboară DEODATĂ la perete și-și face apariția eroul negativ al poveștii, Caleb DeCoteau.

Șeful bandei de nelegiuiți poartă o haină din piele întoarsă maronie, cu franjuri de piele pe mâneci, și mănâncă un copan de pui prăjit. Johnny simte prezența lui Caleb pe verandă, dar e concentrat să-l înfrunte din priviri pe scandalagiu, așa că nu ridică ochii ca să-l salute pe vechiul său prieten.

— Domnule Gilbert, spune Caleb, adresându-se namilei din spate, n-aș vrea să te deranjez de la munca pentru care te plătesc – știu că dacă rămâi fără *tamales*[34], te-apucă plictiseala și nu mai ai stare.

Caleb ia o îmbucătură zdravănă din copanul de pui și, mestecând carnea unsuroasă, cu gura plină, adaugă:

— Dar eu în locul tău m-aș interesa cum îl cheamă pe Cap-Pătrat ăsta.

— Cine-i tipul, Caleb? îl întreabă Gilbert pe șeful lui.

Caleb se sprijină de ușa cârciumii, înghite carnea din gură și răspunde:

— Dați-mi voie să vă fac prezentările.

Arătând cu osul de pui spre bărbatul în negru, Caleb spune:

— Aici îl avem pe Bob Gilbert.

„Deci el e Afaceristul", se gândește Johnny.

— Afaceristul? întreabă Johnny.

— Exact, răspunde Bob. Bob Gilbert Afaceristul. Dar tu cine mai ești?

Până să răspundă Johnny, Caleb smulge cu dinții încă o bucată mare de carne și piele de pe os și spune:

— Lu' băiatu' ăsta îi zice Madrid. *Johnny Madrid.*

— Cine-i *Johnny Madrid*? întreabă Bob sarcastic, repetând numele pe un ton

batjocoritor, caraghios.

Ceilalți trei tâlhari de pe verandă râd până când Caleb le aruncă o privire care vrea să spună voi-să-vă-țineți-gura-când-vorbesc-oamenii-mari. Tipii amuțesc.

Bob Afaceristul e confuz, iritat și începe să dea semne de îngrijorare. Caleb îl angajase ca să gonească sau să omoare tipi de teapa acelui cap-pătrat în roșu. Și încă primea o plată grasă, în aur. Deci ce l-o fi lovit brusc drăgălășenia pe omul care-l plătea?

— Serios, Caleb, cine naiba e coate-goale ăsta?

Caleb aruncă ce mai rămăsese din osul de pui în stradă, între cei doi bărbați, și i se adresează pistolarului pe care-l tocmise:

— O să afli imediat, *Afaceristule.*

Și cu asta Caleb dispare din nou după ușile batante. Johnny Madrid se întoarce spre Bob pieziș, în postura lui de duel, arătându-i Afaceristului că Johnny e pus pe afaceri serioase. Lui Bob Gilbert i se usucă gâtlejul când Johnny i se adresează, nemișcat ca o statuie:

— Eu sunt gata dacă ești și tu gata, *Gil-bert.*

Mâna lui Bob se îndreaptă încetișor spre tocul armei.

Johnny clipește.

Corpul lui Bob se smucește în stânga în timp ce mâna lui apucă patul pistolului, dar e proiectat violent în dreapta când glonțul lui Johnny se înfige drept în inima lui pulsândă.

Pistolul pe care tocmai îl scosese îi alunecă dintre degetele inerte, prăvălindu-se de pe veranda de lemn pe pământul prăfos. Namila în negru se clatină pe călcâiele cizmelor negre, lucioase, și cade cu capul înainte pe trepte până în stradă, izbind un butoi cu murături și împrăștiind pe pământ murăturile și lichidul în care stăteau.

„Și iată cum s-a sfârșit impresionanta carieră a lui Bob Gilbert Afaceristul“, se gândește Johnny. Bărbatul în cămașă roșie sangria cu volane stă în stradă, cu murăturile la picioare, și îndreaptă țeava armei încă fumegânde spre cei trei tâlhari de pe verandă, întrebându-i în spaniolă:

— Mai vrea careva?

Când Johnny intră în cârciumă, șapte dintre ceilalți pirați de uscat ai lui Caleb, care jucau pocher la mese, fumând trabucuri, sau beau alcool la bar, ridică ochii să-l vadă pe tipul în cămașă roșie cu volane care pusese capăt afacerilor lui Bob. Nimeni nu pare prea afectat de felul în care evoluaseră lucrurile. Se pare că printre *afacerile* lui Bob nu se numărase și tovărășia cu alții. Apoi, Johnny Lancer se aude strigat de undeva de sus:

— Johnny Madrid!

Ridicând ochii, îl vede la etaj pe vechiul lui tovarăș, Caleb deCoteau, sprijinit de balustrada de lemn spectaculoasă, privind în jos la el cu un zâmbet cât Texasul pe fața mustăcioasă.

— De când nu ne-am văzut? îl întreabă tipul cel rău în maro pe tipul cel rău în roșu.

Johnny n-are nevoie să se gândească; știe.

— O, de atunci, din Juarez. Să tot fie vreo trei ani.

Caleb pufăie din țigara de foi din gură și zice:

— Păi, fă-te încoace să bei ceva.

În timp ce traversează cârciuma, îndreptându-se spre scară, Johnny întreabă:

— Deci nu tre' s-aştept *Seara Doamnelor*?

Cei doi tipi duri îşi fac glumele de duri.

— Ei, regulile sunt făcute ca să fie încălcate.

Ha, ha, râde Johnny în sinea lui.

— Păi, în cazul ăsta, îţi fac cinste c-un pa'ar, Caleb? propune Johnny.

— Sigur, Johnny, spune Caleb, coborând agale pe scară. Ce zici de nişte *mez-cău*[35]?

Ca data trecută, în Juarez.

Amintindu-şi, Johnny scoate un mic chicotit, comentând:

— A murit multă lume în ziua aia.

— Da, aşa e, întăreşte Caleb, coborând şi ultima treaptă. Dar ne-am distrat de minune, nu-i aşa?

— Da, aşa e, răspunde Johnny cu un zâmbet complice, evocând acea amintire sinistră, dar intensă. Apoi, arătând spre barul lung, maroniu din celălalt capăt al încăperii, Madrid adaugă: După tine, DeCoteau.

Cei doi bărbaţi o pornesc la unison spre bar, iar Caleb îi strigă jalnicei epave care era proprietarul localului:

— Pepe, mişcă-ţi *fundu-n* fundu' barului – am un musafir!

Johnny traversează localul, cântărind din ochi Crinul aurit. E un local realmente spectaculos, pe potriva unui oraş construit cu bani din creşterea vitelor. În acest timp, se gândeşte la următoarea mutare a planului său. Sau cel puţin aşa ar fi făcut, dac-ar fi avut un plan. Imediat ce aflase că avea să primească o treime dintr-o avere pentru a-şi ucide un vechi prieten, i se păruse firesc să se repoziţioneze. Dar în ce scop, mai exact? Ei bine, încă nu-şi dădea seama *exact*. *Dacă* accepta jocul lui Murdock, cunoscându-l pe Caleb, i se părea o idee deşteaptă să-i ofere serviciile sale. Apoi să lucreze din interior. Ei bine, era un plan bun, dacă *rămânea* valabil, asta dacă nu cumva Caleb era la curent că Johnny e fiul lui Murdock. Caz în care Johnny îşi putea lua adio de la viaţă. Deci, *dacă* planul era să-l împiedice pe Caleb să fure vitele tatălui său, deocamdată lucrurile mergeau strună. Dar, încă de când avea doisprezece ani şi săpase mormântul maică-sii, Johnny mai avea un plan: să se răzbune pe Murdock Lancer pentru ceea ce le făcuse lui şi maică-sii. Şi, la drept vorbind, Caleb se descurca mai bine în sensul ăsta decât s-ar fi descurcat vreodată Johnny. Bătrânul era la capătul răbdării. Era disperat. Deci adevărata întrebare era: ce-şi dorea mai mult Johnny? Bani, sau sânge? Ranch-ul tatălui, sau să-şi răzbune mama? Siguranţă, sau satisfacţie?

Pepe se duce la bar şi ia comanda celor doi bărbaţi.

— *Dos mescal*, spune Johnny. Cowboy-ul întreabă apoi în spaniolă: Mâncare ai?

— Doar fasole şi tortilla, răspunde Pepe.

Johnny se întoarce spre Caleb.

— Cum e fasolea?

— Am mâncat şi mai proastă, răspunde acesta.

Johnny se întoarce spre Pepe şi-i cere în spaniolă:

— Dă-mi o porţie de fasole.

— Un dolar, îi răspunde Pepe în engleză, pe un ton ostil.

Johnny se întoarce iar spre Caleb și comentează:

— E cam piperat să ceri un dolar pentru fasole, sau am înnebunit eu?

Zdrobind cu pumnul câteva alune pe tejghea, Caleb se justifică:

— Hei, are dreptu' și Pepe să câștige o pâine.

Apoi alege alunele din grămada de coji zdrobite și și le vâră în gură.

— Ce, băieții tăi nu-s mână-spartă? pufnește Johnny.

Domnul Madrid trântește o monedă mare pe tejghea. Pepe împinge moneda cu zgomot până-i cade-n palmă, se strâmbă la Johnny, apoi aduce o sticlă de mescal. Toarnă în două căni de lut.

— Un toast! strigă Caleb, ridicând cana. (Johnny îl imită.) Pentru nevastă-mea și toate gagicile mele – să dea Domnu' să nu se întâlnească niciodată!

Johnny și Caleb ciocnesc cănile de lut, apoi dau pe gâtlej tăria dogoritoare. Caleb arată spre o masă maronie stingheră din fundul cârciumii.

— *Señor* Madrid, dacă ai plăcerea, te poftesc la masa mea pentru musafiri.

Cu o ușoară plecăciune, Johnny îl asigură:

— Cu mare bucurie, *Monsieur* DeCoteau.

Caleb se îndreaptă spre masă, lătrând peste umăr:

— Ia sticla cu tine.

Johnny se întoarce pe călcâie și înhață sticla de mescal de pe bar.

Șeful piraților de uscat trage un scaun de sub masă, făcându-l să scrâșnească, și își trântește fundul pe el.

— Deci ia zi, Johnny, ce vânt te-aduce la Royo del Oro?

— O, doar mă cunoști, Caleb, răspunde el, turnând încă un rând de mescal pentru el și gazda lui. Banii.

Caleb dă pe gât tăria și întreabă:

— Cine plătește p-aici?

Sorbind din băutură, Johnny răspunde:

— Sper că tu.

Îndreptându-și toată atenția asupra musafirului său, Caleb îi pune întrebarea de un milion de pesos:

— Și ce-ai auzit despre mine?

— Am auzit de ranch-ul Lancer, îi răspunde cu sinceritate Johnny. Am auzit de vitele alea pe care le-ai luat cu japca. O grămadă de pământ, o grămadă de vite, o grămadă de bani, lege ioc. Și doar un babalâc și niște văcari mexicani care să-ți ție piept.

Pepe aduce o farfurie mare cu fasole apoasă și o lingură mare de lemn și le pune în fața lui Johnny.

Caleb își mai toarnă niște pileală și întreabă:

— Dar, dacă nu te superi, ce treabă ai tu cu asta?

— Aceeași treabă de-o avea și Bob Afaceristul. Vreau și eu o slujbă, zice Johnny, fără ocolișuri. Apoi adaugă: Și, cum văd că s-a ivit un loc liber, aș vrea să mă prezint.

— Ca să faci ce? întreabă banditul.

Johnny mai ia o gură de tărie, apoi, după o scurtă pauză de efect, spune:

— Să-l omor pe Murdock Lancer.

Asta îl face pe vechiul lui prieten să-şi arcuiască sprâncenele stufoase.

Johnny ia felia de lămâie primită la mescal şi o stoarce peste porţia de fasole.

— Îl hăituieşti pe moş rău de tot. Da' moşu' are bani. Şi averea lui Lancer e o belea cu B mare pentru tine, Caleb, amice. Pen' că mai devreme sau mai târziu, cum te văd şi cum mă vezi, o să tocmească nişte băieţi cu pistoale şi o să te hăituiască *el pe tine.* Şi n-o să se lupte băieţii lui cu ai tăi, ca să câştige ăia mai tari. O să fie o joacă de-a *Hai să-l omorâm pe Caleb DeCoteau.*

Caleb se strâmbă auzind acea ultimă afirmaţie.

Johnny ia o cănuţă plină cu sos picant şi începe să toarne din el peste fasole, continuându-şi ideea:

— Şi dacă mori tu? Toţi coioţii ăştia de muncesc acuma pentru tine îşi găsesc ei altă vizuină. Dacă mori tu? Viaţa o să se întoarcă la normal. Iar pentru afurisitu' de Murdock Lancer, viaţa e parfum, ce dracu'. Mda, continuă Johnny, adunând în linguroiul de lemn fasolea pe care o pregătise, Murdock Lancer ar plăti gras pentru chestia asta.

Johnny îşi bagă lingura în gură şi începe să mestece. Banditul îl priveşte cu ochii îngustaţi şi spune:

— Poate a plătit deja.

— Poate, spune Johnny cu gura plină, după care înghite şi adaugă: Dar poate nu-mi place de Lancer şi nu-mi plac cizmele lui.

— Ce să nu-ţi placă la cizmele lui Murdock Lancer? întreabă Caleb.

— Felul cum le foloseşte, răspunde Johnny.

— Cum le foloseşte? întreabă Caleb.

— Ca să calce oamenii-n picioare, răspunde Johnny.

Apoi, arătând cu degetul spre gazda lui, Johnny adaugă:

— Dar de tine-mi place, Caleb. Aş prefera de departe să lucrez pentru tine şi să-i îndes morcovu' în cur lu' moşu' decât să mă *lupt* cu tine şi să apăr vacile lui Murdock Lancer. După o pauză de efect, Johnny îşi termină ideea: Asta dacă-ţi permiţi să mă plăteşti.

Rostind aceste cuvinte cu voce tare, Johnny îşi dă seama: „Nici măcar nu-i prea departe de adevăr."

— Cât mai ceri zilele astea, Johnny? se interesează zâmbitor Caleb.

Johnny îşi bagă în gură lingura ticsită de *frijoles*, mestecă o vreme gânditor, apoi răspunde, cu gura plină:

— Păi, cred că *acum* merit mai mult decât îi dădeai lui Bob Afaceristul.

Apoi înghite şi-i rânjeşte lui Caleb. Caleb zâmbeşte şi el şi-i ordonă:

— Adă-ţi calul. Bagă-l la noi în grajd. Arată spre una dintre uşile din capul scării. O să dormi aici la noapte. Mâine dimineaţă atacăm ranch-ul Lancer. Băieţii a-ntâia primesc de la mine aur de paişpe carate.

— Cât? întreabă Johnny.

Caleb mimează o pungă de aur potrivit de mare.

— Oh, cam atâta.

De când tot visase Johnny să-l omoare pe Murdock Lancer, dar niciodată nu visase să

scoată și profit din asta. Și uite că acum îi dă mâna să viseze, așa că zâmbește și răspunde:

— Dacă-l omor pe Murdock Lancer – Johnny mimează o pungă ceva mai mare –, vreau să fie atât.

Caleb înalță cana de lut și dă noroc cu Johnny. Amândoi bărbații își duc la buze licoarea dogoritoare și beau.

Dar pentru ce *anume* toastează el? Pentru succesul unei operațiuni sub acoperire prin care pătrunsese în tabăra dușmanilor tatălui său? Sau pentru o nouă colaborare cu un vechi prieten împotriva unui dușman înverșunat? Ce e mai important pentru el, viitorul, sau trecutul? Cine este el, Johnny Lancer, sau Johnny Madrid? Se pare că Johnny trebuie să se hotărască până dimineață.

---

34. Fel de mâncare mexicană din aluat de porumb umplut cu legume și carne. În argou, poate desemna o persoană atrăgătoare.

35. Mescal, băutură spirtoasă mexicană.

Capitolul 19
„Prietenii îmi spun Pisi“

Când Cliff a observat că filmul cu Carroll Baker care rula la Eros, pe Beverly Boulevard, fusese clasificat „X“, și-a zis că e foarte posibil s-o vadă pe Carroll Baker cum se fute pe bune. Ghinion. Spre deosebire de *Sunt curioasă (Galben)*, filmul în care Lena Nyman chiar pare să se fută, în filmul italian cu Carroll Baker, futaiul e doar futai de film.

Futai ca-n filmele europene, mai șocant și mai violent, dar nimeni nu se fute cu adevărat pe platouri.

Păcat.

Dar, oricum, e bunicel ca film de mister și are un clenci grozav la sfârșit. Una peste alta, o după-amiază cât de cât plăcută. Deși, dac-ar fi știut că-n film Carroll Baker nu se fute pe bune, probabil că s-ar fi dus să vadă *Stația polară Zebra* la Cinerama Dome.

La 93 KHJ, The Real Don Steele prezintă noua melodie scoasă de Los Bravos (tipii cu „Black Is Black“), *Bring a Little Lovin'*, în timp ce Cliff gonește pe Forrest Lawn Drive, face dreapta pe Hollywood Way, apoi trece pe banda din stânga. Așteaptă verdele cu motorul pornit, ca să facă apoi stânga pe Riverside Drive.

Pentru că-i place elanul pe care-l imprimă melodia plină de energie cântată de Los Bravos, Cliff ține ritmul bătând cu degetele în volan.

Apoi o observă la colțul dintre Riverside Drive și Hollywood Way, în fața unei stații de autobuz cu o reclamă în care apare prezentatorul de știri George Putnam, de la postul local Channel 9. Face autostopul, la fel ca atunci când o văzuse la Aquarius Theater.

Doar că de data asta e singură.

„Doamne, se întreabă Cliff, care e probabilitatea să vezi aceeași autostopistă de trei ori în aceeași zi, în trei locuri diferite din Los Angeles? Cine știe, poate nu-i mare scofală, cu toți puștii ăștia care fac autostopul în ultima vreme.“ Deși pare o mare scofală.

De data aceasta însă, micuța bunăciune cu forme unduioase merge în direcția lui Cliff. Ba, mai mult, imediat ce săgeata care indică direcția se va face verde, va ajunge exact în dreptul ei. Un drum scurt s-ar putea transforma ușor într-o muie în mișcare, la volan (cum îi place lui Cliff cel mai mult). Sau măcar într-o rundă de douăzeci de minute de sărutări franțuzești. Se ridică puțin pe scaunul șoferului, anticipând unde ar putea duce acea plimbare cu mașina.

În timp ce Cliff cochetează cu acest gând, hipioata brunetă cu mărăturile îl observă stând la semafor, în Cadillacul lui galben crem.

De îndată ce-l vede, face un salt și flutură frenetic din mână. Cliff îi arată că a văzut-o. Ea ridică pumnul mic de la capătul brațului lung și mișcă degetul mare, parcă întrebând: „Mă iei și pe mine?“

El o salută cu însuflețire, ceea ce înseamnă: „Te iau.“

Ca răspuns la salutul lui însuflețit, ea țipă ascuțit și execută un dans spasmodic la colțul străzii. Dansul ei poate fi descris cel mai bine ca o combinație de piruete și sărituri cu forfecare.

„Ia uite la lăcustica asta de la colțul străzii“, își spune Cliff. „Lăcustă“ e porecla lui Cliff pentru fetele înalte, sexy, unduioase, toate numai coate și genunchi. Le-a poreclit așa pentru că, atunci când își încolăcesc picioarele lungi și brațele deșirate în jurul tău, parc-ai fute o lăcustă.

Dar, pentru Cliff, ideea de a fute o lăcustă e destul de sexy. Așa că pentru el e un alint.

Apoi, în timp ce Cliff așteaptă în Cadillacul Coupe de Ville al lui Rick să se schimbe culoarea semaforului, observă un Buick Skylark albastru care merge în direcția opusă, pe Hollywood Way, dar care face dreapta la colțul cu Riverside Drive și oprește în dreptul hipioatei brunete cu mărăturile.

Cliff spune cu voce tare, aplecându-se în față pe scaun:

— Ce pula mea?

O vede peste celelalte mașini pe hipioată cum se apleacă și discută cu șoferul pe fereastra deschisă din partea pasagerului.

După un scurt dialog între șofer și autostopistă, fata dă afirmativ din cap. Se îndreaptă de spate o clipă, privește peste mașini la bărbatul blond din Cadillacul galben crem, ridică vizibil din umeri spre el și sare în Skylark.

În timp ce mașina fetei cu mărăturile se îndepărtează, se face verde și pentru Cliff. Face la stânga pe Riverside Drive și ajunge în spatele Buickului Skylark. The Real Don Steele revine la microfon și le amintește ascultătorilor: „Tina Delgado trăiește!“

Pe geamul din spate al Buickului, Cliff vede foarte clar atât silueta șoferului, cât și a pasagerei. Șoferul pare tot genul de hipiot cu o claie de păr lung și creț. Poate-i tipul ăla caraghios care-l joacă pe Bernie în *Sala 222*[36]. Se uită la siluetele pletoase care poartă o discuție însuflețită. Lățosul roșcat din Skylark spune ceva, iar fata cu mărăturile răspunde râzând și bătându-se cu palma peste genunchiul gol.

„Bun, acum face mișto de mine“, își spune Cliff în sinea lui.

Smucește de volan spre stânga, iar Cadillacul cotește din Riverside Drive pe Forman și oprește într-o parcare largă, vizavi de magazinul de covoare spațios, vopsit în bej. Cliff răsucește cheia în contact, oprind motorul și pe The Real Don Steele, apoi coboară din Cadillac și traversează pe jos prin aglomerația de pe Riverside Drive. Trece pe lângă restaurantul Money Tree și o ia înainte pe trotuar spre Hot Waxx, magazinul de discuri din Toluca Lake.

The Last Train to Clarksville, hitul ușor de reținut cântat de Monkees, îi inundă urechile imediat ce deschide ușa magazinului de discuri. Locul miroase cum miros mai

nou majoritatea locurilor pentru tineri. Un fel de combinație de tămâie și transpirație. Încă patru clienți, toți sub douăzeci și cinci de ani, răsfoiesc oferta magazinului.

Un negru într-o bluză cu imprimeu african se uită pe albumul lui Richie Havens care poartă numele artistului.

O fată care seamănă cu Melanie, cântăreața flower-power dolofană pentru care Cliff are o slăbiciune, ține în brațe *Bookends* al lui Simon și Garfunkel.

Un puști care ar putea fi băiatul unui camarad din armată al lui Cliff frunzărește secția cu muzică din filme.

Al patrulea client e tot un lățos, ca tipul din Buickul Skylark, o combinație între Isus Cristos și Arlo Guthrie. Stă de vorbă cu vânzătorul, un tip la vreo douăzeci de ani cu o mutră turtită de parcă a încasat o lopată, despre viitorul carierei lui Ringo Starr după Beatleși.

Melodia aia a lui Tom Jones, *Delilah*, îl obsedează pe Cliff de trei săptămâni, de când a auzit-o prima oară la radio. Ar vrea să fie atent la povestea cântecului, dar nu mai ține minte decât refrenul. Și nu-i o idee bună s-aștepte până o prinde la radio. Firește, Cliff apreciază cântecele despre tipi care-și omoară femeile.

Se duce la casă și-l întreabă pe Mutră Turtită unde țin casetele stereo 8.

— Cheia e la Susan, spune Mutră Turtită. Trebuie să vorbești cu Susan, să-ți deschidă ea vitrina.

Magazinele păreau să considere casetele stereo 8 atât de prețioase, încât simțeau nevoia să le păstreze sub cheie. Nu puteai pur și simplu să te uiți peste ele, să alegi ce dorești și să plătești la casă. Trebuia să rogi un angajat să-ți deschidă o vitrină de sticlă cu o cheie, apoi angajatul rămânea acolo, să te supravegheze, în timp ce luai la cercetat raftul și te hotărai. Te supraveghea apoi în timp ce te duceai la casă și cumpărai drăcovenia naibii. Acuma, sigur că era mai ușor să strecori o casetă stereo 8 cu *Rubber Soul* în buzunarul interior al hainei decât un disc. Dar ai fi zis că fac comerț cu diamante. În plus, e cam ciudat să presupui că toți clienții tăi sunt hoți.

Cliff n-apucă să întrebe unde e Susan, că Mutră Turtită îi arată o blondă cu păr auriu, genul de fâșneață pe care o vezi mereu pe plajă, îmbrăcată cu o geacă Levi's închisă până sus și niște jeanși albi, mulați, cu un petic aplicat pe buzunarul de pe fund pe care scrie „Dă-i înainte". E ocupată cu panoul cu anunțuri de interes public când Cliff se duce la ea și o întreabă:

— Tu ești Susan?

Susan se întoarce spre el și-i oferă pe loc lui Cliff zâmbetul pe care Mutră Turtită îl așteaptă de șase luni. Amândoi sunt atât de blonzi, încât, când își apropie capetele, Cliff și Susan par doi sori diferiți, din galaxii diferite, care se rotesc unul în jurul celuilalt. Ea îi confirmă celuilalt blond că e într-adevăr Susan.

— Poți să-mi deschizi și mie vitrina cu casetele stereo 8?

Grimasa involuntară de pe fața ei îi spune lui Cliff că respectivele casete stereo 8 o calcă pe nervi, dar Cliff se îndoiește că proprietarul magazinului de discuri o plătește ca să migălească panoul cu anunțuri de interes public.

Cu vocea ei plată, care pare să meargă mână-n mână cu genul ăsta de fiice ale plajelor californiene sportive şi sexy, Susan îi răspunde:

— Ah… da, cum să nu. Stai să iau cheia. Arată spre vitrina cu casetele stereo 8. Ne vedem la casetele stereo 8.

Cliff se uită cum dispare fundul ei îmbrăcat în jeanşi albi mulaţi după o perdeluţă de mărgele, în căutarea cheii, care ar trebui să fie la ea în buzunar, din moment ce e singura şi e responsabilitatea ei, nu într-un sertar dintr-o cămăruţă dosnică, după o perdea de mărgele.

Îndreptându-se spre vitrina de sticlă în chestiune, simte privirea duşmănoasă a lui Mutră Turtită. Dacă Mutră Turtită l-ar întreba, Cliff i-ar spune că probabil avusese o şansă cu Susan acum patru sau cinci luni. Dar, dacă n-a mişcat nimic până acum, probabil că ea i-a pus eticheta de ciudat fără coaie, şi nu mai contează de câte ori ies la pizza şi bere după serviciu. Şi, după părerea lui Cliff, cea mai bun soluţie pentru el ar fi să se concentreze pe clientele arătoase.

Cliff trece în revistă selecţia de casete prin geamul vitrinei, căutând *Delilah* lui Tom Jones printre celelalte nume. Steppenwolf. The Fifth Dimension. Ian Whitcomb. Crosby, Stills and Nash. Muzica din spectacolul de pe Broadway *Hair*. Coloana sonoră din *Zorba grecul*. *Alice's Restaurant* al lui Arlo Guthrie. Albumul solo al lui Mama Cass. Două albume cu Bill Cosby. Un duet comic, Hudson şi Landry, care nu-i spune nimic lui Cliff.

Fâşneaţa revine şi descuie uşa de sticlă, trăgând zgomotos de ea. Cliff se apleacă, să vadă mai bine titlurile. Simte că Susan îl urmăreşte cu o mână pe şoldul scos în afară. Cliff găseşte ce căuta şi scoate *Tom Jones Greatest Hits*. Susan chicoteşte scurt, dar audibil, apoi îşi acoperă zâmbetul cu mâna.

Sprâncenele lui se arcuiesc.

— Ce? E caraghios că l-am ales pe Tom Jones?

Ea dă din capul blond auriu de parc-ar spune: „Mda, un pic."

Cliff iese din magazinul de discuri (în continuare cam ofuscat pe Susan) pe trotuar, cu o mică sacoşă vişinie imprimată cu sigla magazinului Hot Waxx. Se îndreaptă spre Riverside Drive colţ cu Forman, ca să traverseze şi să-şi recupereze maşina. Moment în care o zăreşte iar printre maşini. Bruneta pletoasă cu murăturile, cu blugii ei tăiaţi scurt, desculţă şi cu maieul croşetat, care pare să-l aştepte lângă Cadillacul galben crem. Când îl vede la colţ, pregătindu-se să traverseze spre maşină, sare şi-i face cu mâna frenetic. Când se face verde, şi Cliff traversează strada aglomerată, îndreptându-se nu doar spre maşină, ci şi spre hipioata brunetă, pletoasă şi desculţă cu murăturile, observă ceva. Fata e mai tânără decât i se păruse prin parbrizul murdar. Cât de tânără, asta n-ar putea spune exact. Dar are de gând să afle când vor sta de vorbă.

Sprijinită de Cadillacul lui, hipioata brunetă, pletoasă şi desculţă cu murăturile spune:

— Se pare că a treia oară e cu noroc.

— Eu am socotit că a *treia* oară a fost pe Riverside Drive colţ cu Hollywood Way, comentează blondul în cămaşă hawaiiană galbenă. Şi *nici vorbă* de noroc.

— Fiţe, fiţe, fiţe, îl tachinează hipioata brunetă, pletoasă şi desculţă cu murăturile. Bine, domnu' Mofturos, cum spui tu. Apoi rosteşte cu multă emfază: A patra oară e cu

noroc.

„Câți ani o avea, pe toți dracii?“ se întreabă Cliff.

— Cum au fost murăturile alea? întreabă Cliff.

— Bune de tot, răspunde hipioata brunetă, pletoasă și desculță cu murăturile. Erau din alea scumpe.

Cliff ridică din sprâncene ca și cum ar spune: „Să-ți fie de bine.“

— Mă duci și pe mine? se pisicește ea cu voce de fetiță, apoi își mușcă buza de jos pentru mai mult efect.

— Ce-a pățit Bernie? o întreabă el.

— Cine?

— Tipul din Buickul Skylark, spune el.

Ea oftează.

— Se vede treaba că avea drum în altă parte decât mine.

— Tu *încotro* ai drum? se interesează Cliff.

E clar minoră, a dedus Cliff, dar *cât* de mică e? E mai mare de paisprezece sau cincisprezece ani. Așa că întrebarea este dacă are șaisprezece sau șaptesprezece ani. Sau cine mai știe, poate optsprezece? Caz în care, oficial, *nu* ar fi minoră, cel puțin după criteriile poliției din districtul Los Angeles.

— Mă duc la Chatsworth, îi răspunde ea.

Asta îi provoacă bărbatului un chicotit involuntar.

— Chatsworth?

Cu limbajul ei corporal de marionetă, ea dă din cap afirmativ.

Cliff o întreabă, rânjind superior:

— Deci faci autostopu’ în lung și-n lat pe Riverside Drive până se găsește careva cu o grămadă de timp liber și o grămadă de benzină care să te ducă la dracu-n praznic, la Chatsworth?

Ea alungă cu o fluturare a mâinii scepticismul lui.

— Ca să vezi că habar n-ai. Turiștii mă duc cu mare plăcere. Sunt cel mai bun lucru din vacanța lor la L.A…

În timp ce ea gesticulează, el observă ce mâini mari are. „Doamne, ce degete lungi are, își spune el. Ce plăcut ar fi să le simt strângându-mă de pulă și să-i frece capul cu imensitatea aia de deget mare.“

— …o să povestească de hipioata de la Hollywood…

În timp ce ea turuie în continuare, el se uită la tălpile ei. „Căcat, tot așa imense sunt.“

— …o să țină minte toată viața cum au dus-o ei la ranch-ul unde se fac filme.

O secundă.

Două.

Trei.

Patru.

— Cineranch-ul Spahn? întreabă în sfârșit Cliff.

Debra Jo se luminează la față.

— Da!

Cliff își mută greutatea de pe piciorul drept pe cel stâng și trece fără să-și dea seama mica sacoșă vișinie de la Hot Waxx în care se află caseta stereo 8 din mâna stângă în mâna dreaptă, cerând lămuriri:

— Deci acolo te duci, la Cineranch-ul Spahn?

Ea încuviințează iarăși din capul pletos, ca o marionetă, scoțând și un:

— Îhî.

Cliff o întreabă, de-a dreptul curios:

— Ce faci acolo?

— Acolo locuiesc, răspunde ea.

— Singură? întreabă el.

— Nu, îl asigură ea. Cu prietenii mei.

„Ce?“ se întreabă Cliff. Inițial, când ea pomenise de Cineranch-ul Spahn, Cliff presupusese pur și simplu că fata era nepoata sau îngrijitoarea hipioată a lui George Spahn. Dar, când hipioții spun „prieteni“, asta înseamnă „alți hipioți“.

— Deci, cere el lămuriri, dac-am înțeles eu bine, *tu* și gașca ta de prieteni *ca tine* locuiți la Cineranch-ul Spahn?

— Mda.

Cascadorul cântărește informația în minte, apoi îi deschide fetei ușa din dreapta.

— Urcă, te duc eu.

— Super! țipă ea, instalându-se în față, pe locul pasagerului.

Cliff trântește ușa în urma ei. În timp ce ocolește Cadillacul ca să ajungă pe partea șoferului, analizează informația pe care tocmai i-o dăduse hipioata brunetă, pletoasă și desculță cu murăturile. Dacă spune adevărul, se pare că la ranch-ul lui Spahn se întâmplă ceva ciudat. E convins că, până la urmă, nu e mare lucru. Totuși, George Spahn e bătrân, și n-ar strica să vadă ce mai face. Nu-l costă decât drumul până la Chatsworth. N-are nimic mai bun de făcut pentru sfârșitul după-amiezii. De ce să nu întrebe de sănătate un prieten vechi? Între timp, are de gând să-și continue flirtul cu Coate-și-Genunchi și poate află mai multe despre acei „prieteni“ și de unde vin.

În scurt timp gonesc pe Riverside Drive. La radio, The Real Don Steele se ține de glume în timpul unei reclame la untul de bronzat Tanya. Debra Jo, care e obișnuită să fie dusă cu mașina, începe imediat să-i explice cum ajunge la ranch-ul lui Spahn.

— Deci o iei pe Hollywood Freeway…

Cliff i-o retează.

— Știu unde e.

Ea lasă pe spate capul mițos și-i aruncă o privire stranie blondului în cămașă hawaiiană.

— Ce, ăi fi un cowboy din ăia bătrâni care făceau pe vremuri filme la ranch?

— Uau, exclamă Cliff cu un entuziasm care o surprinde pe Debra Jo.

— Ce-i? întreabă ea.

El îi răspunde în timp ce se strecoară cu Cadillacul prin aglomerație:

— Pur și simplu mă mir cât de precis m-ai descris cu chestia asta. Un cowboy din ăia bătrâni care făceau pe vremuri filme la ranch.

Debra Jo râde.

— Deci făceai filme la ranch pe vremuri?

El dă afirmativ din cap.

— Pe vremuri adică demult de tot? adaugă ea.

— Ei, dacă la tine *demult de tot* înseamnă acum opt ani la televizor, atunci da, spune el.

Debra Jo își pune tălpile imense, murdare, pe bordul Cadillacului, lipindu-le de geamul rece și neted al parbrizului, apoi întreabă:

— Ai fost actor?

— Nu, îi răspunde el. Sunt cascador.

— Cascador? repetă ea bucuroasă. E mult mai ca lumea!

— Zău? întreabă el. De ce e „mult mai ca lumea“?

— Actorii sunt prefăcuți, spune ea pe un ton autoritar. Repetă pur și simplu replici scrise de alții. Se prefac că omoară oameni în serialele lor stupide, în timp ce în Vietnam sunt omorâți zilnic oameni adevărați.

„Ei bine, e și ăsta un punct de vedere“, își spune Cliff.

— Dar cascadorii… continuă ea. Voi sunteți altfel. Săriți dracului de pe clădiri. Vă dați foc. Acceptați frica. Apoi începe cu filozofia învățată de la Charlie: Nu poți câștiga lupta cu tine decât dacă accepți frica. Dacă învingi frica, devii de neînvins, adaugă ea cu un zâmbet mulțumit pe fața drăgălașă.

„Ce pula mea o mai însemna și asta“, își spune Cliff în sinea lui, dar nu și cu voce tare, în timp ce intră pe Hollywood Freeway, care duce spre nord.

În difuzoare se aude noua melodie a trupei Box Tops, *Sweet Cream Ladies, Forward March*, difuzată la Big 93 pe KHJ.

După ce reușește să intre pe autostradă, Cliff întreabă:

— Cum te cheamă?

— Prietenii îmi spun Pisi.

— Cum te cheamă pe numele adevărat?

— Nu vrei să fii prieten cu mine?

— Sigur că vreau să fiu prieten cu tine.

— Atunci, ți-am zis, prietenii îmi spun Pisi.

— Corect. Încântat de cunoștință, Pisi.

— *Aloha*. Știai că *aloha* înseamnă și bună, *și* la revedere?

— Sincer, da, știam.

Atingându-l pe umărul cămășii hawaiiene, fata întreabă:

— Ești hawaiian?

— Nu.

— Da’ cum te cheamă, domnu’ blond?

— Cliff.

— Cliff?

— Mda.

— Clifford sau Cliff și atât?

— Cliff și atât.

— Clifton?

— Cliff și atât.

— Nu-ți place Clifton?

— Nu mă cheamă așa.

Ea își dă picioarele jos de pe bord și înșfacă punguța vișinie de la Hot Waxx de pe scaunul din față.

— Ce ți-ai luat?

— Stai așa, don'șoara Fără-Maniere, protestează Cliff. Cere voie.

Ea își vâră mâna mare în punguță, scoate caseta cu *Tom Jones Greatest Hits* și izbucnește în râs.

Spre deosebire de felul în care reacționase la zâmbetul disprețuitor al lui Susan, Cliff zâmbește când Pisi îl ia peste picior.

— Știi ce, dă-te-n mă-ta, hipioată încuiată ce ești. Îmi place melodia *Delilah.* Ai o problemă cu chestia asta?

Ea întreabă pe un ton sarcastic, ținând în mână caseta cu fotografia lui Tom Jones pe ea:

— Da' care-i faza, nu mai aveau Engelbert Humperdinck?

— Și de el îmi place, șmecherie, răspunde el, aplecându-se spre ea.

Ea flutură palmele mari de la capătul brațelor, ca să-i transmită: Nici o problemă.

— Hei, Mark Twain a zis așa: „Dacă oamenii n-ar avea păreri diferite, n-ar exista curse de cai."

— Așa a zis Mark Twain? întreabă el.

Ea ridică din umeri.

— Ceva de genu' ăsta.

Degetele ei lungi trag de ambalajul din celofan al casetei până îl rup. Fata îi scoate suportul de carton, după care întinde mâna și comută de pe radio pe casetofonul Cadillacului.

Box Tops amuțesc.

În timp ce Cliff stă cu un ochi pe ea și cu celălalt pe Hollywood Freeway, Pisi bagă caseta stereo 8 în casetofonul mașinii. Aparatul scoate un țăcănit răsunător și timp de câteva momente se aude doar sâsâitul casetei în boxele mașinii, după care în difuzoare explodează bombastic *What's New Pussycat?* a lui Tom Jones.

— Bine, recunoaște Pisi. Cântecul *ăsta*[37] îmi place.

Fata întinde mâna și dă volumul mai tare, apoi începe să-și miște umerii pe ritm și să execute un mic dans sexy pe locul din dreapta al Cadillacului lui Rick, spre încântarea lui Cliff. Își ridică picioarele de pe podea și le îndoaie sub șezut. Apoi, ridicându-se în genunchi, desface nasturele metalic al pantalonilor ei scurți Levi's.

Cliff, care încă n-a scos nici un cuvânt, ridică din sprâncene.

„Bine, poate că merită să consum benzina până la Chatsworth", se gândește el.

Ca răspuns la reacția lui, bruneta ridică și ea din sprâncenele ei maronii ca niște omizi și-și desface fermoarul pantalonilor scurți. Și-i trage în jos de pe fund și picioare până rămâne cu ei în mână, lăsând la vedere niște chiloței roz pătați, decorați cu cireșe. Învârtește pantalonii scurți Levi's pe deget în acordurile ca de flașnetă ale pianului din

What's New Pussycat?, apoi îi aruncă pe podea.

În timp ce dă din fund de la stânga la dreapta în ritm cu vocalizele lui Tom, Pisi își strecoară degetul mare pe sub chiloți și lasă să alunece slipul roz, murdar în jos pe picioare, până-l scoate de tot. Apoi se sprijină cu spatele de ușă și depărtează picioarele, arătându-i șoferului muntele de păr pubian negru. Părul dintre picioarele ei e la fel de des și de rebel ca cel de pe cap.

— Îți place priveliștea, Cliff? întreabă ea.

— Mai întrebi, îi răspunde Cliff cu sinceritate.

Ea se lasă pe spate pe scaunul din dreapta al Cadillacului Coupe de Ville al lui Rick, rezemându-și claia de păr șaten de ușă. Ridică piciorul stâng, apăsând cu călcâiul tetiera șoferului, apoi și piciorul drept, strecurându-l între bord și parbrizul de pe partea lui Cliff, arătându-i-se în toată splendoarea șoferului amuzat.

După asta, în ritm cu melodia lui Tom Jones despre o pisi, își linge două degete, cu care începe să-și frece clitorisul.

Cliff gonește înainte pe Hollywood Freeway, cu un ochi la drum și celălalt la pădurea neagră dintre picioarele lui Pisi.

Pisi închide ochii și spune pe un ton în care i se ghicește excitarea:

— Bagă-ți degetele în mine.

— Câți ani ani? întreabă Cliff.

Pisi deschide brusc ochii.

Trecuse atâta timp de când nu se mai sinchisise nimeni de asta, încât nici măcar nu e convinsă că a auzit corect.

— Ce?

— Câți ani ai? repetă Cliff.

Nevenindu-i să creadă, fata răspunde râzând:

— Uau, băi, nene, nu m-a mai întrebat nimeni chestia asta de mult.

— Care-i răspunsul? întreabă el din nou.

Ea se sprijină pe coate, dar rămâne cu picioarele depărtate în timp ce-i răspunde sarcastic:

— Ei, na, ne ținem de jocuri ca puștii? Optișpe. Te-ai liniștit?

— Ai vreun document de identitate? o întreabă Cliff. Permisul auto sau ceva de genu', știi tu.

— Glumești? izbucnește ea, cu o mutră surprinsă.

— Nu, deloc, o asigură el. Îmi trebuie ceva oficial care să confirme că ai optișpe ani. Ceea ce nu se poate, pentru că n-ai optișpe ani.

Auzind asta, Pisi își apropie picioarele și se ridică în șezut, clătinând mirată din capul lățos.

— Apropo de ăia de-ți strică tot chefu', frățioare, tu ești ăla.

Încă dezbrăcată, își întinde iar picioarele lungi, trântindu-și tălpile imense pe bord și ducându-și mâinile la ceafă, ca să se culce cu totul pe spate.

— În mod evident, nu eu sunt prea tânără ca să te fut, *tu* ești prea *bătrân* ca să mă fuți.

Cliff are altă perspectivă asupra lucrurilor, perspectivă pe care i-o împărtășește lui

Pisi.

— De bătrân, sunt prea bătrân ca să intru la pușcărie pentru o trosneală. Toată viața mea m-a păscut pușcăria. Da' nu m-a prins până acu'. Și, când m-o prinde, n-o să fie din cauza ta. Fără supărare.

Cum futaiul cu degetele nu mai e în plan, tânăra care-și spune Pisi își trage la loc pantalonii, și cei doi își continuă conversația tot drumul până la Chatsworth, fără ca Cliff să-i dezvăluie pasagerei sale că-l știe personal pe George Spahn sau de ce se hotărâse, de fapt, s-o conducă.

El o trage de limbă în legătură cu „prietenii" ei care locuiesc la ranch-ul lui George.

Iar ea îi face capul calendar bucuroasă, povestindu-i despre ei. Mai ales despre un tip pe nume Charlie, care sigur l-ar plăcea pe Cliff, spune ea.

— După părerea mea, Charlie o să te placă mult, sunt cuvintele ei.

Inițial, pe Cliff îl interesează mai mult cârdul de puicuțe la douăzeci și ceva de ani care cred în amorul liber, pe care-l și practică. Dar, cu cât fata îi povestește mai multe despre acel Charlie, repetând doctrina lui, individul seamănă tot mai puțin cu un guru care predică pacea și iubirea și tot mai mult cu un codoș.

Într-adevăr, băiatul ăsta, Charlie, părea să fi luat manualul codoșilor și să-l fi rescris ingenios pentru o generație de fete supărate pe părinții lor. Privind-o pe Pisi cum toarnă cu sinceritate balivernele individului, Cliff încearcă să-și imagineze de unde vine fata. Dacă în anii cincizeci și-ar fi încercat și el norocul în lumea peștilor, cum îl bătuse gândul, niciodată nu s-ar fi putut apropia de o fată drăguță și evident educată ca ea. Dar *căcaturile astea hippie* au întors lumea cu susul în jos. Și uite la ea cum își pune fundul la bătaie pentru un drum până la Chatsworth.

Fete care înainte poate te-ar fi rezolvat cu mâna la *drive-in* se fut acum și cu tine, *și* cu amicul tău.

Dacă francezii le ofereau fetelor lor șampanie, rujuri, dresuri și Max Factor, tipul ăsta, Charlie, le oferă droguri, amor liber și o filozofie care le îmbină pe toate.

„Într-un fel, e genial, își spune Cliff. Sunt destul de curios să-l cunosc pe băiatu' ăsta, Charlie."

— Deci cum l-ai cunoscut pe tipu' ăsta? întreabă Cliff.

— Charlie?

— Da, Charlie.

— Prima oară l-am întâlnit când aveam paișpe ani, îi spune Pisi. Locuiam în Los Gatos, California, și l-a luat tata cu mașina.

— Stai un pic, o întrerupe Cliff, surprins. L-ai cunoscut pe Charlie prin taică-tu?

— Mda, răspunde Pisi. L-a găsit pe marginea drumului, l-a luat cu mașina și l-a invitat acasă, la masă. Și am mâncat, continuă ea. Și între noi doi a fost clar atracție, așa că, după ce s-au dus toți la culcare, noi am ieșit pe furiș din casă. Ne-am futut pe bancheta din spate a mașinii lui tati, apoi am plecat cu ea.

„Uau, are tupeu, ticălosul, se gândește Cliff. Să furi mașina omului, cu tot cu bunăciunea de fii-sa de paișpe ani? N-o fute pur și simplu noaptea. Ceea ce tot o mojicie ar fi. Ci îi fură mașina și fuge cu fata? Știu băieți ciuruiți de tați fără să fi făcut asemenea

căcaturi. Ce dracu', băiete, pentru crima asta nu te trage nimeni la răspundere. Nu te arestează nici un polițai și nu te condamnă nici un jurat."

— Și ce s-a mai întâmplat? o întreabă Cliff pe Pisi.

— Păi, ne-am distrat două zile pe drum. După care Charlie mi-a zis că trebuie să mă întorc acasă. Charlie a zis că probabil ai mei mă caută cu poliția. Și că, dacă mai mergem, o să ieșim din stat și nu poate face așa ceva cu o mașină furată.

„Nenorocitul știe meserie", se gândește Cliff.

Fata din Los Gatos continuă să-i explice cascadorului de la Hollywood:

— Dar Charlie a zis că, dacă vreau să fiu cu el, trebuie să mă duc înapoi acasă. Înapoi la școală. Înapoi în camera mea. Înapoi în fața televizorului, cu familia mea. Apoi să mă mărit cu primul tâmpit care-mi iese în cale. Fiindcă, odată ce m-am măritat cu un tâmpit, automat mă emancipez față de părinți. Așa că mă mărit cu un fraier și-i trimit vorbă lui Charlie că m-am emancipat. El îmi trimite vorbă unde să ne întâlnim. Mă despart de blegoman și mă întâlnesc cu Charlie.

Cliff n-a empatizat niciodată prea mult cu tipii care se lasă jucați pe degete de fete, dar până și el îl compătimește pe bietul tont care s-a însurat cu poama asta.

— Și apoi ce s-a mai întâmplat? întreabă Cliff.

— Apoi, îi explică Pisi, o viață care se reducea doar la existență a căpătat sens.

În acel moment, Debra Jo capătă privirea sticloasă cu care se aleg toate fetele lui Charlie dacă-s lăsate să bată câmpii suficient.

— Deci toate astea s-au întâmplat pentru că taică-tu a luat un autostopist? cere Cliff confirmarea.

Ea râde cu râsul ei zgomotos, spasmodic.

— Așa s-ar zice! Nu mi-am pus niciodată problema așa, dar mda, cred că da.

— Și taică-tu ce părere are despre cele întâmplate? se interesează Cliff curios.

— Păi, e o poveste destul de amuzantă. Maică-mea l-a părăsit pe tati din cauza asta.

„Asta e amuzant?" se întreabă Cliff.

— Și tati a vrut să-i zboare creierii lui Charlie cu o pușcă.

„Mă rog, era și timpul, dracului!" se gândește Cliff.

— Presupun că n-a reușit, spune Cliff.

Puicuța pusă pe chicotit clatină din cap.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Cliff.

— S-a întâmplat că Charlie *e* iubire, explică Pisi. Și nu poți omorî *iubirea* cu o pușcă.

— Ce înseamnă asta pe limba oamenilor normali? se interesează Cliff.

— Înseamnă că Charlie a transformat ura tatei în iubire. Pisi își continuă relatarea: Charlie i-a spus tatei că e gata să moară și, dacă e să fie în ziua aia, foarte bine. Tata s-a calmat. Până la urmă, Charlie l-a convertit pe tata în noaptea aia. A pus-o pe una dintre fetele care erau cu el – Sadie sau Katie, nu știu exact, nefiind de față – să-i sugă pula. Și a doua zi de dimineață, la plecare, s-au despărțit prieteni.

— L-a convertit? întreabă Cliff. Ce înseamnă asta?

— Au băgat LSD.

— Taică-tu a băgat LSD cu tipul care i-a distrus viața?

— Tata a băgat LSD cu tipul care i-a arătat ce grozavă poate fi viața, spune ea. Mai târziu, tata l-a întrebat pe Charlie dacă-l primește în Familie.

— Eu cred că mă iei la mișto, ce căcat! exclamă Cliff.

Pisi clatină din cap în semn că nu, nu-l ia la mișto. Apoi clarifică:

— Dar Charlie a zis că e prea ciudat. A zis: „Ce Dumnezeu, e tatăl lui Pisi, în pizda mă-sii.“ Deci tata nu e membru al Familiei, dar e prieten cu Familia.

După ce află povestea smintită a lui Pisi, Cliff începe să-l respecte fără să vrea pe acest Charlie. Adică una e să manipulezi niște hipioate fugite de-acasă. Probabil că și Cliff ar fi în stare de asta. Dar Cliff n-a avut niciodată prea multă trecere pe lângă tați scoși din minți, cu puști în mână.

Cliff întreabă, în chip de concluzie:

— Bun, deci stai să văd dac-am înțeles: un tip ia un hipiot autostopist, da? Îl duce acasă și-l pune la masă cu nevastă-sa și fiică-sa de paișpe ani, da? Hipiotul o fute pe fata de paișpe ani și fuge cu ea în mașina tipului, da? Mașina în care l-a dus tipul, da? Din cauza hipiotului, fiica se mărită la cinșpe ani, apoi fuge cu hipiotul, da? Soția tipului îl părăsește din cauză de haosul creat când l-a luat pe nenorocitul de hipiot cu mașina, da? Tipul ia o pușcă și se duce după hipiot, dar, în loc să-i zboare creierii, bagă LSD și se distrează cu hipiotul, da? Și mai încolo se cere printre discipolii hipiotului?

Pisi dă afirmativ din cap.

— Crede-mă, Cliff, nu mai e altul ca Charlie. O să-ți placă de el, și sunt sigură că el o să fie mort după tine.

Concentrându-se din nou la drum, Cliff recunoaște:

— Ei, sincer să fiu, sunt chiar curios să-l cunosc pe Charlie ăsta.

---

36. Serial american despre viața într-un liceu din Los Angeles. David Jolliffe, recognoscibil datorită părului bogat și creț, joacă rolul lui Bernie, vedeta sportivă a liceului.

37. În original, porecla personajului Debra Jo e Pussycat.

Capitolul 20
Un Hamlet sexy și rău

În timp ce Rick Dalton își repetă replicile pentru următoarea scenă cu ajutorul magnetofonului său dublu, aude un ciocănit în ușa rulotei. Pune magnetofonul pe pauză, iar banda se oprește în plină rotație.

— Da? răspunde el la ușă.

— Bună ziua, domnule Dalton, spune al doilea asistent de regie. Dacă sunteți gata, Sam vă așteaptă la o discuție pe platou.

— Ies acum, îi spune Rick.

Rick se uită în jur prin rulotă. „Căcat, tre' să fac curat pe-aici înainte să plec, își spune el. Și tre' să inventez un motiv bun pentru care s-a spart geamul.“ Geamul e spart pentru că, odată întors în rulotă după ultima scenă filmată, fusese atât de supărat pe el însuși, încât aruncase cu forță pălăria de cowboy prin cameră, făcând țăndări geamul. Motivul pentru care fusese atât de supărat era momentul penibil de la filmări când își tot încurcase replicile. Sigur că actorii se poticnesc mereu la replici. Dar Rick suferea pentru imaginea lui. În noaptea precedentă, Rick muncise din greu trei ore ca să învețe textul. Rick știa că are mult text de învățat pentru filmarea din ziua respectivă. Profesioniștii știu textul, iar Rick e un profesionist.

Numai că, de obicei, profesioniștii nu beau opt pahare de whiskey sour, până li se taie filmul și nu mai știu cum au ajuns în pat. Deși *unii* actori profesioniști fac chestia asta. Numai că au învățat cu vremea să se descurce. Dar e vorba despre actori (Richard Burton și Richard Harris) care sunt beți profesioniști. Rick e încă un amator.

Pentru generația de dinainte ca drogurile și iarba să devină monedă curentă printre actorii din SAG, viciul majoritar era alcoolul. Acuma, mulți dintre ei s-au apucat de băutură din aceleași motive pentru care copiii lor aveau să se drogheze. Treptat, ca o evadare, până când pierdeau controlul. Dar alții deveniseră alcoolici în mod cinstit.

Să nu uităm că mulți dintre junii-primi ai anilor cincizeci au luptat în al Doilea Război Mondial. Și mulți dintre bărbații care au devenit actori la sfârșitul anilor cincizeci și la începutul anilor șaizeci au luptat în Coreea. Și mulți dintre ei au văzut în război lucruri pe care niciodată nu și le-au putut șterge de pe retină. Și, cum generația lor înțelegea acest

lucru, alcoolismul lor era în mare parte tolerat.

Atât Neville Brand, erou al celui de-al Doilea Război Mondial, cât și Lee Marvin, figura clasică a infanteristului din cel de-al Doilea Război Mondial, puteau umbla beți pe platouri fără ca firma de asigurări să sisteze filmările. Pe măsură ce Marvin avansa în vârstă, părea tot mai bântuit de fantomele soldaților pe care-i omorâse pe front. În momentul culminant al westernului său din 1974 *Banda lui Spikes*, când personajul lui Marvin trebuie să-l împuște pe tânărul lui co-star Gary Grimes (puștiul din *Vara lui '42*), se pare că fața sau vârsta lui Grimes, sau poate și una, și alta, i-au amintit lui Marvin de un tânăr soldat pe care-l omorâse în război. Durul premiat cu Oscar s-a dus în rulota lui și s-a îmbătat criță ca să aibă curajul să înfrunte ceea ce făcuse și ceea ce trebuia să se prefacă în acel moment că face. Și cine știe cunoaște. În rest, *Banda lui Spikes* e un western OK al anilor șaptezeci. Plăcut de urmărit, dar nu suficient de memorabil. În afară de acea pistoladă violentă din momentul culminant și de expresia cruntă de pe chipul de totem al lui Marvin.

În contractul lui George C. Scott pentru rolurile principale era stipulat că se vor pierde trei zile de filmare din cauza alcoolismului actorului.

Chiar și excesele alcoolice la care se deda Aldo Ray erau tolerate într-o oarecare măsură de companiile de producție înainte ca omul s-o ia de tot pe arătură, în anii șaptezeci.

Rick Dalton nu avea astfel de scuze. El bea dintr-o tripletă de cauze: dispreț față de sine, autocompătimire și plictiseală.

Rick ia pălăria lui Caleb, îmbracă haina din piele maronie, cu franjuri, a lui Caleb și iese din rulotă, cu grijă ca cel de-al doilea asistent de regie să nu vadă prea bine în ce hal o adusese. În timp ce echipa roiește încolo și încoace, iar caii tropotesc cu copitele în praf, Rick e condus pe strada principală a decorului de western din Royo del Oro și depus din nou în fieful lui Caleb DeCoteau, cârciuma Crinul aurit. Intrând pe ușile batante, Rick observă echipa care instalează camera într-o parte a platoului. În fața obiectivului de 35 mm, Sam Wanamaker stă singur, lângă un scaun de mahon elegant, cu spătar înalt. Regizorul îi face semn cu mâna să vină la el.

— Hei, Rick, vino încoace o clipă, vreau să-ți arăt ceva.

— Sigur, Sam, spune Rick, pornind în silă spre domnul Wanamaker.

Sam trece în spatele scaunului solid din lemn, pune mâinile pe spătar și spune:

— Rick, ăsta e scaunul pe care stai când ceri banii pentru Mirabella.

— Da, minunat, Sam, răspunde tărăgănat Rick. Arată beton.

— Dar nu vreau să-l consideri scaun, îl corectează Sam.

— Nu vrei să-l consider scaun? Repetă Rick perplex.

— Nu, nu vreau, spune Sam.

— Dar ce să-l consider? Se interesează Rick.

— Vreau să-l consideri un tron. Tronul Danemarcei! Conchide el.

Cum nu citise *Hamlet*, Rick habar n-are că Hamlet e danez, așa că nu pricepe aluzia la „tronul Danemarcei".

Îi repetă regizorului, oarecum îndoit:

— Tronul Danemarcei?

— Și tu ești un Hamlet sexy și rău, spune Sam cu emfază.

„O, Doamne, iar bășina asta de Hamlet“, își spune Rick.

Dar în loc s-o spună cu voce tare, se mulțumește să repete vorbele lui Sam.

— Un Hamlet sexy și rău.

Sam îndreaptă spre el un arătător ferm și spune:

— E-xact. (De parc-ar spune *evrika!*) După care își continuă propriul număr shakespearian: Și mica Mirabella e Ofelia ta în miniatură.

Rick nu prea știe cine e Ofelia, dar presupune că e un personaj din *Hamlet*, așa că se mulțumește să dea din cap în timp ce Sam se adâncește în țele subtextuale hamletiene.

— Caleb, Hamlet. Amândoi la cârmă. Amândoi la putere.

— Amândoi la putere, repetă Rick.

— Amândoi nebuni, spune Sam.

— Amândoi nebuni? întreabă Rick.

Sam încuviințează din cap.

— În cazul lui Hamlet, din cauză că unchi-su l-a omorât pe taică-su. Apoi adaugă, ca o paranteză: Și o mai și fute pe maică-sa.

— Chiar nu știam chestia asta, mormăie Rick în barbă.

— Iar în cazul lui Caleb – sifilis, spune Sam.

— *Sifilis*? întreabă Rick, surprins. Am sifilis? Sunt nebun?

Sam dă din cap afirmativ la ambele întrebări.

— Auzi, Sam, eu ți-am zis că n-am prea citit Shakespeare, îi amintește Rick.

Sam îl asigură pe Rick, cu o fluturare nepăsătoare a mâinii:

— Asta nu contează. Tu nu trebuie decât să *pui mâna* pe tron.

— Să pun mâna pe tron? repetă Rick.

— Trebuie *să conduci* Danemarca, declară Sam.

„Hamlet o fi danez“, deduce Rick.

Apoi, Sam își încheie analogia cu prințul Danemarcei:

— Și o s-o conduci *violent*, o s-o conduci *sălbatic*, o s-o conduci ca un De Sade cowboy, dar o s-o *conduci*!

„De Sade? Ăsta cine-o mai fi, se întreabă Rick, tot un personaj din *Hamlet*?“

Sam își continuă numărul motivațional de regizor:

— Pentru bărbații Lancer, Mirabella e comoara cea mai de preț.

— E o fată frumoasă, strecoară Rick.

— E puritatea întruchipată, vine replica lui Sam. Și bărbații ăștia duri, care au trăit viețile astea dure, o adoră pe fetița asta. Și s-a întâmplat cel mai groaznic lucru posibil. Tu, un ticălos fără scrupule, le-ai luat cea mai de preț nestemată din viețile lor! Iar acum trebuie să le spui cu toată convingerea că ești gata s-o omori uite așa – Sam pocnește din degete, iar Rick răspunde pocnind și el din degete – dacă nu joacă așa cum le cânți tu. Te-ai prins? îl întreabă regizorul pe actorul său.

— M-am prins! răspunde actorul.

Apoi, cu un ultim gest teatral, Sam arată spre scaunul de lemn.

— Caleb, ia în primire tronul Danemarcei.

Rick îl ocolește pe regizor și se așază pe scaun, iar odată instalat, se prinde cu mâinile de brațele scaunului, își îndreaptă ținuta și se străduiește să adopte postura unui rege pe tron.

Sam se luminează la față, apoi anunță întregul platou și echipa:

— Iată-l pe prințul Hamlet!

Rick nu înțelege mai nimic din discuția pe care tocmai a purtat-o cu Sam, dar apreciază entuziasmul lui. Și Sam pare să fi uitat că Rick se împotmolise la replici ceva mai devreme. Regizorul se duce să se ocupe de echipa de filmare, în timp ce Rick stă pe tronul lui, își repetă textul în minte și încearcă să-și închipuie că e prințul Danemarcei.

Actrița de opt ani care o joacă pe Mirabella intră în bar, mâncând un covrig cu ceapă uns cu cremă de brânză albă, pufoasă, care i se întinde pe toată fața la fiecare mușcătură.

— Parcă ziceai că nu mănânci la filmări, îi spune Rick.

— *Am zis* că nu mănânc de prânz dacă filmez *după* prânz, ca să nu mă blegesc, îl corectează ea. Dar pe la trei sau patru tre' să mănânc ceva, că nu mai am putere.

— Mă rog, nu stai la mine-n poală până nu termini de mâncat monstruozitatea aia și te ștergi pe degete, îi spune el. Nu vreau să-mi întinzi porcărie din aia albă în perucă.

— Ești invidios că nu capeți și tu o gură, îl tachinează ea.

— Nu mă-nnebuni, spune el. N-am putut să-mbuc dracului nimic toată ziua cu rahatu' ăsta pe față de zici că-s Leul cel Fricos. Tot puiul de l-am mâncat în scena de mai înainte mi s-a întins în păr.

Asta o face pe fetiță să chicotească.

— Da' tre' să recunosc – ideea cu nemâncatul la prânz, mai ales dacă mai încolo tre' să mănânci pentru o scenă, pân' la urmă a fost o alegere tare.

— Vezi, ți-am spus eu.

Norman, primul asistent de regie, se apropie de cei doi actori și o instruiește pe Mirabella să se urce în poala lui Rick. Ea lasă covrigul și urcă la bord. Își fac apariția oamenii de la coafură și costume, care încep să se agite și să-i retușeze pe amândoi actorii, pregătindu-i pentru filmare. După ce specialiștii în cosmetizare termină ajustările și se car, cei doi actori așteaptă ca Sam să încheie discuția cu echipa și să le dea semnalul că scena poate începe. Numai că e o problemă cu lumina aspră a soarelui care intră pe fereastra panoramică a barului. Așa că regizorul amână filmarea până când unul dintre tehnicieni lipește peste geam o bandă adezivă maronie, ca să mai atenueze din asprimea soarelui de după-amiază.

În timp ce fetița stă în poala lui Rick, așteptând să joace prima lor scenă împreună, îl întreabă pe colegul ei de platou:

— Caleb… pot să-ți pun o întrebare?

— Bagă, răspunde el.

— Dacă Murdock Lancer nu mă răscumpără sau dacă se întâmplă ceva cu banii, chiar m-ai omorî? întreabă ea.

— Dar plătește, spune Rick sec.

— Măiculița mea, spune ea exasperată, dând ochii peste cap, eu nu vorbesc cu Rick,

care a citit scenariul, *ci cu Caleb*, care nu știe ce-o să se întâmple până se întâmplă. Deci, încă o dată, *Caleb*, dacă Murdock Lancer nu mă răscumpără, o să mă omori?

— Absolut, răspunde el imediat.

Fetița e puțin surprinsă de răspunsul lui fără urmă de șovăială.

— Serios? Absolut? Fără îndoială, fără ezitare?

— Nici urmă, răspunde el. Așa fac eu când joc băieți răi. Îi fac răi de tot, adevărați, nu mă cac pe mine. Deci, ca în porcăria aia de *Tarzan* cu Ton Ely. Acuma, serialu' ăla e o porcărie, dar tipul de l-am jucat eu e un ticălos adevărat. Am jucat un braconier – știi ce-i ăla braconier? o întreabă el pe copilă.

Ea clatină din cap că nu.

— E un tip care omoară animale sălbatice deși nu e voie, explică el. Deci, îmi fac apariția cu un aruncător de flăcări în mână, dau foc la junglă ca să sperii animalele, să fugă într-un loc unde le pot omorî. Cum ziceam, serialu' e vai de capu' lui, dar mie mi-a plăcut să-l joc pe nenorocitu' ăla. Și aici la fel. Îmi asum cruzimea lui Caleb. Cred că e o alegere tare.

Ea dă din cap, ascultându-i explicația; iar când termină, îi expune interpretarea ei.

— Ei, sigur că înțeleg ce zici. Adică tu ești eroul negativ în poveste, așa că personajul tău are niște constrângeri narative pe care personajul meu nu le are. Dar, dacă lăsăm la o parte eticheta de „negativ", continuă ea, punând ghilimelele în aer, tot un personaj ești, iar personajele pot fi afectate de o mulțime de lucruri care le fac să se comporte *altfel* decât ne-am fi așteptat.

„Interesant raționament", se gândește Rick, răsucindu-și partea de sus a corpului ceva mai aproape de ea, ca să-i arate că-i acordă întreaga atenție.

Ea îi dă un exemplu care ilustrează punctul ei de vedere.

— Vreau să zic că, după cum vorbești în scena noastră-cheie de mâine, s-ar zice că mă placi. Nu în scena asta, se grăbește ea să clarifice. În scena asta încă nu mă cunoști. Sunt încă fetița lui Murdock Lancer și atât. Dar în ultima noastră scenă importantă părem să ne cunoaștem mai bine.

— Păi da, explică el, am călărit împreună niște zile și nopți până-n Mexic.

— Fix asta zic și eu, insistă fetița. Și… se pare că… mă placi?

— Așa se pare, cedează el.

Trudi își ațintește ochii asupra lui, și exact în acel moment în aer se aude clar un *clic*. Poate că unul dintre figuranții care-i joacă pe piratii de uscat se joacă pur și simplu cu cocoșul pistolului, dar sincronizarea e perfectă.

— Ce-ți place la mine? îl întreabă ea.

Efortul de a fi atât de deștept îl exasperează pe Rick, care răspunde:

— O, nu știu, Tru…

Ea i-o retează înainte să-i rostească numele adevărat.

— Mirabella!

El se corectează, repetând spășit:

— O, nu știu, Mirabella.

— Nu, frate, te-ai fofilat. Ba știi. Dacă-i sunt simpatică lui Caleb, el știe de ce. Apoi îl dăscălește: Și *ar trebui* să știi și tu de ce.

— Îi place… spune Rick.

— *Ție* îți place, îl întrerupe ea.

El dă ochii peste cap, dar acceptă regulile jocului, așa cum le-a stabilit ea.

— Mă scuzi, se corectează el, *mie îmi place* că nu tre' să mă port cu tine cum m-aș purta cu un copil.

— Ooh, grozavă alegere! bate ea din palme într-o minirepriză de aplauze. Îmi place răspunsul ăsta.

— Sunt convins că-ți place, zâmbește el superior.

Arătând cu degetul pentru mai multă emfază, ea continuă:

— Deci, revenind la prima mea întrebare: Ești *gata* să mă omori…. deși nu *vrei*?

— Nu, recunoaște el.

— Nu *ce*? se dă ea pe lângă el.

El cedează și-i spune ce vrea să audă, rostind cuvintele rar:

— Nu, nu vreau să te omor…

— Dar o să mă omori? ripostează ea prompt.

— Da, o să te omor, spune el convins.

Ea tace o clipă, apoi întreabă, ridicând din sprâncene:

— Ești sigur?

Întrebarea ei îl face să clipească.

— Da… sunt *destul* de sigur.

Chipul ei se luminează.

— Oh, deci acum ai rămas doar *destul* de sigur, deci poate că nu?

— Poate, admite el.

Apoi fetița spune în șoaptă, pe un ton confidențial:

— Vrei să-ți spun ce cred eu că se-ntâmplă?

Cu o ușoară notă ironică, el răspunde:

— Păi, e clar că vrei să-mi spui, așa că ia spune.

Ea continuă să vorbească șoptit, confidențial, dar se ambalează în timp ce-și țese povestea.

— Ei, cred că tu îți *închipui* că mă poți omorî. Și le spui celorlalți pirați de uscat că mă poți omorî. Și-ți spui și ție că mă poți omorî. Dar, dacă ar fi la o adică și ar trebui să faci ceea ce ai zis că o să faci, să mă omori – n-ai putea.

— Bine, șmecherie, spune el, de ce nu?

— Pentru că ți-ai dat seama că te-ai îndrăgostit de mine, îi spune ea. Și mă iei în brațe și mă duci pe calul tău. Și o luăm la galop – în stil Pony Express[38] – până la cel mai apropiat preot. Și-l sileși să ne căsătorească, sub amenințarea armei.

Asta îi provoacă lui Rick un zâmbet, dar unul ironic.

— Aha, așa zici tu că fac? comentează el sceptic.

— Da, așa faci, spune ea, sigură pe sine.

— Nu mă însor cu tine, o expediază el.

— *Tu* nu te însori cu mine sau *Caleb* nu se însoară cu mine? ține ea să clarifice.

— Nu ne însurăm nici unul cu tine, îi răspunde el.

— De ce? întreabă ea.

— Știi de ce, ești prea mică, spune el.

— Ei, da, pentru vremurile de azi sunt prea mică. Dar vorbim de epoca Vestului. Pe atunci, oamenii se însurau mereu cu copile, îi dă ea o explicație corectă. Adică pe vremea aia nu era nici o problemă să te însori cu o fată de treișpe ani.

— Tu n-ai treișpe ani, ai opt, o lămurește el.

— Contează chestia asta pentru Caleb DeCoteau? întreabă ea sceptică. Apoi îi reamintește: Acum cinci minute ai zis că m-ai omorî uite *așa*. Pocnește din degete ca să dea greutate cuvântului „așa“. I-ai spus lui Scott că o să mă arunci într-un puț nenorocit. Deci poți bine mersi să omori un copil de opt ani, dar să te însori cu mine, asta e limita peste care Caleb DeCoteau nu trece?

Rick a cam rămas fără replică. Ea observă asta și-i spune, zâmbind superior:

— Nu cred că te-ai gândit serios la chestia asta.

— Normal că nu m-am gândit serios la chestia asta, se apără el. E ideea ta smintită.

— Nu e smintită. Poate că e *provocatoare*, recunoaște ea, dar nu e smintită.

Exasperat, Rick încearcă să-i spună cât de rău îl stânjenește acea conversație.

— Trudi, nu mă simt în largul meu…

Dar ea nu-l lasă să termine.

— Măiculiță, Rick, doar n-o facem pe bune! E doar un experiment mental cu personajele. La Actors Studio se face chestia asta tot timpul. Scenariul e scenariu. Și respectăm scenariul. În scenariu, Lancer *dă* banii. Deci nu trebuie să iei hotărârea asta. În scenariu, Johnny te omoară, așa că nu se întâmplă nimic din toate astea. Dar la Actors Studio ți se pune întrebarea: dar dacă scenariul n-ar fi așa? Atunci ce-ar face personajul tău? Ce hotărâre ar lua personajul tău? Ideea e pur și simplu să înțelegi cine e personajul tău când nu e supus textului.

— Păi poate, zic și eu, poate că nu vreau să mă însor, îi dă el replica.

— Ei, ai văzut, răspunde ea, dând din mână, asta e o alegere. Apoi continuă să scormonească: Deci nu vârsta e problema. Și nici că nu m-ai iubi…

— N-am zis niciodată că te iubesc, o întrerupe el.

Ea nici nu vrea să audă această ultimă afirmație.

— Nu te prosti, normal că mă iubești. Deci problema nu e vârsta și nici că nu m-ai iubi, ci pur și simplu Caleb nu e genul de tip care se însoară, corect?

El ridică din umeri.

— Mda, aș zice că da.

— Deci trăim așa împreună?

— N-am spus asta.

— Păi e la mintea cocoșului, explică ea logic. Suntem împreună, suntem îndrăgostiți, nu suntem căsătoriți, așa că trăim împreună. Pot face chestia asta. Apoi clarifică: Dar pentru scurt timp. La un moment dat o să te *constrâng* să mă iei de nevastă.

— O să mă *constrângi*? repetă el, sceptic.

— Mda, explică ea, ar fi o chestie de bază în dinamica dintre noi.

— Ce să fie o chestie de bază? întreabă el.

— Că tu ești șeful, tu conduci banda, îi explică ea. Ei fac tot ce le spui tu fără să crâcnească. Dar când nu e nimeni de față? *Eu sunt șefa!* Și tu faci *tot* ce-ți spun eu.

„Nu-mi vine să cred ce scoate pe gură piticania naibii“, se gândește Rick.

— Zău, așa fac?

— Da, așa faci.

— Și *de ce* fac tot ce-mi spui tu?

— Pentru că am putere asupra ta. Dacă n-aș fi avut puterea asta, m-ai fi aruncat în puț, așa cum ai zis. Dar, nu-i nimic, îți *place* că am putere asupra ta. Adică eu sunt *șefa*, dar sunt o *șefă* bună și nu mi-aș folosi niciodată puterea ca să-ți fac vreun rău. Pentru că te iubesc. Nu la fel de mult cum mă iubești tu pe mine. Dar totuși te iubesc.

— Bine, dar dacă nu fac? întreabă el.

— Dacă nu faci ce?

El îi contestă teoria:

— Dacă nu fac ce-mi spui tu?

— Acuma, nu uita că eu nu dezvălui niciodată puterea pe care o am asupra ta în fața bandei și, de fapt, în fața nimănui, îi amintește ea. În ochii lumii, tu ții frâiele.

— Bun, asta am înțeles, îi spune el. Dar spuneai că fac tot ce-mi spui tu, nu?

— Da, răspunde ea. Ca un câine. E un ordin. Și trebuie să te supui.

— Serios? rânjește el. Și dacă nu mă supun?

— Dar te supui, întărește ea.

— Acuma cine slugărește textul? ripostează el. Vrei să te joci de-a „ce-ar fi dacă“? Ce-ar fi dacă nu m-aș supune?

— Păi… Ea stă pe gânduri câteva clipe. E limpede că se întâmplă de câteva ori – la început – să nu te supui. Și atunci trebuie să te pedepsesc.

— Mă pedepsești? întreabă el.

Ea încuviințează din cap, apoi conchide:

— Și, după ce te pedepsesc, nu mai ieși niciodată din cuvântul meu.

În acel moment, în timp ce Rick își stoarce creierul în căutarea unui răspuns, Sam Wanamaker strigă către actorii săi:

— Acțiune!

Iar Caleb și Mirabella interpretează scena.

---

38. Serviciu de poștă rapidă care folosea ștafete călare, care a funcționat în Statele Unite din 1860 în 1861.

Capitolul 21
Stăpâna casei

Scârț se bucură de o poziție de invidiat printre fetele de la ranch-ul Spahn. Femeile de la ranch au statut de cetățeni de rangul al doilea în sânul „Familiei“; cu siguranță sunt considerate inferioare bărbaților. Dar Charlie insistă că le sunt inferioare și câinilor care trăiesc la ranch. De fiecare dată când o femeie din Familie vrea să mănânce o porție de mâncare, trebuie ca mai întâi s-o ofere unui câine. Aproape nici o femeie nu deține vreo poziție de autoritate (cu atât mai puțin Mary Brunner, prima membră și mama copilului lui Charlie, Ursul Pooh).

Spun „aproape“ pentru că sunt două femei care au un loc special în ierarhia Familiei. Una e „Țiganca“, de departe cea mai în vârstă dintre femeile din Familie, la cei treizeci și patru de ani ai ei. Poziția Țigăncii e echivalentul unui ofițer însărcinat cu recrutarea. De fiecare dată când o tânără sau un tânăr e atras la ranch, prima oprire e la Țigancă.

Dar cea care se apropie cel mai mult de o poziție de autoritate în structura socială a Familiei e Scârț cea cu aer de spiriduș. Motivul pentru care Familia e găzduită la ranch-ul Spahn e o înțelegere între Charlie și proprietarul locului, George Spahn. Iar de George se ocupă Scârț.

George Spahn are optzeci de ani și timp de câteva decenii și-a închiriat ranch-ul cu tot cu terenul din spate, unde e amenajată o stradă principală dintr-un oraș de western, pentru filme hollywoodiene și producții TV. La vremea lor, „Călărețul singuratic“, Zorro și Jake Cahill călăriseră pe strada principală de la ranch-ul Spahn. Dar, după o vreme, Hollywoodul s-a mutat, și fostul decor de film a căzut în paragină. E încă folosit din când în când la ședințe foto pentru reviste și coperte de album (trupa James Gang a făcut acolo fotografiile pentru coperta unui album). Ranch-ul crește în continuare cai și oferă familiilor drumeții călare cu ghid prin canioanele din Santa Susana.

Dar la ranch nu se mai filmează acum decât filme porcoase cu tematică western sau filme de categorie Z pentru circuitul *exploitation*[39], ca ale lui Al Adamson. În plus, George Spahn a orbit aproape complet. Bătrânului uitat de industrie îi ține de urât „Familia“ lui Charlie Manson. În general, el stă în căsuța lui din vârful dealului, cu vedere la decorul de western. Casa dă pe dinafară de vechi suvenire din westernuri, pe care George nu le mai poate vedea, și care reprezintă ranch-ul în vremurile sale de glorie: afișe înrămate cu westernuri vechi, filmate la ranch-ul lui George, și fotografii decolorate de expunerea

directă la soare, cu actori de pe vremuri care turnaseră la ranch. O colecție de șei western, ba chiar și câteva statuete autentice de cowboy și indieni sculptate de George Montgomery[40].

Iar peste George și gospodărie domnește Scârț. Iar când vine vorba despre îngrijirea lui George, Scârț s-a dovedit a fi nu doar pricepută, ci de-a dreptul neprețuită.

Asta i-a adus o autonomie în dinamica Familiei la care alte femei doar visează. În primul rând, locuiește în casă. Și și-a câștigat poziția de „stăpâna casei". O poziție pe care nici măcar George n-o contestă. O fi ranch-ul lui George, dar la un moment dat a devenit căminul lui Scârț. Celelalte fete trebuie să muncească la ranch și să caute prin gunoaie. Scârț trebuie să-i gătească lui George, să-l îmbrace, să aibă grijă de casa lui și să-i țină companie. Celelalte fete mănâncă gunoi scârbos, pâine veche, legume veștede, fructe bătute și putrede și uneori sunt nevoite să le-o sugă sau să se fută cu angajații de la magazine pentru privilegiul de a le căuta prin gunoaie. Scârț gătește și mănâncă mâncare adevărată, cumpărată de George. Sigur, din când în când și-o mai trage cu George și uneori îl rezolvă cu mâna. Dar asta n-o deranjează prea tare. În plus, mai bine se întinde cu George decât să se fută cu nenorociții ăia de motocicliști slinoși care ard gazul pe la ranch. Apoi, cum George ascultă toată ziua la radio muzică country, Scârț e, de fapt, singura membră a Familiei care mai are legături cu lumea din afară. Dar, pe lângă mâncarea adevărată, scoasă din frigider și nu dintr-un tomberon de gunoi, lucrul cel mai invidiat la poziția lui Scârț, care huzurește în casă cu George, e privilegiul de a se uita la televizor.

Charlie nu-și lasă puștii să se uite la televizor. Pe când erau copii, iar părinții le interziceau sau restricționau orele de uitat la televizor, motivația era că le strică mintea. Charlie le spune că le fură sufletul.

Adevărul e că singurul mod în care Charlie chiar îi poate controla pe puști e controlându-le mediul și realitatea. Charlie nu-și face probleme că s-ar putea uita la seriale. Atracția unor show-uri ca *Mitocanii în Beverly Hills*, *Gomer Pyle*, *Scăpați de Smart* sau *Insula lui Gilligan* n-are cum să-i submineze autoritatea. Charlie se teme de reclame (adevăratul opiu pentru mase). Insistența ispititoare asupra fructului oprit, de care se bucuraseră cândva, dar de care s-au lepădat. Nu vrea ca acele filmulețe făcute de geniile de pe Madison Avenue, produse cu unicul scop de a atrage, să le amintească puștilor de viața la care renunțaseră. Într-o competiție cinstită cu părinții în care tinerii nu aveau încredere și cărora le purtau pică, Charlie ar fi câștigat. Într-o competiție directă cu sistemul pe care-l disprețuiau, Charlie ar fi câștigat. Într-o competiție directă cu o filozofie contrară cu a lui, Charlie ar fi câștigat. Dar, într-o competiție directă cu plăcerile rememorate ale bomboanelor Tootsie Rolls, ale cerealelor Froot Loops, ale batoanelor Clark, ale sucului Hires, ale Kentucky Fried Chicken, ale rujului Revlon, ale produselor de machiaj Cover Girl și ale vitaminelor masticabile Flintstones, la un moment dat, Charlie ar fi pierdut.

Dar Scârț se poate uita la televizor după pofta inimii.

Deși e posibil ca inițial George să fi bătut palma pentru că i se oferise sex cu Scârț, în practică, poziția ei la ranch e garantată de îngrijirile pe care le oferă. De faptul că-i ține de

urât bătrânului. Că-l îmbracă, îl scoate la plimbare, îi gătește și se uită la televizor cu el, descriindu-i bătrânului orb ce face familia Cartwright din *Bonanza*.

Astăzi însă, Charlie a plecat la Santa Barbara, împreună cu un grup mare de tineri. Deci, cum se spune, când pisica nu-i acasă, joacă șoarecii pe masă.

Scârț a invitat în casă mai mulți tineri, să se uite la televizor. Cum e sâmbătă după-amiaza, se uită la seria rock a lui Dick Clark pe ABC. Mai întâi la *American Bandstand*, prezentată de Dick însuși, apoi la *It's Happening*, emisiunea produsă de Dick Clark și prezentată de Paul Revere and the Raiders. Invitații zilei sunt Canned Heat.

Așa cum se cuvine poziției pe care o deține în casă, pistruiata Scârț stă comod în fotoliul extensibil al lui George, rabatat la maximum, cu picioarele ei fantomatic de albe întinse în față, în niște pantaloni scurți Levi's, și privește ecranul televizorului printre tălpile desculțe, murdare. Ceilalți cinci membri ai familiei stau tolăniți pe canapea și pe podea, poștind un joint.

Tema muzicală a emisiunii *It's Happening*, interpretată de Paul Revere and the Raiders, se aude din micul difuzor al televizorului, în timp ce se derulează genericul de început. Care constă în imagini alb-negru cu Paul Revere și solistul Mark Lindsay în mașinuțe de deșert, hurducându-se și sărind peste dune de nisip cam nebunește (atât de nebunește încât Mark Lindsay era să se omoare filmând acel generic).

Toată lumea bate din picioare și dă din cap în ritm cu acea melodie grozavă, când deodată Scârț aude în depărtare o mașină care oprește la intrarea ranch-ului. Imediat, femeia mărunțică se ridică în fotoliu, înfigându-și tălpile goale în podea.

— E o mașină, spune ea cu voce tare.

Ia telecomanda mare, grosolană, apasă de două ori pe butonul care reglează sonorul și ascultă concentrată.

Aude vag zgomot de motor și de cauciucuri pe pământ.

— E o mașină străină, deduce ea.

Tânăra latră un ordin milităros:

— Șarpe, du-te să vezi cine-i afară.

„Șarpe", cea mai tânără dintre fetele Familiei, se desprinde de pe canapea, iese din living și se duce în bucătărie, să se uite prin ușa cu plasă. Tânăra privește prin plasa murdară, căutând automobilul cu privirea. Casa lui George se află la un capăt al ranch-ului, în vârful unui deal. Din punctul ei înalt de observație, Șarpe vede întreaga proprietate. Cuprinde cu privirea ce-a mai rămas din vechiul decor de western și începutul străzii principale, unde se parchează de obicei mașinile. Vede acolo Cadillacul vintage masiv, galben crem.

— Vezi ceva? cârâie Scârț din living.

— Da, îi răspunde Șarpe. Un Coupe de Ville galben super beton. E un tip cam puriu, într-o cămașă hawaiiană, care a adus-o pe Pisi acasă cu mașina, îi dă raportul Șarpe lui Scârț.

Din cealaltă cameră se aude:

— Doar a adus-o acasă?

— Nu, o informează Șarpe. Ea l-a chemat la ranch, să-l prezinte. Uite că le-a ieșit Țiganca în întâmpinare.

Scârț se lasă iar pe spate în fotoliu și apasă pe butonul de volum al telecomenzii pătrățoase din plastic, dând iar televizorul mai tare.

— Rămâi la ușă și spune-mi dacă vine încoace.

Șarpe îi urmărește pe Pisi și pe hawaiian care stau de vorbă cu Țiganca, iar cercul se mărește încetul cu încetul cu alte femei din grup. Din perspectiva lui Șarpe, par cu toții prietenoși, mai ales că la răstimpuri se aud râsete și chicoteli. Apare chiar și „Tex“ Watson călare, cu Lulu, îi adresează câteva cuvinte hawaiianului, apoi se îndepărtează călare.

— Ce se întâmplă? întreabă Scârț.

— Hawaiianu’ pare în regulă, dă raportul Șarpe. Toată lumea vorbește prietenește. A venit chiar și Tex să-i arunce o privire, apoi a plecat cu Lulu.

— Stai cu ochii pe el, ordonă Scârț. Dacă vine încoace, mă anunți.

Apoi, cam la vreo zece minute după ce Tex și Lulu plecaseră, Șarpe deslușește o schimbare în dinamica dintre fetele din Familie și bărbatul ciudat, ceva mai în vârstă, în cămașă hawaiiană. Râsetele și chicotelile par să se fi oprit. Ca și limbajul corporal lejer, de hipioate trăsnite pe care le doare-n cot, al fetelor din Familie. Nu se mai mișcă, sunt țepene, în defensivă. Apoi, Șarpe observă că hawaiianul ridică ochii spre casă, ba chiar o arată cu degetul.

— Se întâmplă ceva, relatează Șarpe. Fetele se poartă ciudat și hawaiianul arată spre casă.

— Nenorocitul, știam eu, spune Scârț.

Clem, băiatul Familiei, un puști cu dinții ciobiți, o întreabă pe Scârț:

— Vrei să-l rezolv eu?

Scârț îi zâmbește matern lui Clem și spune:

— Încă nu, scumpule. Mă descurc.

— Ah, căcat, spune Șarpe.

— Ce-i? întreabă Scârț, deși știe deja răspunsul.

— Hawaiianu’ puriu vine încoace, spune Scârț alarmată.

Scârț se îndreaptă în fotoliul extensibil, se ridică de pe tronul ei și se duce în bucătărie, să vadă și ea ce vede Șarpe prin ușa cu plasă. Și îl vede pe tipul în cămașă hawaiiană îndreptându-se de unul singur spre scările care duc la ușa prin care se uită ele.

Scârț se întreabă, mușcându-și buza: „Cine pizda mă-sii e gagiu’ ăsta?“

Apoi le spune celorlalți puști:

— Bun, ia valea toată lumea. Mă ocup eu de cretinu’ ăsta.

În timp ce Scârț se postează lângă ușa cu plasă, ceilalți tineri ies din casă și coboară în șir indian pe scări, trecând pe lângă străinul în cămașă hawaiiană.

Toți îl privesc dușmănos. Când a ieșit din casă și ultimul puști din Familie, Scârț prinde cârligul ușii cu plasă înapoi în inelul său metalic.

Hawaiianul urcă scările până când ajunge de partea cealaltă a plasei, chiar în fața lui Scârț.

— Deci tu ești ursoaica mamă? întreabă el pe un ton prietenos.

Scârț se gândește să-l salute cu un „aloha“ sarcastic, dar hotărăște că asta ar însemna

să-l încurajeze prea mult. Așa că-i spune pe un ton clar și casant, cum ai rupe o crenguță:

— Te pot ajuta cu ceva?

Hawaiianul își vâră mâinile în buzunarele de la spate și răspunde, pe un ton care se vrea rezonabil:

— Așa sper. Sunt un prieten vechi al lui George. M-am gândit să trec pe-aici ca să-l salut.

Femeia, care are două faruri în loc de ochi, îl țintuiește pe intrusul hawaiian cu toată intensitatea privirii ei bulbucate, fără să clipească.

— Ei, foarte frumos din partea ta. Din păcate, ai ales un moment nepotrivit. George trage un pui de somn în momentul ăsta.

Hawaiianul își scoate ochelarii de soare și spune:

— Ei, chiar că *din păcate.*

— Cum te numești?

— Cliff Booth.

— De unde-l cunoști pe George?

— Sunt cascador. Am filmat aici *Legea banilor.*

— Ce-i aia?

Asta-l face pe hawaiian să chicotească scurt.

— E un serial western pe care l-am filmat aici, răspunde el.

— Nu mai spune! comentează Scârț.

— Ba spun. Arătând cu degetul mare în spate, la orașul western, el adaugă: Cred că am fost aruncat de pe cai pe fiecare centimetru din strada aia principală. Cred că am căzut în fân de pe acoperișurile tuturor clădirilor. Și am sărit de prea multe ori cu capul prin vitrina de la Rock City Café.

— Serios? Fascinant.

Privirea ei neclintită îl provoacă pe acest intrus într-un fel care întrece chiar și felul cum se zgâia Ralph Meeker pentru scenele lui.

— Să știi că nu mă laud, o asigură hawaiianul, doar ca să știi că am mai fost pe-aici.

Pe tonul autoritar, lipsit de emoție al unui polițist de la rutieră, Scârț îl întreabă pe hawaiian:

— Când l-ai văzut ultima oară pe George?

Intrusul e pus în încurcătură și cade pe gânduri câteva clipe.

— O, să vedem, ahh… aș spune… o, să tot fie opt ani.

În sfârșit, un zâmbet se strecoară în colțurile gurii ei.

— Vai, îmi pare rău. N-am știut că sunteți atât de apropiați.

Hawaiianul râde pe înfundate, gustând sarcasmul față-n față.

— Păi, când se trezește, o să-i spun că ai trecut pe-aici, îl informează ea.

Hawaiianul lasă ochii în podea, își pune la loc ochelarii de soare, pentru efect, apoi înalță capul și-i fixează chipul pistruiat prin ușa de plasă.

— Mă rog, chiar țin să-l salut în treacăt – acum, dacă tot sunt aici. Vin de departe și chiar nu știu când o să mai am drum încoace.

Scârț răspunde, prefăcându-se înduioșată:

— Oh, înțeleg. Dar mă tem că e imposibil.

— *Imposibil*, repetă Cliff îndoit. De ce e *imposibil*?

Scârț izbucnește dintr-o suflare:

— Pentru că sâmbătă seara îmi place să mă uit cu George la televizor – *Jackie Gleason Show*, *Lawrence Welk Show* și *Johnny Cash*. Dar lui George îi e greu să stea treaz așa târziu. Așa că-l pun să tragă un pui de somn acum, ca să nu rămân fără seara de televizor cu George.

Hawaiianul zâmbește, își scoate iar ochelarii de soare și spune prin ușa de plasă:

— Uite ce e, pistruiato, eu intru. Și o să mă uit atent la George, cu ochii mei. Și chestia asta – bate în ușa de plasă din fața lui Scârț – n-o să mă oprească.

Scârț și hawaiianul se înfruntă din priviri prin ușa cu plasă murdară a bucătăriei, până când Scârț clipește brusc, decisiv.

— Cum dorești.

Apoi scoate cu zgomot micul cârlig al ușii de plasă, îi întoarce spatele hawaiianului, se duce în living, se trântește iar pe fotoliu, se culcă pe spate, ia telecomanda și dă televizorul mai tare. Apoi își îndreaptă atenția asupra micului televizor alb-negru al lui George, așezat deasupra radioului Zenith în stil dulap, care nu mai funcționează. În acel moment, pe micul ecran țopăie în sus și-n jos Paul Revere and the Raiders, interpretând melodia *Mr. Sun/Mr. Moon*.

De obicei, Scârț reușește să fie destul de convingătoare cu George. Dar, când vine vorba să convingă un bătrân orb și cărpănos să scoată banii pentru un televizor color, se pare că puterea de persuasiune a lui Scârț își dovedește limitele.

Femeia aude ușa scârțâind în balamalele ruginite când hawaiianul o deschide și intră în cameră. Nu întoarce capul spre el, dar îl aude pășind în living.

— Unde-i dormitorul lui? întreabă el.

Ea arată spre coridor cu piciorul desculț.

— Ușa de la capătul coridorului, latră ea. Poate tre’ să-l scuturi ca să-l trezești. L-am futut de dimineață de i-au mers fulgii. Apoi se întoarce spre intrusul hawaiian și adaugă, cu un zâmbet afectat: O fi obosit.

Hawaiianul nu face mutra șocată la care sperase ea și nici măcar nu are vreo reacție. Se mulțumește să treacă pe lângă ea și să intre în hol. Chiar înainte să dispară din vedere, ea îi spune:

— Ah, domnu’ Acum-Opt-Ani! George e orb. Probabil că tre’ să-i spui cine ești.

Hawaiianul se oprește o clipă auzind asta, apoi dispare din vedere pe coridor.

Pe ecranul micuț, Raiders termină de cântat, iar Mark Lindsay le spune oamenilor de pe tărâmul televiziunii să fie pe fază pentru „mesajele Happening“, după care urmează o reclamă la serialul *FBI* produs de ABC. Scârț îl aude pe cascadorul hawaiian bătând ușor în ușa camerei lui George și întrebându-l:

— George, ești treaz?

Scârț urlă de pe fotoliu:

— Normal că nu e treaz, ce dracu’, doar ți-am spus! Și nu aude nici ciocănitu’ ăsta de fetiță. Dacă ești chitit să-l trezești, atunci deschide ușa, intră-n cameră și scutură-l naibii să se trezească!

Femeia aude cum se deschide ușa de la camera bătrânului. Ia telecomanda grosolană și apasă de două ori, dându-l mai încet pe Efrem Zimbalist Jr. care citește reclama la *FBI*.

Îl aude pe hawaiian scuturându-l pe George și strigându-l pe nume, apoi aude cum bătrânul se trezește brusc, buimac:

— Stai așa! Ce se întâmplă? Cine ești? Ce vrei?

Aude explicațiile hawaiianului:

— E în regulă, George. E în regulă. Scuze că te-am deranjat. Sunt Cliff Booth. Am trecut și eu pe-aici să te salut și să văd ce faci.

— Cine? întreabă George, confuz.

Hawaiianul îi explică mai departe:

— Ei, am filmat aici *Legea banilor.* L-am dublat pe Rick Dalton.

— Pe cine? croncăne George.

— Rick Dalton, repetă hawaiianul.

George mormăie ceva ce nu bate până la Scârț, în camera vecină. Apoi îl aude pe hawaiian repetând apăsat numele:

— Rick DALTON.

— Cine-i ăla? întreabă George.

— Starul din *Legea banilor*, îl lămurește hawaiianul.

Zăpăcindu-se iar, George întreabă:

— Tu cine ești?

— Am fost cascadorul lui Rick, răspunde hawaiianul.

Scârț râde auzindu-l pe George că întreabă:

— Care Rick?

— Nu contează, George, aude femeia răspunsul hawaiianului din cealaltă cameră. Sunt un fost coleg de pe vremuri și voiam doar să mă asigur că ești bine.

— Păi, nu sunt bine, îl informează George.

— Da’ ce-ai? întreabă hawaiianul.

— Nu mai văd nici un căcat! răspunde George, făcând-o iar să râdă pe Scârț.

Hawaiianul spune ceva ce-i scapă, după care George spune ceva ce-i scapă, apoi hawaiianul spune ceva ce iar nu deslușește prea bine, în afară de cuvintele „mica roșcovană“.

Scârț aude fără probleme răspunsul lui George:

— Ți-am zis că nu mai văd nici un căcat! De unde dracu’ să știu ce culoare are părul fetei care se învârtește mereu pe lângă mine?

Apoi îl aude pe hawaiian mormăind ceva și pe George răspunzând:

— Ascultă, nu te țin minte, dar mulțumesc c-ai venit în vizită…

Scârț nu aude ce-i mai spune bătrânul hawaiianului. Urmează un schimb de replici mormăite, pe tonuri diferite, apoi îl aude pe hawaiian ridicând vocea, ca să priceapă George:

— Deci i-ai lăsat pe hipioții ăștia să stea aici?

Întrebarea îl face pe George să răspundă furios:

— Dar tu cine pizda mă-tii ești?

Femeia îl aude pe hawaiian făcând o ultimă tentativă de a lămuri ce caută acolo.

— Sunt Cliff Booth. Sunt cascador. Am lucrat împreună pe vremuri, George. Voiam doar să mă asigur că ești bine și că hipioții ăștia nu profită de pe urma ta.

— Scârț? întreabă George. Apoi răspunde: Mă iubește, domnule.

Asta o face pe mica roșcovană să zâmbească. Ia telecomada grosolană, apasă de trei ori pe buton și se uită la Canned Heat care cântă *Going Up the Country* la *It's Happening.*

După vreo șase minute, hawaiianul iese din dormitor și vine în living, privind în jos la fotoliul pe care e întinsă femeia.

— Mulțumit? îl întreabă ea, fără să-l privească.

— N-aș folosi cuvântul ăsta, răspunde el, afundându-și mâinile în buzunare.

Ea întoarce capul spre el și-i spune, cu un mic licăr în ochi și un zâmbet pe față:

— Cre' că e cuvântul folosit de George azi-dimineață.

Cliff rânjește auzind replica ei obraznică și se așază în fața ei, pe canapeaua pentru două persoane.

— Deci faci sex cu moșu' în mod obișnuit, ha?

— Mda, răspunde ea. George e grozav. Și pun pariu că i se scoală și-l ține mai mult decât pe tine, marele cowboy.

— Uite ce e e, răspunde hawaiianul, George mi-e prieten vechi…

Ea i-o retează:

— El nici n-are habar cine dracului ești!

— Așa o fi, continuă el, dar voiam doar să mă asigur că e mulțumit și *conștient.*

— E *conștient* că fac sex cu el de cinci ori pe săptămână și e *mulțumit* de chestia asta. Arătând spre camera lui, Scârț adaugă: Dacă vrei să se simtă penibil, n-ai decât să-l întrebi direct.

Hawaiianul își scoate ochelarii de soare, se apleacă înainte și întreabă:

— Și motivul pentru care faci sex cu George de cinci ori pe săptămână e că-l iubești?

Scârț îl pironește pe nenorocitul de hawaiian cu privirea ei fixă și-i răspunde:

— Normal că-l iubesc. Din toată inima, îl iubesc pe George cu tot ce am și tot ce sunt. Și, dacă tu crezi sau nu că sunt capabilă să-l iubesc pe George, continuă ea, cu voce șoptită, pentru mine e zero barat.

Nenorocitul de hawaiian ripostează privirii ei fixe cu o întrebare sarcastică:

— Deci nu vorbești cu el să-și *schimbe testamentul* sau alte chestii legale din astea, nu?

Întrebarea o face pe Scârț să clipească o dată. Dar asta nu-i tulbură calmul și nu-i știrbește din indignarea virtuoasă.

— Nu, nu vorbesc cu el să-și *schimbe testamentul.* Vorbesc cu el despre căsătorie.

„Acuma ce mai zici, deșteptule?"

Scârț rezumă situația:

— Ca să ne lămurim – tu nu l-ai mai văzut pe George din *anii cincizeci*, ce naiba, și vii acuma din senin ca să-l salvezi… de la căsătorie? Să-l salvezi de la sex de cinci ori pe săptămână? Ești sigur că ai fost prietenul lui George pe vremea când vă cunoșteați? Așa faci tu, te plimbi cu mașina și salvezi *pe toată lumea* de la căsătorie sau e *George* mai special?

Hawaiianul ascultă, așezat pe canapeaua pentru două persoane, apoi răspunde:

— Știi ceva… ai dreptate. Așa că se ridică de pe canapea, traversează casa, iese pe ușa cu plasă și coboară scările. Mulțumită, Scârț își încrucișează gleznele și-și îndreaptă din nou atenția asupra emisiunii muzicale produse de Dick Clark.

---

39. Filme realizate de producători marginali, cu bugete foarte reduse, care exploatează fățiș un subiect de senzație sau o modă.

40. Actor american de westernuri devenit celebru în anii ’40.

Capitolul 22
Aldo Ray

Almeria, Spania
Iunie 1969

Starul anilor cincizeci Aldo Ray stă lângă salteaua murdară dintr-o cameră îmbâcsită a unui hotel spaniol, cu sudoarea şiroindu-i pe umerii şi spinarea păroasă, şi nu se gândeşte la deciziile greşite care-l aduseseră în acea încăpere apăsătoare. Şi nici nu se chinuie cu gânduri de genul *a fost odată… la Hollywood*, pe când lucra cu regizori ca George Cukor, Michael Curtiz, Raoul Walsh, Jacques Tourneur şi Anthony Mann. Nu se stresează din cauza apartamentului elegant din El Royale, la care nu mai are de mult acces, nici din cauza micuţului şi drăguţului său Porsche care, deşi rapid, era prea mic pentru cât e el de matahală, cu pieptul cât un butoi. Nu, în timp ce stă în camera încinsă din hotelul lipsit de aer condiţionat din Spania, în prima lui seară în deplasare pentru filmările la o nouă producţie, Aldo se gândeşte la acelaşi lucru la care se gândeşte de obicei seara, la ora aceea. La o sticlă de băutură.

De fiecare dată când Aldo Ray filma în deplasare, echipa, ceilalţi actori, angajaţii hotelului şi practic oricine putea da o mână de ajutor primeau misiunea de a-l *supraveghea pe Aldo.* Când Aldo era cazat pentru filmări la un hotel sau la un motel, era, practic, în arest la domiciliu. N-avea voie să plece de la hotel, de frică să nu-şi ia o sticlă. Nu era primit în barul hotelului. N-avea voie să umble cu bani la el. Şi ori el, ori intrările în clădire erau sub atentă supraveghere. Toţi membrii echipei de producţie aveau ordine stricte, categorice, ca, indiferent cât ar fi implorat, s-ar fi milogit sau i-ar fi linguşit, să nu-i aducă băutură lui Aldo. David Carradine îşi aminteşte în autobiografia lui, *Endless Highway*, momentul în care jucase alături de Aldo în *Brutele*, un film cu buget mic regizat de Fernando Lamas. Domnul Carradine povesteşte că, dacă vreun actor tânăr care-l ştia şi-l respecta pe domnul Ray de la începuturile lui ajungea să joace într-un film cu el, era, practic, însărcinat *să aibă grijă de Aldo.*

În vara anului 1969, Aldo decăzuse destul de mult faţă de perioada lui de glorie din anii cincizeci când jucase alături de Bogart, Tracy şi Hepburn, Rita Hayworth, Anne Bancroft sau Judy Holliday. Numai că pe atunci încă nu se ştia cât mai avea de decăzut. În

1975 deja nu mai făcea față nici unui rol mai lung de două zile (mai mult de atât nu se putea conta pe el să rămână treaz.)

Când anii șaptezeci au lăsat loc anilor optzeci, actorul descoperit de George Cukor – printr-o probă filmată în care Aldo a fost pus să arunce cărți de joc într-o pălărie – nu mai primea de lucru decât de la cârpaci ca Al Adamson sau Fred Olen Ray (nici o relație de rudenie).

A fost primul fost star hollywoodian care a apărut vreodată într-un film porno din anii șaptezeci, ceea ce i-a adus statutul de singurul (până acum) fost star hollywoodian care să câștige premiul pentru cel mai bun actor la Premiile Industriei Filmelor Erotice pentru *Drăguța sălbatică*, filmul din 1979 cu Carol Connors (*Deep Throat*). (În anii optzeci, și Cameron Mitchell avea să joace într-un film porno.)

Aldo Ray a fost și primul fost star hollywoodian dat în judecată de Screen Actors Guild pentru că a apărut în filme ieftine negirate de sindicat.

Încă de la începuturile sale, Hollywoodul a văzut destule foste glorii care au dat de greu, dovadă fiind filmele pe care au ajuns să le facă, spre deosebire de cele pe care le făceau odinioară (Ramon Novarro, Faith Domergue, Tab Hunter, ba chiar și bietul Ralph Meeker). Totuși, nimeni nu se poate compara cu Aldo Ray la cerșit cu înfocare mila publică. Așa că, oricât ar fi fost de disperat în acea noapte din vara anului 1969, în Spania, după douăzeci de ani, respectiva noapte avea să treacă drept „vremurile bune de odinioară“.

Pentru Ray însă, nici pomeneală de vremuri bune de odinioară. Era aceeași noapte împuțită cu care colosul trebuia să dea piept în orice noapte împuțită în care nu putea pune mâna pe o sticlă.

În aceeași noapte, în același hotel, în aceeași țară, în altă cameră tot fără aer condiționat, Cliff Booth și-a turnat două degete de gin la temperatura camerei într-un pahar de plastic de-ale hotelului. Tăietura adâncă de deasupra sprâncenei drepte, cu care se alesese ceva mai devreme în urma unei lovituri cu patul unei carabine Winchester, începuse iar să sângereze, curgându-i pe față și pătându-i maieul nădușit. În plus, sprânceana umflată nu părea să dea înapoi. Dacă nu începea să se dezumfle măcar puțin, a doua zi n-avea ce căuta la filmări. Cliff s-a privit lung în oglinda de la baie. Și-a pipăit cucuiul de la sprânceană, să vadă dacă mai doare. Durea. Avea nevoie de gheață, și încă urgent.

Și dacă tot se deranja, n-ar fi fost chiar cea mai proastă idee din lume să facă rost și de câteva cuburi de gheață pentru ginul cald. Nu pentru c-ar fi preferat gustul ginului rece față de cel al ginului la temperatura camerei. Pentru Cliff, ginul avea gust de lichid pentru brichetă, iar ginul cu gheață, de lichid pentru brichetă rece. Dar, dacă-i punea câteva cuburi de gheață, putea să pară că bea un cocteil, față de perspectiva deprimantă de a bea gin cald dintr-un pahar de plastic oferit de un hotel ieftin aflat la mii de kilometri de casă. Ducându-se la măsuța unde se afla găletușa de plastic pentru gheață primită de la hotel, a aruncat o privire micului televizor legat cu un lanț de o țeavă de încălzire. Pe ecran se desfășura o melodramă mexicană în alb-negru de la începutul anilor cincizeci, cu Arturo de Córdova și María Félix declamând melodramatic în spaniolă. Cliff n-auzise de ei.

Cliff îl însoțise în Europa pe șeful lui, Rick Dalton, și, pentru prima oară de multă vreme, îl dubla din nou în scenele de cascadorie. Era cel de-al patrulea film european pe care-l făceau în succesiune rapidă. Primele două (*Nebraska Jim* și *Omoară-mă iute, Ringo, spuse gringo*) fuseseră westernuri filmate în Italia. Cel de-al treilea, un film cu agenți secreți în stil James Bond, cu titlul *Operațiunea Din-o-mită*, fusese turnat în Grecia, la Atena. Iar acesta, *Sânge roșu, piele roșie*[41], în care mai jucau Telly Savalas și Carroll Baker, era filmat în Spania. La sfârșitul filmărilor, Cliff și Rick urmau să se întoarcă acasă, la Los Angeles.

Cei doi bărbați s-au distrat de minune în cele cinci luni de sejur european. Rick era încântat că paparazzii îi acordă atâta atenție, iar Cliff era încântat să facă iar cascadorii. Au locuit împreună într-un apartament șic la Roma, cu ferestre de unde se vedea frumos Colosseumul. Rick umbla mereu prin restaurante italiene, turna în el cocteiluri prin cluburi și în general ducea o viață de star american de cinema la Roma, cu Cliff pe post de copilot. Cât au stat acolo, Cliff a futut la italience grupa mare. Mult mai multe decât Rick, dar Rick era mereu mai mofturos. Pentru Cliff, gagicile erau gagici, dar avea o adevărată slăbiciune pentru italience. Și deși prefera să aibă o italiancă goală lângă el în pat, care să i-o sugă, decât să doarmă singur, pentru el, ideal era ca italiencele astea goale să fie mereu altele. Cliff nu era niciodată *atât* de vrăjit de fizicul unei fete. Câtă vreme îl lăsau să-și înfigă dinții în bucile lor și le plăcea s-o sugă, pentru Cliff erau frumoase.

Și totuși zborul spre casă avea să fie puțin altfel față de zborul spre Europa.

În timp ce lucra în Grecia, la filmul cu agenți secreți, Rick întâlnise o starletă italiană bine făcută, pe nume Francesca Capucci. Și, așa cum avea să le povestească apoi Cliff prietenilor de acasă, „Pe toți dracii, mă pomenesc brusc cu el că se-nsoară cu tipesa“. Imediat ce Cliff a realizat încotro se îndreaptă lucrurile, a știut că orice înțelegere între el și Rick era kaput. Rick n-avea să-l mai țină pe lângă el, Francesca n-avea să fie de acord cu prezența lui și, oricum, Rick n-avea să și-l mai permită.

Nu, Cliff nu era egoist. Dacă ar fi simțit că Rick și Francesca se potriveau, ar fi dat înapoi cu grație, fără probleme. Nu credea nici că Francesca era cine știe ce *femme fatale* malefică, să-l prindă în mreje pe prietenul său naiv. Îi *credea* pe amândoi doi idioți care se angajaseră la o schimbare uriașă în viață, fără să cântărească prea bine lucrurile. Cliff le dădea doi ani. Pentru ea nu era mare lucru, dar peste câțiva ani pensia alimentară avea să-l usture rău pe Rick. Atât de rău încât probabil că avea să fie nevoit să-și vândă casa din Hollywood Hills. Și Cliff știa cât de importantă era casa pentru Rick. Până și în casa *aia* Rick clocea gânduri negre. Dacă ajungea să trăiască într-un apartament din Toluca Lake, avea să fie mult mai rău.

Cliff a luat găletușa de plastic pentru gheață oferită de hotel de pe măsuța pe care stătea, plus un prosop pentru mâini de pe suportul pentru prosoape din baie. Apoi a deschis ușa camerei și s-a îndreptat, lipăind și scârțâind, spre mașina de făcut gheață de la capătul holului. Mocheta împuțită pe care călca avea consistență de plastilină. La Hotel Splendido – motelul cel mai apropiat de formațiunile stâncoase ca cele din Vestul Sălbatic datorită cărora Almeria din Spania poate trece drept Arizona –, toate camerele aveau ușile

deschise. Cum nu exista aer condiționat, toți clienții hotelului aveau câte un ventilator zgomotos primit de la spanioli.

Trecând pe lângă camera 104, Cliff a zărit cu coada ochiului un bărbat ca un butoi care părea foarte deprimat, cu o cămașă albă de in ca un cort lipită de spinarea scăldată în sudoare, stând la capul patului, lângă ventilator, și privind în jos la mocheta împuțită de la picioare.

„Ăla-i Aldo Ray“, s-a gândit Cliff în timp ce trecea pe lângă ușă. „Și asta-i mașina de făcut gheață“, și-a spus el când a văzut-o la capătul holului. A pus câteva cuburi în găletușa de plastic care arăta mai mult ca un coș pentru hârtii. După care a mai desprins cu mâna patru cuburi, pe care le-a învelit în prosopul alb pe care-l adusese cu el. Punându-și compresa rece peste sprânceana inflamată, a luat-o înapoi spre camera lui.

Când a trecut a doua oară pe lângă camera lui Aldo Ray, i-a aruncat o privire rapidă, ca să se asigure că tipul voinic și nădușit era într-adevăr *Aldo Ray.* Doar că de data asta starul din *Bărbați în război* nu se mai uita în jos la mochetă, ci direct la el. Când Cliff a trecut de ușă, a auzit vocea inconfundabilă a starului, un hârșâit domol ca de șmirghel, strigându-i:

— Hei?

Cascadorul a revenit în cadrul ușii actorului.

— Ești american? a croncănit celebra voce hârșâită.

— Da, a răspuns Cliff, apăsându-și prosopul cu gheață pe partea dreaptă a feței.

— Lucrezi la westernul ăsta? a întrebat Aldo.

— Da, domnule Ray, a răspuns Cliff.

Domnul Ray a zâmbit auzindu-l, apoi a întins cinci degete ca niște cârnați și a zis:

— Spune-mi Aldo. Joc și eu în filmul ăsta.

Cliff a intrat în camera actorului, a traversat distanța dintre ușă și pat și i-a strâns mâna junelui-prim din filmele Warner Bros. ale anilor cincizeci.

— Cliff Booth, a spus Cliff Booth. Sunt cascadorul care-l dublează pe Rick Dalton.

— E și Dalton în filmul ăsta? Știam de Telly și de Carroll Baker, dar de Dalton nu. Pe cine joacă? a întrebat Aldo.

— Pe fratele lui Telly, a răspuns cascadorul.

Aldo a pufnit în râs:

— Mda, chiar seamănă de zici că-s rude. Așa, joc și io cu Mantan Moreland[42] doi frați, ce dracu’.

Asta i-a făcut pe amândoi să râdă.

Amândoi luptaseră în cel de-al Doilea Război Mondial (Aldo ca scafandru în marină). Ray avea cam aceeași vârstă ca Booth. Dar nu ți-ai fi dat seama, văzându-i în acea noapte împreună. Cliff avea încă un corp de boxer de categorie mijlocie, în timp ce pieptul ca de butoi al lui Aldo Ray lăsase loc unei burți ca un butoi. Silueta puternică, sportivă, pe care o etalase în *Domnișoara Sadie Thompson* pe lângă Rita Hayworth, se fleșcăise, iar umerii lați i se rotunjiseră, dându-i o postură ca de maimuță. Cliff arăta pe puțin cu zece ani mai tânăr decât vârsta lui reală, în timp ce Aldo arăta pe puțin cu douăzeci de ani mai bătrân. Cu aerul lui simian, Aldo a ridicat ochii spre fața lui Cliff, observând în sfârșit sprânceana uriașă.

— Doamne, puștiule, a hulit Aldo. Ce dracului ai pățit la față?

— Am încasat un pat de pușcă în ochi azi, a răspuns Booth.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Păi filmam sus, pe stâncile alea, a explicat Booth, și am avut o scenă în care unul dintre *banditos* mă pocnește în față cu o carabină Winchester.

Dar italianu' care-l juca pe mexican, a continuat el, nu mai făcuse niciodată scene din astea de acțiune, așa că se tot codea și mă rata de la o poștă. Cinci duble și degeaba, ce naiba. Dar eu de fiecare dată cădeam pe spate pe pietrele alea nenorocite. Așa că până la urmă mă duc la primul asistent de regie – singurul din echipa spaniolă care rupe cât de cât englezește – și-i zic: „Spune-i tipului să-mi tragă dracului una-n față, că nu mai rezist să cad pe pietrele astea de căcat", a încheiat Cliff.

— Ți-ai luat-o în freză, a exagerat Aldo.

Cliff a ridicat din umeri.

— Asta mi-e meseria. *O încasez* în locul lui Rick.

— Lucrezi cu el de mult? s-a interesat Ray.

— Cu Rick?

— Mda, cu Dalton.

— Se fac acuma zece ani.

— Oh, deci sunteți amici?

— Mda, suntem amici, a răspuns Cliff zâmbind.

Aldo îi zâmbește la rândul său.

— Drăguț. E bine să ai un tovarăș pe platouri.

Aldo l-a întrebat apoi pe cascadorul lui Rick:

— Îl știai și când a făcut filmu' ăla cu George Cukor?

— Da, dar la ăla n-am lucrat, a răspuns Cliff. E singurul film fără cascadorii.

— Da, un film bazat pe o carte tare de la vremea aia. Warner și-a înghesuit acolo toți actorii de-i avea sub contract. Unii bunicei, a jucat și Jane Fonda – pe Hank Fonda l-ai cunoscut? a întrebat Aldo.

— Nu, a zis Cliff.

— În fine, a continuat Aldo, Dalton a avut unul dintre rolurile principale. Să știi că mie George Cukor mi-a dat primul meu rol mare în cinema, *De-a regăsirea* cu Judy Holliday. După care m-a distribuit în *Perseverența* cu Hepburn și Tracy.

Apoi schimbă brusc vitezele:

— Știi cine are câte un rolișor în ambele filme?

Cliff clatină din cap că nu.

— Afurisitu' de Charlie Bronson, a zis Ray. Și era chiar și mai urât decât acum, dacă se poate așa ceva.

Aldo a rămas o vreme adâncit în propriile gânduri, ca și cum și-ar fi amintit cum fusese colaborarea cu Bronson pe când *Aldo* era starul, iar Bronson avea roluri mărunte.

După un moment de tăcere, Ray a hârâit:

— Am auzit că lu' Charlie îi merge binișor de la o vreme. Bravo lui.

Apoi, Ray a smucit din cap spre Booth:

— Ce ziceam?

— Rick și George Cukor, i-a amintit Cliff.

— Da, da, da, bineînțeles – l-ai cunoscut pe George Cukor? l-a întrebat Ray pe cascador. Un băiat de milioane. Lui îi datorez tot ce am.

— Am auzit că nu era altul mai homo ca el la Hollywood, a zis Cliff.

— Ei, da, George era homosexual, a zis Ray. Dar nu cred că făcea cine știe pe partea asta. Era cam grăsan.

Apoi Aldo a ridicat ochii la Cliff, intrând într-o dispoziție profundă și filozofică. Știm din autobiografia lui David Carradine că acesta era unul dintre obiceiurile colosului.

— Vezi tu, din moment ce am început datorită lui Cukor, lumea mă tot întreba într-o vreme dacă nu cumva a încercat ceva. Și, din păcate, răspunsul la întrebarea asta e nu. Aș fi vrut eu să-ncerce.

George purta în el o tristețe pe care i-aș fi lecuit-o, dac-aș fi putut, a continuat meditativ Aldo. Apoi a oftat: Dar mă tem că deja era incurabil când l-am cunoscut eu. Din câte știu, a trăit singur toți anii lui de la Hollywood. Cred că de mai multă pulă am avut eu parte în marină decât el în cei patruzeci de ani la Hollywood.

Aldo a tăcut, apoi a adăugat:

— Mare păcat, ce naiba, dacă mă-ntrebi pe mine.

Colosul a tăcut iar, apoi a mai întrebat o dată:

— Ce ziceam?

— Rick și George Cukor, i-a mai amintit o dată Cliff.

— A, da. Deci Rick Dalton lucra pentru Cukor la nenorocirea aia de film. Și era o scenă cu Dalton, da? Și brusc Dalton oprește scena: „Stop, stop, stop, stop, stop, stop.“ Crede-mă, tot platoul a rămas cu gura căscată. La un film de Cukor, doar George are dreptul să spună stop. Ce dracu’, nici Kate Hepburn n-ar fi spus stop. Da’ ca să vezi că Rick Dalton zice stop.

Deci Cukor ridică ochii de pe scaunul lui de regizor și face: „S-a întâmplat ceva, domnule Dalton?“ La care Dalton zice: „Știi, George, mă gândeam că aici ar pica bine o pauză dramatică. Ce părere ai?“ Și Cukor, care are o limbă veninoasă ca un șarpe, îi zice – Aldo încearcă să imite tonul rafinat, erudit al lui Cukor cu vocea lui hârâită: „Domnule Dalton… am convingerea fermă că toată cariera dumitale de până în prezent a fost o lungă pauză dramatică.“

Cei doi bărbăței năduși au râs cu poftă în camera înăbușitoare din hotelul spaniol. Rick era prietenul cel mai bun al lui Cliff, dar Cliff știa cel mai bine ce talent avea Rick să se facă de râs – mai ales în perioada respectivă.

Cliff încă râdea când Aldo a ridicat privirea spre el, dintr-odată serios și sincer:

— Hei, amice, sunt într-un mare hal. Îmi aduci și mie o sticlă?

— Oh, uau! a exclamat Cliff. Îmi pare rău, Aldo, știi că n-ai voie să bei. Toată lumea din echipă a primit notificarea să nu-ți aducă nici o sticlă. N-avem voie să-ți aducem alcool, orice-ai spune.

Aldo a oftat, a clătinat din cap cu disperare și a spus:

— Nu mă lasă să umblu cu bani. I-au instruit pe cei de la hotel să nu mă servească. Au pus un tip de pază la ușă. Sunt în arest la domiciliu aici.

Aldo a ridicat privirea spre Cliff, iar ochii lui s-au înfipt imploratori în ochii lui Cliff:

— Te rog… te rog, puștiule, sunt într-un mare hal. Hai, fii băiat bun. Te rog… te rog… nu mă lăsa să mă milogesc… deși o fac și pe asta.

Cliff s-a dus înapoi în camera lui, a luat sticla de gin, a ieșit din nou pe coridor pe mocheta împuțită, ca din plastilină, și i-a întins sticla bărbatului din camera 104. Aldo Ray a luat sticla de gin de la binefăcătorul său și, ținând-o în mâna ca o mănușă de baseball, s-a holbat intens la ea.

Are o sticlă.

O să aibă o noapte bună.

O s-o bea pe toată.

Și toate astea în curând.

Privirea lui Aldo s-a mutat de la sticlă la Cliff. Apoi înapoi la sticla de gin. Apoi iar la Cliff. Ochii i s-au îngustat și a întrebat:

— Ai cumva perucă?

Abia atunci și-a amintit Cliff că purta încă peruca lui Rick de la filmări.

— O, da, uitasem de ea.

Și-a scos peruca de pe cap, dezvăluindu-i pentru prima oară lui Aldo propriul lui păr blond. Înainte să se despartă, Cliff Booth i-a făcut cu mâna colosului și i-a spus:

— Noapte bună, Aldo.

Aldo Ray s-a uitat la sticla din mână și i s-a adresat tipului de pe eticheta de Beefeater:

— Bună o să fie.

După ce a ras sticla de gin a lui Cliff, Aldo n-a fost în stare să lucreze a doua zi și a fost urcat în primul avion spre casă. Producătorii spanioli au făcut pe dracu-n patru ca să afle cine-i făcuse rost lui Ray de băutură, dar, din fericire pentru Cliff, n-au reușit. Cliff a fost atât de stresat încât nu i-a povestit nici măcar lui Rick faza. Decât abia după doi ani.

— Ce-ai făcut? Cliff, când primești căcatul ăla de legitimație de membru al SAG, s-a înfipt Rick în el, ți se comunică cele trei reguli: Unu, trebuie să-ți lase timp de odihnă între zilele de filmare. Doi, nu te bagi la filmări negirate de sindicat. Și trei, dacă faci vreodată un film cu Aldo Ray, sub nici o formă nu-i aduci de băut.

Dar dacă ar mai fi avut ocazia… Cliff ar fi procedat fix la fel.

---

41. Toate cele patru filme enumerate în acest paragraf sunt fictive.

42. Actor afro-american de comedie, popular în anii 1930–1940.

Capitolul 23
Muzeul Beţivanilor Celebri

Privindu-se lung în oglinda pentru machiaj din rulota lui de pe platourile de filmare pentru *Lancer*, Rick îşi freacă mustaţa falsă şi buza de sus cu un boţ de vată înmuiat în dizolvant pentru adeziv. Şi-a scos deja peruca pletoasă şi părul natural, ciocolatiu, îi stă pe scăfârlie zburlit şi năduşit. După ce îşi înmoaie cu grijă buza de sus, iar nările i se umplu de aburii alcoolului, desprinde încet şi oarecum dureros, cu două degete, falsa podoabă de pe faţă şi o pune cu grijă pe masa pentru machiaj.

La micul televizor din rulota lui, fotbalistul vedetă Rosey Grier cântă *Yesterday* a lui Paul McCartney la emisiunea lui de varietăţi transmisă pe mai multe canale, *The Rosey Grier Show*. Ascultând doar cu o ureche melodia, Rick ia un borcănel cu cremă hrănitoare Noxzema, ia un boţ zdravăn cu degetele şi începe să şi-o întindă pe faţă. Auzind un *cioc-cioc* vag, se apleacă în scaun, răsuceşte clanţa şi deschide uşa rulotei, iar în faţa lui apare mărunţica Trudi Frazer, care stă pe caldarâm şi se uită la el. E pentru prima oară când Rick o vede în ţinută de stradă. Care în acel moment constă într-o bluză albă, cu nasturi şi guler alb, tare, pe sub o salopetă bej din catifea reiată. Hainele o arată mai degrabă de opt ani, aşa cum este, decât de doisprezece, cum vrea să pară.

— Ei, eu plec acum, îl informează ea, şi voiam să-ţi spun doar că, după părerea mea, ai jucat excelent azi în scena noastră.

— O, vai, mersi, scumpo, răspunde el cu modestie.

— Nu, n-o spun doar de politeţe, îl asigură ea. A fost una dintre cele mai grozave interpretări pe care le-am văzut în viaţa mea.

„Uau“, îşi spune Rick, mai impresionat decât s-ar fi aşteptat. De data asta, modestia nu mai e prefăcută.

— Păi… mulţumesc, Mirabella.

— Suntem după program, îi aminteşte ea. Poţi să-mi spui Trudi.

— Păi, mersi mult, Trudi, spune Rick cu faţa mânjită de cremă hrănitoare. Iar tu eşti una dintre cele mai extraordinare actriţe…

— Actori, insistă ea.

— Scuze, unul dintre cei mai extraordinari *actori* de orice vârstă cu care am lucrat vreodată, îi spune el cu sinceritate.

— Ei, mulţumesc, Rick, spune ea fără să se gudure.

— Ba chiar, continuă Rick s-o complimenteze, sunt absolut convins că va veni o zi când mă voi lăuda că am avut norocul să lucrez cu tine.

— Când o să câștig primul meu Oscar, *chiar* o să te lauzi că ai lucrat cu mine pe când aveam opt ani, spune Trudi sigură pe ea. Și o să le spui tuturor că eram la fel de profesionistă *atunci* ca *acum*. Apoi adaugă șoptit, pentru clarificare: „Acum“ adică în viitor, când o să câștig un Oscar.

Tupeul piticei îi smulge un zâmbet lui Rick.

— Sunt sigur că așa o să fac și sunt sigur că așa o să fie. Numai să te grăbești, să mai apuc și eu să văd momentul.

Ea îi întoarce zâmbetul.

— O să mă străduiesc.

— Ca de obicei, spune el.

Ea încuviințează din cap. Apoi se aude vocea maică-sii care o așteaptă în mașină:

— Hai odată, Trudi, nu-l mai deranja pe domnul Dalton. Îl mai vezi și mâine!

Iritată, Trudi se răsucește în direcția maică-sii și-i strigă:

— Nu-l deranjez, mami! Apoi arată teatral cu brațul spre el: Îl felicit pentru *interpretare*!

— Mă rog, hai mai repede! îi ordonă maică-sa.

Trudi dă ochii peste cap și-și îndreaptă din nou atenția asupra lui Rick.

— Ne scuzi. Ce ziceam? O, mi-am amintit… Felicitările mele, domnule. Ai făcut exact cum te-am rugat. M-ai speriat în scena aia.

— Aoleu, îmi pare rău, n-am vrut! exclamă Rick.

— Nu, să nu-ți ceri scuze, tocmai de-aia e interesantă interpretarea ta, întărește ea, și prin urmare, de-aia a fost și interpretarea *mea* atât de bună. N-a trebuit *să joc* frica. M-ai făcut *să reacționez* cu frică. Adică fix ce ți-am cerut, îi amintește ea. Nu m-ai tratat ca pe o mică actriță de opt ani. M-ai tratat ca pe un coleg actor. Și nu m-ai menajat. Ai încercat *să acaparezi* scena, adaugă ea cu admirație.

— Ei, mulțumesc, Trudi, îi răspunde el din nou cu prefăcută modestie, dar nu cred că *am acaparat* scena.

— Ei, na, ba sigur că așa ai făcut, îi ignoră ea protestele. Numai tu ai avut dialog. Dar alta o să fie povestea în marea noastră scenă de mâine, îl previne ea. Așa că ai grijă!

— Ba tu să ai grijă, îi întoarce el prompt avertismentul.

Ea zâmbește larg și spune:

— Așa te vreau! Pa-pa, Rick, ne vedem mâine.

Apoi îi face cu mâna. El o salută scurt și-i spune:

— Pa-pa, scumpo.

Rick se întoarce la oglinda de machiaj, iar fetița trage ușa în urma ei, dar, înainte s-o închidă de tot, adaugă cu voce scăzută:

— Mâine să vii cu textul învățat.

La asta, Rick se răsucește în scaun, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Cum ai zis?

Mutrița lui Trudi îl privește prin mica fantă a ușii aproape închise a rulotei.

— Am zis să vii mâine cu textul învățat. Să știi că pentru mine e o mare mirare câți

adulți nu știu textul, deși pentru asta sunt plătiți, spune ea, încheindu-și observația cu o mică aroganță: Eu *întotdeauna* vin cu textul învățat.

— Zău, chiar așa? îi răspunde Rick.

— *Da-chiar-așa*, răspunde ea, apăsând pe fiecare cuvânt. Apoi se grăbește să adauge: Dacă nu știi textul, o să te fac de râs în fața echipei.

„Mamă, ce scorpie mică“, își spune Rick în sinea lui.

— Nu cumva mă amenințI, haimana mică? o întreabă el.

— Nu, te luam la mișto. Dustin Hoffman face chestia asta tot timpul. Oricum, nu e o amenințare, e o promisiune. Pa-pa. Închide ușa înainte ca el s-apuce să-i răspundă.

Trudi Frazer nu va *câștiga* niciodată premiul Oscar.

Dar va fi nominalizată de trei ori. Prima oară în 1980, la nouăsprezece ani, pentru rol secundar, când va juca un fel de iubită a lui Timothy Hutton în filmul lui Robert Redford *Oameni obișnuiți*. Va câștiga Mary Steenburgen pentru *Melvin și Howard.*

A doua nominalizare pentru rol secundar va urma în 1985, la douăzeci și patru de ani, pentru rolul măicuței Agnes din *Agnes, aleasa lui Dumnezeu* de Norman Jewison. Va pierde Oscarul în fața Anjelicăi Huston cu *Onoarea familiei Prizzi*, dar va câștiga Globul de Aur pentru cea mai bună actriță într-un rol secundar. Singura nominalizare a lui Frazer pentru rol principal va fi pentru remake-ul lui Quentin Tarantino din 1999 la filmul de aventuri cu gangsteri *Femeia în roșu*, cu un scenariu de John Sayles. Frazer o va juca pe Polly Franklyn, fosta-prostituată-care-ajunge-șefa-unei-bande-de-spărgători-de-bănci în anii treizeci, alături de Michael Madsen în rolul inamicului public numărul unu, John Dillinger. La ultima nominalizare va pierde în fața lui Hilary Swank, cu *Băieții nu plâng niciodată.*

Rick îi va face galerie de fiecare dată.

După patruzeci de minute, Rick s-a șters de cremă, și-a pieptănat părul pe spate într-o versiune aproximativă a obișnuitei sale frizuri *pompadour*, s-a schimbat în hainele de stradă și a făcut curat în rulotă, ștergând urmele crizei de nervi de mai devreme. Își aprinde o țigară Red Apple și e gata să-l caute pe Norman, primul asistent de regie, ca să-i trombonească o explicație despre fereastra spartă din greșeală, când aude iarăși bătăi în ușa rulotei sale. Își spune că trebuie să fie al doilea asistent de regie, ca să-l anunțe la ce oră trebuie să se prezinte a doua zi. E oarecum surprins când răsucește clanța și-l vede în fața rulotei pe Jim Stacy.

— O, salutare, îi spune Rick.

— Hei, Rick, ai fost grozav în ultima scenă, frate, spune Jim Stacy.

— Ei, căcat, păi asemenea, Jim, îi răspunde Rick. Și felicitări pentru prima zi a noului tău serial.

— Prima zi a episodului-pilot, îl corectează Jim.

Rick alungă cu o fluturare a mâinii distincția făcută de Stacy.

— O, aiurea, știi că CBS o să-l facă. Altfel nu se-apucau naibii să bage-n el atâția bani.

— S-au mai înșelat și alții, îi amintește Stacy.

— *Și*… e un serial bun, adaugă Rick.

— Mă rog, cu siguranță e mai bun după cele două scene ale tale, spune Stacy. Măi, Rick, știi ce mă gândeam, vii diseară să bem ceva?

— Ei, drăcie! exclamă Rick. Sigur că da.

Stacy zâmbește.

— Unde zici să mergem? întreabă Rick.

— Știu eu un locșor aproape de casa mea, în San Gabriel, explică Stacy. Sunt oarecum așteptat acolo, ca să sărbătoresc prima zi. Sper că nu-i prea departe pentru tine.

— Căcat, nici că-mi pasă, îi răspunde Rick. Mașina mea e la reparat, deci mă duce cascadorul meu.

— Nu-l deranjează? întreabă Jim.

— Nici vorbă, frate, îl asigură Rick. E băiat de zahăr, tre' să-l cunoști.

— Păi, atunci stai să mă schimb, să-mi dau jos boiala asta de pe față, să nu zică lumea că-s vreun poponar de prin Kansas City, și vă țineți după motocicleta mea până la bar, da?

S-au ținut după motocicleta lui Jim Stacy, Cliff la volan și Rick în dreapta, până în parcarea unui bar vopsit în roșu închis, cu denumirea simpatică de „Muzeul Bețivanilor Celebri". Pe pereții roșii sunt desene caricaturale cu bețivii faimoși ai Hollywoodului.

W.C. Fields, Humphrey Bogart, Buster Keaton și un desen cu Lee Marvin în *Cat Ballou*.

Jim Stacy intră cu motocicleta pe aleea acoperită de pietriș, apoi oprește motorul. Cliff trage Cadillacul lui Rick lângă el. În mod evident, e una dintre cârciumile unde James Stacy e client fidel.

Cei trei tipi macho intră în local. E opt seara, iar barul întunecos e plin doar de clienți de-ai casei. „Muzeul Bețivanilor Celebri" e o cârciumă intimă, bazată pe nostalgie, pentru locuitorii, actorii și muzicienii din San Gabriel. Pereții sunt acoperiți cu suvenire de la celebrități hollywoodiene care și-au distrus viețile cu băutura. Patru postere înrămate pe perete, cele mai mari afișate la locul cel mai de cinste, le sunt rezervate celor patru sfinți ocrotitori ai barului.

W.C. Fields cu jobenul lui cenușiu, uitându-se la o mână de pocher. Humphrey Bogart arătând sexy cu trenciul său și pălăria de fetru cu boruri întoarse. John Barrymore în perioada când făcea filme mute și era bărbat bine, etalându-și profilul celebru. Și ilustrul Buster Keaton, omul cu chip de piatră, cu pălăria lui teșită și jacheta neagră din vremurile de glorie, pe când era un star al filmului mut.

Alți băutori faimoși se înșiră deasupra barului, unde sunt rafturile cu sticle, în imagini alb-negru de douăzeci pe douăzeci și cinci de centimetri înrămate, devenite gălbui sau maronii. Unele sunt fotografii publicitare, altele sunt cadre din filme, iar altele sunt dedicate special barului. Lee Marvin cu cămașa albă și jacheta neagră din *Liberty Valance*, rânjind strâmb către obiectiv (cu autograful lui Lee pentru bar). Sam Peckinpah, cu o bandană roșie ca focul pe cap, în picioare lângă o cameră de filmat, arătând spre ceva (cu autograful lui Sam pentru bar). Musculosul Aldo Ray într-un maieu transpirat, într-un cadru din *Pogonul lui Dumnezeu* (cu autograful lui Aldo pentru barmanul Maynard). O fotografie destul de recentă cu Lon Chaney Jr., masiv și fălcos (cu autograful lui Lon pentru bar). Richard Harris în filmul *Maiorul Dundee* (fără autograf). Martha Raye, zisă

„Gură Mare“, uitându-se fix la cameră, cu ochii ieșiți din orbite și gura căscată, într-o fotografie publicitară comică din anii treizeci (fără autograf). Și Richard Burton într-un cadru din *Noaptea iguanei* (fără autograf).

În colțul din stânga al barului, în jurul unei mașini de scris de modă veche, sunt patru fotografii înrămate ale unor celebri autori alcoolici: F. Scott Fitzgerald, Ernest Hemingway, William Faulkner și Dorothy Parker (toate fără autograf).

Printre alte mărunțișuri tematice adunate pe rafturi se numără o veioză cu W.C. Fields care constă într-o caricatură amuzantă cu Fields beat, sprijinindu-se de piciorul veiozei.

Pe bar, lângă borcanul pentru bacșiș, stă o figurină în miniatură cu Omul-Lup (Lon Chaney Jr.).

Pe ușa toaletei bărbaților e posterul psihedelic al lui Elaine Havelock care-l reprezintă pe John Barrymore. Pe ușa toaletei femeilor e posterul psihedelic al lui Elaine Havelock care o reprezintă pe Jean Harlow.

În partea cu pianul, pe peretele din spatele instrumentului, e un poster uriaș cu *Hoarda sălbatică*, noul film regizat de Sam Peckinpah, client fidel și membru al „Muzeului Bețivanilor“ (cu dedicații pentru bar de la Sam, William Holden și Ernest Borgnine).

Pe peretele dinspre masa de biliard sunt posterele psihedelice ale lui Elaine Havelock reprezentându-i pe W.C. Fields și Mae West, un afiș ceva mai mic al unui nou film cu Lee Marvin care se numește *Sergentul Ryker* și posterul unui film vechi cu Bogart, *Toată noaptea*, pe care-l vezi în toate prăvăliile dubioase.

În afară de cele patru afișe mari cu Fields, Bogart, Barrymore și Keaton, celelalte nu sunt înrămate. Sunt pur și simplu fixate cu piuneze pe pereți.

Când cei trei tipi intră pe ușă, pianistul cântă *Little Green Apples* al lui O.C. Smith.

Dumnezeu n-a făcut mere verzișoare.
În Indiannapolis nu plouă vara,
Nu există nici Dr. Seuss, nici Disneyland,
Nici Mama Gâscă, nici poezioare.

Jim Stacy îi face cu mâna pianistului, iar pianistul îl salută din cap pe Jim în semn de recunoaștere. Stacy îi conduce pe Rick și Cliff la bar, strângându-i călduros mâna barmanului peste tejghea.

— Cum merge treaba, Maynard?

— Cum a fost prima zi? întreabă prietenos barmanul.

Cu mâna în mâna barmanului, Jim răspunde:

— Păi, mi-au zis să vin și mâine, deci cre’ că se putea și mai rău. Întorcându-se spre noii săi prieteni, Jim le face cunoștință cu omul de bază de la „Muzeu“.

— Băieți, el e Maynard. Maynard – arată spre Rick și Cliff –, ei sunt băieții, Rick Dalton și cascadorul care-l dublează, Cliff.

Maynard dă mâna cu amândoi, începând cu Cliff.

— Cliff.

Cliff repetă numele barmanului.

— Maynard.

Maynard se luminează la față când dă mâna cu Rick.

— O, pe toți dracii, *Jake Cahill* în persoană! Mă bucur să-l cunosc pe vânătorul de recompense.

Rick spune, strângându-i și el mâna:

— Asemenea, Maynard. Doctorul e la cabinet?

— Categoric, doctorul e la cabinet. Cu ce te servesc?

Rick:

— Whiskey sour.

— Dar pe tine, cascadorule? întreabă barmanul.

— Ce bere ai? se interesează Cliff.

— La doză, Pabst, Schlitz, Hamm's, Coors. La sticlă, Bud, Carlsberg, Miller High Life. La draft, Busch, Falstaff, Old Chattanooga și Country Club.

— Old Chattanooga, spune Cliff.

Maynard îl arată cu degetul pe Jim, care e de-al casei, și-i recită comanda:

— Brandy Alexander pentru *Lancer* al nostru.

După care doctorul trece mai departe, la ceilalți pacienți.

— Pentru tine sunt *Johnny Madrid*, idiotule! strigă Jim în urma lui.

Toți cei trei bărbați chicotesc.

De ei se apropie agale un alt actor din San Gabriel – genul colțuros la față, atât de urât că devine sexy, cu un păr nisipiu lățos, tuns în scări, și o geacă de piele neagră. Actorul pe nume Warren Vanders se alătură celor trei bărbați, ținând cu grijă de o bere Pabst Blue Ribbon.

Jim și Warren se salută călduros, apoi Jim se uită la Rick și arată cu degetul mare spre Warren:

— Rick, îl știi pe tipul ăsta?

Rick rânjește în semn de recunoaștere.

— Știi că-l știu, ce căcat.

Rick și Warren își dau mâinile ca doi cunoscuți, în timp ce Rick explică:

— Băiatu' ăsta, Vanders, tre' să fi făcut pe puțin trei episoade din *Legea banilor*.

— Patru, ticălos ingrat ce ești! O dată pe sezon mă duceam la ranch-ul Spahn, ca să mănânc bătaie de la Rick Dalton, mărturisește Warren. Patru ani am mâncat doar cereale din cauză de *Legea banilor.*

Pianistul începe să cânte bucata instrumentală *Alley Cat.*

Maynard pune băuturile clienților pe tejghea, iar cei patru bărbați urcă pe scaune de bar. Barmanul rămâne pe lângă ei până când e chemat de un client însetat.

Cliff și Warren trag încă de berile lor, dar Rick a supt rapid cu paiul whiskey-ul sour, iar Jim a dat pe gât paharul de brandy Alexander.

Barmanul revine și-i întreabă pe Jim și Rick:

— Încă un rând?

— Mda, spune Jim.

— Whiskey sour, repetă Rick.

Când pianistul, Curt Zastoupil, termină de cântat *Alley Cat*, Jim și cei trei prieteni ai săi se apropie de pian cu băuturile în mâini.

— Salut, Curt, ce mai faci?

Curt răspunde, luând o gură din cocteilul său Harvey Wallbanger:

— Foarte bine, Jim, la tine cum merge treaba?

— Merge bine de tot, îi răspunde Jim. Azi am avut prima zi din episodul meu pilot.

— Ce tare, frate.

Curt începe să cânte la pian *Happy Days Are Here Again.*

— Mai ușurel, Liberace[43], îi atrage atenția Jim. Stai întâi să terminăm pilotul. Să vedem dacă iese bine. Să vedem dacă-l ia CBS pentru sezonul de toamnă. Apoi îi dai cu vremurile fericite[44]. Cel puțin pentru câteva săptămâni.

Jim îl prezintă pe pianistul de bar celor doi noi prieteni ai săi. Warren îl cunoaște deja pe Curt. Ba, mai mult, Warren îi dăruise fiului lui Curt primul său câine, pe nume Baron. Actorul și cascadorul îi strâng mâna pianistului. Jim îl laudă pe amicul său muzician:

— Curt poate cânta absolut orice cântec în vogă și la pian, și la chitară. Și face o treabă excelentă, mai ales cu *Me and Bobby McGee.* Îl cântă în stil *country*…

— Chiar e o melodie *country*, îi lămurește Curt.

— Știu, dar nu toată lumea o cântă așa, spune Jim.

— Asta din cauză că folosesc și ei aranjamentul lui Janis Joplin. Dar, dacă asculți cântecul, o să vezi că cel mai bine sună la chitară acustică, în stil *country.* Dar nu *country* gen Ernest Tubb, adaugă clarificator Curt. *Country* modern.

Jim continuă să se laude în fața lui Rick și Cliff cu prietenul său muzician:

— Ascultați-mă pe mine, dacă scotea Curt *Me and Bobby McGee*, poate că dădea lovitura. Și Creedence Clearwater iese bine. Mai ales cântecul ăla cu „du-du-du“[45].

Curt pare încurcat.

— Care cântec cu „du-du-du“?

— Îl știi sigur, îi amintește Jim. Apoi cântă: „Du-du-du, mă uit pe ușă afară…“

Curt interpretează la pian prima strofă a piesei, cântând:

M-am întors din Illinois,

Am tras ușa după mine, o da,
Uitați-vă ce făpturi fericite
Țopăind pe iarbă.
Buck Owens cântând la rabla de Victrola
Du-du-du, mă uit pe ușă afară…

Cei patru bărbați îl aplaudă.

— Excelent, spune Rick.

— Ei, excelent nu e, dar nu-i rău, spune Curt cu modestie, apoi adaugă: Fiului meu îi place cântecul ăsta. Așa că i-l cânt mereu când sunt acasă și repet.

— Câți ani are băiatul tău? întreabă Cliff.

— Luna viitoare face șase, răspunde Curt.

Jim îl încurajează pe muzician:

— Scoală de la pianul ăla și arată-le de ce ești în stare cu o chitară.

— Bine, consimte Curt, luând chitara și așezându-și-o în poală. În timp ce o acordează, i se adresează lui Rick: Să știi că sunt mare fan, Rick. Mi-a plăcut mult *Legea banilor. Legea banilor* și *Pușcașul* sunt două dintre serialele mele preferate din perioada aia. Mă mai uit și acum când se dau la televizor. Mi-a plăcut mult și unul dintre filmele tale western.

— Care? întreabă Rick. *Tanner*? De obicei ăla rupe la public.

Reglând în continuare instrumentul, Curt întreabă:

— Cine mai joacă-n el?

— În *Tanner* sunt eu cu Ralph Meeker, răspunde Rick.

— Nu, nu era Meeker – îmi place Meeker, dar nu era el. Curt se gândește câteva clipe, apoi își amintește: Glenn Ford!

— Aha, Glenn Ford, răspunde Rick. Atunci *Infern în Texas*. Mda, nu-i rău ăla. Nu m-am înțeles grozav cu Glenn. Nu prea s-a implicat în film cum m-am implicat eu. Adică, ce se-ntâmplă, unii fac *prea multe* filme, asta fiind problema lui Glenn. Dar, per ansamblu, nu-i un film rău.

— Cântă ceva care să te pună nițel în valoare, îi spune Jim lui Curt, care e pe punctul de a termina cu acordatul chitarei.

— Aha, deci eu mă vând aici, spune Curt. Nu mi-am dat seama. Mersi că mi-ai atras atenția.

— Păi, așa-i corect, îl tachinează Rick. Ai zis că-ți place cum îmi fac treaba. Corect e să te văd și eu la treabă, să zic dacă-mi place.

Curt începe cu *riff*-ul ușor de recunoscut cu care se deschide tema muzicală *Secret Agent Man*[46] a lui Johnny Rivers. Ceilalți bărbați zâmbesc recunoscând melodia. Apoi Curt începe să cânte prima strofă:

E un bărbat care trăiește periculos
În ochii tuturor rămâne secretos
Ai grijă ce vorbești, să nu te dezvăluiești
Poate că nu mai apuci o nouă zi.
Ești agent secret, agent secret,
Ți-au dat un număr și numele ți l-au luat.

Curt se oprește și așteaptă să-și primească aplauzele.

— Și asta e printre preferatele lu’ fiu-miu. Apoi se uită la Rick și întreabă: Deci am ajuns la un nivel de respect reciproc?

— Absolutamente. Rick ridică paharul cu whiskey sour: Să trăiască trubadurul.

Cu toții ridică paharele și sticlele și beau în cinstea lui Curt.

— Tot apropo de tine și de fiu-miu, amândoi suntem morți după *Cei paisprezece pumni ai lui McCluskey*, îi spune Curt lui Rick.

— Ei, ăsta-i din alea bune, răspunde Rick.

— Știi, când vezi un film din ăsta cu o echipă de băieți care fac dracu' știe ce, îți alegi un preferat, cum ar veni, și cu ăla ți-l pănă la sfârșit, îi ții pumnii să scape cu viață.

Ceilalți dau din cap involuntar, în semn de aprobare.

— Ei, tu ai fost preferatul lu' fiu-miu.

— Vai, ce bucurie-mi faci, spune Rick.

— De altfel, zilele trecute i-am arătat un episod din *Legea banilor* la televizor, continuă Curt cu explicațiile. Televizorul mergea, eu am arătat spre tine și am zis: „Hei, Quint" – îl cheamă Quentin – „hei, Quint, știi cine-i tipul ăla?" El a zis că nu, așa că i-am spus: „Îl mai ții minte pe tipul din *Cei paisprezece pumni ai lui McCluskey*, ăla care avea un bandaj la ochi și un aruncător de flăcări și prăjea naziști de se căcau pe ei?" El de colo „Da", la care zic: „E același tip." Știți ce mi-a răspuns? întreabă Curt retoric. Cică: „Deci pe vremea aia avea amândoi ochii?"

Râd cu toții.

— Îmi dai și mie un autograf pentru el? întreabă Curt.

— Sigur, răspunde Rick. Ai pix?

Curt n-are, dar are Warren Vanders.

Așa că Rick dă un autograf pe un șervețel de cocteil de la „Muzeul Bețivanilor Celebri" pentru fiul lui Curt, Quentin, cu dedicație pentru „soldatul Quentin", verifică dacă a scris corect, apoi adaugă „Salutări de la maiorul McCluskey și sergentul Lewis".

După care-și trece numele, Rick Dalton, iar dedesubt scrie „sergentul Mike Lewis". După care face un mic desen cu sergentul Mike Lewis cu bandajul la ochi, purtând un tricou pe care scrie *Quentin e simpatic*, iar ca P.S.: „Îi prăjim pe naziști!"

Jim Stacy geme.

— Uff… Mă cac pe el de *Paisprezece pumni ai lui McCluskey.* Mi-a rupt inima. Căcăciosu' de Kaz Garas. *Dă-l în pula mea* – scuze, probabil ți-e prieten, îi spune el lui Rick. Da' oricum – *dă-l în pula mea*.

Le explică lui Curt, Cliff și Warren Vanders cum fusese la un pas să primească rolul lui Kaz Garas în *McCluskey*.

— Am rămas trei. Garas, Clint Ritchie și cu mine. Dar la vremea aia Garas mai jucase deja într-un film de Henry Hathaway. Așa că Hathaway i-a sunat pe boșii de la Columbia ca să-l împingă-n față pe băiatul ăla, iar eu și Ritchie ne-am lins pe bot, oftează Stacy.

— Ce film mai făcuse Garas cu Hathaway?

— Un căcat cu Stewart Granger prin Africa, răspunde Stacy.

— Am făcut și eu un căcat cu Stewart Granger prin Africa, comentează Rick. Cel mai mare nenorocit cu care am lucrat vreodată.

— Apropo de mari nenorociți, îl întrerupe Stacy, Henry Hathaway e tatăl lor! Apoi se grăbește să adauge: Mă rog, el e bun ca regizor, face filme bune. Da' *țipă* ca nebunu'! Și, când se pune el pe urlat și pe-njurat, pe lângă el, Sherman pare unu' care s-a plimbat prin Georgia la cules de floricele.

Nevastă-mea a jucat în ultimul lui film. Fată drăguță, blândă ca o păsărică. Al naibii dacă n-a urlat la ea în fiecare zi, da-n fiecare zi. La sfârșitul filmului, biata de ea ziceai că are *șoc de război*. Las' că dau eu într-o zi de nenorocitu' ăla într-un bar, spune Stacy,

luând o gură zdravănă de băutură.

— Cine-i nevastă-ta? întreabă Rick.

— Kim Darby, răspunde Stacy.

— Nu mă-nnebuni, spune Rick. Eşti însurat cu Kim Darby? Adică tipa din *Adevăratul curaj*?

— Mda, am cunoscut-o anul trecut, când am făcut *Fum de armă*, explică Stacy. Eram căsătoriţi de maximum două luni când i-a picat rolul principal din *Adevăratul curaj*.

— Să mor eu, eşti însurat cu un star! exclamă Rick entuziast.

— Te-au chemat să dai probă pentru rolul ăla al lui Glen Campbell din *Adevăratul curaj*? îl întreabă Curt pe Jim.

— Nuuuuu, răspunde Jim teatral. Când Hathaway a aflat de Kim că e măritată, şi încă măritată cu unul tânăr şi frumos, mare sculă prin filme, nu m-a lăsat pe platou nici măcar în vizită. Nici să nu mă prindă pe-acolo.

Râd cu toţii.

— Nu cred c-a dat probă cu nimeni, speculează Jim. I l-a dat din prima lui Glen Campbell.

Rick loveşte cu palma pianul, înciudat.

— Ce dracu' o fi în capul Ducelui[47]? Are o grămadă de roluri de cowboy grozave pentru băieţi tineri, şi el tot aduce cântăreţi din ăştia homo, care habar n-au de actorie. Ricky Nelson. Frankie Avalon. Glen Campbell. Afurisitu' de Fabian. Dean Martin.

— Ei, Dean Martin e puţin mai altfel decât ceilalţi, se amestecă Jim.

— E tot un cântăreţ nenorocit, ca ăilalţi, întăreşte Rick.

— Mda, dar joacă bine, observă Jim.

— Sigur, comentează Rick, joacă exact ca un macaronar împuţit!

Asta stârneşte râsul tuturor.

— Nu mă faceţi, că acu' m-apucă şi cu căcăciosu' de Frankie Avalon, cum moare el la Alamo, căcarea lumii, continuă Rick.

Iarăşi râsete. Cu ochii la Rick, dar arătând spre Jim, Warren Vanders intervine:

— Da' ştiţi cu cine a fost însurat ăsta, nu?

Rick şi Cliff clatină din cap că nu.

— Connie Stevens, le spune Warren.

Fără să vrea, Rick sare în picioare.

— Futu-i, ai fost însurat cu *Connie Stevens*?

— Am fost însurat *şi* am futut-o pe Connie Stevens.

Rick clatină din cap cu tristeţe.

— Ticălos lacom ce eşti. Eram în limbă după ea.

— Ca toată America, amice, adaugă Jim.

— Am tot tras s-o aducem în *Legea banilor*, dar ABC n-o lăsa să apară în producţii NBC, aşa că n-a ieşit treaba. Da' dacă ieşea, mai spune Rick, poate c-o duceam *eu* la altar fluierând.

Stacy nu e prea convins de asta, dar nu comentează. E obişnuit ca bărbaţii să fie geloşi

pe palmaresul lui în materie de cuceriri feminine. Așa că redeschide subiectul cu McCluskey și regretul său.

— Ei, na, tu te-ai ales cu *McCluskey*, eu cu Stevens. Numai că eu n-o mai am pe Stevens, pe când ție nu ți-l ia nimeni pe *McCluskey.* Puteam să fac și eu parte dintr-o echipă mișto dintr-un film cu duri, să le-o trag naziștilor, se plânge Stacy. În loc să dea cu mine de pământ agariciul ăla de Michael Anderson Jr. în *Monroe.*

Ceilalți bărbați râd la comentariul despre Michael Anderson Jr.

— Da' totuși hai să nu mă vait, continuă Stacy. Mda, aș fi putut fi al patrulea tip din stânga în *Cei paisprezece pumni ai lui McCluskey*, dar tu – gesticulează spre Rick cu paharul de brandy Alexander – ai fi putut fi *regele pușcăriei*, futu-i!

„Aoleu, sper că n-o lăbărim iar cu McQueen", își spune Rick.

Cliff tresare, știind cât de nesuferită îi e lui Rick toată povestea. Rick încearcă să se fofileze, spunându-i lui Stacy:

— Haide, frate, n-o mai luăm de la capăt.

Warren Vanders îl întreabă pe Stacy despre ce vorbește.

Jim ia paharul cu brandy Alexander, îl îndreaptă iar spre Rick și-și face numărul în fața grupului de bărbați.

— Afurisitu' ăsta… a fost cam *atât de-aproape* – arată cu degetele cam doi centimetri – să primească rolul lui McQueen din *Marea evadare.*

Atât Curt, cât și Warren Vanders par impresionați de această dezvăluire.

Rick arată și el cu degetele doi centimetri și spune:

— N-am fost *atât de aproape.* Apoi își deschise brațele cât poate de larg și continuă: *Am fost atât de aproape.*

Ceilalți bărbați râd, dar nu sunt de acord cu ceea ce iau drept o paradă de modestie.

— Pentru mine, tot e colosal, ce dracu', spune Warren Vanders.

Curt Zastoupil ridică din umeri.

— Oh, era *cât pe ce* să primească rolul care l-a făcut om pe McQueen. Ce mare scofală.

Stacy arată spre Curt.

— FIX-AȘA. Apoi se întoarce spre Rick și flutură degetul spre grupul de bărbați. Povestește-le și lor.

„Să mor eu, își spune Rick, nu spun nici de-al dracului aceeași poveste de căcat în aceeași zi afurisită, și pentru același idiot."

— Serios, nu-i nimic de spus, se adresează Rick grupului. E doar o bârfă bună pentru Sportsmen's Lodge.

Cum Rick face nazuri, Jim Stacy se-apucă să povestească el însuși.

— Se pare că McQueen era cât pe ce să nu se bage. Așa că regizorul a făcut o listă. Patru nume. Cine era în capu' listei? Arată spre Rick: *Afurisitu' ăsta!*

— Asta cu în capul listei e scorneala lui, clarifică Rick.

— Cine erau ceilalți trei?

Jim răspunde în locul lui Rick:

— Ceilalți trei – fiți atenți aici – cei trei George.

— Care trei George? întreabă Curt.

— Peppard, Maharis și Chakiris, îi lămurește Jim.

Curt și Warren tresar amândoi, iar Curt comentează:

— Ce căcat, nici n-aveai ce-alege din ăia trei poponari!

— Ce ți-am zis? îi spune Jim lui Rick, apoi adaugă pentru Curt: Așa ziceam și eu.

În acel moment, Maynard strigă de la bar:

— Curt, sper că ți-a plăcut în pauză. Acum ia distrează și celelalte treizeci de persoane din sală!

Jim, Rick, Cliff și Warren se îndepărtează de pian, iar Curt se așază înapoi pe scaun și se pune pe treabă.

Ochii ăștia plâng pentru tine noaptea
Brațele astea tânjesc după îmbrățișarea ta.[48]

Ceilalți bărbați se târâie înapoi la bar, unde Maynard le mai servește un rând (al treilea pentru Rick și Jim și a doua bere la draft pentru Cliff). De data asta plătește Cliff. Warren Vanders își achită berea, își ia la revedere de la băieți și se grăbește să plece cât încă e în stare să urce la volan.

În astfel de seri, Cliff nu prea vorbește. Nu pentru că și-ar mușca limba, mai strecoară din când în când câte o replică, dar știe că el nu contează în astfel de seri. Contează cei doi actori bărbați care se adulmecă reciproc, ca să clădească o relație artistică și funcțională. E seara *lor.*

Cei doi actori de televiziune rămași continuă să stea de vorbă, să bea și să facă ceea ce fac de obicei actorii de pe vremea lor. Să-și compare experiențele. De obicei despre regizori și actori cu care au lucrat amândoi. Se dovedește că și Stacy îl cunoaște pe Tommy Laughlin de când jucase în primul film al lui Tommy ca regizor, *Tânărul păcătos.* Stacy colaborase cu Jerry Hopper, care regizase *Tanner*, la *Înarmat și gata de drum.* Și amândoi colaboraseră cu Vic Morrow. Vic apăruse într-un episod din *Legea banilor*, iar Jim, într-un episod din serialul lui Morrow *Pe front*! Discută și despre regizorii pe care-i simpatizează, care sunt de obicei regizorii care-i simpatizează *pe ei* și le dau de lucru. Rick îi ridică-n slăvi pe Paul Wendkos și William Witney, iar Stacy, pe Robert Butler.

— Deci cum te-ai căpătuit așa la CBS? îl întreabă Dalton pe Stacy.

— Păi știi cum e, răspunde Stacy. Lucrezi în televiziune când cu un regizor, când cu altul. Apoi nimerești unul care te place pe bune. Și devii unul dintre *oamenii lui.* Dacă omul face patru episoade pe an pentru diverse seriale, te bagă și pe tine într-unul sau două, dacă poate.

— Da, asta a fost și situația mea cu Paul Wendkos și Bill Witney, comentează Rick.

— Deci *omul meu* care mă considera *omul lui* a fost Robert Butler, spune Stacy. M-a băgat în câteva seriale de-ale lui, dar, chiar și în alea unde nu m-au primit pentru că voiau nume mai mari – de-alde Andy Prine sau John Saxon –, i-am impresionat pe directorii de casting și pe producători. Așa că a-nceput să se audă de mine la CBS și a apărut super-

ocazia asta cu *Fum de armă*, episodul în două părți. Dar n-am primit-o așa, pe tavă, a trebuit să mă lupt pentru ea. A trebuit să impresionez conducerea canalului, producătorii serialului și pe regizorul episodului, Dick Sarafian.

— Dick Sarafian a scris scenariul primului meu film de cinema în care am avut rol principal, îl întrerupe Rick.

— Serios? Ce film? întreabă Stacy.

— Un film despre curse cu mașini, *Cursă fără oprire*. L-a regizat Bill Witney. A avut o distribuție bună, Gene Evans, John Ashley, Dick Bakalyan. I-am suflat rolul principal lui Bob Conrad. Witney n-a avut chef să sape zilnic câte o groapă în pământ ca să-i bage pe ceilalți actori, să fie la același nivel cu Bob, glumește Rick.

Râd cu toții de poanta despre statura lui Robert Conrad.

Rick îl întreabă apoi pe Stacy de episodul din *Foc de armă.*

— Da' ce, s-au băgat șefii canalului să aleagă actorii pentru un rol episodic?

— Păi asta-i chestia, îl lămurește Stacy. Puteau să meargă pe ideea cu un nume mare, să-i dea rolul lui Chris George. Dar n-au vrut un nume mare. CBS a vrut să distribuie un actor tânăr și să folosească acel episod din *Foc de armă* ca să-l prezinte publicului amator de westernuri, pentru ca în sezonul următor să-i trântească propriul lui serial.

— Ei bine, spune Rick, salutându-l pe Jim cu paharul gol de whiskey sour, ești al dracului de norocos și sper că-ți dai seama de asta.

Jim Stacy se zbârlește puțin.

— N-aș zice că-s *norocos*. Am primit o șansă. Adică nu e ca și cum mi-a picat pleașcă imediat ce am ajuns în oraș. Șapte ani am frecat-o cu căcatul ăla de *Ozzie și Harriet*, tot spunând: „Hei, Ricky, vrei un hamburger?"

— Ho, ho, ho, n-am zis că nu meriți, clarifică Rick. Și nici măcar n-am insinuat așa ceva. Te-am văzut azi, și meriți grupa mare. Spuneam doar că am fost și eu ca tine. Mi s-a dus vestea în oraș pentru micul rol din *Povești din Wells Fargo*. Și de-acolo am sărit direct în *Legea banilor.* Oricum, voiam să zic altceva: ăsta-i un moment pentru tine. Și sper că-l apreciezi mai bine decât am făcut-o eu.

— Tu pe atunci nu l-ai apreciat? întreabă Jim.

— Ba da, îl asigură Rick. Apoi îl împunge în umăr cu paharul de cocteil gol și adaugă: Dar nu ca acum.

După ce Maynard le aduce un al patrulea rând de whiskey sour și brandy Alexander pentru Rick și Jim și a treia bere pentru Cliff, atacă subiectul preferat al actorilor sexy, gagicile.

Jim e curios dacă Rick o futuse pe Virna Lisi, iar Rick e curios dacă Jim o futuse pe Hayley Mills.

Jim spune că nu sau nu vrea să recunoască. Rick încercase, dar nu reușise. Rick îi povestește lui Jim cum le futuse pe Yvonne De Carlo și Faith Domergue, care apăruseră episodic în *Legea banilor.* Pe De Carlo o futuse, de fapt, pentru că de când avea doisprezece ani tânjise s-o fută pe Elizabeth Taylor. Și Yvonne De Carlo i se păruse maximum ce putea face în acest sens.

— A fost greu s-o convingi pe Yvonne De Carlo să aibă o aventură cu tine? întreabă

Jim.

Rick ridică paharul de cocteil gol și răspunde:

— La fel de greu cum e să mai comand un whiskey sour.

Râd cu toții de poanta lui Rick și de momentul bine ales. Jim mai comandă un rând, dar Cliff refuză a patra bere. Cei doi actori așteaptă ca Maynard să le aducă ultimul rând de cocteiluri.

Rick știe că trebuie să se ducă acasă și să-și învețe textul pentru filmările de a doua zi. Ferească Dumnezeu să nu-și știe replicile la perfecție când are de jucat o scenă cu scorpia aia mică.

Probabil că ea o să știe și replicile ei, *și* pe ale lui.

Asta înseamnă că mai bea paharul ăla și gata. La noapte o să se culce astfel încât a doua zi de dimineață să țină minte că *s-a dus la culcare.*

Dar înainte să-și ia *adiós* de la co-starul său, Rick spune:

— Jim?

— Da?

— Știi chestia cu *Marea evadare* de care m-ai întrebat?

— Mda.

— Eu nu mă omor după povestea aia, cum pare să se omoare restul lumii, mărturisește Rick. Dacă eram Cesare Danova, mai înțelegeam. Dar nu-s în situația lui.

— Stai așa, spune nedumerit Stacy, ce naiba caută Cesare Danova în chestia asta și care-i *situația* lui?

— Păi la un moment dat, explică Rick, William Wyler chiar a luat în calcul – timp de două minute – să-l distribuie pe Cesare Danova în Ben-Hur.

— Pe bune? Căcat, nu știam chestia asta.

— Nu știi pentru că, după două minute, lui Wyler i-a revenit mintea l-a cap și l-a ales pe Charlton Heston, își continuă Rick explicația. Dar putem spune că Cesare Danova a fost *aproape* să-l joace pe Ben-Hur pentru că a fost într-adevăr *aproape.* Dar situația *lui* nu se compară cu *a mea.*

Jim îl privește lung pe Rick, întrebându-se unde vrea să ajungă.

Actorul continuă:

— Care-i chestia, chiar am muncit pe brânci la *Legea banilor.* Dacă pentru asta mă știe lumea, mi se pare corect. Dar am senzația că toată lumea e interesată nu de serialul pe care l-am făcut. Ci de un nenorocit de rol în care nici n-am jucat. Un rol pe care nu l-aș fi primit nici la paștele cailor.

— Ai fost pe listă, încearcă Jim.

— Ce listă, căca-m-aș pe ea de listă! spune Rick, ridicând înciudat tonul.

Maynard și câțiva clienți se întorc spre el. Jim îl bate ușor pe mână peste tejghea, spunându-i cu voce scăzută:

— Nu-i nimic, stai liniștit. Bea ceva.

Rick mai soarbe puțin whiskey sour cu paiul, în timp ce Jim îl privește cu ochii mari.

— *Lista* aia, repetă Rick în șoaptă, pe un ton sarcastic, aia care face furori peste tot, e dubioasă, ce naiba. Adică eu unul n-am văzut-o niciodată. Dar să zicem că există o listă și

că sunt și eu pe ea, pe lângă cei trei George. Îți dai seama câte trăsnăi imposibile ar trebui să se întâmple ca să primesc eu rolul? întreabă el.

— Nu pricep, recunoaște Jim.

— În primul rând, începe Rick, McQueen trebuie să facă cel mai stupid lucru din viața lui – să refuze *Marea evadare* și să accepte *Învingătorii*. În fine, ceea ce *n-a* făcut, pentru că nu e prost făcut grămadă.

După o pauză, Rick continuă:

— Dar, doar de dragul discuției, hai să spunem că McQueen e *prost făcut grămadă* și refuză un rol sclipitor dintr-un film măreț, scris pentru el de mentorul lui, John Sturges. Asta înseamnă că ajung eu Hilts, regele pușcăriei? îl întreabă Rick pe Jim, dar își răspunde tot el, înainte ca Jim să strecoare vreun cuvânt: Sigur că nu. Dac-a existat vreo listă, la momentul respectiv în fruntea ei era clar George Peppard, insistă Rick. Adică nici nu încape discuție. Iar dacă McQueen i-ar fi refuzat, s-ar fi dus direct cu propunerea la Peppard. Și, din moment ce Peppard a jucat *până la urmă* rolul din *Învingătorii refuzat* de McQueen, dacă i s-ar fi oferit *Marea evadare*, Peppard ar fi acceptat pe loc, că nu e tâmpit. Și *cu asta basta*, domnule Stacy, conchide Rick.

„E logic“, se gândește Jim, zâmbind tiradei lui Rick. Doar că James Stacy nu-și dă seama că Rick nu terminase încă.

— Dar, își reia Rick ideea, *de dragul discuției*, să presupunem că Peppard n-apucă să joace rolul, că se răstoarnă cu Aston Martinul pe Mulholland – nu, stai așa, prea e clișeu. Peppard face surfing în Malibu și-l mănâncă un rechin. Așa că e indisponibil.

Rick îi rezumă iar situația lui Stacy, asigurându-se că acesta îi urmărește expunerea.

— Deci McQueen comite cea mai mare idioțenie din viața lui, iar pe Peppard îl mănâncă un rechin. Acuma primesc rolul? îl întreabă actorul pe celălalt actor.

Jim dă din cap în sus și-n jos.

Dar Rick mișcă din cap dintr-o parte în alta. Apoi îi explică lui James Stacy ca unui copil de cinci ani:

— Nu, nu-l primesc. Îl primește George Maharis.

Jim Stacy dă să-l contrazică, dar Rick îl oprește ridicând mâna.

— Ia să vedem, de ce zic asta? Îți spun acum.

Rick începe să-i explice:

— Care-i chestia, Maharis era foarte popular în ’62 după serialul ăla al lui. Ba, mai mult, după doi ani, Sturges i-a dat lui Maharis rolul principal într-un thriller care se numește *Virus letal* – ceea ce sugerează că Maharis îi e simpatic. La o adică, nu m-a distribuit pe mine în căcatu’ ăla de *Virus letal.*

Deci, continuă Rick, dacă Steve McQueen comite cea mai mare idioțenie din viața lui și pe George Peppard îl mănâncă un rechin, *atunci*… George Maharis devine Hilts, regele pușcăriei.

Rick ridică paharul de cocteil și soarbe cu paiul din băutura acrișoară, în cinstea lui Maharis.

— Dar hai să presupunem, de dragul discuției, că, înainte să dea drumul la filmări, Maharis e prins făcând sex cu un bărbat într-o toaletă publică.

Jim Stacy izbucnește în râs.

Rick continuă:

— Deci Maharis e pa-pa și Sturges revine la listă. Ei, acuma capăt rolul?

— Dintre tine și George Chakiris? Da, cum dracu'! insistă Stacy.

Rick mișcă din cap dintr-o parte în alta și-i spune lui Jim:

— Nu, nu, nu, nu, nu, Jim, *bineînțeles* că i-l oferă lui George Chakiris.

Stacy face o mutră care arată că nu e de acord, iar Rick începe argumentația ridicând o mână și numărând motivele pe degete.

Primul deget:

— Unu la mână, Oscarul ăla inexplicabil pe care l-a câștigat.

Stacy dă din cap, recunoscând: „Da, asta se pune".

Al doilea deget:

— Doi la mână, *Marea evadare* a fost produs de frații Mirisch *pentru* Mirisch Company.

Al treilea deget:

— George Chakiris are o *înțelegere* cu Mirisch Company. Cu ei a făcut *Escadrila 633*. Cu ei a făcut *Diamond Head*. Cu ei a făcut și prostia aia de film cu azteci. Deci nu doar că *le place de el* – au contract cu el, ce dracu'!

Jim Stacy dă din cap, sesizând logica ipotezei lui Rick.

— Așa că George Chakiris capătă rolul și gata, conchide Dalton.

Stacy dă din cap aprobator și dă să spună ceva, dar Rick îl oprește cu indexul ridicat.

— Dar… hai să spunem acum – de dragul discuției – că McQueen comite cea mai mare idioțenie din viața lui, pe Peppard îl mănâncă un rechin în Malibu, Maharis e prins când se fute cu un tip într-o toaletă publică… și se dovedește că tipul cu care se fute Maharis… e *Chakiris*!

Asta-l face pe Stacy să pufnească, împroșcând cu băutură.

— Deci adio, Bernardo[49], spune Rick gesticulând larg. Apoi îl întreabă pe Jim Stacy, lăsând în jos umerii: Acuma capăt rolul?

Jim lasă jos cocteilul.

— Normal că-l capeți, doar ești ultimul de pe căcatu' ăla de listă!

— Fix asta zic și eu, Jim, îi explică Rick. Când pula mea s-a mai pomenit să-l angajeze pe ultimul tip de pe căcatu' de listă? Când ai ajuns la ultimul tip de pe căcatu' de listă, arunci căcatu' de listă și începi *una nouă*!

„Căcat, fix așa e", se gândește Stacy.

— Deci lasă-i dracului pe cei trei George, că vin cei doi Bobi. Redford și Culp. După care îi apucă să-l facă pe tip englez și ne pomenim că-i dau dracului rolul lui Michael Caine. Sau, încheie Rick, își bagă picioarele și-i dau lui Paul Newman câți bani cere. Sau sună oamenii lui Tony Curtis și le fac o ofertă convenabilă pentru Tony. *În orice caz*, eu n-am avut nici cea mai mică șansă, ce dracu'.

Apoi, Rick se uită la Cliff și-i face semn că e timpul să ridice ancora, lăsând paharul gol pe bar ca un punct final teatral.

— Și cu asta îți spun *adieu*, domnule Lancer. Am o tonă de replici de învățat în noaptea asta și tre' neapărat să le-nvăț dacă nu vreau să mă strângă mâine de ouă mucoasa aia mică și aprigă.

43. Władziu Valentino Liberace, pianist și showman american care s-a bucurat de un succes fulminant în cluburi, la cinema și în televiziune începând cu anii 1940 și până în anii 1980.

44. Titlul melodiei *Happy Days Are Here Again* s-ar traduce prin „S-au întors vremurile fericite“.

45. *Lookin' Out My Back Door*, una dintre melodiile de succes ale trupei Creedence Clearwater Revival.

46. Melodia interpretată de Johnny Rivers a fost folosită ca temă muzicală pentru serialul britanic de spionaj *Danger Man*, care a rulat în Statele Unite cu titlul *Secret Agent*.

47. The Duke, Ducele, era porecla lui John Wayne, care interpretează rolul principal masculin în *Adevăratul curaj*, rol care i-a adus singurul premiu Oscar din carieră.

48. Versuri cu care începe melodia *These Eyes* a trupei canadiene The Guess Who.

49. Actorul George Chakiris e cunoscut, printre altele, pentru rolul lui Bernardo, șeful unei bande din *Poveste din cartierul de vest*.

Capitolul 24
Nebraska Jim

După ce le spun *adieu* lui Jim Stacy și clienților obișnuiți ai „Muzeului Bețivanilor Celebri“, Cliff îl lasă pe Rick acasă în jur de zece și jumătate noaptea. Timp suficient pentru ca Rick să-și învețe textul pentru a doua zi, iar pe la doisprezece, doisprezece și jumătate să fie sub plapumă. Imediat ce intră pe ușă, ca orice actor din lume, Rick verifică robotul telefonic, să vadă dacă primise vreun mesaj important. Și iată că găsește un mesaj de la impresarul Marvin Schwarz.

„Uau, ce repede s-a mișcat“, își spune Rick.

Așa că se grăbește să formeze numărul lăsat de impresar, iar Marvin răspunde la a treia sonerie.

— Marvin Schwarz, spune Marvin Schwarz.

— Bună seara, domnule Schwarz, spune Rick în receptor, sunt Rick Dalton.

— Rick, băiete, ce mă bucur că m-ai sunat, răspunde agentul prietenos. Am două cuvinte pentru tine: *Nebraska Jim-Sergio Corbucci*.

— Care *Nebraska*? *Sergio* și mai cum? întreabă Rick.

— Sergio Corbucci, repetă Marvin.

— Cine-i ăla?

— Al doilea mare regizor de westernuri spaghetti din toată lumea asta mare, îl informează Marvin. Face un western nou. Se numește *Nebraska Jim*. Și, datorită *mie*, s-a gândit *la tine*.

— Nebraska Jim. Eu sunt Nebraska Jim?

— Da, tu ești.

— Deci mi-l oferă?

— Nu ți-l oferă.

— Deci nu l-am luat?

— De luat, o să *iei* cina. Tocmai s-a întâlnit cu trei actori tineri. Datorită mie, o să-l întâlnească și pe-al patrulea. De joi în două săptămâni, tu, Sergio și nevastă-sa, Nori, la restaurantul lui preferat din Los Angeles.

— Care-s ceilalți trei? se interesează Rick.

Marvin îi înșiră dintr-o suflare:

— Robert Fuller, Gary Lockwood, Ricky Nelson și Ty Hardin.

— Sunt patru, îi atrage atenția Rick.

— O, ai dreptate, își dă seama Marvin. Scuzele mele, tu eşti al cincilea.

— Ricky Nelson? întreabă Rick, mirat. Ce dracu', Ricky Nelson e în cărți?

— Ah, băiete dragă, Ricky Nelson a fost unul dintre starurile din *Rio Bravo*, îi amintește Marvin. Un film al naibii de bun, cum n-a făcut nici unu' dintre voi, ăilalți.

— Uite ce e, domnule Sch-Sch-Schwarz, se bâlbâie Rick, e fantastic. Dar pot să vorbesc pe șleau cu dumneavoastră?

— Întotdeauna, răspunde Marvin.

— Apropo de *westernurile* astea *spaghetti*, începe Rick.

— Da?

— Nu-mi plac.

— Nu-ți plac?

— Nu. Ba chiar mi se par groaznice.

— Groaznice?

— Mda.

— Câte ai văzut?

— Două, trei.

— Deci asta-i părerea ta de *specialist*?

— Uite ce este, domnule Schwarz, eu am crescut cu Hopalong Cassidy și Hoot Gibson. Căcaturile astea italienești cu cowboy nu-s pe gustu' meu, ce să fac.

— Pentru că sunt *groaznice*? ține să clarifice impresarul.

— Mda.

— Spre deosebire de operele memorabile, de înaltă calitate, ale lui Hopalong Cassidy și Hoot Gibson?

— Haideți, că știți la ce mă refer.

— Uite ce e, Rick, spune impresarul, n-aș vrea să fiu insensibil, dar n-ai chiar așa un palmares strălucit la cinema încât să strâmbi din nas la filme în care ai putea juca rolul principal.

— Îmi dau seama de asta, recunoaște Rick. Dar poate că, în loc să mă tirez la Roma, e mai înțelept să rămân în oraș și să dau tot ce pot în următorul sezon, când s-or face episoadele-pilot. Adică cineva tot o să aibă noroc; de ce n-aș fi eu ăla?

— Auzi, băiete, îi spune Marvin, o să-ți spun o poveste despre unul dintre clienții mei. Înainte să trimitem cowboy călări pe platourile din Cinecittà, îi expediam la Berlin. Înainte să le vină afurisiților de italieni ideea genială să facă westernuri, s-au băgat nemții pe felie. Vezi tu, explică Marvin, nemții au avut un romancier pe nume Karl May. Tipul a scris niște cărți care se petrec în nord-vestul Americii în perioada de pionierat. Și să știi că, deși Karl May n-a pus niciodată piciorul în America, romanele lui au fost foarte prizate de publicul german.

Cărțile povestesc aventurile a doi bărbați. Unul e o căpetenie apașă pe nume Winnetou. Iar celălalt e fratele lui de sânge alb, un om al munților căruia-i zice Old Shatterhand. Așa că, în anii cincizeci, o companie germană de producție s-a apucat să facă filme germane inspirate de romanele astea. Au ales un actor francez, Pierre Brice, pentru

rolul indianului. Dar pentru Old Shatterhand i-am convins să-l ia pe clientul meu american, un tip macho, Lex Barker. Acuma, înainte să plece în Germania, Lex făcuse câteva filme americane. Ba l-a jucat chiar pe Tarzan – şi l-a jucat al dracului de bine, dacă vrei părerea mea. Dar era însurat cu Lana Turner. Aşa că putea el să se dea peste cap, că tot domnul Lana Turner rămânea.

Deci îi fac rost de filmul ăsta nemţesc. Şi el nu vrea să se ducă. Un western nemţesc? Ce drăcovenie mai e şi asta? Un western nemţesc cu un indian francez, ce pizda mă-sii?

Îmi zice: „Marvin, ce dracu-mi faci? Actoru' face multe pentru bani, dar cu o limită." La care eu i-am zis, cum îţi zic şi ţie: Care dracului e problema ta?

În primul rând, în America nu prea stă nimeni la coadă ca să-ţi ofere roluri principale în filme de cinema.

În al doilea rând, doar nu te înrolezi în armată, ce dracu'. Te duci în Germania, faci un film – cinci, şase săptămâni –, iei bani frumoşi, te întorci acasă. Floare la ureche. Ţac-pac.

Deci îl conving să se ducă. Şi restul e *istoria cinemaului german*, cum se spune.

Filmul *a rupt*, pe toţi dracii! Şi nu doar în Germania, ci în toată Europa. Până la urmă, Lex l-a jucat pe Old Shatterhand de şase ori! A devenit unul dintre cei mai populari actori din istoria cinemaului german! Dar filmele lui rulează în toată Europa. A ajuns atât de popular în Italia, încât Fellini l-a distribuit în *La Dolce Vita*. Şi ştii pe cine joacă… pe *Lex Barker*! Aşa mare star e.

După şase filme, omul renunţă la rol. E înlocuit de ditamai staruri americane ca Stewart Granger şi Rod Cameron. Dar *pe ei* nu-i mai cheamă Old Statterhand. Îi cheamă tot felul de prostii gen Old Skatterhand, Old Surehand sau Old Firehand. De ce? Pentru că în Germania toată lumea îl cunoaşte pe Lex Barker – şi *doar* Lex Barker e Old Shatterhand!

Impresarul trece la detaliile practice:

— Auzi, scumpule, m-ai întrebat dacă poţi vorbi pe şleau cu mine. Ei, acuma o să vorbesc eu pe şleau cu tine. Ai încercat tranziţia televiziune-cinema şi n-a mers. Na, rareori merge, aşa că bine-ai venit în clubu' de căcat. Marvin continuă cu exemple printre care nu se numără şi Rick: Da, le-a mers unora ca McQueen şi Jim Garner, ba chiar şi lui Clint Eastwood, ceea ce chiar că e de necrezut. Dar ăştia ca tine, Edd Byrnes, Vince Edwards sau George Maharis, care toată cariera n-aţi făcut altceva decât să vă daţi cu pieptănul prin freza *pompadour*, acuma sunteţi cu toţii în aceeaşi oală.

Cultura s-a schimbat în timp ce voi vă uitaţi în altă parte.

În zilele noastre, ca să joci în filme trebuie să fii hipiot şi fiu de star. Peter Fonda, Michael Douglas, puştiul lui Don Siegel, Kristoffer Tabori, chiar şi Arlo Guthrie, ce naiba! Nişte androgini lăţoşi, ăştia sunt junii-primi de azi.

Marvin face o pauză dramatică, apoi continuă:

— Tu tot cu freza asta *pompadour* umbli, ce dracu'! Nici măcar nenorocitu' de Elvis nu mai poartă freza *pompadour*! Nici Ricky Nelson, durerea mea, nu mai poartă naibii *pompadour*! Nenorocitu' de Edd „Kookie" Byrnes apare la televizor în reclame la un căcat de fixativ şi zice „Adio, plete ude, trăiască freza uscată". Kookie, ce dracu'! Dar tu nu, Rick – tu tot cu drăcovenia de *pompadour*!

Rick îi răspunde cu entuziasm:

— Ei, să știți că azi am filmat o chestie și n-am purtat *pompadour*.

— Păi, era dracului timpul! exclamă Marvin. Dacă mă-ntrebi pe mine, trebuia să folosești de mult fixativ și placă.

Marvin schimbă apoi vitezele.

— Dar nu asta-i chestia. Chestia e că-n Italia faci ce vrei. Dacă te-apucă brusc să fii flamboaiant ca Tony Curtis, n-ai decât. Vrei să porți aceeași freză ca-n ultimii douăzeci de ani, să fii sănătos. Italienilor puțin le pasă. Știi căcaturile astea hippie de care s-a umplut orașul și toată America? Și-n Roma s-a întâmplat același căcat. Care-i diferența: italienii le-au tras un șut vagabonzilor. Deci cultura tineretului n-a ajuns să domine cultura populară, cum fac poponarii ăștia de hipioți de la noi.

— *Poponarii de hipioți*, repetă Rick în barbă pe un ton amar.

Apoi, ilustrul Marvin Schwarz trece la concluzie:

— Așa că urmează întrebarea de șaizeci și patru de mii de dolari, Rick. Unde-ai vrea să fii la anul pe vremea asta? În Burbank, să-ți iei șuturi în cur de la un *schvartze*[50] în *Brigada secretă*? Sau la Roma… să fii star în westenuri?

---

50. Termen idiș ofensator pentru negru.

Capitolul 25
Ultimul capitol

Roman și Sharon Polanski gonesc pe Sunset Strip în mașina lor sport englezească decapotabilă. Sharon nu poate s-o sufere.

Nu poate s-o sufere pentru că e veche.

Nu poate să sufere zgomotul pe care-l face când Roman schimbă vitezele.

Nu poate să sufere că prinde foarte prost radioul.

Dar mai ales nu poate să sufere că e decapotabilă, iar Roman insistă mereu să conducă fără capotă.

Roman glumește cu Warren Beatty că „Viața e prea scurtă ca să *nu* conduci o decapotabilă“.

Lui îi convine să vorbească, la tunsoarea lui paj. Dar Sharon face mari eforturi să-și aranjeze părul. După ce se coafează și arată splendid, să și-l ascundă sub o eșarfă?

E o crimă împotriva frumuseții.

Cuplul hollywoodian tocmai a ieșit de la emisiunea lui Hugh Hefner *Playboy After Dark*. E ora zece când se îndepărtează în trombă de clădirea de pe Sunset 9000, unde se înregistrează show-ul, gonind pe lângă restaurantul Ben Frank’s și pe lângă Tiffany Theater, pe a cărui marchiză tronează *Cowboy singuratici* de Andy Warhol.

Roman știe că n-ar fi trebuit să accepte alt eveniment după petrecerea de la Conacul Playboy și simte tăcerea ei ostilă. Știe foarte bine că ea avea de gând să-și petreacă seara în pat, citind. Și știe că ea face mult mai mult efort decât el ca să se dichisească pentru aparițiile TV.

Oricum, până la urmă se dichisise, ieșise din casă și fusese la înălțime pentru el.

Urmează însă războiul rece al resentimentelor. Sharon are o prezență atât de solară, încât, atunci când înăbușă soarele, efectul e glacial.

În boxele proaste ale mașinii se aude cu intermitențe prezentatorul de noapte Humble Harve de pe 93 KHJ, apoi o melodie stupidă cântată de Diana Ross și Supremes, *În orice zodie ai fi, al meu vei fi*[51]. A sosit momentul ca Roman să-și toarne cenușă în cap, să-și exprime recunoștința și s-o zgândărească pe ursoaica blondă.

— Auzi, dragă, începe el, știu că nu voiai să vii în seara asta.

Pe parbrizul mașinii se vede acoperișul roșu al localului Der Wienerschnitzel de pe Larrabee, iar Sharon îi aruncă o privire lui Roman și aprobă din cap.

— Și știu că te-ai supărat pentru că nu ți-am cerut părerea, a fost o nesimțire din partea mea.

Ea aprobă din nou din cap.

— Și-mi dau seama că ai acceptat totul cu multă grație, continuă el.

De fapt, Sharon s-a văitat toată după-amiaza la Jay pe tema asta, dar Roman n-are de unde să știe.

În sfârșit, sfinxul blond răspunde:

— Da, tot ce-ai zis e adevărat.

— Te comporți ca un înger, îi spune el, și pentru asta te iubesc.

„Aha, deci pentru asta mă iubești?“ își spunea ea, dând ochii peste cap.

Văzând-o că-și dă ochii peste cap, el deduce că probabil nu făcuse cel mai inspirat comentariu.

În timp ce trec pe Strip printre London Fog și Whisky a Go Go, Roman încearcă să parlamenteze cu ea.

— Deci ca să știi că știu că-ți sunt dator.

Ea ripostează imediat cu o întrebare.

— Ce-mi *datorezi*?

— Am vrut să zic că-ți *sunt dator* pentru ce ai făcut.

— Știu. Sunt de acord. Dar ce ai de gând să faci ca să te revanșezi?

De fapt, Roman nu vorbise atât de serios cum părea să fi înțeles Sharon, așa că dă din colț în colț.

— Păi, ce să zic, probabil – improvizează el rapid – că ai putea să mă pui și tu să fac ceva ce *eu* nu vreau.

„Da, asta e“, își spune el. Fix reciproca, nici mai mult, nici mai puțin. Începe să-i dea exemple de situații:

— Adică dacă dai de o gală caritabilă la care chiar îți…

Ea îl întrerupe cu două cuvinte.

— Petrecere. Piscină.

— Cum?

— Petrecere. Piscină.

— Petrecere la piscină? Sigur. Când?

— În noaptea asta.

— În noaptea asta?

— Da, *în noaptea asta*.

— O, iubito, sunt mort de oboseală. Mâine plec la Londra. De-abia așteptam să mergem acasă și…

— Ei, ei, ei! Așa am spus și eu azi-noapte, când ne-ai băgat în porcăria asta. Și eu unde sunt? Chiar aici. Super-aranjată, făcându-mi numărul de „păpușică sexy“ pentru Hugh Hefner, camerele de televiziune și niște cretini de la Hollywood.

Apoi continuă, pe un ton acuzator.

— Știi că citesc o carte în momentul ăsta?

El dă afirmativ din cap.

— Știi că în momentul ăsta vreau să fiu la mine-n pat și să citesc?

El dă afirmativ din cap.

— Știi că nu-mi place să mă dau în spectacol două seri la rând dacă nu e musai?

El dă afirmativ din cap.

— Dar am făcut-o, nu-i așa?

Roman scoate un mormăit.

— Tu să nu mormăi la mine, amice, îl dojenește ea.

Roman încearcă să se eschiveze.

— Ești proaspăt coafată.

„E bine că ai încercat, drăguță“, își spune Sharon.

— Există vreun motiv care-mi scapă mie pentru care am nevoie și mâine de coafura de la *Playboy After Dark?*

— Nu, ridică el din umeri, învins.

— Nici o promisiune de care să nu știu? Vreo apariție personală?

— Nu.

— Pot să-mi citesc cartea?

— Da, răspunde el cu un oftat.

— Ei, atunci o petrecere la piscină în noaptea asta ar însemna că te-ai achitat integral de datorie, spune ea, apoi adaugă pentru mai mult efect: Dacă, bineînțeles, te interesează?

— Bine, spune Roman, oftând resemnat.

— Bine, acum spune același lucru zâmbind.

El zâmbește și spune:

— Putem da o petrecere la piscină.

— Acum invită-mă, îi cere ea.

De data asta, el e cel care-și dă ochii peste cap.

— Serios? Chiar așa departe mergi?

— Invită-mă, insistă ea.

Roman își stăpânește iritarea, își ia o expresie binevoitoare și-i dă lui Sharon ceea ce-și dorește:

— Sharon, dăm o petrecere la piscină în noaptea asta, ce zici?

Sharon chițăie, bate din palme și răspunde:

— Ce idee minunată, Roman! Se întinde să-l sărute și adaugă: Hai să mergem acasă. Am de dat niște telefoane.

Rick observă un șir continuu de mașini îndreptându-se spre reședința soților Polanski. *Probabil că dau o petrecere*, își spune el. Rick Dalton iese pe alee, îmbrăcat în chimonoul roșu de mătase pe care-l cumpărase într-una dintre călătoriile în Japonia, și stropește cu furtunul trandafirii din grădină în timp ce repetă replicile de a doua zi cu casetofonul. Un grădinar japonez îi spusese la un moment dat să ude trandafirii noaptea, ca să poată absorbi cum trebuie hrana care nu se mai evaporă astfel de la soare. Repetă pentru scena

de a doua zi cu fetița. Nici mort n-are de gând să se lase prins pe picior greșit de mica bestie.

Cliff l-a adus acasă de la barul din San Gabriel pe la zece și jumătate.

A vorbit la telefon cu Marvin Schwarz vreo douăzeci de minute. Și-a pregătit o halbă de bere nemțească plină cu whiskey sour și s-a apucat să-și repete textul. Îl repetă deja cam de o oră – e doisprezece fără cinci și e destul de mulțumit de felul cum stăpânește dialogul. Rick are de gând să se culce înainte să cadă în ispita de a-și pregăti iar o halbă de bere nemțească plină cu whiskey sour.

Ecourile petrecerii soților Polanski răsună până-n fața casei lui. Aude muzica, chicotelile, frivolitatea și săriturile repetate în piscină. Actorul nu i-a cunoscut încă pe regizor și pe soția lui. Abia după-amiaza trecută îi zărise pentru prima oară. El pare un cretin pipernicit. Dar ea pare drăguță. Poate o prinde într-o zi, la cutia de scrisori.

Un Porsche decapotabil cu viteză mult prea mare urcă vuind pe Cielo Drive și se oprește la poarta casei Polanski. Rick privește iritat mașina, dar se oprește brusc când îl recunoaște pe șofer. „Să mor eu, ăsta-i Steve McQueen!“

— Steve! strigă Rick.

Șoferul Porschelui privește în direcția de unde fusese strigat și vede un tip într-un chimonou japonez de mătase roșie, cu o halbă de bere, un casetofon și un furtun. Își îngustează ochii, apoi îl recunoaște pe bărbatul în chimonou roșu.

— Rick? răspunde el șovăind.

Dalton se apropie de mașină.

— Măi, băiete, de când nu te-am văzut!

— Mda, că bine zici, îi răspunde McQueen. Ce mai faci?

Dalton se apleacă și-i strânge mâna lui McQueen.

— Ei, nu mă plâng.

De fapt, Rick s-ar plânge întruna de cariera lui, de viața lui și de lume în general, dar n-are de gând să i se plângă lui Steve.

Starul de cinema se uită la casa din spatele lui.

— E casa ta?

— Mda. Rick zâmbește. E casa clădită de *Legea banilor.*

McQueen ridică din sprâncene.

— Tu ai construit-o?

— Nu, dar așa e expresia, răspunde Dalton.

„Prostu’ pulii.“

Steve îi oferă unul dintre micile lui zâmbete devenite marcă personală, cu gurița lui ca o fantă minusculă.

— Ei, bravo ție. Ai știut ce să faci cu banii. Am auzit că Will Hutchins și Ty Hardin au luat-o rău la vale.

„Cu alte cuvinte, se gândește Rick, te descurci mai bine decât celelalte foste glorii. Tu ai casă. Dacă zice Bullit.“

— Ei, nu joc eu în *Canoniera de pe Yangtze*, răspunde Rick, făcând aluzie la singura nominalizare la Oscar a lui McQueen, dar îmi câștig traiul.

— Păi asta înseamnă că ești mai tare ca optzeci la sută dintre ei, spune McQueen

zâmbind și arătându-l cu degetul.

„Starul de cinema cel mai bine plătit din lume mă felicită pentru că îmi câștig traiul ca actor. Mersi mult.“

— Apropo, ți-am ținut pumnii când ai fost nominalizat la Oscar, adaugă Dalton, referindu-se tot la *Canoniera de pe Yangtze.*

McQueen nu-i răspunde; se mulțumește să zâmbească.

Rick știe ce înseamnă asta. Mica lor conversație s-a încheiat.

Dar, înainte ca poarta să se deschidă, iar McQueen și Porschele lui să iasă vuind din viața lui, Rick ar vrea să stabilească o legătură cu el. Nu pe baza celor două realități diferite în care cei doi există în acel moment. Însă, pe vremea când amândoi aveau aceeași situație locativă, existase un moment pe care Rick îl poate aduce în discuție fără să pară prea vrednic de milă.

— Hei, Steve, mă întrebam așa, mai ții minte ziua aia – eu eram la primul sezon cu serialul meu, tu erai la al doilea sezon cu al tău – când am jucat biliard la Barney’s Beanery?

Curios, dar McQueen chiar își amintește momentul.

— Da, țin minte, răspunde el. Răscolindu-și memoria, adaugă: Am jucat trei partide, nu?

— Mda, răspunde Rick, bucuros că Steve ținuse minte. La vremea aia chiar era o chestie destul de tare. Vreau să zic, *Josh și Jake jucând biliard.*

McQueen îi cântă-n strună.

— Păi, chiar *era* tare. *Josh și Jake* jucând biliard? Puteam să vindem bilete.

Rick râde de gluma lui Steve.

Rememorând scena, McQueen spune:

— Ba chiar, dacă nu mă-nșală memoria, tot barul s-a uitat la noi cât am jucat prima partidă. McQueen îl arată cu degetul. Tu ai câștigat. Și doar jumătate de bar s-a uitat la a doua partidă – arată apoi spre sine cu degetul mare –, câștigată de mine. Râde apoi amintindu-și: Iar de a treia partidă nu s-a mai sinchisit nimeni.

Foarte mișcat, Rick dă aprobator din cap. *N-a uitat.*

— Dar, nu mai țin minte, cine a câștigat a treia partidă? întreabă McQueen.

— Nimeni, a răspuns Rick. N-am terminat-o. A trebuit să pleci.

McQueen își dă seama că probabil asta însemna că ar fi pierdut.

În acel moment, altă mașină sosită la petrecerea lui Sharon oprește în spatele Porschelui lui McQueen, punând capăt întâlnirii. Cei doi bărbați se uită la cealaltă mașină, apoi din nou unul la altul.

— Deci aici stai? spune McQueen, arătând spre casa lui Rick.

— Mda, răspunde Rick.

— Ei, poate că într-o zi o să-ți bat la ușă, ca să mergem la Barney’s și să terminăm partida.

Rick știe că asta nu se va întâmpla niciodată, dar e frumos din partea lui că o spune.

— Ar fi grozav. Mă bucur că te-am revăzut, Steve, îi spune Rick cu sinceritate.

— Și eu mă bucur. Ai grijă de tine. Apoi, Steve se întoarce spre interfonul din fața casei soților Polanski și apasă pe buton.

Vocea lui Sharon se aude în difuzor.

— Alo?

— Eu sunt, iubito, deschide-mi, spune Steve în interfon.

Poarta reședinței Polanski se deschide. Mașina lui Steve și mașina din spatele lui intră pe alee și dispar din vedere.

Rick rămâne pe loc cu halba, casetofonul și furtunul în mână, uitându-se cum se închide poarta reședinței Polanski. Trage o duşcă de whiskey sour. Apoi aude telefonul sunând în casă.

Cine dracu' sună la miezul nopții?

Dă fuga în casă și răspunde la telefonul prins în peretele bucătăriei.

— Alo?

— Rick? spune vocea feminină de la celălalt capăt al firului.

— Da? răspunde el.

— Învățai textul? întreabă vocea.

„Ce pizda mă-sii?"

— Cine-i? întreabă el.

— Trudi. Știi tu, colega ta, Mirabella.

Rick răspunde, sincer mirat:

— Trudi? Trudi, știi cât e ceasul?

Ea oftează la capătul firului.

— Ce întrebare prostească! Sigur că știu cât e ceasul. Nu mă duc la culcare până nu visez textul. Nu cred în gogoșile astea cu să-înveți-textul-în-timpul-zilei. În nici un caz în televiziune. După voce, nu cred că te-am trezit din somn. Te-am trezit? întreabă ea.

— Nu, nu m-ai trezit, recunoaște el.

— Atunci care-i problema? răspunde ea sfidător.

— Știi care-i problema, spune el, pe un ton în care se simte deja iritarea. Maică-ta știe că m-ai sunat?

Trudi râde zgomotos la celălalt capăt al firului și-i explică lui Rick:

— Până la unșpe fără un sfert, mama a dat deja pe gât trei-patru pahare de chardonnay și de obicei doarme cu gura deschisă pe canapea, cu televizorul aprins, până când bagă ei imnul național de la sfârșitul emisiei, iar ea se trezește și se mută în dormitor.

— Trudi, nu poți să mă suni la ora asta, insistă Rick.

— Vrei să spui că nu se face?

— *Nu* se face.

— Nu mai încerca să schimbi subiectul, răspunde la întrebare.

— Ce întrebare?

— Îți învățai textul?

— Oh. Ei, dacă vrei să știi, donșoara Știe-Tot, asta făceam.

— Mda, cum să nu, comentează ea sarcastic.

— Asta făceam! insistă el.

— Te uiți la *Johnny Carson*, îl expediază ea.

— Ba nu. Îmi învățam textu' ăla de căcat, cutră mică ce ești!

Când își pierde calmul și o face cutră, o aude chicotind în receptor cu vocișoara ei. Auzind-o pe ea cum chicotește, îi vine și lui să chicotească.

În plin chicotit, fata îl întreabă:

— Învățai pentru scena noastră?

— Da, îi răspunde el.

— Și eu, spune ea, apoi îl întreabă: Vrei să repetăm împreună?

„Gata, își spune el, chiar exagerăm acuma." Trebuie să-i închidă gura micuței belele.

— Uite ce e, Trudi, chiar nu mi se pare în regulă să vorbim la telefon în miez de noapte, fără știrea mamei tale, spune el cu sinceritate.

Cu infinită răbdare, Trudi îi răspunde lui Rick:

— Te porți ca și cum mâine dimineață m-aș trezi și m-aș duce la școală într-o căsuță roșie. Mă duc *la serviciu* cu *tine*. Și avem de făcut scena *asta*. Tu ești treaz, eu sunt trează. Tu lucrezi la scenă, eu lucrez la scenă. Așa că hai să lucrăm împreună, propune ea. Iar mâine, când o să venim la serviciu, n-o să știe nimeni că am repetat și-i facem praf! Apoi adaugă, aproape zeflemitor: Să știi, Rick, că nu suntem plătiți doar ca să facem o treabă. Suntem plătiți ca să facem o treabă grozavă.

„Piticania le zice bine. Până la urmă, e doar o colegă de platou. Și, dacă mă iau după reacția lui Sam la ultima scenă la care am lucrat cu ea, dacă mâine intrăm pe poartă cu lecția învățată, am putea să-i facem praf."

— Le știi pe dinafară? o întreabă el pe fetiță.

— Cred că da, vine răspunsul ei.

— Mda, și eu. Bine, puiule, începi tu.

În receptor, Trudi își schimbă brusc tonul, imitând intensitatea exagerat de teatrală a Mirabellei, ca victimă traumatizată a unei răpiri:

— Ce-ai de gând să faci cu mine?

Plimbându-se prin bucătărie, în chimonoul lui roșu de mătase, Rick trage o dușcă de whiskey sour din halba lui și trece la vorbirea de cowboy a lui Caleb DeCoteau.

— Ei, mă mai gândesc la asta, donșorico. Câte aș putea face cu tine! Câte ți-aș putea face! Da' poate te las să scapi dacă tăticu' tău își bagă mințile-n cap.

Trudi, în pielea Mirabellei, întreabă:

— Ce-i ceri ca să-mi dai drumul?

Rick, în pielea lui Caleb, izbucnește ca un nebun:

— Îi cer să mă facă bogătan, asta-i cer! Poa' să-mi dea un coș plin cu bani și apoi să uite de mine. Sau îi dau io lui un coș plin cu fiică-sa moartă și n-o să mă uite niciodată.

Copila nevinovată îl întreabă pe nelegiuitul negru la suflet:

— Deci ai fi în stare să mă omori? Nu pentru că te-aș fi supărat eu și nici măcar tata cu ceva… Trudi face o pauză dramatică, apoi continuă: Ci din pură lăcomie?

Caleb răspunde fără rușine:

— Lăcomia pune lumea în mișcare, donșorico.

Domnișorica își rostește răspicat numele:

— Mirabella.

— Cum? întreabă Caleb.

Copila de opt ani își repetă numele în fața căpeteniei bandiților.

— Mă cheamă Mirabella. Dacă ai de gând să mă ucizi cu sânge rece, nu vreau să rămân pentru tine doar fetița lui Murdock Lancer.

Ceva din tonul ei îl atinge pe bandit. Și, brusc, pentru Caleb devine important ca ea să înțeleagă imparțialitatea lui în acea chestiune.

— Ascultă, n-ai de ce să te temi. Sigur că taică-tu o să-mi dea banii. Tu meriți, și el își permite. Și, când mi-o da banii mei, îți dau drumu' vie și nevătămată.

La celălalt capăt al firului se lasă un moment de tăcere. Apoi vocea ei se aude din nou, dar tonul excesiv de dramatic lasă locul unei observații surprinzător de analitice.

— Interesantă formulare.

— Ce? întreabă nedumerit Caleb.

Atunci, Mirabella Lancer, care amintește uluitor de bine de Trudi Frazer, îi explică șefului piraților de uscat observația ei.

— Ai spus „banii mei". Sunt banii *tatei*. Banii pe care el i-a *câștigat*, nu i-a *furat*, crescând vite și vânzându-le în târg. Dar tu ai zis „banii mei". Chiar crezi că banii tatei îți se cuvin?

Cu această interpretare, mica Mirabella și mica Trudi ating niște corzi sensibile atât în sufletul banditului, cât și al actorului, așa că în mijlocul bucătăriei – îmbrăcat în chimonoul lui roșu de mătase – Rick Dalton, în pielea lui Caleb DeCoteau, se transformă iar în banditul fioros, megaloman și ucigaș care fusese dintotdeauna și-i răspunde fetei dintr-o singură suflare explozivă:

— Că bine zici, Mirabella, mi se cuvin! Mi se cuvine tot ce pot *lua*! Și mi se cuvine tot ce am luat și pot păstra! Dacă tac-tu nu vrea să-ți zbor capu' ăsta neghiob de pe umeri… N-are decât să-mi dea cât cer!

Cu alte cuvine, *un șarpe cu clopoței pe motocicletă.*

Copila pune o întrebare simplă:

— Zece mii de dolari, ăsta-i prețul pentru mine?

Suflând din greu, banditul și actorul răspund:

— Mda.

Micuța ostatică observă cu sfială:

— Pare cam mult pentru o făptură măruntă ca mine.

Caleb răspunde cu sinceritate:

— Aici te înșeli, Mirabella. Apoi, luat de valul emoției, Rick improvizează: Dac-aș fi tac-tu… Se oprește.

— Ce? întreabă vocea din receptor.

Rick deschide gura, dar cuvintele refuză să iasă.

Copilul de la celălalt capăt al firului insistă:

— Dac-ai fi tata, ce?

— Mi-aș tăia un braț ca să te-aduc înapoi! trântește Rick.

Peste cameră și scenă se lasă tăcerea, dar Rick aude zâmbetul mulțumit de sine al lui Trudi în receptor.

Apoi, după o pauză dramatică în care ar fi încăput trei camioane, Trudi redevine

Mirabella și întreabă la telefon:

— Ăsta a fost un compliment, Caleb?

Apoi, Trudi își iese din rol și citește indicațiile scenice:

— Apoi Johnny vine la ușă. Cioc-cioc.

— Cine-i? întreabă Caleb.

Trudi își îngroașă vocea, imitând un cowboy, și răspunde:

— Madrid.

— Intră, ordonă Caleb.

— De-acum ai dialog cu Johnny, îi spune Trudi lui Rick. Așa că sunt eu Johnny. Cu vocea guturală a lui Johnny Madrid, Trudi întreabă: Care-i planul?

— Planu' e că ne-ntâlnim cu Lancer în Mexic peste cinci zile, să ne aducă zece mii de dolari, îi răspunde Caleb.

— O grămadă de bani pentru un drum atât de lung, rostește ea tărăgănat.

— Asta-i problema lui Lancer, mârâie Caleb.

— Dacă se întâmplă ceva cu banii și nu punem mâna pe ei e problema *noastră*, îi atrage atenția Trudi, în pielea lui Johnny.

Caleb se răsucește spre Johnny și comentează brutal:

— Dacă se întâmplă ceva cu banii e problema *ei*! Cu flăcări în ochi, îi spune lui Johnny Lancer: Ascultă aicea, băiete! Peste cinci zile, Murdock Lancer o să-mi dea ăștia zece mii de dolari ai mei! Și, dacă se întâmplă ceva cu ăștia zece mii de dolari ai mei înainte s-ajungă la noi, n-o să fim răbdători. Aicea nu ne jucăm de-a încercatelea.

Murdock Lancer îmi pune-n mână direct zece mii de dolari – sau îi crăp capu' fetei cu o piatră!

După această izbucnire, Rick și Caleb respiră adânc. Apoi, după binemeritata pauză dramatică pe care George Cukor i-o refuzase, Rick întreabă:

— Ia zi, ai vreo problemă cu chestia asta… Madrid?

Trudi îi dă replica, în rolul lui Johnny:

— Singura mea problemă, Caleb, e că-mi tot spui „Madrid".

— Păi nu așa te cheamă? pufnește Caleb.

Fata răspunde:

— Nu mă mai cheamă așa. De-acum… mă cheamă Lancer. Johnny Lancer.

Rick dă să pună mâna pe pistolul imaginar de la șold, în timp ce Trudi urlă în receptor:

— Bang, bang, bang!

Rick se prăbușește pe linoleumul de pe podeaua bucătăriei urlând agonic, cu mâna încleștată pe față ca și cum acolo l-ar fi nimerit Johnny.

— Ce-a fost asta? întreabă Trudi de la celălalt capăt al firului.

De pe podeaua bucătăriei, Rick îi răspunde:

— Am mimat că sunt împușcat în față.

— Oo, ce idee bună, gângurește ea cu entuziasm. Apoi adaugă încântată, după un scurt răgaz: Băi, nene, a fost o scenă super-tare!

Rick se ridică de pe podea și se sprijină cu spatele de frigider.

— Mda, a fost, încuviințează el.

Colega lui de scenă comentează:

— Mâine o să ne iasă *mortal* scena asta!

„Are dreptate.“

— Mda, răspunde el. Așa cred și eu.

Între cei doi actori se lasă un moment de tăcere.

Apoi, cea mai tânără îi aduce aminte celuilalt:

— Uau, Rick, așa-i că avem o meserie minunată? Ce norocoși suntem, nu-i așa?

Și, pentru prima oară în zece ani, Rick își dă seama cât de norocos fusese și era în continuare. Lucrase de-a lungul anilor cu atâția actori minunați – Meeker, Bronson, Coburn, Morrow, McGavin, Robert Blake, Glenn Ford, Edward G. Robinson. Avusese ocazia să sărute atâtea actrițe diferite. Avusese atâtea idile. Colaborase cu atâția oameni interesanți. Vizitase atâtea locuri. Trăise atâtea momente amuzante. Își văzuse numele și poza de atâtea ori în ziare și reviste. Atâtea hoteluri drăguțe. Atâta agitație în jurul lui. Atâtea scrisori de la admiratori, pe care nu le citea niciodată. Condusese de atâtea ori prin Hollywood ca cetățean cu drepturi depline. Se uită în jur la casa lui fabuloasă. Pentru care plătise făcând ceea ce în copilărie făcea pe gratis: *se jucase de-a cowboy-ul*.

— Da, așa, e, Trudi, răspunde el. Suntem foarte norocoși.

Micuța lui colegă de scenă îi urează noapte bună.

— Noapte bună, Caleb, ne vedem mâine.

Profund recunoscător, Rick Dalton îi spune:

— Noapte bună, Mirabella, ne vedem mâine.

Iar a doua zi, pe platourile Twentieth Century Fox, la filmările pentru *Lancer*, cei doi actori i-au făcut praf pe toți.

---

51. Titlul melodiei este *No Matter What Sign You Are*, în traducere, „În orice zodie ai fi“.

Mulțumiri

Datorez mulțumiri pentru permisiunea de a folosi următoarele materiale publicate anterior:

Versurile din „Little Green Apples“, muzică și text de Bobby Russell. Copyright © UNIVERSAL–SONGS OF POLYGRAM INTERNATIONAL, INC. 1968. *Folosite cu permisiunea Hal Leonard LLC.*

Versurile din „Lookin’ Out My Back Door“, muzică și text de John Fogerty. Copyright © Jondora Music c/o Concord Music Publishing 1970. *Folosite cu permisiunea Hal Leonard LLC.*

Versurile din „Secret Agent Man“ (din serialul TV), muzică și text de P.F. Sloan și Steve Barri. Copyright © UNIVERSAL MUSIC CORP 1965. *Folosite cu permisiunea Hal Leonard LLC.*

Versurile din „Teddy Bear Song“, muzică și text de Don Earl și Nick Nixon. Copyright © SONGS OF UNIVERSAL, INC. 1971. *Folosite cu permisiunea Hal Leonard LLC.*

Versurile din „There But For Fortune“, muzică și text de Phil Ochs. Copyright © BARRICADE MUSIC, INC. 1963. Drepturile în Statele Unite sunt administrate de ALMO MUSIC CORP. *Folosite cu permisiunea Hal Leonard LLC.*